BESTSELLER

LISA KLEYPAS

PRINȚUL VISURILOR

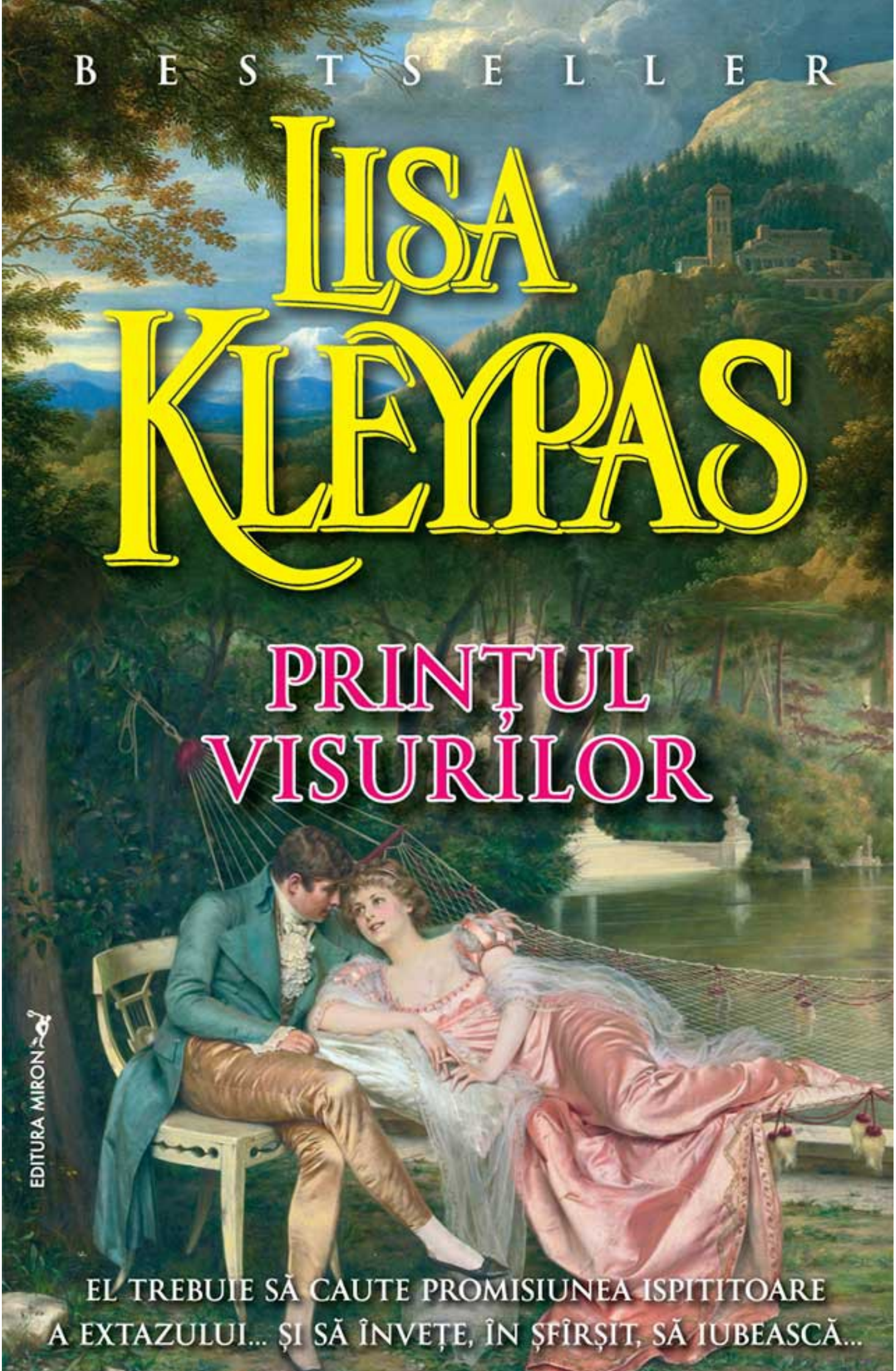

EDITURA MIRON

EL TREBUIE SĂ CAUTE PROMISIUNEA ISPITITOARE
A EXTAZULUI... ȘI SĂ ÎNVEȚE, ÎN SFÎRȘIT, SĂ IUBEASCĂ...

Lisa Kleypas

Prințul visurilor

Partea întîi

Ne-am întîlnit prea simplu,
într-un cerc de nobili conversînd banal.

Străini unul de altul, darsemănînd la fire, încet,
pe nesimțite, ne-am apropiat

Aveam același suflet, rostind fără cuvinte,
Două minți asemeni, gînduri tăinuite.

~ Karolina Pavlova

Unu
Londra, 1877

- Aştepţi pe cineva? se auzi de undeva din frunzişul grădinii.

Accentul rusesc al bărbatului era dulce şi gutural, iar Emmei îi plăcea să-l asculte. Se întoarse cu un zîmbet precaut şi-l privi pe prinţul Nikolas Angelovsky cum iese din umbră. Cu pielea aurie, părul blond şi cruzimea sa imprevizibilă, Nikolas semăna mai mult cu un tigru decît cu un om. Emma nu mai văzuse niciodată, la nici un alt bărbat, un amestec atît de reuşit de frumuseţe şi ameninţare. Avea toate motivele să se teamă de el, lucru cunoscut, bineînţeles, de toţi, dar Emma se pricepea să se ferească de creaturile

periculoase şi ştia că prinţul nu putea să-i facă rău decît dacă îl lăsa să-i vadă teama. Se aşeză mai bine pe banca de piatră din grădina conacului şi spuse tăios:

- Nu te aşteptam pe tine. Ce faci aici?

El zîmbi, iar dinţii îi străluciră în întuneric.

- Aveam poftă să mă plimb.

- Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai plimba prin altă parte. Aştept pe cineva cu care vreau să fiu singură.

- Pe cine? întrebă el băgîndu-şi mîinile în buzunare şi oprindu-se în faţa ei.

- Pleacă, Nikolas.

- Spune-mi.

- Pleacă!

- Nu poţi să-mi dai ordine pe proprietatea mea, copile.

Nikolas se îndepărtă cîţiva paşi. Era un bărbat înalt, unul dintre puţinii din Londra care nu era mai scund decît Emma. Avea mîini şi picioare mari şi un trup puternic, solid. Pe chipul umbrit nu i se vedeau decît ochii aurii, strălucitori.

- Nu sînt un copil, ci o femeie în toată firea.

- Chiar aşa, spuse Nikolas pe un ton scăzut.

O privi de sus pînă jos, observîndu-i trupul zvelt, îmbrăcat într-o rochie simplă. Ca de obicei, Emma nu era deloc pudrată sau fardată. îşi prinsese părul într-un coc strîns, dar lăsase cîteva bucle să-i încadreze chipul, iar culoarea lui semăna cu bronzul şi era înţesată de şuviţe mai deschise, de culoarea scorţişoarei.

- Eşti foarte frumoasă în seara asta, zise prinţul.

Emma rîse şi răspunse:

- Nu mă flata. Uneori sînt atrăgătoare, dar atît şi nimic mai mult. Ştiu prea bine. Abia dacă merită efortul prin care trec ca să-mi prind părul cu agrafe şi să-mi strivesc coastele în corset. Aş prefera să port cizme şi pantaloni, să mă simt

în largul meu, la fel ca bărbaţii. Dacă n-ai cum să fii frumoasă, orice ai face, nu văd ce rost are să te mai străduieşti.

Nikolas nu o contrazise, deşi el era de altă părere. Farmecul Emmei îl fascinase întotdeauna - era o femeie puternică şi rezistentă, care avea graţia unei corăbii cu vele înalte. Avea pometi cu unghiuri delicate, o gură voluptoasă şi pistrui aurii împrăştiaţi deasupra nasului. înaltă, subţire şi cu braţe lungi, era deasupra celor mai mulţi bărbaţi chiar şi atunci cînd nu purta tocuri. Nikolas însuşi o întrecea abia cu cîţiva centimetri. Prinţul îşi imaginase adesea cum trupurile lor s-ar fi potrivit aproape perfect unul deasupra celuilalt.

Ei doi erau sortiţi să fie împreună, iar lui i se părea ciudat că nimeni altcineva nu observa, deşi el ştiuse din prima clipă. Emma fusese un copil nestăpînit ca un diavol, un pachetel exploziv de membre lungi şi păr roşu, sălbatic, iar acum era o tînără de douăzeci de ani cu o sinceritate nemiloasă, complementul perfect pentru natura secretoasă a lui Nikolas. Tînăra îi amintea de femeile din Rusia, femei cu foc în suflet şi atît de diferite de europencele plictisitoare pe care le cunoscuse în ultimii şapte ani.

Dîndu-şi seama că prinţul o priveşte cu prea mult interes, Emma îi aruncă o privire aspră şi spuse:

- Nu mă deranjează că sînt neatrăgătoare. Din cîte-mi dau seama, frumuseţea e un inconvenient teribil. Iar acum chiar că trebuie să pleci, Nikolas. Dacă eşti tu prin preajmă, nici un bărbat n-o să îndrăznească să se apropie de mine.

- Oricine ar fi cel pe care-l aştepţi, te asigur că n-o să reziste mai mult decît au făcut-o ceilalţi.

Emma făcu o grimasă sfidătoare:

- Ba el o să reziste.

- Nici unul nu rămîne cu tine, continuă el pe un ton prietenos, fiindcă tu îi goneşti în ordinea în care ei încearcă să se apropie. De ce faci asta oare?

Pe chipul Emmei apăru o expresie tulburată, care îi îmbujoră obrajii cu aceeaşi culoare pe care o avea în păr. Strînse din buze, fiindcă săgeata lui îşi nimerise ţinta. Era al treilea sezon de baluri la care participa de cînd debutase în societate şi, dacă nu se mărita curînd, avea să înceapă să fie considerată fată bătrînă.

- Nu ştiu de ce aş avea nevoie de un soţ, răspunse. Nu-mi place ideea să fiu proprietatea cuiva. Probabil că îţi par foarte nefeminină.

- Te consider cu totul feminină.

Ea ridică din sprîncenele roşcate.

- îmi faci un compliment sau mă iei peste picior? Numi dau seama niciodată cînd e vorba de tine.

- Nu te iau peste picior, Emma. Pe altele, da, dar nu şi pe tine.

Ea pufni neîncrezătoare, iar Nikolas se apropie, păşind în conul de lumină aruncată de unul dintre felinarele din grădină.

- Vino înapoi înăuntru cu mine, chiar acum. Sînt gazda ta, văr de departe, şi nu pot să-ţi dau voie să rămîi singură aici fără însoţitoare.

- Nu încerca să-mi spui că există vreo legătură de rudenie între noi, fiindcă tu nu eşti decît ruda mamei mele vitrege şi nu avem deloc sînge comun.

- Sîntem veri prin alianţă, insistă el.

Emma zîmbi fiindcă ştia că, veri fiind, puteau să aibă o relaţie mult mai informală, puteau să-şi spună pe nume şi să vorbească în intimitate fără să aibă nevoie de însoţitor.

- Cum doriţi, alteţă.

- Poate că ţi-ar plăcea să-mi vezi colecţia de artă, îi sugeră Nikolas. Am un perete cu icoane care s-ar putea să te intereseze. Multe dintre ele sînt pictate în Novogrodul secolului al treisprezecelea.

- Nu-mi place arta şi nu vreau să văd icoane vechi şi prăfuite, spuse Emma aruncîndu-i o privire bănuitoare. De ce le ţii? Eşti ultima persoană despre care aş fi crezut că strînge picturi religioase.

- Icoanele sînt ferestre spre sufletul rusului.

Gura ei frumoasă se strîmbă batjocoritor.

- N-am văzut niciodată vreo dovadă că tu ai avea suflet.

- Poate că nu te-ai uitat cu suficient de multă atenţie.

Nikolas făcu un pas înainte, apoi încă unul, pînă cînd picioarele sale aproape că-i atinseră marginea rochiei albe.

- Ce faci? întrebă ea.

- Ridică-te.

Emma rămase nemişcată o clipă. Nu-l mai auzise niciodată vorbindu-i astfel. Părea calm, dar ea mai văzuse acelaşi fel de nemişcare calculată şi la felinele care aşteptau să mişte prada. Se supuse cu un sentiment neplăcut şi îşi îndreptă spatele cît de mult putu, pînă cînd aproape că ajunseră nas în nas.

- Ce poftești, Nikolas?

- Vreau să aflu mai multe despre prietenul ăsta al tău. Te ţine în braţe? îţi şopteşte cuvinte drăgăstoase? Te sărută?

O apucă de braţe, iar căldura palmelor sale pătrunse prin mătasea subţire a rochiei ei. Emma tresări şi scoase un sunet gîtuit, iar inima începu să-i bată mai tare. I se părea de neconceput să fie ţinută astfel de Nikolas Angelovsky, atît de aproape încît mai avea puţin să-i atingă pieptul cu sînii. încercă să facă un pas înapoi, dar el o strînse mai tare.

- Dacă ai terminat, Nikolas, te rog frumos să-ţi iei mîinile princiare de pe mine. Nu-mi place felul ăsta de umor.

- Nu glumesc, ruişka.

O strînse mai aproape, iar ea tresări speriată.

- înseamnă „roşcată mică", îi explică el.

- Nu sînt mică, spuse ea străduindu-se să-i scape,

El o ţinu pe loc fără efort. Deşi erau aproape la fel de înalţi, prinţul era de două ori mai greu, cu muşchi puternici, oase mari şi umerii laţi cît uşile de biserică. îi vorbi în continuare pe un ton de alint, ignorîndu-i protestele:

- Ai putea să te dai drept slavonă, să ştii, cu părul tău roşu şi cu pielea albă. Ai ochii de culoarea mării Baltice, albastrul ăsta închis pe care nu l-am mai văzut la nimeni.

Emma se gîndi să strige după ajutor. De ce făcea asta? Ce voia de la ea? îşi aminti zvonurile pe care le auzise despre el. Trecutul îi era înţesat de înşelătorii, crime şi chiar trădare de ţară. Fusese exilat din Rusia pentru crime împotriva guvernului imperial şi, chiar dacă multe femei găseau că aura sa de pericol era atrăgătoare, Emma nu se număra printre ele.

- Dă-mi drumul, spuse cu răsuflarea tăiată. Nu-mi plac jocurile astea.

- Ar putea să înceapă să-ţi placă după o vreme.

O ţinea cu atîta uşurinţă încît ai fi zis că Emma era o pisicuţă sau o păpuşă. Se vedea că prinţului îi plăcea să se arate mai puternic decît ea. Emma lăsă capul pe spate şi închise ochii. Era sigură că Nikolas voia s-o sărute, aşa că-şi ţinu răsuflarea şi aşteptă, aşteptă...

El o mîngîie încet pe gît, atingînd locul în care pulsul ei se zbătea frenetic. Atingerea neaşteptat de uşoară o făcu să se înfioare şi să ridice genele ca să-l privească. Nikolas avea chipul foarte aproape de al ei.

- într-o bună zi chiar o să te sărut, îi spuse el, dar acea zi nu e astăzi.

Emma se retrase ofensată şi îşi strînse braţele la piept.

- Ce-ar fi să te întorci tu la bal şi să faci pe gazda? se răsti. Sînt sigură că sînt cel puţin vreo cîteva femei acolo care abia aşteaptă să fie în preajma ta.

Nikolas rămase sub lumina felinarului, cu părul lui strălucitor şi cu zîmbetul abia perceptibil. în ciuda faptului că se enervase, Emma nu putu să nu observe că era aproape indecent de chipeş.

- Foarte bine, verişoară. Bucură-te de îmbrăţişările prietenului tău.

- Aşa o să fac.

Emma rămase nemişcată pînă cînd fu sigură că prinţul plecase, apoi se îndreptă spre banca de piatră, se aşeză la loc şi întinse picioarele. Nikolas o tulburase şi acum se simţea ciudat de... dezamăgită.

„într-o bună zi chiar o să te sărut". Bineînţeles că-şi bătea joc de ea, fiindcă nu era deloc genul de femeie care să-i înnebunească pe bărbaţi. îşi amintea bine de toate petrecerile pentru copii la care băieţii rîdeau de ea fiindcă era mai înaltă decît toţi ceilalţi. De balul debutantelor, cînd toţi burlacii o ignoraseră şi aleseseră fete mai drăguţe şi mai scunde ca ea. Fusese de la început dată la o parte, deşi avea zestre şi o familie bogată.

Acum, însă, găsise în sfîrşit pe cineva. Era îndrăgostită de lordul Adam Milbank, care o curta în secret de luni bune, încă de la începutul sezonului. Tresări nerăbdătoare şi inima îi bătu mai repede cu gîndul la el. Ar fi trebuit să vină deja. Oare ce-l ţinea ocupat?

Grădina conacului Angelovsky era organizată într-o serie de „încăperi", fiecare mărginită de tufişuri, straturi de flori sau copaci. Nikolas se ascunse în afara luminişului în

care stătea Emma, în spatele unor tufe de trandafir. Găsise un loc bun pentru spionat şi avea de gînd să aştepte sosirea peţitorului misterios.

Crezînd că e singură, Emma se mişcă de mai multe ori pe bancă, încercă să-şi îndrepte cîrlionţii roşcaţi şi să-şi aşeze picioarele în aşa fel încît să pară mai scurte. Pînă la urmă renunţă şi oftă descurajată. Nikolas zîmbi pentru sine, iar ea se ridică în picioare, îşi scutură rochia şi se întinse, oferindu-i profilul. Prinţul îi admiră trupul longilin, elegant, şi rotunjimea sînilor frumoşi. Emma începu să se plimbe în jurul băncii, apoi rupse o floare dintr-un tufiş. Vocea unui bărbat rupse liniştea grădinii:

- Draga mea!

Emma se răsuci, scăpînd floarea din mînă şi zîmbind fericită.

- Ai întîrziat, îl acuză ea pe vizitator, grăbindu-se să-l întîmpine.

I se aruncă în braţe şi-l sărută entuziasmată pe obraji.

- Trebuia să mă strecor fără să dau de bănuit, spuse tînărul rîzînd şi încercînd să se apere. Ştii că nimic nu poate să mă oprească să fiu lîngă tine.

- De fiecare dată cînd te văd în cealaltă parte a încăperii îmi vine să-ţi fug în braţe.

- Curînd o să fim împreună.

- Cît de curînd? întrebă ea nerăbdătoare.

- Foarte curînd. Acum stai liniştită ca să pot să te sărut.

îi cuprinse capul în mîini şi îşi lipi buzele de buzele ei.

Nikolas îi privi pe cei doi cu ochi bănuitori, atenţi. Bărbatul era cu spatele, dar el ocoli răbdător luminişul şi dădu la o parte o ramură, ca să vadă mai bine.

Bărbatul se retrase puţin, iar lumina îi căzu pe chip. Era lordul Adam Milbank. Deodată, Nikolas se relaxă.

- Perfect, spuse în şoaptă, pe un ton foarte serios.

înțelegea de ce se ascunsese Emma. Milbank era un viconte sărac, un vînător de avere. Tatăl ei nu i-ar fi dat niciodată voie singurei sale fiice să se mărite cu un manipulator sărac. Cu siguranţă că Stokehurst le interzisese să se vadă. Prinţul se întoarse în sala de bal, aproape torcînd de mulţumire. Avea să fie foarte uşor să scape de Milbank, şi după aceea nimic n-avea să mai stea între el şi aleasa inimii sale.

Emma îşi petrecu mîinile pe după gîtul lui Adam Milbank şi îi inspiră parfumul, îi strînse gulerul hainei în palme şi se bucură de apropierea sa. Vicontele era un bărbat înalt şi frumos, de douăzeci şi patru de ani, cu un aer de băieţandru, care ei îi plăcea.

- Sînt din ce în ce mai îndrăgostită de tine, rosti pri- vindu-l în ochi. Mă gîndesc tot timpul la tine.

Adam o mîngîie cu tandreţe pe obraz.

- M-ai vrăjit, Emma Stokehurst.

O sărută îndelung cu gura lui caldă, ţinînd-o pe după mijloc. Cînd ridică în sfîrşit capul, amîndoi aveau răsuflările tăiate.

- Trebuie să ne întoarcem la bal, spuse el. Separat, bineînţeles, ca să nu dăm nimănui de bănuit. Nu face grimasa asta, ştii bine că e necesar.

- Mi se pare că facem aşa de nu ştiu cînd, Adam. Cîte zece minute din cînd în cînd nu-mi sînt de-ajuns. Acum, că sîntem siguri de iubirea noastră, eu zic să-i spunem tatei împreună şi, dacă nu ne dă binecuvîntarea lui, să ne căsătorim în secret.

- Taci, scumpa mea, o îndemnă Adam îngrijorat. Nu vreau să te mai aud spunînd aşa ceva vreodată. Ştiu cît de

importantă e familia pentru tine şi nu vreau să rupi legăturile cu ei din cauza mea.

- Dar dacă tata n-o să ne dea voie niciodată să ne căsătorim?

- în timp o să accepte ideea, spuse el şi o sărută tandru pe fruntea încruntată. Am răbdare, Emma.

- Eu nu, rîse ea de supărare. Poate că răbdarea e una dintre virtuţile tale, dar mie îmi lipseşte cu desăvîrşire.

- încearcă să vorbeşti cu mama ta vitregă, îi sugeră vicontele. Dacă o cîştigi de partea noastră, poate-l convinge ea pe tatăl tău să-mi acorde o şansă.

- Poate, spuse Emma gînditoare.

Mama ei vitregă, Tasia, îi fusese mereu ca o soră mai mare şi o ajutase adesea.

- Cred că, dacă e cineva care ar putea să-l facă să se răzgîndească, atunci Tasia e aceea. Dar dacă nu merge...

- Trebuie să meargă. Em, ştii cît e de importantă binecuvîntarea tatălui tău. Nu putem să ne căsătorim dacă el nu e de acord.

Ea se retrase surprinsă.

- Nu putem? De ce nu?

- N-o să avem din ce să trăim.

- Dar e mai important să fim împreună decît să avem bani.

- E frumos că spui asta, scumpa mea, dar tu ai trăit avînd la dispoziţie lucruri fine şi nu ştii ce înseamnă să nu le ai. Fără zestre ar trebui să renunţi la menajeria ta, să vinzi animalele, să le dai unor grădini zoologice sau unor persoane dispuse să le cumpere.

- Nu, spuse Emma îngrozită numai la acest gînd. Animalele mele ar fi tratate cum nu se poate mai prost. Nu pot să permit aşa ceva.

Ani de zile adăpostise în curtea tatălui ei numeroase animale fără stăpîn. Avea cai, urşi, lupi şi cîini, maimuţe şi chiar un tigru asiatic.

- Depind de mine. Foarte puţine ar supravieţui fără atenţie specială.

- Atunci înţelegi de ce e nevoie să primim acordul familiei tale?

- Da, spuse ea cam fără voie.

îşi dorea să-l îndemne pe Adam să-l înfrunte pe tatăl ei. Dacă i s-ar fi opus şi i-ar fi cerut cu insistenţă mîna, poate că... Dar Adam nu putea să facă aşa ceva, fiindcă ura discuţiile în contradictoriu şi, la fel ca toată lumea, se temea de tatăl ei. De altfel, era de înţeles. Lordul Stokehurst îi intimida cu uşurinţă pe ceilalţi. în ochii lui, nimeni nu era destul de bun pentru ea. Cu cîteva luni înainte îi interzisese lui Adam s-o curteze, iar acesta fusese prea speriat ca să se opună şi în loc de asta se declarase învins, iar situaţia devenise aproape imposibilă.

Emma strînse din dinţi şi spuse:

- O să vorbesc cu mama mea vitregă. O s-o fac să înţeleagă că noi doi sîntem făcuţi să fim împreună, şi după aceea ea o să-l convingă pe tata să ne dea voie să ne căsătorim.

- Aşa, iubita mea, spuse Adam zîmbind şi sărutînd-o. întoarce-te tu prima la bal, Em, şi eu mai aştept aici cîteva minute.

Ea ezită, privindu-l cu dor.

- Mă iubeşti, Adam?

El o trase la piept, aproape strivind-o.

- Te ador. Eşti cea mai importantă persoană din lume pentru mine. Nu te teme, nimic n-o să poată să ne despartă.

Emma o găsi pe mama ei vitregă în sala circulară de bal, o încăpere somptuoasă, decorată cu frunze sculptate în aur şi cu oglinzi pînă în tavan. Tasia părea a fi o adolescentă, aşa cum zîmbea şi sorbea din vin, ascultîndu-şi prietenele, şi nu o doamnă de douăzeci şi cinci de ani. Avea acelaşi aer misterios care îl făcea şi pe vărul ei, Nikolas Angelovsky, să fie atît de fascinant. Amîndoi erau ruşi adevăraţi, forţaţi de împrejurări să îşi caute adăpost în Anglia.

Emma se apropie de ea şi o trase la o parte.

- Belle-mere, spuse grăbită, trebuie să-ţi vorbesc despre ceva important.

Tasia o privi calmă, fără urmă de surprindere. Puţine îi scăpau, şi uneori părea că poate să citească gînduri.

- Are legătură cu lordul Milbank, nu-i aşa?

- Cine ţi-a spus?

- Nimeni, dar e evident de luni bune, Emma. De fiecare dată cînd tu dispari, la un bal sau la vreo serată, dispare şi el. Vă întîlniţi în secret, adăugă ea pe un ton de reproş. Ştii că nu sînt de acord să faci lucruri despre care tatăl tău nu ştie.

- Am fost obligată să fac asta, spuse Emma cu un glas vinovat, fiindcă tata nu e cinstit şi nu-l lasă pe Adam să mă curteze.

- Tatăl tău nu vrea să profite nimeni de tine, cu atît mai puţin un vînător de avere.

- Adam nu-i vînător de avere!

- Dar cu siguranţă a lăsat tuturor impresia asta. A avut întîmplarea aceea înfiorătoare cu lady Clarissa Enderley anul trecut...

- Mi-a explicat ce s-a întîmplat, spuse Emma, tresărind la amintirea faptului că, înainte s-o curteze pe ea, Adam fusese prins încercînd să se căsătorească în secret cu o naivă moştenitoare.

Familia indignată îl amenințase că-l omoară și o căsătorise pe tînără cu un baron bătrîn și bogat

- A fost o greșeală. O neînțelegere.

- Emma, eu și tatăl tău vrem să te vedem alături de cineva care te prețuiește, care te merită...

- Care e suficient de bogat, o întrerupse Emma. Despre asta e vorba. Ție și tatei nu vă place că Adam n-are avere.

- Și dacă ai fi săracă? întrebă Tasia încet. Oare ar mai vrea el să se însoare cu tine? Sigur că nu te vrea numai pentru bani, dar nu poți să-mi spui că nu îl interesează și asta.

Emma făcu o grimasă de nemulțumire.

- De ce le e tuturor imposibil să creadă că există un bărbat care mă iubește? Nu-i pasă de averea mea, nu așa cum crezi tu. Nu vrea decît să fiu fericită!

Tasia o privi cu blîndețe.

- Știu că-l iubești, Emma, și crezi că simte și el la fel, dar tatăl tău l-ar respecta mai mult dacă ar avea curaj să vină și să-i spună că vrea să-i arate cît de mult te iubește și te respectă. Dar Adam te-a convins pe tine să faceți aranjamentul ăsta care lasă de dorit...

- Poți să-l învinuiești că se teme de tata? întrebă tînăra pe un ton apăsat. Eu una nu pot! Mulți cred că e un monstru.

Tasia rîse și se uită după silueta bine făcută a soțului ei.

- Și eu am crezut așa odată, dar acum știu adevărul.

De parcă i-ar fi simțit privirea, Lucas Stokehurst se răsuci și se uită la ea. Era mai mult impresionant decît chipeș, cu trăsături masculine puternice și niște ochi albaștri și vii. Unii oameni se speriau de cîrligul din locul mîinii stîngi, pe care o pierduse cu multă vreme înainte încercînd să le salveze pe Emma și pe mama ei dintr-un incendiu. Emma supraviețuise, dar mama ei nu. Uneori tînăra se între-

ba cum ar fi fost dacă ar fi crescut alături de aceasta şi nu doar de tatăl ei care deşi o iubea, era prea dominator şi supraprotector.

La vederea soţiei şi fiicei sale, Luke se scuză faţă de cercul de cunoştinţe în care era şi se îndreptă spre ele.

- Meriţi un bărbat aşa cum e tatăl tău, murmură Tasia privindu-l cum se apropie, care ar face orice pentru oamenii pe care-i iubeşte. Şi-ar da şi viaţa pentru ei.

- Nu mai există bărbaţi ca el, spuse Emma pe un ton arţăgos. Doamne, dacă trebuie să-l compar pe fiecare peţitor cu tata, atunci chiar că n-o să mă mai mărit niciodată.

- O să găseşti pe cineva care te merită, doar că o să dureze mai mult.

- O să dureze la nesfîrşit. Dacă n-ai observat, nu mă urmăresc legiuni de burlaci înnebuniţi de dorul meu.

- Dacă le-ai arăta acea faţă a ta pe care o vedem noi, tear dori legiuni de burlaci. Eşti mult mai caldă, mai naturală şi mai fermecătoare în familie. Cînd eşti în preajma bărbaţilor devii ca o statuie.

- N-am ce să fac, spuse Emma oftînd. Cu Adam nu sînt aşa, belle-mere. El mă face să mă simt specială, frumoasă. Te rog să încerci să înţelegi. Trebuie să vorbeşti cu tata în numele meu şi să-l convingi să-l invite pe Adam la noi.

Tulburată, Tasia îi atinse mîna şi dădu din cap.

- O să văd ce pot să fac, dar să nu te aştepţi la prea multe, fiindcă lui Luke n-o să-i placă deloc ideea.

Tatăl Emmei ajunse lîngă ele şi, cu toate că le zîmbi amîndurora, privirea îi zăbovi mai mult asupra Tasiei. Un moment, cei doi părură pierduţi într-o lume numai a lor. Rareori vedeai soţi atît de îndrăgostiţi unul de celălalt. După ce murise prima sa nevastă, Luke nu crezuse că o să mai

iubească vreodată, dar fusese vrăjit din clipa în care Tasia intrase în viața lui. După ce se căsătoriseră, ea îi dăruise doi fii cu părul negru, pe William și pe Zachary. Uneori, Emma avea impresia că ea nu făcea parte din familia lor atît de unită, în ciuda faptului că toți o iubeau și încercau să o includă și pe ea.

- Te simți bine aici? o întrebă Luke pe Tasia privind-o în ochii migdalați, ca de pisică.

- Da, îi răspunse ea încet, aranjîndu-i reverele hainei negre, de seară. încă n-ai dansat cu fiica ta.

Emma o întrerupse repede:

- Aș prefera să fiu singură pe marginea sălii de bal decît să dansez doar cu tata, spuse. Și nu vreau să-mi găsești un partener, tată, fiindcă nimănui nu-i place să valseze din datorie.

- îl aduc pe lordul Lyndon, să i te prezint, spuse Luke. E un bărbat inteligent, cu umor...

- Ne cunoaștem deja, spuse Emma sec. Nu-i plac deloc cîinii.

- Ăsta nu e un motiv ca să-l respingi.

- Eu sînt mereu plină de păr și miros a cîine sau a cal, așa că nu cred că ne-am înțelege prea bine. Nu face pe pețitoarea, tată. începi să mă sperii.

Luke zîmbi și o trase drăgăstos de una dintre buclele care-i încadrau figura.

- Bine, rosti, apoi se întoarse spre Tasia. îmi faci onoarea să dansezi cu mine, doamnă?

Se îndreptară spre ringul de dans, unde Luke o cuprinse în brațe pe soția sa cea subțire. Dansară și schimbară cîteva cuvinte.

- De ce nu vorbește Emma cu nimeni? întrebă el. Mi se pare foarte retrasă în seara asta.

- O interesează un singur bărbat.

Luke făcu o grimasă dezaprobatoare.

- Tot Adam Milbank? întrebă supărat. Credeam că am rezolvat problema cu el.

Tasia zîmbi.

- Dragul meu, numai pentru că le-ai interzis să se vadă nu înseamnă că nu mai țin unul la celălalt.

- Aș prefera să se mărite cu oricine altcineva în afară de vînătorul ăla de avere, lipsit de verticalitate. Oricine ar fi mai potrivit.

- Nu mai spune așa ceva, îi atrase soția sa atenția încruntîndu-se. Nu tenta soarta.

Luke zîmbi larg.

- Tu și superstițiile tale rusești. Am vorbit serios. Cine ar putea să fie un ginere mai rău decît Milbank?

Rămasă singură, Emma se apropie de perete și se sprijini de el, oftînd agitată și dorindu-și să poată să plece, sau cel puțin să se plimbe de una singură prin conacul Angelovsky, atît de plin de comori antice rusești - opere de artă superbe, mobilă sculptată atent, panouri cu bijuterii. Nikolas le adusese pe toate cu el, și pe deasupra o adevărată armată de servitori, cînd venise în Anglia.

Casa lui era ca un muzeu, foarte opulentă, bogată și apăsătoare. Sala centrală era mărginită de cincisprezece coloane - fusese adăugată una în plus pentru că rușii se temeau de ghinionul adus de numerele pare. O scară imensă, cu balustradă albastru cu auriu, ducea la etaj. Pereții de culoarea penelor de porumbiță erau împodobiți cu vitralii care se ridicau din marmura cu plăci negre și cenușii a podelei.

Conacul era așezat în mijlocul unei întinderi de cinci mii de acri de teren cultivat, în vestul Londrei, pe de-o parte și

de cealaltă a Tamisei. Era o proprietate splendidă, demnă de un prinț, dar probabil foarte mică față de palatele pe care le avusese Nikolas în Rusia. I se permisese să ia cu el o zecime din avere, şi numai acea parte era estimată la suma de treizeci de milioane de lire. Nikolas era unul dintre cei mai bogați nobili din Europa, şi pe departe cel mai dorit. Un bărbat atît de bogat ar fi trebuit să fie foarte fericit, dar el părea mai nefericit decîttoți cei pe care-i cunoscuse Emma vreodată. Oare îşi dorea ceva ce nu reuşea să obțină? Avea cumva vreo dorință ascunsă pe care nu şi-o putea îndeplini?

O voce ascuțită îi întrerupse şirul gîndurilor:

- Uite-o, Regina, pe prietena noastră, Emma, la marginea sălii ca de obicei. Mă mir Emma, că n-au pus o plăcuță care să-ți consemneze locul. „Aici a aşteptat mii de ore lady Emma Stokehurst, în speranța unei invitații la dans."

Cea care vorbise era lady Phoebe Cotterly, care venise însoțită de prietena ei, lady Regina Bradford. Phoebe era cea mai dorită domnişoară a sezonului, consoarta perfectă, cu bucle blonde, un nume de familie foarte cunoscut şi o zestre generoasă. Singura ei problemă era să decidă pe care să-l aleagă dintre sutele de pețitori.

Emma zîmbi stînjenită, simțindu-se ca un uriaş neîndemînatic pe lîngă ele două. Se aplecă puțin şi se retrase, lipindu-se cu spatele de perete.

- Bună, Phoebe.

- Ştiu de ce pare atît de nelalocul ei, îi spuse Pheobe Reginei. Emma noastră se simte mai în largul ei într-un hambar decît într-o sală de bal. Nu-i aşa, Emma?

Tînăra simți cum i se pune un nod în gît. Se uită spre Adam, care discuta cu nişte prieteni şi, simțindu-se încurajată de prezența lui, îşi spuse că el o iubea şi că nu trebuia

să se lase afectată de comentariile răutăcioase ale lui Phoebe. Cu toate astea, cuvintele ei reuşiseră s-o rănească.

- Ce fată dintr-o bucată eşti, atît de nepăsătoare la toate, toarse Phoebe, înfigînd ghearele şi mai adînc. Atît de specială! Ar trebui să fii înconjurată de bărbaţi. Nu pot să pricep de ce nu apreciază nimeni şarmul tău provincial.

înainte ca Emma să-i poată răspunde, Nikolas Angelovsky apăru alături de ea, făcînd-o să tresară. Clipi surprinsă şi-i privi chipul împietrit.

- Cred că e timpul să dansăm, aşa cum mi-ai promis, verişoară, spuse el încet.

Emma rămăsese fără cuvinte, la fel ca şi celelalte domnişoare. Acolo, în strălucirea splendidă a sălii de bal, îmbrăcat într-un frac negru şi cu cămaşă albă, Nikolas părea atît de extraordinar încît abia-ţi mai dădeai seama dacă era real. Trăsăturile lui austere erau frumos luminate, cu fiecare unghi şi curbură evidenţiate delicat şi cu ochii strălucitori, aproape aurii. Genele cu vîrfuri blonde erau atît de lungi încît i se împleteau la colţurile ochilor.

Phoebe Cotterly făcu o grimasă dezamăgită cînd înţelese că prinţul îi auzise înţepăturile meschine.

- Prinţe Nikolas, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce seară minunată, ce gazdă excepţională sînteţi! Mă simt foarte bine şi totul e perfect, muzica, florile...

- Ne bucurăm că avem aprobarea ta, o întrerupse Nikolas cu răceală.

Emma se străduí să nu rîdă. Nu-l mai auzise niciodată folosind pluralul regal, dar efectul lui era devastator.

- I-aţi spus Emmei „verişoară"? întrebă Phoebe. Nu ştiam că sînteţi rude.

- Sîntem veri îndepărtaţi, prin alianţă, explică Emma, ignorînd zîmbetul discret de pe buzele prinţului.

- Dansul nostru? întrebă el întinzînd brațul.

- Dar, alteță, protestă Phoebe, ați dansat cu mine o singură dată sezonul ăsta, la balul Brimforth. Nu credeți că e o experiență care ar merita repetată?

Nikolas o măsură din priviri, cu aerul că o evaluează.

- Cred că o dată a fost mai mult decît suficient, lady Cotterly.

O conduse pe Emma la ringul de dans. Phoebe rămase cu gura căscată în urma lor, iar Regina o privi nedumerită.

Emma făcu o reverență ca răspuns la plecăciunea lui Nikolas şi îl luă de mînă, privindu-l cu un zîmbet fericit şi vinovat.

- Mulţumesc. N-am mai văzut pe nimeni care s-o pună la respect pe Phoebe. îți rămîn îndatorată.

- O să consider că-mi datorezi o favoare.

O apucă de mijloc şi începură să valseze. Emma îi urma cu uşurinţă paşii, iar picioarele lor lungi se mişcau la unison, atît de lin încît ea rămase mută de uimire. Nu mai dansase cu nimeni atît de bine. Se simțea de parcă ar fi zburat, cu rochia albă şi lungă plutind în jurul lor, cu picioarele animate de o viață numai a lor. îşi dădu seama că invitații îi priveau, ba chiar cîteva cupluri se dădură la o parte ca să le facă loc. Emmei nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei şi roşi puternic.

- Nu te speria, murmură Nikolas, făcînd-o să-şi dea seama că-l strîngea prea tare de mînă.

- Scuze, rosti ea desfăcînd degetele imediat. Nikolas, de ce nu m-ai mai invitat niciodată la dans?

- Ai fi acceptat?

- Probabil că nu.

- De asta nu te-am invitat.

Emma îl privi curioasă. Nu-şi dădea seama dacă îi place sau nu să danseze cu ea, fiindcă pe chip nu i se citea nici o expresie. Se mişca graţios pentru cineva de înălţimea lui, iar trupul parcă îi era făcut din muşchi şi arcuri, ca al unei feline. Avea un parfum plăcut, amestec de piele caldă şi săpun, iar respiraţia îi mirosea a ceai îndulcit.

în locul în care pielea aurie îi era acoperită de gulerul scrobit, Emma văzu capătul unei cicatrice. îi privi umărul, amintindu-şi deodată de momentul sosirii lui în Anglia, cu şapte ani înainte, cînd fusese aproape mort. N-avea să uite niciodată cum arătase el atunci, atît de tras la faţă şi de palid, abia putînd să-şi ţină capul drept. Iar cicatricile... pe piept şi pe încheieturi avea desenată o adevărată hartă. Cumva, prinţul reuşise să-i prindă o şuviţă de păr între degetele subţiri şi să spună încet.

- Ia uite aici. Ştiu o poveste rusească în care o fată salvează de la moarte un prinţ fiindcă-i aduce o pană fermecată din coada păsării Phoenix, roşie cu auriu, la fel ca părul tău...

Emma se trăsese la o parte, dar cuvintele lui o făcuseră curioasă. Mai tîrziu o întrebase pe Tasia ce se întîmplase cu prinţul şi de ce fusese rănit astfel.

- Nikolas a fost torturat şi exilat pentru trădare.

- O să-l omoare rănile?

- Nu cele fizice, nu. Mă tem că rănile din suflet sînt mult mai grave.

O vreme, copila încercase să simtă părere de rău pentru el, dar îi fusese imposibil, fiindcă aroganţa lui nu inspira milă, indiferent cît ar fi suferit.

Emma reveni brusc în prezent cînd îl văzu pe Adam Milbank într-o parte a camerei, privind-o şocat. Oare ce

gîndea? Se crispă şi pierdu cîţiva paşi. Ah, dacă ar fi putut să fugă la Adam şi să-i explice!

- Ne priveşte prietenul tău, aşa e? întrebă Nikolas.

Pe Emma o surprinseră cuvintele sale, care dădeau dovadă de atîta perspicacitate.

- Din păcate, da.

- Puțină gelozie nu strică nici unei iubiri.

- Presupun că tu ştii mai bine, doar ai fost cu suficient de multe femei, nu-i aşa?

Nikolas păru amuzat.

- Tu te cenzurezi vreodată, ruişenka?

- Te deranjează ce-am spus?

- Nu.

- Uneori încerc să fiu politicoasă şi reținută, dar durează jumătate de oră, după care mă întorc la felul meu de-a fi.

Se răsuci nerăbdătoare, ca să se uite la orchestra ascunsă într-un alcov împodobit cu flori. Mişcarea ei îl făcu pe Nikolas să facă un pas greşit.

- N-ar trebui să se termine valsul ăsta? Parcă durează dintotdeauna.

- Nu-ți place să dansezi cu mine? întrebă Nikolas, compensînd pentru pasul pierdut şi reluînd ritmul.

- Nu şi dacă mă priveşte atîta lume. Poate că tu eşti obişnuit, dar pe mine mă intimidează.

- Dă-mi voie să pun capăt chinului, atunci.

Conducînd-o spre marginea sălii de bal, Nikolas îi eliberă talia şi îi sărută politicos mîna.

- Mulțumesc pentru dans, verişoară. Eşti o parteneră fermecătoare. îți doresc mult noroc alături de prietenul tău.

- Nu am nevoie de noroc, îi răspunse ea încrezătoare.

- Nu se ştie niciodată.

Nikolas făcu o plecăciune şi se îndepărtă, gîndindu-se că tot norocul din lume n-ar fi ajutat-o pe Emma. N-avea să fie a nici unui alt bărbat. Ştiuse întotdeauna că îi e menită numai lui, iar curînd aveau să fie împreună.

Cei din familia Milbank erau genul de aristocraţi europeni pe care Nikolas îi disprețuia fiindcă trăiau dintr-o avere care se micşora pe zi ce trece şi erau fie prea leneşi, fie prea mîndri ca să-şi suplimenteze veniturile, aşa că nu făceau decît să îşi căsătorească odraslele cu membri ai unor familii mai bogate. Nu munceau decît dacă li se ofereau poziții de conducere la bănci, firme de avocatură sau companii de asigurări şi țineau prea strîns de averea şi aşa mică pe care o mai aveau, deci n-ar fi putut să investească profitabil.

în fața uşii conacului lor din Londra, Nikolas îi aruncă majordomului uşor nedumerit o privire indiferentă.

- Am venit să-i vorbesc lordului Milbank, spuse el întinzîndu-i omului cartea sa de vizită.

Servitorul o luă şi îşi drese glasul.

- Cu siguranţă, alteță. Cred că lordul e acasă, dar s-ar putea să mă înşel. Dacă vreți să aşteptați în foaier...

Nikolas dădu scurt din cap şi intră. Pe chip nu i se citea nimic. Privi covorul învechit de pe trepte şi balustrada proaspăt lustruită, dar uzată. înăuntru mirosea a umed şi a vechi. Aşa cum se aşteptase, casa avea nevoie să fie reparată şi remobilată.

în mai puțin de două minute majordomul se întoarse şi rosti fără să-l privească în ochi:

- Din păcate m-am înşelat, alteță. Se pare că lordul Milbank nu e acasă.

- înțeleg, spuse Nikolas, apoi tăcu.

Trecură cîteva clipe foarte lungi, timp în care el îl privi fix pe majordomul neclintit. Acesta se crispă şi pe frunte îi apăru un strop de sudoare.

- Ştim amîndoi că e aici, spuse Nikolas încet. Du-te înapoi la lordul Milbank şi spune-i că am nevoie să-i vorbesc despre ceva important. Nu durează mult.

- Da, alteță.

Omul dispăru atît de grăbit încît tocul unuia dintre pantofii lui lăsă urme pe podeaua de marmură. Curînd, Adam Milbank apăru în foaier.

- Prințe Nikolas, spuse acesta zîmbind fără veselie. Nu pot să-mi imaginez ce te aduce aici. Ai spus că e vorba despre ceva important?

- O chestiune personală.

Se măsurară din priviri, iar Milbank făcu un pas înapoi, poate simțind că Nikolas nu-l place, chiar şi din spatele expresiei neclintite a acestuia. Părea mai tînăr decît şi-l amintea prințul, cu trăsături fine şi ochi de căţelandru.

- Să te servesc cu ceva? se oferi lordul pe un ton nehotărît. Nişte ceai cu pîine prăjită?

Ceaiul şi pîinea prăjită erau gustări apreciate de englezi, iar oferta lui Milbank putea fi considerată chiar generoasă, fiindcă de obicei oaspeților nu li se servea nimic în această țară. în Rusia, tradiția era să-ți întîmpini orice cunoştință, fie ea duşman sau prieten, cu mîncare specială şi băutură. Nikolas se gîndi cu dor la gustările din țara sa, murături, caviar, salate şi pîine cu unt alături de un pahar de vodcă rece, şi îşi stăpîni un oftat. îşi făcuse un rost în Anglia, dar n-avea să se simtă niciodată în largul lui într-o cultură atît de diferită de a sa.

- Nu, mulțumesc, murmură. Nu durează mult. Am venit să-ți vorbesc despre familia Stokehurst. De fapt, despre cineva anume dintre ei.

Făcu o pauză strategică. Chipul lui Milbank se înăspri vizibil.

- Vreau să o lași în pace pe Emma Stokehurst.

Ochii mari și căprui ai lordului se deschiseră larg și în ei apăru o privire surprinsă.

- Nu înțeleg. Ți-a cerut ducele să-mi spui asta?

- Nu fi prost! răspunse Nikolas. Stokehurst e în stare să îți vorbească și fără ajutorul meu.

Milbank clătină nedumerit din cap.

- Atunci îmi ceri tu însuți să stau departe de ea? De ce?

- Nu-i nevoie să-mi cunoşti motivele.

Vicontele inspiră scurt.

- Te-am văzut aseară dansînd cu Emma. Dumnezeule, ce se petrece? Doar nu te interesează personal.

- De ce nu?

- N-ai ce să dorești de la o fată ca ea. Cu siguranță n-ai nevoie de zestrea ei.

Nikolas ridică una dintre sprîncenele lui blond-închis.

- Crezi că Emma n-are de oferit decît avere?

- N-am spus asta, răspunse Adam repede.

Chipul lui Nikolas rămase lipsit de expresie, însă prințul vorbi pe un ton încărcat de dispreț:

- Curînd se termină sezonul de baluri. O să existe, ca de fiecare dată, cîteva moștenitoare rămase fără soț, care s-ar bucura să-ți dea în căsătorie mînuțele lor plinuțe. Dat fiind că tu ai nevoie de bani, n-ai decît s-o iei pe una dintre ele și să stai departe de Emma Stokehurst.

- Ba pe naiba! rosti Adam.

Bărbia îi tremura de teamă sau de furie, sau, poate, de violența amîndurora.

- Am de gînd să-mi încerc norocul cu Emma. Se întîmplă s-o iubesc. Acum pleacă de pe proprietatea mea și să nu te mai întorci niciodată.

Nikolas zîmbi rece. Oricît de convingător ar fi fost Milbank în rolul lui, prințul ştia ce se ascunde în spatele minciunilor şi al manipulării.

- Nu cred că ai înțeles, murmură.
- Dacă încerci să mă sperii...
- Nu ai de ales în ceea ce o priveşte pe Emma. N-o s-o mai vizitezi, n-o să-i scrii, n-o să te mai vezi cu ea în secret. Dacă încerci ceva din toate astea, o să te expui unor suferințe inutile.
- Mă amenințI?

Amuzamentul dispăru din privirea lui Nikolas, iar prințul rosti cu toată seriozitatea:

- îți promit că o să-ți fac viața atît de mizerabilă încît o s-o blestemi pe mama care te-a adus pe lume.

Aşteptă calm în atmosfera încărcată din încăpere. îi plăcea să-l vadă aşa pe Milbank, luptîndu-se cu frica şi cu indignarea. Lordul era ca un şacal laş, care o voia pe Emma pentru banii ei, dar nu destul cît să-şi rişte pielea, şi se făcuse stacojiu la față.

- Am auzit despre toate viețile pe care le-ai distrus, despre cît eşti de brutal, de crud. Dacă îndrăzneşti să-i faci vreun rău Emmei, te omor!
- Nimeni n-o să pățească nimic dacă mă asculți.
- De ce faci asta? întrebă vicontele pe un ton gîtuit. Ce planuri ai pentru Emma? Am dreptul să ştiu!
- în ceea ce o priveşte pe Emma Stokehurst, tu nu mai ai nici un drept.

Nikolas făcu o plecăciune plină de grație şi plecă, iar Adam Milbank rămase nedumerit şi furios în urma sa.

Emma intră în reşedința familiei Stokehurst de pe

Tamisa fluierînd o melodie veselă. Dimineţile de iunie erau mcă destul de răcoroase ca să poată să călărească prin Hyde Park. Calul ei, un armăsar frumos dar sperios, de doi ani, fusese greu de ţinut în frîu în acea zi. Roşie în obraji din cauza efortului, Emma se descheie la jacheta scurtă de călărie imediat ce intră în foaier.

- Domnişoară Emma, o întîmpină majordomul ducînd o tăviţă de argint cu un plic pe ea. A sosit asta pentru dumneavoastră, nu demult.

- Mulţumesc, Seymour. Mă întreb cine...

Tăcu cînd recunoscu scrisul mic şi ordonat. Era o scrisoare de la Adam. Inima îi tresări fericită. Aruncă o privire spre majordom şi spuse:

- Tata şi Tasia ştiu?

- Nici unul dintre ei n-a văzut plicul, recunoscu acesta.

Ea îi zîmbi cît ştia de frumos.

- Nu cred că-i nevoie să le spunem. Tu ce zici?

- Domnişoară Emma, dacă îmi cereţi să mint...

- Pentru Dumnezeu, Seymour, nu vreau să minţi pe nimeni, ci doar să nu spui nimic dacă nu eşti întrebat despre asta. Bine?

El oftă aproape imperceptibil şi spuse:

- Da, domnişoară.

- Eşti adorabil, minunat!

îl luă pe după gît, îl îmbrăţişă violent, apoi fugi în sus pe scări, ca să citească scrisoarea în intimitate.

După ce încuie uşa camerei sale, se aruncă pe pat, ig- norînd praful care-i căzu de pe îmbrăcăminte şi de pe cizme pe cuvertura brodată. Rupse sigiliul de ceară şi desfăcu scrisoarea, purtîndu-şi degetul arătător pe deasupra primelor rînduri.

„Draga mea Emma,

Aș vrea să pot găsi cuvinte potrivite ca să-ți spun cit de mult te iubesc..."

Se opri puțin și sărută hîrtia.

- Adam, șopti, lăcrimînd de fericire.

Pe măsură ce citi mai departe, însă, zîmbetul îi dispăru de pe buze și obrajii-i păliră.

„ Viața mea e mai bună datorită ție și bucuriei pe care mi- ai făcut-o dîndu-mi voie să te țin în brațe. Cu foarte mare amărăciune, ba nu, angoasă, îți scriu că am înțeles: între noi nu poate să mai fie nimic. Tatăl tău nu vă fi niciodată de acord cu mine și, deck să te supun unei vieți pline de greutăți și sacrificii, prefer să renunț la visul de-a fi fericit. Mi-e greu să nu fiu egoist, scumpa mea iubită, dar onoarea mă obligă să te las liberă. Plec din țară pentru o vreme și nu știu cînd o să mă-ntorc. Nu mă aștepta. Doresc din toată inima ca într-o bună zi să-ți găsești fericirea în brațele cuiva care să fie pe cît de bogat dorește tatăl tău. în concluzie, nu-ți spun Ia revedere, ci adio.

Al tău pentru totdeauna,

Adam"

0 vreme, Emma nu putu să se gîndească la nimic, deși simțea o durere teribilă așteptînd în spatele vidului, gata s-o copleșească.

- Nu pot să suport așa ceva. Doamne...

Se răsuci pe o parte și strînse scrisoarea la piept, respirînd greu. Nici nu putea să plîngă de atîta durere.

- Adam, nu era nevoie să mă părăsești. Ai spus că o să aștepți. Ai spus...

I se puse un nod în gît. Nu-și dădu seama că-și ținuse respirația pînă cînd nu simți un jet puternic de aer umplîndu-i plămînii, apoi, imediat, un altul.

- Adam, rosti întretăiat, apoi tăcu, întrebîndu-se cu disperare dacă avea să mai poată să simtă vreodată ceva.

Luke stătea întins pe covorul din faţa şemineului, cu Tasia în braţele sale. Beau amîndoi dintr-un pahar de coniac, sărutîndu-se din cînd în cînd cu buzele parfumate de la băutura aromată. Salonul anexat dormitorului lor era luminat numai de flăcările din şemineu.

- Unde sînt copiii? întrebă Luke.

Tasia răsuci paharul, amestecînd băutura din el, şi îi oferi încă o înghiţitură soţului ei, aplecînd marginea de cristal şi apropiindu-i-o de buze.

- Băieţii se joacă în camera lor. Curînd o să fie ora de baie şi cred c-ar fi bine să urc şi eu.

- Nu încă, rosti el prinzînd-o de braţ. Ăsta e momentul meu preferat din zi, cînd te am numai pentru mine.

Tasia rise şi-l sărută pe obrazul aspru.

- Trebuie să mă duc s-o ajut pe dădacă. Altfel, băieţii o să stropească peste tot. Plus că vreau să văd ce face Emma, care n-a ieşit din camera ei toată ziua. Am pus-o pe bucătăreasă să-i trimită cina sus, dar nu ştiu dacă a mîncat.

Luke se strîmbă puţin.

- Probabil că e tot cu gîndul după Milbank.

- Probabil.

- Eram sigur că o să-l uite pînă acum. N-avem ce să facem ca să se termine mai repede?

- E clar că n-ai suferit niciodată din iubire, spuse Tasia sec.

- Ba da, din cauza ta.

- N-aş zice! Te-ai decis că mă iubeşti şi după numai două zile ai venit în patul meu.

- Au fost cele mai lungi două zile din viaţa mea.

Tasia rise cînd îl auzi vorbind cu atîta convingere. Lăsă paharul de coniac şi-l cuprinse pe după talie, punîndu-şi palmele pe spatele lui puternic.

- Şi am fost împreună aproape mereu de atunci încoace.

- Cu excepția dăților în care ne-a întrerupt Nikolas Angelovsky, spuse Luke pe un ton amenințător.

Tasia scoase un sunet liniştitor şi-l sărută.

- Am fost de acord să-l iertăm şi să uităm. Au trecut şapte ani de-atunci.

- Eu n-am uitat.

- Şi nu mi se pare nici că l-ai iertat.

Tasia îl privi direct în ochii de culoarea safirelor şi clătină încet din cap.

- Tu, dragul meu, eşti unul dintre cei mai încăpățînați *oameni pe* care-i cunosc.

- Nu cel mai încăpățînat?

- Cred că Emma e mai ceva ca tine.

Luke se aplecă deasupra ei şi zîmbi larg.

- Sîngele Stokehurst, o informă. Nici unul dintre noi nare de ales.

Tasia chicoti, ferindu-se de sărutările lui.

- Sîngele Stokehurst e scuza ta pentru orice!

El îşi folosi greutatea ca s-o țină pe loc şi o sărută cu patimă, în timp ce ea încerca să-i scape.

- Încăpățînat şi foarte pasional. Dă-mi voie să-ți demonstrez.

- Mi-ai demonstrat deja cu vîrf şi îndesat, spuse soția lui rîzînd.

Jocul le fu întrerupt de o bătaie la uşă. Tasia privi în acea direcție, cu capul aplecat pe spate, şi dădu cu ochii de figura cu susul în jos a Emmei. Se îndepărtă de soțul ei şi se ridică în capul oaselor.

- Emma, draga mea...

Se opri şi clipi scurt cînd o văzu pe tînără palidă şi chinuită de parcă ar fi fost în stare de şoc. Probabil că Luke îşi dăduse şi el seama de acelaşi lucru, fiindcă se ridică şi spuse numele fiicei sale pe un ton întrebător.

- Mă scuzaţi că vă întrerup, rosti Emma rece.

- S-a întîmplat ceva? întrebă Tasia îngrijorată. Pari supărată...

- N-am nimic.

Deschise pumnul şi aruncă o bucată mototolită de hîrtie la picioarele lui Luke. Lumina flăcărilor aruncă reflexii aurii deasupra ei.

- Sper că te bucură, tată.

Fără să spună nimic, Luke ridică scrisoarea, continuînd să o privească pe fiica sa.

- Citeşte-o, spuse Emma pe un ton acuzator. E de la Adam, care a renunţat la orice speranţă să se însoare cu mine. Pleacă din ţară o vreme, iar eu n-o să am niciodată pe nimeni din cauza ta.

Muşchii fini ai chipului ei tresăriră violent.

- N-o să te iert niciodată fiindcă mi-ai răpit singura şansă la iubire.

Pe faţa lui Luke apăru o expresie tulburată.

- Adam Milbank nu te iubea, spuse el încet.

Emma făcu o grimasă de amărăciune.

- Cine eşti tu ca să decizi asta? Şi dacă mă iubea? Dacă a fost iubire adevărată? Poţi să fii atît de sigur că nu greşeşti? Tatăl meu cel nobil şi înţelept, atît de perfect încît vede în inimile bărbaţilor şi-i judecă dintr-o privire! Cred că e minunat să fii infailibil, aşa ca tine!

Luke nu-i răspunse.

- Nu vrei să mă mărit, continuă Emma pe un ton din ce în ce mai vehement, dacă mirele nu-i o marionetă pe care s-o controlezi tu, aşa cum faci cu toată lumea...

- Destul, o întrerupse Tasia.

Emma o privi supărată.

- Doar nu crezi că l-am rănit pe tata, nu? Ca să te simți rănit de ce spune cineva trebuie să-l iubeşti pe acel cineva, iar eu nu am privilegiul să fiu pe lista lui foarte scurtă de oameni dragi.

- Nu-i adevărat, spuse Luke pe un ton amărît. Te iubesc, Emma.

- Chiar? Credeam că atunci cînd iubeşti pe cineva vrei ca acela să fie fericit. Ei bine, n-ai decît să-ți păstrezi aşa- zisa iubire, tată. Mie mi-a ajuns cît pentru o viață.

- *Emma...*

- Te urăsc!

Tînăra se cutremură şi, în tăcerea adîncă de după aceea, se răsuci pe călcîie şi ieşi din salon.

Doi

Tasia se mişcă prima. Cu grijă, luă scrisoarea din mîină soţului ei şi o citi tăcută. Luke rămase aşezat, cu capul aplecat, gîndindu-se la ceva ştiut numai de el. După ce termină de citit, Tasia puse scrisoarea deoparte şi scoase un sunet dezaprobator.

- Ce prostie melodramatică, spuse sec. Vorbeşte de parcă ei doi ar fi meniţi să fie împreună. Iar tu eşti personajul negativ, bineînţeles. Adam spune că o părăseşte „din onoare" şi dă vina pe tine fiindcă vrei să-i desparţi.

Luke ridică privirea. Era palid şi cu buzele strînse.

- Cine altcineva ar putea să fie de vină?

- Ai făcut cum ai crezut că-i mai bine.

Căldura din glasul soţiei sale îl făcu s-o privească drăgăstos, dar imediat după aceea Luke clătină din, cap cu tristeţe.

- Emma avea dreptate. Ar fi trebuit să accept că, poate, Milbank o iubeşte, dar...

Se opri şi pufni.

- Ştim bine amîndoi că nu e decît un parazit.

- Mă tem că toată lumea îşi dă seama de asta, mai puţin Emma.

- Oare ar fi trebuit să-i dau voie s-o curteze, deşi ştiam că o să ajungă s-o rănească? Iisuse, nu ştiu cum să mă port

cu tinerele încăpățînate! Nu ştiu decît că fiica mea e mult prea bună pentru unul ca Milbank. Nu puteam să stau deoparte şi să-I las să profite de ea.

- Nu, sigur că nu, răspunse Tasia pe un ton blînd. O iubeşti prea mult, iar Mary n-ar fi vrut niciodată un astfel de bărbat pentru copilul ei.

La auzul numelui fostei sale soții, Luke simți un val de emoție şi se întoarse cu spatele, icnind. Se uită în gol, spre flăcările din şemineu.

- Emma a fost singură atît de mulți ani după moartea lui Mary... Ar fi trebuit să mă însor imediat cu altcineva, de dragul ei. Ar fi avut nevoie de influența unei femei şi eu ar fi trebuit să mă gîndesc cum era pentru ea să crească fără mamă, dar m-am gîndit numai la mine, am fost egoist...

- Nu e vina ta, insistă Tasia. Iar Emma nu te urăşte.

Luke rise lipsit de umor.

- Sau se preface al naibii de bine.

- E furioasă şi se simte jignită fiindcă Adam a părăsit-o, iar tu eşti ținta cea mai la îndemînă. O să vorbesc cu ea după ce se mai liniştește şi totul o să fie bine.

îi apucă obrajii în mîinile mici şi-l obligă s-o privească, în ochii ei albaştri se citea iubirea.

- S-ar putea să ai dreptate. Poate că Emma ar fi avut nevoie de o mamă cînd era mică, îi şopti, dar mă bucur că nu te-ai însurat cu altcineva înainte de mine. Poate că sînt egoistă, dar mă bucur că ai aşteptat pînă ne-am întîlnit.

Luke îşi sprijini capul pe umărul ei rotund, căutînd alinare.

- Şi eu mă bucur, spuse cu vocea înfundată.

Tasia zîmbi şi-l mîngîie pe cap, zăbovind mai mult în dreptul tîmplelor argintii. Pentru restul lumii, Luke era un bărbat puternic şi sigur pe sine, care arăta doar rareori vreo

urmă de emoție. Numai ei îi spunea păsurile lui şi doar în ea avea încredere să-i păstreze secretele.

- Te iubesc, îi şopti Tasia la ureche, atingîndu-i lobul cu vîrful limbii.

Luke o sărută cu pasiune, strîngînd-o în braţe.

- Slavă Domnului că eşti a mea, spuse trăgînd-o în jos, pe covor.

Acum, că se terminase oficial sezonul de baluri, familia Stokehurst împreună cu servitorii şi menajeria se mutară înapoi la conacul din provincie, aşezat pe un deal de deasupra unui sătuc prosper. Southgate Hall era un cămin romantic, construit pe ruinele unui castel vechi, o fostă fortăreaţă normandă. Cu turnurile înalte şi faţada din cărămidă şi sticlă, conacul părea mai potrivit pentru o poveste cu zîne decît pentru lumea reală. Familia avea să se relaxeze acolo timp de cîteva luni, departe de atmosfera umedă şi fetidă a Londrei. Din cînd în cînd aveau să dea cîte o petrecere şi să primească vizitele prietenilor şi ale rudelor, iar după aceea, spre fmalul verii, urma recolta cu sărbătorile ei.

Emma îşi petrecea majoritatea timpului călărind de una singură peste păşunile verzi şi lucrînd în menajeria aflată la un kilometru distanţă de Southgate Hall. Sarcinile nesfîrşite de acolo o ajutau să uite de Adam. în timpul zilei lucra pînă cînd o dureau muşchii, iar noaptea adormea epuizată. Cu toate astea, se gîndea mereu la ceea ce pierduse, fiindcă îi era greu să accepte că n-avea să mai fie niciodată cu vicontele şi asta o făcea să sufere teribil.

Momentul cel mai neplăcut al zilei era cina. Emma mînca repede, fiindcă abia dacă putea să îndure prezenţa familiei ei. Nu mai fusese niciodată atît de supărată pe tatăl

ei. Fiecare moment de singurătate pe care-l suporta era din vina lui, fiecare noapte în care dormea singură. Luke încercase s-o împace de cîteva ori, dar Emma rămăsese rece şi neiertătoare. Din punctul ei de vedere nu aveau cum să mai fie vreodată apropiați, fiindcă între ei se rupsese ceva ce nimeni nu putea să mai repare.

Nu conta că tatăl ei avusese, într-o măsură, dreptate. *Sigur că pe* Adam îl atrăseseră banii - nu făcuse un secret din asta, însă ținea şi la ea şi ar fi avut o viață bună împreună. Acum şansa aceea pierise, iar Emma ştia că n-are să se mai mărite vreodată. N-avea de gînd să accepte vreun văduv obez sau vreun netot plictisitor numai ca să nu fie fată bătrînă.

îşi pierduse deja orice valoare pe piața mariajelor, fiindcă erau prea multe fete mai tinere şi mai frumoase decît ea în fiecare nou sezon şi ele erau acelea care se măritau cu burlacii mai de soi. Tasia şi tatăl ei nu vedeau toate defectele pe care i le vedeau ceilalți şi nu păreau să priceapă că Adam fusese singura ei speranță.

- Emma, animalele se căsătoresc vreodată? întrebă într- o bună zi William, fratele ei de şase ani, în timp ce-o privea cum curăță cuşca maimuțelor.

Cimpanzeul dinăuntru, Cleo, îşi trecu degetele prin părul negru al băiatului, în căutare de insecte pe care nu le găsi. Uşa clădirii rămăsese deschisă şi de afară adia o briză plăcută. Emma se opri din lucru şi se sprijini de mînerul greblei, zîmbindu-i copilului.

- Nu, William. Nu aşa cum fac oamenii. Dar unele animale rămîn cu perechea lor toată viața. Lupii, de exemplu. Sau lebedele.

- Ce e o pereche?

- Cum sînt părinţii tăi, două creaturi care sînt credincioase una alteia toată viaţa.

- Maimuţele aşa fac? întrebă William dîndu-i lui Cleo mîna la o parte şi privind-o în ochii căprui.

Cimpanzeul scoase cîteva sunete întrebătoare şi întinse mîna din nou.

- Nu, răspunse Emma sec. Ele nu aleg cu atîta atenţie.

- Dar tigrii?

- Nici tigrii.

- Dar oamenii îşi aleg pereche pe viaţă.

- Majoritatea, aprobă ea. Atunci cînd se poate.

- Cînd nu, rămîn fete bătrîne. Ca tine şi ca ea, spuse băiatul arătînd spre Cleo.

Emma rîse şi îşi curăţă cîteva fire de păr de pe haine.

- Cam aşa ceva.

Deodată, o voce nouă se alătură conversaţiei.

- Sora ta e prea tînără şi prea minunată ca să fie considerată fată bătrînă.

Emma şi William se întoarseră în acelaşi timp şi dădură cu ochii de Nikolas Angelovsky, care stătea în prag, luminat din spate de razele soarelui. Nou-venitul îi aruncă o privire cimpanzeului şi rosti:

- Mă tem că nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Cleo.

Animalul scoase cîteva sunete mulţumite, iar William se repezi spre vizitator. Se părea, gîndi Emma cu tristeţe, că nimeni nu era imun la farmecul lui Nikolas.

- Prinţe Nikolas! strigă băieţelul, cu răsuflarea tăiată. Zdravstvujte!

- Zdrâvstvujte, William, răspunse acesta aplecîndu-se ca să ajungă la înălţimea copilului, căruia îi zîmbi. Ce accent

frumos ai. Mama ta te-a învățat bine. Numai un băiat cu sînge rusesc, așa ca tine, ar putea să vorbească atît de bine.

- Am și sînge Stokehurst, răspunse William cu mîndrie.

Nikolas se uită la Emma peste capul fratelui ei.

- E o combinație puternică, niet?

Emma îl privi cu răceală. Deși Nikolas venea din cînd în cînd, nu prea des, în vizită la Southgate Hall ca să bea ceai chinezesc cu Tasia și să discute cu ea într-o rusă care ei i se părea foarte repezită, prințul nu vizitase niciodată menajeria. Acolo era lumea ei privată și nimeni nu era primit dacă nu fusese invitat în mod special.

- Ce vrei, Nikolas?

El îi zîmbi din colțul gurii.

- Nu ți-am văzut niciodată animalele și mi-ar plăcea să arunc o privire.

- Lucrez, spuse Emma scurt. Sînt sigură că poți să faci lucruri mult mai interesante decît să te uiți la mine cum hrănesc animalele și cum string gunoiul cu grebla.

- Nu neapărat.

Ea făcu o grimasă.

- Atunci rămîi, dacă-ți face plăcere.

Termină de strîns paiele murdare din cușca maimuțelor și le înlocui cu unele curate, apoi îi făcu semn lui Cleo să intre.

- înapoi, bătrînico.

Cimpanzeul clătină din cap și-și arătă colții.

- Da, știu, rosti Emma arătînd spre cușcă. Ne jucăm mai tîrziu, Cleo. Mai tîrziu.

Cimpanzeul scoase un mormăit nemulțumit și ridică o păpușă din cîrpe, apoi urcă repede ca fulgerul pe scara din interiorul cuștii, se așeză pe o grindă din lemn și-i privi încruntată de sus. Emma închise ușa în urma animalului, apoi se întoarse spre fratele ei.

- William, e timpul să te întorci acasă.

- Nu pot să mai rămîn cu Cleo? se rugă băieţelul, privind rugător spre cimpanzeu.

- Ştii regula - nu stai cu animalele dacă nu sînt şi eu cu tine. Venim s-o vedem mai tîrziu în după-amiaza asta.

- Bine, Emma.

Copilul plecă, iar tînăra îşi îndreptă atenţia spre Nikolas. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de călărie şi o cămaşă albă, care-i scotea în evidenţă culoarea arămie a pielii. în acea zi părul lui părea mai mult şaten decît blond. O peliculă de sudoare îi acoperise tenul, făcîndu-l să strălucească puţin, de parcă ar fi fost turnat dintr-un metal preţios. Genele dese străluceau ca nişte filamente mici în jurul ochilor săi aurii.

Pentru prima dată de cînd o părăsise Adam, Emma simţi şi altceva decît furie. Era un amestec de emoţie, confuzie şi atenţie. îşi dădu seama că se uită fix la el, se întoarse şi ridică o găleată din metal, se apropie de chiuveta din colţ şi apăsă mînerul pompei pînă cînd de la robinet începu să curgă apă.

Nikolas se aplecă şi întinse mîna spre pompă.

- Dă-mi voie să te ajut.

- Nu, spuse ea repede, împingîndu-l la o parte cu cotul. Mă descurc.

Nikolas ridică din umeri şi făcu un pas în spate, privind- o cum munceşte. Muşchii umerilor ei se încordaseră sub cămaşa asudată, iar pantalonii strimţi şi cenuşii îi scoteau în evidenţă forma coapselor şi a fundului. Prinţul îşi aminti cum arăta la bal, în Londra, cu rochia ei albă şi cu părul ^strîns în coc. O prefera aşa, capabilă, competentă, îmbujorată din cauza efortului. Era extraordinară, iar el nu mai cunoscuse nici o altă femeie de rang înalt care să muncească

precum una de la țară. De ce avea ea însăşi grijă de animale, cînd ar fi putut să-i pună pe servitori s-o facă?

- Nu văd prea des femei îmbrăcate în pantaloni, îi spuse. De fapt, s-ar putea chiar ca asta să fie prima dată.

Emma se îndreptă imediat şi îl privi bănuitoare.

- Eşti şocat?

- Nu mă sperii eu atît de uşor, îi răspunse Nikolas privind-o admirativ. îmi aminteşti de o frază a lui Tyutchev: „chipul ei era frumos îmbujorat de adierea primăverii".

Emma crezu că o ia peste picior, aşa că-i aruncă o privire supărată şi se întoarse la chiuvetă.

- Nu-mi place poezia.

- Dar tu ce citeşti?

- Manuale de medicină veterinară şi ziare.

Ridică găleata grea din chiuvetă şi icni din cauza efortului. Imediat, el încercă să i-o ia.

- Dă-mi mie voie...

- Sînt obişnuită, spuse Emma apăsat. Dă-i drumul. Prinţul ridică mîinile într-un gest de prefăcută supunere.

- Se poate? Bineînţeles.

Sprîncenele ei groase şi arămii se încruntară. îi arătă spre o altă găleată din apropiere.

- Dacă vrei să mă ajuţi, poţi să duci asta.

Nikolas făcu după cum i se ceruse, ridicîndu-şi mînecile din cîteva mişcări. Găleata era plină cu cîteva kilograme bune de carne crudă. Mirosul de sînge îi umplu nările, iar el ezită înainte s-o ridice.

- Eşti sensibil? îl tachină Emma. Astfel de muncă nu e de nasul tău, nu-i aşa?

Nikolas nu-i răspunse, deşi tînăra avea dreptate. Niciodată nu fusese nevoie să facă el astfel de treburi. La fel

ca şi ceilalţi bărbaţi din clasa lui socială, pentru el sportul însemna vînătoare, călărie, scrimă sau box.

Mirosul de sînge se înteţi cînd Nikolas ridică găleata. Bogat, dulceag, sărat... Degetele i se încleştară pe mîner, iar prinţul rămase nemişcat în timp ce amintirea îi înflori pestilenţială în minte. Imagini întunecate, care-i făceau rău, îl năpădiră. Se strădui să le dea la o parte, dar ele îl copleşiră ca un val vişiniu.

Pe piept îi curgea sînge, spatele îi era plin de urme de bici, iar frînghia tare din jurul încheieturilor îi tăiase un canal adînc prin piele şi muşchi. Piotr Petrovici Ruvim, anchetatorul imperial, îi atinse chipul cu degetele blînde şi opri o picătură de sudoare care i se îndrepta spre pleoape. Deşi era foarte eficient în arta torturii, lui Ruvim părea că nu-i place treaba pe care o avea de făcut.

- Nu-i suficient? întrebă încet. Nu vrei să mărturiseşti, alteţă?
- N-am greşit cu nimic, spuse Nikolas cu glasul fffnt.

Era o minciună şi ştiau cu toţii. Prinţul era un criminal. îl omorîse pe Samuel Şurikovski, sfetnicul de încredere al ţarului, dar, cum nu se putuse dovedi una ca asta, guvernul îl acuzase numai de trădare, pentru care nu aveai nevoie de dovezi şi pentru care puteai să arunci în închisoare pe oricine, oricît de mult timp - era suficient să ai suspiciuni.

Timp de o săptămînă, Nikolas fusese supus unor şedinţe zilnice cu Ruvim şi cu alţi oficiali. Veneau pe rînd şi-l torturau, ducîndu-l pînă la limită, pînă aproape de moarte. Nu mai era om, ci doar o bestie suferind, aşteptînd să vină momentul în care să se termine agonia, ca să-şi poată duce secretele cu sine în mormînt.

Ruvim oftă şi le spuse celorlalţi:

- Aduceți iar biciul.
- Nu, rosti Nikolas cutremurîndu-se.

Nu mai putea să suporte să fie lovit, să audă șficul lovind aerul, apoi rupîndu-i pielea, carnea, ajungînd la os. Nu mai voia să știe de toate acele întrebări pe care le auzea necontenit: „simpatizezi cu nihillștii?" „ești de acord cu politica țaristă?" Ironia era că pe el nu-l interesase niciodată politica, ci doar pămînturile și familia lui.

Ruvim scoase un fier încins din jăratic și îl apropie de chipul lui Nikolas.

- Preferi asta, alteță?

Strălucirea și căldura fierului îl făcură pe prinț să se cutremure. Dădu din cap și se aplecă, cu lacrimi și sudoare alunecmdu-i pe chip...

- Ce s-a întîmplat? întrebă Emma.

Se uită la brațele lui dezgolite și chipul i se goli de expresie. îl privi din nou.

- Vai, spuse încet.

Nikolas se crispă. își ținea întotdeauna mîinile acoperite de mmecile cămășii. Era ciudat că uitase să se ascundă în prezența ei. Oricum, Emma le văzuse și înainte, cînd era copil. Oftă încet și se forță să se relaxeze.

- Pari iritată astăzi, spuse, intenționat nepoliticos. Te-am ofensat cumva, verișoară?

Emma se îndreptă spre ieșire și, spre ușurarea lui, nu spuse nimic despre cicatrice.

- în ultima vreme întreg sexul vostru mă ofensează, îi răspunse ea obraznic.
- Fiindcă lordul Milbank te-a abandonat?
- Nu m-a abandonat, ci a fost forțat să plece, și...

Se întoarse brusc, iar apa din găleata pe care o ducea se revărsă peste margini.

- De unde ştii? Doamne, se vorbeşte despre asta în Londra? Au prins de veste bîrfitoarele?

- Se aud ceva zvonuri.

- Fir-ar să fie, spuse Emma roşind. Ei bine, nu mă interesează ce spune lumea. N-au decît să vorbească, adăugă, ridicînd defensiv din umeri. N-a fost vina lui Adam, să ştii. Tatăl meu s-a purtat ca un Ginghis Han modern, iar el n-a avut de ales, a fost nevoit să mă părăsească şi să-şi vadă de viaţă.

- Milbank e prea slab de înger pentru tine.

- Nu ştii nimic despre el.

- Dacă te voia cu adevărat, s-ar fi luptat să te aibă.

- Adam e un om civilizat, spuse ea defensiv.

- Civilizat? repetă Nikolas privind-o în ochi. Şi tu un astfel de bărbat îţi doreşti?

Deodată, ochii Emmei străluciră amuzaţi. Se uită în jos, la pantalonii ei plini de praf.

- Ei bine, da. Eu sînt aşa de necivilizată încît am nevoie de cineva care să-mi redea echilibrul. Nu eşti de acord?

- Nu, spuse el cu blîndeţe. Tu ai nevoie de cineva care să-ţi dea voie să fii pe cît de necivilizată vrei să fii.

Emma continuă să zîmbească şi clătină din cap.

- Ce frumos aş arăta...

îl conduse în clădirea de alături, unde o vulpe de culoarea ruginii alerga de colo, colo, într-o cuşcă mare. Animalul era suplu şi sănătos, dar mergea şchiopătînd. Nikolas ridică o sprinceană cînd văzu că vulpea nu avea un picior din faţă.

- I-am spus Presto, rosti Emma, fiindcă e aşa de rapid şi de agil.

- Evident, nu destul de agil încît să-şi fi păstrat toate picioarele.

Repede, vulpea se îndreptă spre vasul cu apă pe care Emma îl umpluse pînă la refuz, bău puțin, apoi îşi îndreptă toată atenția către ea, privind cu ochi strălucitori cum tînăra scoate din buzunar un ou.

- Ți-am adus ceva bun, Presto, îl ademeni ea.

Curăță oul fiert şi îl strecură printre gratiile cuştii. Tremurînd de nerăbdare, vulpea se apropie.

- A fost prins într-o capcană.

Cu măiestrie exersată, Emma dădu drumul oului exact atunci cînd îl prinse animalul. Presto mîncă delicatesa cu poftă.

- Era pe jumătate mort din cauza frigului, pierduse mult sînge şi îşi rosese piciorul ca să scape. Dacă nu l-aş fi găsit eu, probabil că ar fi fost purtat acum de vreo doamnă simandicoasă în jurul gîtului.

- Te rog, spuse Nikolas politicos, păstrează-ți discursurile pentru clubul ăla din care faci parte, „prietenii animalelor" sau cum s-o numi.

- Societatea regală pentru tratamentul uman al animalelor.

- Da, acel club.

Nikolas rămase mut cînd Emma îi aruncă o privire amuzată peste umăr. Nici o altă femeie nu avea un zîmbet atît de irezistibil.

- Dacă vrei să-mi vizitezi menajeria, Nikki, trebuie să- mi asculți şi discursurile.

Prinţul tresări puțin cînd auzi diminutivul rusesc de pe buzele ei. Numai cîțiva dintre prietenii săi de cînd era mic îi spuseseră aşa şi i se părea ciudat să-l audă din gura ei, pronunțat cu accentul englezesc atît de curat. Deodată simți

nevoia să scape de zîmbetul ei sincer şi de lumina nevinovată din privire, dar rămase ca să termine ce începuse, s-o ademenească în capcana pe care i-o întinsese deja.

- Nu văd de ce ai face astfel de afirmaţii, se auzi spunînd, dacă nu renunţi de tot şi la produsele pe care le luăm de la animale, inclusiv la carnea de pe masa ta.

- Dar eu chiar sînt vegetariană.

Văzînd că nu cunoaşte c'uvîntul, Emma îi explică:

- Aşa i se spune în engleză cuiva care nu mănîncă deloc carne.

Rîse cînd îi văzu expresia de pe chip.

- Pari surprins. în Rusia nu există vegetarieni?

- Dieta rusească e formată neapărat din trei lucruri: carne ca să întărească oasele şi să înroşească sîngele, pîine neagră ca să umple stomacul, şi vodcă pentru bucuria sufletului. Dă-i unui rus o farfurie de verdeţuri şi o să i-o ducă vacii.

Emma nu păru impresionată.

- Eu prefer verdeţurile.

- Cred că îţi duci opiniile la extremă, Duşenka, îi spuse Nikolas privind-o amuzat. Cînd te-ai decis să nu mai mănînci carne?

- Cred că aveam treisprezece ani, poate puţin mai mult. într-o seară, la cină, îi ascultam pe cei din jur vorbind şi, cînd m-am uitat la friptura de cocoş din farfuria mea, am simţit că desfac un cadavru mic, cu oasele lui fragile, cu muşchi, grăsime şi piele...

Făcu o grimasă cînd îşi aminti.

- M-am ridicat de la masă şi am mers la mine în cameră, unde mi-a fost rău ore în şir.

El zîmbi.

- Ai fost un copil ciudat.

- Așa mi se spune, da.

Emma îi făcu semn să o urmeze și îl conduse la o ușă îngustă ce dădea spre clădirea de alături. în timp ce mergeau, îi aruncă o privire cu coada ochiului.

- Cum mi-ai spus mai devreme, în rusă?
- Dușenka.
- Ce înseamnă?
- Poate o să-ți spun într-o zi.

Ea se încruntă.

- O întreb pe mama mea vitregă în seara asta.
- N-ar fi prea indicat.
- De ce? E un cuvînt urît? O insultă?

înainte ca el să apuce să-i răspundă, ajunseră în clădirea următoare. Un miros puternic de felină îi asaltă nările lui Nikolas, în ciuda aerului care circula în voie printre gratiile de la ferestre. Uită însă de miros cînd dădu cu ochii de animalul imens care se apropia de Emma din spatele gratiilor. Tigrul magnific avea o blană arămiu-aurie, înspicată cu dungi negre și groase. Pe gît și pe spate avea o coamă de păr ceva mai lung decît pe restul trupului. Nikolas nu mai văzuse niciodată un tigru atît de mare și cu siguranță nu atît de aproape.

- Tu mi l-ai adus, cînd era pui. Mai știi?
- Sigur, răspunse el încet.

Era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată Emmei, cînd ea avea doisprezece ani. Găsise puiul de tigru într-un magazin dărăpănat, plin de animale exotice, și îl cumpărase pentru ea, dar nu-l mai văzuse de atunci.

Tînăra se aplecă aproape de cușca tigrului și începu să scoată niște sunete liniștitoare, așa cum ai face pentru un bebeluș.

- Manchu, el e prințul Nikolas.

Felina se aşeză aproape de ea şi închise ochii de plăcere, Avea picioarele şi burta ude, semn că stătuse într-un jgheab cu apă. în peretele din spatele cuştii era o deschizătură prin care animalul putea să iasă într-o curte închisă, ca să se întindă la soare.

- Nu-i frumos? întrebă Emma cu mîndrie maternă. Uite ce labe mari are. Tigrii au omorît mai mulţi oameni decît oricare altă felină, să ştii. Sînt minunat de imprevizibili.

- Minunat, aprobă Nikolas pe un ton sec, apoi i se tăie răsuflarea cînd Emma întinse mîna printre gratiile cuştii şi scărpină tigrul pe spate.

- în Asia, de unde vine Manchu, tigrul e simbolul reîncarnării, spuse ea aruncîndu-i o privire lui Nikolas. Voi doi semănaţi, să ştii. Poate că ai fost tigru într-o viaţă anterioară, alteţă.

- Nu băga mîna acolo, spuse el pe un ton scăzut şi aspru, care-i făcu pe Emma şi pe tigru să-l privească nedumeriţi.

Ea întinse mîna mai mult înăuntru şi îl mîngîie pe Manchu şi mai cu foc.

- Dacă-ţi aminteşti, nu are gheare, îi spuse. I-au fost scoase de primul lui stăpîn, şi acum nu are cum să vîneze. N-o să fie liberă niciodată, săraca pisicuţă.

Se uită cu dragoste şi compasiune la animal, iar tigrul începu să toarcă şi o privi cu ochii unui pui de pisică. Nikolas rămase încordat pînă cînd Emma îşi retrase braţul dintre gratii.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spuse. Manchu mă consideră prietena lui.

- Sau o gustărică de după-amiază, rosti Nikolas, ridicînd găleata cu carne. Presupun că astea sînt pentru el?

Tigrul se uită cu interes la găleată, iar Emma se ridică şi luă mîncarea de la Nikolas, apoi o vărsă printre gratii, cu o mişcare exersată.

- Bon appetit, Manchu.

Tigrul scoase un sunet mulțumit și începu să mănînce.

- înfiorător.

Emma se strîmbă și rîse.

- Sînt înconjurată de carnivore.

îșI șterse mîinile pe pantaloni și îi zîmbi larg lui Nikolas.

- Cum e să fii murdar pe mîini, alteță? îmi imaginez că-i o experiență cu totul nouă pentru tine.

El se apropie încet de ea.

- Am impresia că încerci să mă ademenești, domnișoară.

O apucă de încheietura subțire, îi ridică mîna și îi întoarse palma ca să o privească, apoi o răsuci încet înapoi. Emma tresări stînjenită și zîmbetul îi dispăru. Avea mîinile bătătorite și roșii, cu degete lungi, unghii tăiate scurt și cicatrici mici, vechi, majoritatea urme de dinți sau zgîrieturi. Nikolas era obișnuit cu femei bine îngrijite și probabil că pielea ei i se părea o oroare.

- Nu e mîna unei doamne, nu? spuse ea.

El îi mîngîie cu degetul mare vinișoarele albastre de deasupra încheieturii.

- E mîna unei femei.

Emoționată, Emma încercă să-și retragă palma.

- Ce vrei de la mine? De ce ai venit?

El o strînse mai tare.

- îmi place compania ta.

- Așa ceva nu-i cu putință.

- De ce nu? Ești inteligentă, interesantă și foarte frumoasă.

- Nemernic arogant, se răsti ea deodată. Nu cumva să-ndrăznești să mă iei peste picior!

- Chiar ai o părere atît de proastă despre tine însăți? Nu te iau peste picior.

îi apucă şi cealaltă încheietură, ignorîndu-i exclamația indignată.

- Roşcata mea, murmură el. în rusa veche se folosea acelaşi cuvînt pentru „roşu" ca şi pentru „frumos".

Emma îşi trase mîinile prinse în strînsoarea mîinilor lui.

- Ce faci?

- Am spus că o să te sărut într-o zi, şi eu mă țin întotdeauna de cuvînt.

Ea se încordă, încercînd să scape.

- Dacă nu iei mîinile de pe mine, îți înnegresc amîndoi ochii. Dacă n-ai observat încă, sînt la fel de înaltă ca tine!

Nikolas o împinse cu uşurință pînă la peretele din apropiere, iar umerii ei loviră cu un zgomot înfundat panourile de lemn.

- Nu e chiar aşa, îi spuse aplecîndu-se deasupra ei şi țintuindu-i mîinile de-a stînga şi de-a dreapta trupului. Şi oricum, ai numai jumătate din greutatea mea.

- îi spun tatei!

în puținele ocazii în care folosise acele cuvinte, ele funcționaseră ca prin farmec, fiindcă toată lumea se temea de tatăl ei.

- Chiar aşa? întrebă el amuzat. Probabil că aceea o să fie o conversație foarte interesantă.

Emma întoarse capul, dîndu-şi seama că greşise. Ar fi trebuit să se arate dezgustată şi să rîdă de el, să-i spună că e ridicol. în loc de asta, ea-şi pierduse cumpătul - singura cale ca să-i mențină viu interesul.

Prințul îi eliberă încheieturile şi se aplecă mai mult, folosindu-şi greutatea ca s-o împiedice să scape. Cu o mişcare deliberată îi apucă părul împletit şi trase destul cît

să o facă să aplece capul pe spate, apoi zăbovi cu buzele chiar deasupra gurii ei. Emma îi simțea răsuflarea caldă, ritmată. începu să tremure și vorbi pe un ton care nu părea al ei:

- Orice ai vrea să faci, te rog să faci mai repede, fiindcă am treabă.

Deodată el o sărută apăsat, apoi asaltul se termină la fel de repede cum începuse. O privi cu ochii lui încercuiți de gene aurii. Emma încă mai simțea sărutul aspru. își linse buzele cu grijă, descoperind aroma de ceai îndulcit a gurii prințului.

- Acum lasă-mă-n pace, îi spuse cu o voce tremurată.

Unghiurile feței lui păreau mai ascuțite decît de obicei, făcîndu-l să pară și mai exotic, aproape oriental în atitudinea sa calmă și reținută.

- N-am terminat cu tine.

Emma se mișcă brusc, încercînd să-l împingă la o parte, dar el o prinse de mijloc și o strivi la piept, apoi o sărută din nou, cu patimă, de parcă ar fi vrut să șteargă orice amintire despre alți bărbați. Și pe aceea a primului ei sărut cu un băiat din sat, dulce și neîndemînatic, și îmbrățișările tandre ale lui Adam Milbank. Nikolas i le luă pe toate, însemnînd-o cu pasiunea sa brutală, care nu lăsa loc pentru nimic altceva.

Pe Emma o ameți repeziciunea cu care se schimbară lucrurile. Deodată, prințul nu mai era doar figura enigmatică și strălucitoare de la marginea existenței ei, ci un personaj foarte real, prezent, masculin, așa cum ea nu îndrăznise să- l privească pînă atunci.

El o mîngîie pe spate cu mîinile lui mari și îi urmă cu degetele curbura taliei, pînă jos, la șolduri. Emma nu avea decît un maieu și niște pantalonași din bumbac pe sub haine. Nici un corset, nici o bucată de metal nu-i ascundeau

formele. Ştia că Nikolas putea să-i simtă moliciunea sînilor şi talia, iar ruşinea şi pasiunea care se luptau în sufletul ei o făcură să se sprijine, ameţită, de el. Tremura din cauza efortului să nu-l strîngă în braţe, să nu-l tragă mai aproape, să nu-şi împletească degetele în părul lui frumos. Simţea furnicături peste tot unde o atingea trupul lui - pe sîni, de-a lungul coapselor, pe abdomen. Voia să fie mîngîiată, Doamne, voia să...

Prinţul îşi desprinse buzele de buzele ei, iar Emma scoase un sunet neclar, prinzîndu-l de cămaşă şi trăgînd orbeşte, fără să ştie nici ea prea bine ce face. Nikolas murmură ceva în ruseşte, cu răsuflarea grea în părul ei. Treptat, mîinile ei se relaxară pe umerii lui. Deschise ochii. în spatele prinţului îl văzu pe Manchu, care-i privea fără să clipească, dînd din coadă. Tînăra îşi retrase repede mîinile şi începu să-şi aranjeze cămaşa şi cureaua, în timp ce Nikolas făcu un pas în spate şi o privi fără expresie.

- Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spuse el încet, poţi să apelezi la mine. Vreau să-ţi fiu prieten, Emma.

- Credeam că ai destui prieteni.

El îi mîngîie cu degetul mare sprinceana arcuită.

- N-am prieteni cum eşti tu.

- Prietenii nu se sărută aşa.

El o bătu încet cu arătătorul pe obraz.

- Nu fi copil, Emma.

Remarca duru, iar ea răspunse pe cel mai arogant ton de care era în stare:

- Şi ce, mă rog, am avea de cîştigat dintr-o astfel prietenie?

Tresări încordată cînd el îi apucă bărbia şi îi spuse, cu buzele aproape atingîndu-le pe ale ei:

- Poate că o să afli cîndva, ruişka.

îi dădu drumul, iar ea rămase cu ochii întredeschişi, sprijinită de perete, în timp ce el se îndepărta.

Tot restul săptămînii Emma nu putu să se gîndească decît la vizita lui Nikolas şi la posibilele lui motive. Nu-i înțelegea intenţiile. Cu siguranță că nu dorea o aventură cu fiica excentrică a unui duce englez, cînd atît de multe femei frumoase din Londra abia aşteptau să-l primească în patul lor. Şi nici nu era destul de proastă încît să creadă că vrea să-i fie prieten. Prinţul dispunea de tovărăşia unui număr foarte mare de aristocraţi, de intelectuali, artişti, politicieni, toți gata să-i fie alături la un semn. Nu avea nevoie să-i țină tocmai ea companie.

Cînd se hotărîse să considere incidentul drept un episod amuzant pentru Nikolas, el decise să vină din nou în vizită. Emma era la ea în cameră, citea un roman pe divanul de la fereastră, încălzită de razele blînde ale soarelui de dimineaţă. Cîinele ei, Samson, un metis cu strămoşi ciobăneşti, ridică privirea curios cînd auzi paşi îndreptîndu-se spre uşă.

Tasia apăru în prag şi bătu încet în toc.

- Emma, spuse pe un ton formal, a venit Nikolas.

Tinerei începură să-i tremure mîinile. îi aruncă o privire surprinsă Tasiei, care continuă pe un ton scăzut:

- întreabă dacă vrei să mergi cu el la o plimbare cu calul.

Emmei i se păru că nu mai înțelege nimic. îi venea să se ridice şi să se plimbe prin cameră, dar în loc de asta întoarse capul spre fereastră şi se uită în depărtare.

- Nu ştiu, spuse, tulburată la gîndul că ar putea să plece singură cu Nikolas.

Oare ce voia să-i spună? Ce dorea de la ea? Oare o să încerce s-o sărute din nou?

- Nu cred că Luke ar fi de acord, spuse Tasia pe un ton ezitant.

Emma făcu o grimasă.

- Sînt sigură că nu! Tata vrea să stau aici, singură, şi să nu văd pe nimeni. Nu-mi pasă dacă o să suport consecinţele cînd se întoarce de la Londra! O să fac ce vreau. Spune-i lui Nikolas că vin în cinci minute.

- Nu-i cinstit faţă de tatăl tău.

- Şi vrei să spui că el a fost cinstit cu mine?

Emma se ridică şi se îndreptă spre dulapul de haine, deschise un sertar şi începu să-şi caute mănuşile de călărie.

- Ai nevoie de o supraveghetoare.

- De ce? întrebă Emma cu dispreţ. Nikolas mi-e văr, nu-i aşa?

- Nu tocmai. Poate că s-ar putea spune că e o rudă foarte îndepărtată, prin alianţă.

- Nu cred că există posibilitatea vreunui scandal dacă mă duc la plimbare cu el. Nimeni întreg la cap n-ar crede că Nikolas Angelovsky e interesat de fetele bătrîne şi roşcovane.

- Tu nu eşti fată bătrînă.

- Nu sînt nici vreo domnişoară foarte căutată.

Rămase cu spatele la Tasia şi continuă să caute în dulap. Mama ei vitregă oftă încet.

- Emma, cînd o să-ţi treacă supărarea pe familia ta?

- Poate cînd n-o să vă mai amestecaţi în viaţa mea. Mă simt la fel de închisă aici precum sînt animalele în menajerie.

Rămase cu spatele pînă cînd auzi paşii Tasiei îndepărtîndu-se pe coridor, apoi se uită la Samson, al cărui chip

acoperit de blană părea nedumerit, aşa cum stătea cu limba atîrnînd într-o parte.

- Nu te uita aşa la mine, spuse Emma. Tasia e de partea tatei, ca de obicei.

Cîinele continuă s-o privească fix, cu urechile tresărind de curiozitate. Deodată se aşeză pe spate şi îşi întinse lăbuţele, invitînd-o să-l mîngîie pe burtă. Furia Emmei se disipă şi tînăra se îndreptă spre el rîzînd încet

- Prostuţule.

Se aplecă lîngă el şi îl mîngîie, apoi oftă.

- Samson, cîte mii de secrete ţi-am spus eu ţie? Eşti prietenul meu cel mai bun.

îi mîngîie urechile şi continuă să vorbească pe un ton încărcat de amărăciune:

- Mă întreb de ce nu pot să fiu şi eu calmă şi reţinută ca Tasia. Ea îşi ţine atît de bine emoţiile în frîu... Eu explodez mereu. Phoebe Cotterly avea dreptate că sînt mai în largul meu în hambar decît într-o sală de bal. Slavă Domnului că nu trebuie să fiu isteaţă, sofisticată sau delicată cu animalele. E destul să vă iubesc şi voi o să mă iubiţi la rîndul vostru. Nu-i aşa, Samson?

Zîmbi trist, iar cîinele îi împinse mîna cu nasul lui umed.

- Poate că iubirea lui Adam ar fi dispărut cu timpul. Nu cred că aş fi o soţie bună pentru cineva. Iubirea nu-i suficientă, o femeie trebuie să fie ascultătoare şi devotată, frumoasă, de ajutor pentru soţul ei... Eu sînt urîţică şi sălbatică şi...

Se uită în jos, spre hainele pe care le purta, şi strîmbă din nas cînd văzu combinaţia de pantaloni, cămaşă albă şi cizme. Prefera să călărească bărbăteşte, fiindcă era mai comod şi mai simplu să struneşti calul, însă, din cine ştie ce motiv, în acea zi nu voia ca Nikolas Angelovsky s-o vadă tot în pantaloni.

Se întoarse la dulap şi deschise o uşă strălucitoare, din lemn, apoi începu să caute înăuntru costumul albastru do călărie. Jacheta şi rochia erau de o culoare care se potrivea cu ochii ei. Căutînd mai departe, Emma găsi şi voalul bleu pentru pălăria din mătase neagră.

Se întoarse şi-i zîmbi cîinelui.

- Mă aşteaptă prinţul Nikolas. Ce zici, Samson? Să-l surprind şi să mă îmbrac ca o doamnă?

Nikolas, chiar dacă era surprins sau plăcut impresionat de ţinuta ei, nu scoase nici un vorbă despre asta. O aştepta în sala mare, stînd sprijinit de o masă octogonală din marmură. în mînă avea un bici pe care-l lovea încet de piciorul încălţat cu o cizmă lustruită. Soarele care intra pe fereastra de deasupra îi făcea părul să pară de aur. O privi pe Emma cum coboară treptele şi zîmbi insolent, de parcă ei doi ar fi avut un secret ruşinos. Chiar aveau unul, îşi aminti ea, simţindu-se deodată stînjenită. Cumva, Nikolas ştiuse că ea n-avea să spu^ie nimănui despre sărut.

Se gîndise la asta, bineînţeles, dar nu avea nici un rost s-o facă. La gîndul reacţiei tatălui ei, la ce discuţie ar fi urmat între el şi Nikolas... Nu, ar fi fost mult prea umilitor.

Prinţul zîmbi şi mai larg cînd o văzu apropiindu-se.

- Mă bucur că ai fost de acord să mă vezi, verişoară.

- Mă plictiseam, spuse ea sec. Şi m-am gîndit că poate tu o să-mi mai distragi atenţia.

- Ce bine pentru mine că n-ai avut nici o ofertă mai tentantă, răspunse el pe un ton calm, aproape vesel.

Emma îl studie şi-şi dădu seama că Nikolas se bucura să iasă la plimbare cu ea. Că era mîndru de asta. îngustă pleoapele, bănuitoare.

- Ce vrei, Nikki?

- Să-ți distrag puțin atenția, răspunse el invitînd-o să-l ia de braț.

Emma ignoră gestul de curtoazie.

- Nu-i nevoie să mă conduci la propriile-mi grajduri, spuse, facîndu-i semn s-o urmeze. Și dacă îndrăznești să pui chiar și un deget pe mine, îți rup mîna.

Nikolas zîmbi și o urmă.

- Mulțumesc pentru avertisment, verișoară.

Calul pe care-l alese Emma, un animal suplu și energic cu părul de culoarea castanei, se potrivea bine cu armăsarul negru cu care venise Nikolas, ce odată strunit merse perfect în ritm cu celălalt. Prințul călărea minunat, era răbdător cu animalul și folosea exact atîta disciplină cît era nevoie ca să-l țină sub control, dar Emmei i se părea că între ei e un concurs de voință pe care Nikolas îl cîștiga, dominînd animalul. Aproape toți bărbații călăreau așa, de parcă era nevoie ca ei să îi fie superiori calului. Emma își trata caii ca pe niște parteneri egali și, pentru că lucra alături de ei și comunicau mereu, aceștia erau mult mai atenți la comenzile sale.

Merseră din vîrful dealului pe care era ridicată Southgate Hall pînă jos, în satul plin de vervă de la poale. Era o zi caldă și luminoasă, iar în aer adia un vînticel plăcut. După ce traversară un pîrîu, intrară în pădurea de la marginea ținutului și făcură întrecere de-a latul unei pășuni. Armăsarul negru îl întrecu repede pe cel de culoarea castanei, iar Emma încetini galopul, rîzînd și recunoscîndu-se învinsă.

Nikolas opri la rîndul lui calul și îi zîmbi larg.

- Călărești cum n-am mai văzut nici o femeie călărind, Emelia. Ca o rîndunică în zbor.

- Emelia e versiunea rusească a numelui meu?

El dădu din cap.

- Pe stră-stră-bunica mea o chema aşa. Ţi se potriveşte, spuse el călărind în cercuri împrejurul ei. Vrei să ne plimbăm puţin pe jos?

-Da.

Emma descălecă uşor, înainte ca el să apuce să o ajute. Nikolas alunecă din şa scoţînd un sunet dezaprobator, de parcă ea ar fi fost un copil neascultător.

- Eşti foarte independentă, ruişka. Oare e o crimă să te laşi ajutată din cînd în cînd? Să laşi pe cineva să te sprijine cînd descaleci sau cînd urci nişte trepte?

- N-am nevoie de ajutor şi nu vreau să depind de nimeni.

- De ce nu?

- S-ar putea să mă obişnuiesc.

- Şi ăsta-i un lucru atît de rău?

Ea ridică din umeri, nerăbdătoare.

- M-am descurcat mereu mai bine pe cont propriu.

Lăsară caii să pască sub crengile unui stejar bătrîn şi merseră printr-o altă poiană. Prin iarbă, albine lucrătoare strîngeau polen din florile de cîmp. Emma se uita des la Nikolas, uluită să-l vadă mergînd alături de ea cu graţia unei feline ieşite la vînătoare. în toată viaţa nu cunoscuse un bărbat mai imprevizibil. La început îi distrusese familia şi toţi îl urîseră, dar, cumva, în anii de după aceea prinţul se strecurase încet în viaţa lor şi, deşi nu era tocmai binevenit la conacul Stokehurst, era totuşi un vizitator tolerat.

- Nu credeam că o să ne plimbăm vreodată aşa, numai noi doi.

- De ce nu?

- în primul rînd pentru că tata nu te place, familia mea nu are încredere în tine şi toţi cei pe care-i cunosc spun că eşti un personaj periculos.

- Nu sînt periculos, spuse el zîmbind.

- Din ce-am auzit despre tine, eşti. Un tîlhar, un trădător şi un mare seducător. Unii spun chiar că ai fi şi un ucigaş cu sînge rece.

Nikolas tăcu multă vreme. La un moment dat, sunetul vocii sale se împleti cu acela înfundat al paşilor lor prin iarbă:

- Toate lucrurile astea sînt adevărate. Chiar şi ultimul. Am plecat din Rusia fiindcă am omorît pe cineva, dar n-a fost deloc cu sînge rece.

Emma se împiedică puţin şi îl privi surprinsă. Prinţul avea o expresie închisă şi îşi ţinea pleoapele cu gene lungi pe jumătate coborîte peste ochii aurii. De ce, oare, ar fi recunoscut aşa ceva de faţă cu ea? Simţi cum inima îi bate mai tare. Nikolas merse mai departe, iar ea îl urmă nesigură. Ajunseră la o cărare de pămînt mărginită de un gard din lemn.

Nikolas se opri în mijlocul ei, tensionat. Fusese un risc calculat să-i spună Emmei ce făcuse. Ar fi aflat oricum, şi era mai bine să ştie de la el. O peliculă de sudoare îi acoperi fruntea, iar el o şterse cu mîneca, într-un gest controlat.

- Vrei să auzi povestea?

- Cred că da, spuse ea cu o reticenţă în spatele căreia el îi simţi curiozitatea.

- Bărbatul pe care l-am omorît se numea Samuel Şurikovski.

Nikolas tăcu şi înghiţi în sec. Cinci anchetatori imperiali şi două săptămîni de tortură nu reuşiseră să scoată de la el acele cuvinte. Ştia că i se pare, dar deodată cicatricile începură să-l ardă. Continuă cu greu, atingîndu-şi absent încheieturile.

- Şurikovski era guvernatorul oraşului St. Petersburg şi sfetnicul favorit al ţarului. El şi fratele meu, Mihail, erau amanţi. Cînd Mihail s-a despărţit de el, Şurikovski a înnebunit de furie şi l-a omorît, înjunghiindu-l cu un cuţit.

- Vai, spuse Emma şocată, încercînd să înţeleagă nu doar cum era posibil ca fratele lui să fi avut un amant, ci şi cum de fusese ucis de acesta.

Era o revelaţie uluitoare, mai ales că fusese spusă pe un ton atît de natural. Subiecte ca sexul şi crimele nu îi mai ajunseseră ei la urechi decît atunci cînd Tasia îi dădea sfaturi părinteşti.

- Mihail era tot ce aveam mai de preţ, spuse Nikolas. Numai mie îmi păsa de el şi era responsabilitatea mea. Cînd el a murit, eu...

Se opri şi clătină din cap, iar soarele îi făcu şuviţele blonde să strălucească.

- Am ajuns să trăiesc doar ca să-l găsesc pe criminal.

încet, Nikolas uită că vorbea. Amintirile îl copleşiră, iar ochii i se înceţoşară.

- La început am crezut că Tasia l-a omorît. Aşa cum ştii, am urmărit-o din Rusia pînă în Anglia, încercînd s-o fac să plătească pentru crimă, dar apoi am aflat că Şurikovski era responsabil pentru moartea fratelui meu şi am ştiut că se va face dreptate numai dacă eu însumi aveam să-l omor.

- De ce n-ai lăsat autorităţile să se ocupe de asta?

- în Rusia, politica e mai importantă decît orice altceva. Şurikovski era preferatul ţarului şi ştiam că nu ar fi fost niciodată acuzat de omorîrea lui Mihail, fiindcă avea prea multă influenţă.

- Aşa că te-ai răzbunat tu însuţi, spuse Emma pe un ton egal.

- Am avut grijă să nu las urme, dar am fost suspectat oricum, şi m-au arestat.

Deodată, Nikolas tăcu. Erau multe lucruri pe care nu putea să i le spună, lucruri care nu puteau fi rostite, coşmaruri pe care le îngropase adînc. Făcu un efort şi îşi reluă masca indiferentă.

- Guvernul a încercat să mă forţeze să recunosc, dacă nu crima, atunci măcar trădarea. Am fost exilat fiindcă am refuzat să vorbesc.

Tăcu şi rămase cu privirea în pămînt. Printre şuviţele umede de pe fruntea sa trecu o adiere de vînt. Exilul era mai chinuitor decît tortura şi decît ar fi fost moartea, fiindcă însemna să fie departe de sursa lui de viaţă. Chiar şi cei mai disprețuiți criminali erau compătimiți cînd erau daţi afară din mult-iubita lor ţară, ba chiar li se spunea „neshchastnie" - „ghinioniştii". Rusia era mama lor, iar copiii săi trăiau cu aerul ei rece, cu pădurile întunecoase şi cu braţele sale din pămînt şi zăpadă. O parte din spiritul lui Nikolas murise cînd el părăsise St. Petersburgul. Uneori visa că e încă acolo şi se trezea cu un dor nestăvilit de patria mamă.

- De ce mi-ai spus toate astea tocmai mie? întrebă Emma, întrerupîndu-i gîndurile deznădăjduite. Tu nu faci niciodată nimic fără un motiv destul de bun. De ce ai vrut să ştiu?

Nikolas zîmbi sarcastic văzînd-o atît de serioasă.

- Nu-şi fac, oare, prietenii confidenţe?
- De unde ştii că o să-ţi păstrez secretul?
- O să am încredere în tine, Duşenka.

Emma îl privi atentă.

- îţi pare rău că l-ai omorît pe Şurikovski?

Nikolas clătină din cap.

- Nu cred în regrete, fiindcă nu schimbă trecutul.

- Eşti amoral, spuse Emma privindu-l atentă cu ochii ei albaştri. Ar trebui să-mi fie frică de tine, dar nu-mi e.

- Eşti foarte curajoasă, o ironiză el, amuzat de bravada ei.

- Cred că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut şi eu acelaşi lucru, să ştii.

înainte ca prinţul să apuce să-i răspundă, ea îi atinse încheietura, făcmdu-l să rămînă nemişcat. îşi dădu seama că dusese palma la cicatricele de pe piept. Mîna i se crispă sub degetele ei subţiri. Emma nu-l privea cu milă, ci cu un fel de acceptare ciudată, de parcă el ar fi fost o creatură sălbatică pe care nu puteai s-o învinuieşti că e aşa cum e.

- Atunci nu crezi că am greşit omorîndu-l? întrebă el răguşit.

- Nu e treaba mea să te *judec,* dar înţeleg de *ce* ai *făcut* asta, răspunse ea ţinîndu-l în continuare de mînă. O să-ţi păstrez secretul, Nikki.

Nikolas nu se mişcă şi se strădui să-şi reprime un fior. Nu ştia de ce atingerea şi cuvintele ei aveau atîta putere asupra lui, dar îşi dorea s-o cuprindă în braţe, s-o rănească, s-o sărute... Voia să o culce la pămînt chiar acolo, pe potecă, să-i desfacă părul roşcat şi s-o facă a lui, în cîmp, ca pe o fată de la ţară. în loc de asta, se retrase şi îşi luă mîna de sub mîna ei, apoi vorbi pe un ton plăcut, prietenesc:

- Cred că o să-l păstrezi, Emma.

Ea îi zîmbi reţinut şi se îndepărtă puţin, cu rochia în praful drumului. Nikolas o urmă, cu mîinile ascunse în buzunare. Nu reacţionase aşa cum se aştepta el şi îi acceptase povestea cu mult prea mare uşurinţă, cea ce lui îi spunea că familia ei o ţinuse prea mult timp departe de lume şi că îi permisese să trăiască asemenea unui personaj de roman. Era chiar mai naivă decît o crezuse. Prostuţă

mică, se gîndi privind-o printre gene. De ce-mi deschizi tu calea ca să profit de tine?

- Pot să te revăd mîine? o întrebă.

Emma ezită, muşcîndu-şi buza de jos.

- Nu, spuse pînă la urmă. O să fiu în Londra pînă la sfîrşitul săptămînii.

- Te vezi cu cineva?

- Merg la o întîlnire a Societății Regale. Mi s-a cerut să spun cîteva cuvinte despre cele mai recente legi pentru protecția animalelor.

- Merge şi familia ta cu tine?

Emma strînse din dinți.

- Nu. Pe ei nu-i interesează cruciada mea şi, chiar dacă i-ar interesa, nu i-aş vrea eu acolo.

- Aha, spuse el cu blîndețe. Deci încă nu te-ai împăcat cu tatăl tău.

Ea clătină din cap.

- Tata l-a îndepărtat de mine pe bărbatul pe care-l iubeam. Dacă ție ți-ar face cineva aşa ceva, nu cred că ai ierta prea uşor.

- Poate că nu, dar eu n-am nevoie de nimeni, pe cînd tu... Tu ți-ai pierdut şi iubirea şi familia în acelaşi timp.

Nikolas aşteptă să-i vadă reacția, dar Emma îşi ascunse emoțiile, aşa că el continuă pe un ton scăzut, cu o replică bine țintită şi atent calculată:

- Nu-i uşor să fii singură, nu-i aşa? Tăcere, gol şi singurătate nedorită... Cred că orice loc ajunge să ți se pară o închisoare.

Emma îl privi uimită, cu ochii mari. Neatentă la drum, se împiedică într-un şanț săpat în potecă de roțile vreunei trăsuri. Nikolas o ajută imediat să-şi recapete echilibrul şi, înainte să apuce ea să protesteze, o apucă de mînă şi i-o

petrecu pe după brațul său, apoi îi zîmbi cînd o văzu îmbujorată.

- Primește ajutorul care ți se oferă, verișoară. E doar un sprijin temporar.

Societatea Regală pentru tratamentul uman al animalelor își ținea adunarea anuală la o sală de curs din Londra, nu departe de Covent Garden. Clădirea micuță fusese transformată dintr-un hotel mai vechi, așezat pe o stradă cu librării, case de licitații și edituri. Emma aruncă o privire prin încăperea luminată de razele ce intrau prin ferestrele pe jumătate acoperite. Simțea că locul ei era acolo, între cei două sute de membri ai Societății. Majoritatea erau bărbați între două vîrste, unii dintre ei subțiri și încordați pe fotoliile din mahon, alții grași și revărsîndu-se din scaunele mici și pătrate. Erau în sală și cîteva femei, dar cele mai tinere dintre ele aveau de două ori vîrsta ei.

Emma știa că nu toți erau acolo din aceleași motive. Deși unii împărtășeau grija sa pentru bunăstarea animalelor, alții veniseră numai fiindcă era vorba despre un subiect politic la modă. Oricum nu conta, atîta vreme cît lucrau pentru o cauză comună.

Simți că e privită și se întoarse către rîndul de scaune din dreapta ei. Un tînăr cu un chip îngust și ochii negri, plini de vioiciune, stătea la cîteva locuri distanță. Schimbară zîmbete discrete, iar Emma încercă să-și amintească numele lui. Lucra la o editură, dar îl interesau foarte mult cîini Collie și era cunoscut drept unul dintre cei mai buni crescători ai acelei specii. Trăsăturile lui ascuțite îi aminteau de Presto, vulpoiul. Zîmbi mai larg, apoi se uită în altă parte, dar continuă să-i simtă privirea asupra ei și roși.

De la tribună vorbiră mai mulți invitați, în timp ce membrii adunării luau notițe sau se pregăteau să vorbească ei înșiși. Scaunele de lemn scîrțîiau cînd cîte cineva se așeza picior peste picior. Din cînd în cînd mai apăreau întreruperi, atunci cînd vreun membru al societății avea nevoie de clarificări. După al patrulea vorbitor era rîndul Emmei. Lordul Crowles, președintele Societății, ceru un raport despre manualul legilor pentru protecția animalelor, iar ea simți cum i se usucă gura.

Deodată, încăperea i se păru foarte tăcută. Cu grijă, Emma se îndreptă spre podium, ducînd în fața ei, ca pe un scut, însemnările pe care le adusese cu sine. Stomacul i se strînse de emoție și de bucurie și se miră să-și audă vocea calmă, puternică:

- Domnilor, am adus propunerile noastre pentru modificarea manualului legilor pentru protecția animalelor. A fost rescris conform multitudinii de sugestii înțelepte ale membrilor Societății Regale. Dacă manualul va fi acceptat, atunci vom comanda o serie tipărită, care să fie distribuită publicului.

Un domn mai în vîrstă, din față, spuse:

- Ar vrea lady Stokehurst să ne vorbească despre natura acestor schimbări?

Emma dădu scurt din cap, relaxîndu-se puțin.

- Da, domnule. Manualul vorbește în detaliu despre procedurile în vigoare pentru plîngerile de abuz contra animalelor. Unele dovezi trebuie adunate dinainte pentru a înainta o astfel de acuzație. Publicul știe despre animalele care sînt abuzate pe străzi. Am văzut cu toții cai bătuți cu bice sau lopeți, vite tratate prost pe drumul spre tîrg, cîini și pisici fără stăpîn, chinuiți și torturați. Mulți oameni sînt deranjați de cruzimea la care asistă, dar nu știu ce pot să

facă pentru a-i pune capăt. Manualul conține indicații pentru recunoașterea unei încălcări a legii și pentru raportarea acesteia către autorități.

Spre surprinderea sa, domnul Dowling întrebă:

- Lady Stokehurst, dar experimentele științifice? Se menționează în manual și despre vivisecții?

Emma clătină din cap cu regret.

- Comunitatea medicală și cea științifică susțin că au nevoie să facă vivisecții, proceduri care presupun disecarea animalelor vii, pentru progresul cunoașterii, deși nu au nici o dovadă că acest lucru ajută în vreun fel. Știm doar că animalele mor de o moarte crudă și dureroasă. Aș fi făcut o mențiune despre asta în manual, dar în acest moment nu avem legi în acest sens și nu putem să știm care proceduri științifice sînt necesare și care sînt numai experimente de tortură. Poate că membrii Societății Regale ar putea să creeze un comitet care să studieze situația.

Emma ar fi continuat, dar ceva îi atrase atenția spre spatele sălii, acolo unde surprinse o strălucire aurie familiară și silueta unui bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare. Era Nikolas Angelovsky. Chiar și de la distanță, culoarea ochilor și părului lui erau evidente. Se fîstîci și abia dacă-l auzi pe lordul Crowles care-i răspunse la sugestie, susținîndu-i propunerea. Cumva, reuși să-și ia ochii de la Nikolas, îi dădu manualul secretarului, care aștepta în apropiere, se îndreptă spre scaunul ei, iar bărbații din rîndul unde avea locul se ridicară politicos ca să-i dea voie să treacă.

Întîlnirea mai dură o oră. Emma își ținu privirea numai asupra scaunului din față, incapabilă să se concentreze, dar reuși să reziste și să nu se uite spre Nikolas. Venise fiindcă voia ceva de la ea. Era singura explicație pentru comporta-

mentul lui. Se simți tulburată, furioasă, şi poate doar puțin bucuroasă. Nikolas era un bărbat puternic şi chipeş, pe care multe femei l-ar fi dorit măcar pentru cîteva minute, iar el era acolo, în sală, aşteptînd-o pe ea.

Lordul Crowles rosti cîteva cuvinte de încheiere, apoi adunarea se ridică, pregătindu-se să plece. Emma ajunse la capătul rîndului de scaune, unde o aştepta domnul Dowling cu o notă de amuzament în ochii întunecați.

- Lady Stokehurst, o să-i sugerez lordului Crowles să vă includă numele în manual drept răsplată pentru munca pe care ați depus-o.

- Nu, spuse Emma cu sinceritate. Mulțumesc, dar n-am făcut aşa de mult şi nu vreau recunoaştere. Vreau doar să ajutăm animalele.

- Dacă-mi permiteți, sînteți pe cît de modestă, pe atît de atrăgătoare, lady Stokehurst.

Nedumerită şi bucuroasă, Emma coborî privirea. Domnul Dowling vorbi din nou, de această dată mai puțin singur pe sine:

- Lady Stokehurst, mă întrebam dacă ați fi de acord să...

- Verişoară, se auzi un accent rusesc foarte cunoscut urechilor Emmei. Cît mă bucur că ne-am întîlnit. Se pare că ți-ai pierdut însoțitoarea. Dă-mi voie să te conduc acasă în siguranță.

Emma ridică privirea şi se uită urît la Nikolas, care ştia foarte bine că ea nu ieşea decît rareori însoțită, unul dintre beneficiile de-a fi fost considerată excentrică. îşi dădu seama că trebuia să le facă prezentările, îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

- Prințe Angelovsky, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Dowling.

Cei doi îşi strînseră mîinile scurt, iar Nikolas se întoarse pe jumătate cu spatele la Dowling, dîndu-i acestuia de înţeles că întâlnirea se terminase.

- Eşti foarte frumoasă astăzi, Emelia.

Domnul Dowling rămase în apropiere, uitîndu-se la Emma, care-i zîmbi cu regret.

- La revedere, lady Stokehurst, spuse el ezitînd. Toate cele bune dumneavoastră şi... familiei.

Se uită nesigur la Nikolas, clar întrebîndu-se dacă rusul intra în categoria aceea. Plecă, parcă dispărînd într-un nor de fum, iar Emma se uită urît la Nikolas.

- Ce faci aici?

- Mă preocupă protecţia animalelor, spuse el pe un ton indiferent.

- Ba pe naiba. Asta e o întîlnire destinată doar membrilor. Cum ai reuşit să intri?

- Am cumpărat un loc de membru.

- Nu se poate aşa ceva. Trebuie să completezi nişte acte, să mergi la interviuri, apoi o comisie votează...

Se opri brusc.

- Ai mituit pe cineva.

- Am făcut o donaţie, o corectă el.

Emma rise exasperată.

- Există ceva pe lumea asta pe care tu să nu poţi să-l cumperi? Ce mai vrei acum?

- Am de gînd să te conduc acasă, verişoară.

- Mulţumesc, dar mă aşteaptă o trăsură.

- Mi-am luat libertatea să-i spun vizitiului să plece.

- Neruşinatule, spuse ea pe un ton lipsit de pasiune, luînd braţul pe care el i-l oferea. întotdeauna faci doar cum vrei tu?

- Aproape întotdeauna.

Nikolas o conduse afară dîn clădire, ignorînd privirile curioase care-i urmăreau.

- îmi place să te privesc vorbind în public, Emelia. Admir femeile care nu încearcă să-şi ascundă inteligența.

- De asta ai venit după mine la Londra? Fiindcă mă admiri atît de mult?

El zîmbi auzind-o cum vorbește.

- Recunosc că mă interesezi. Ai putea să mă condamni pentru asta?

- Să te condamn, nu, dar am destule bănuieli. Mai ales în ceea ce te privește. Cred că nu eşti decît un bulgăre de motive ascunse, Nikki.

El rîse încîntat şi o conduse la trăsura lăcuită care-i aştepta, trasă de o pereche de cai Orlov, cele mai bune animale de tracțiune din lume. Doi vizitii înalți, îmbrăcați în livrele negre, se ocupau de vehicul.

Emma urcă în trăsură înaintea lui Nikolas şi se aşeză pe bancheta din catifea atît de vişinie încît părea aproape neagră. Interiorul era din panouri de lemn prețios, iar ferestrele aveau rame din aur şi cristal, cu lămpi cu pietre semi-prețioase atîrnate deasupra. Deşi familia ei era destul de bogată, Emma nu mai văzuse niciodată un vehicul atît de special. Nikolas se aşeză în fața ei, iar trăsura plecă de pe loc cu o mişcare lină, aproape pe nesimțite.

Uluită de vehiculul opulent, Emma se întrebă cum fusese viața prințului în Rusia şi ce lăsase el în urmă.

- Nikki, întrebă fără altă introducere, tu te vezi vreodată cu familia ta? Vin să te viziteze aici?

El nu avu nici o reacție, dar ea-şi dădu seama că-l luase pe nepregătite.

- Nu. Şi nici nu mă aştept la aşa ceva. Am rupt legăturile cînd am plecat din țara mea.

- Nu şi pe cele de sînge. Ai cîteva surori, nu-i aşa? Tasia mi-a spus cîndva că ai patru sau cinci...

- Cinci, spuse el sec.

- Nu ţi-e dor de ele? N-ai vrea să le vezi?

- Nu mi-e dor, nu. Eram aproape ca nişte străini. Mihail şi cu mine am fost crescuţi separat de ele.

- De ce?

- Aşa a vrut tata, spuse el cu amuzament amar. Eram ca animalele din menajeria ta, fiecare dintre noi închis în cuşca sa şi la mila tatei.

- Nu-l plăceai?

- Tata a fost un nemernic crud. Cînd a murit, acum zece ani, nimeni n-a plîns după el.

- Dar mama ta? întrebă Emma încet.

Nikolas clătină din cap şi zîmbi.

- Prefer să nu vorbesc despre familia mea.

- înţeleg, murmură ea.

El continuă să-i zîmbească.

- Nu cred. Familia Angelovsky nu-i una prea frumoasă, şi fiecare generaţie e mai rea decît cea dinainte. La început am fost principi în Kiev, apoi am amestecat linia de sînge cu a unor oameni simpli, apoi cu a unor războinici mongoli cărora li se părea normal să bea sînge din venele cailor atunci cînd plecau la drum lung şi li se făcea sete. De atunci încoace lucrurile au stat din ce în ce mai prost. Eu însumi sînt un bun exemplu în acest sens.

- încerci să mă sperii?

- încerc să-ţi spun să nu-ţi faci iluzii în ceea ce mă priveşte, Emelia. Un pom stricat nu poate să facă fructe bune. Ai face bine să nu uiţi asta.

Ea rise bucuroasă.

- Parcă ai fi Tasia cînd citează din Biblie. Nu credeam că eşti un om religios.

- Religia e parte integrantă din viaţa ruşilor. N-ai cum s-o eviți.

- Tu mergi vreodată la biserică?

- N-am mai fost de cînd eram băieţandru. Eu şi fratele meu credeam că îngerii trăiesc deasupra cupolelor bisericilor şi adună rugăciunile, ca să le trimită în Rai.

- Ți se îndeplineau vreodată rugăciunile?

- Niciodată, spuse el scurt, ridicînd din umeri. Dar talentul nostru cel mare e să îndurăm. Ăsta e darul lui Dumnezeu pentru ruşi.

Trăsura trecu printr-o piaţă cu tarabe de fructe, legume, peşte şi bunuri la mîna a doua. Mulțimea zgomotoasă încetinea mersul trăsurilor şi al cailor, iar în jur se auzeau sunete neobişnuite, un amestec de animale care ţipă şi oameni care ridică vocea.

Trăsura se opri, iar Emma se aplecă înainte şi se uită curioasă afară.

- Se întîmplă ceva pe stradă, spuse. Cred că s-a luat cineva la bătaie.

Nikolas deschise uşa trăsurii şi sări pe caldarîm. După ce-i strigă vizitiului să aştepte, se îndreptă spre mulțime. Emma aşteptă un minut, ascultînd zgomotele. Poate că se loviseră două vehicule sau cineva fusese accidentat. Inima i se strînse de milă cînd auzi ţipetele chinuite ale unui cal sau ale unui măgar, nu era sigură. îşi dădea seama de frica şi de durerea care răzbăteau din strigătul acea şi nu mai putea să stea pe loc. Sări din trăsură tocmai cînd Nikolas se întorcea cu o expresie împietrită.

- Ce se întîmplă? întrebă ea nerăbdătoare.

- Nimic. Urcă înapoi. Trecem în cîteva minute de blocaj.

Emma se uită în ochii săi lipsiți de expresie, apoi se ' repezi pe lîngă el cu o mişcare fluidă.

- Emma, vino înapoi...

Ea îl ignoră şi se grăbi prin mulțimea agitată.

Trei

în mijlocul unei intersecţii aglomerate se răsturnase o căruţă plină cu cărămidă, care blocase traficul din toate direcţiile. Un măgar bătrîn şi murdar, cu coastele la vedere şi cu spinarea încovoiată, se străduia din răsputeri să ridice vehiculul căzut. Stăpînul lui, un bărbat mic şi îndesat, cu braţele groase cît trunchiurile de copac, îl bătea pe bietul animal, deja plin de sînge, cu un lanţ.

în manualul pe care Emma tocmai îl prezentase la întîlnirea Societăţii Regale exista o listă de proceduri de urmat în astfel de cazuri. Cel care era martor la un abuz trebuia să scrie numele răufăcătorului şi pe acelea ale celor din jur, detaliile infracţiunii, descrierea rănilor animalului şi altele asemenea, însă sunetele disperate ale măgarului o făcură pe tînără să uite de toate aceasta. Cuprinsă de furie, îi împinse pe spectatori la o parte, strigînd:

- Opreşte-te! Opreşte-te imediat, sau te omor!

Speriaţi de apariţia cu părul roşu, cîţiva oameni se dădură la o parte din calea ei. Bărbatul îndesat se opri şi se uită urît la ea.

- Vezi-ţi de treabă, cucoană!

Emma îl ignoră şi se apropie de animalul speriat. Se aplecă spre el şi îl mîngîie pînă cînd măgarul îşi ascunse botul în poalele rochiei ei, ca un copil care caută alinare. Din

mulţime se auzi un val de exclamaţii mirate, dar stăpînul animalului rămase impasibil.

- Pleacă de lîngă măgarul meu, se răsti el ridicînd amenințător braţul. îl fac eu să urce dealul, chiar dacă moare după aia!

- O să pun să te aresteze, ţipă Emma, cuprinzînd animalul care tremura pe după gît. Căruţa e prea grea pentru el, netrebnicule!

- Dă-te la o parte! strigă bărbatul, lovind cu lanţul la picioarele ei. Pleacă, sau îţi crăp capul cu ăsta.

Emma strînse mai tare în braţe animalul şi, privind chipul vineţiu al bărbatului, îşi dădu seama că acesta-şi pierduse uzul raţiunii şi că amenințarea sa era serioasă. Cu toate astea nu putea să se retragă, fiindcă nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi lăsat măgarul să moară.

- Domnule, ascultă, spuse pe un ton ceva mai împăciuitor.

Bărbatul începu să blesteme şi să strige obscenităţi, ridicînd lanţul ca s-o lovească. Urmă o mişcare foarte rapidă, Nikolas apăru de nicăieri, o apucă cu brutalitate de braţe şi o feri cu trupul său de lanţul care căzu cu un sunet înfiorător. Emma îi simţi trupul cum tresare cînd îl atinseră zalele de metal şi îl auzi şuierînd printre dinţi. După aceea, prinţul o împinse cu putere la o parte şi se răsuci spre stăpînul măgarului.

Pentru Nikolas, lovitura declanşă o explozie internă la care nu se aşteptase. Uită cu totul de prezent şi nu mai văzu în faţa ochilor decît trecutul, care-l copleşi, îl făcu să-şi piardă cumpătul şi să vrea să omoare pe cineva. într-o clipă retrăi agonia torturii pe care o îndurase sub mîna oficialilor ţarului, biciuirile... „Nu vrei să mărturiseşti, alteţă?" îl apucă de gît pe stăpînul măgarului şi îl privi în ochii albaştri, umezi

şi furioşi, în care abia atunci începea să se citească puțină teamă. Simți cum îl învăluie o ceață adîncă, ucigătoare.

- Nu, gemu omul, zbătîndu-se şi apucînd încheieturile încordate ale lui Nikolas cu mîinile lui plinuțe.

Nikolas îl sugruma în tăcere, apăsînd în carnea groasă a gîtului său. Dorința de moarte i se scurgea din fiecare por. La el n-ajungea decît un singur sunet, vocea unei femei, scăzută, hotărîtă, aducîndu-l înapoi la realitate.

- Nikki! Nikki, dă-i drumul!

El clipi şi se cutremură, uitîndu-se în direcția din care venea vocea. Emma era aproape de el, privindu-l cu ochii ei mari şi albaştri.

- Dă-i drumul, repetă ea.

Cumva, extazul violenței dispăru, iar Nikolas îi făcu pe plac, luînd încet mîinile de pe beregata omului. Terorizat, acesta fugi în mulțime şi reuşi să strige răguşit în urma sa:

- E diavolul însuşi! Uitați-vă în ochii lui! Diavolul...

Unii dintre cei din jur se îndepărtară, alții rămaseră ca să se plîngă că n-au pe unde să treacă. O mînă de voluntari se organizară ca să tragă la o parte căruța.

Nikolas avea degetele amorțite şi reci. Le mişcă puțin, îşi detensionă încheieturile, neatent la Emma, care supraveghea deshămarea măgarului de la căruță şi vorbea pe un ton competent, în timp ce unul dintre vizitii lega animalul în spatele trăsurii lăcuite.

- Cred că poate să meargă pînă acasă dacă nu ne deplasăm cu o viteză prea mare.

Nikolas voia să plece. Haosul din exterior nu se putea compara cu acela din interiorul său. Trebuia să meargă într- un loc liniştit, unde să poată să se gîndească, să-şi revină. îi aruncă Emmei o privire aspră, insistentă. Aceasta îl simți privind-o şi se răsuci spre el, înțelese mesajul nerostit şi îi

îndeplini îndată dorința. Se întoarse la trăsură calmă și netulburată, fără să dea nici un semn că ar fi fost afectată de ceea ce tocmai se întîmplase. Nikolas urcă în urma ei și se așeză pe bancheta din față. Spre surprinderea lui, o văzu deodată palidă, frîngîndu-și mîinile.

- Mă întîlnesc tot timpul cu astfel de abuzuri, spuse ea pe un ton agitat, dar nu mă obișnuiesc niciodată cu ele. De ce trebuie să fie oamenii atît de cruzi?

Nikolas nu-i răspunse, ci trase draperiile ca să nu mai vadă mulțimea de afară. Emma se uită la el în întunericul trăsurii care plecase în sfîrșit de pe loc.

- Cred că te-a durut cînd te-a lovit lanțul, spuse ea pe un ton precaut. Te simți bine?

Prințul dădu o singură dată din cap, încă preocupat de amintirile vechi. Cum de-și pierduse atît de ușor controlul? Nu le dădea niciodată voie emoțiilor să-l cuprindă cu totul. Considera asta o slăbiciune pe care el, unul, nu putea să și-o permită.

Emma vorbi din nou, trecîndu-și mîna prin șuvițele de păr care-i alunecaseră din coafură:

- Mulțumesc că m-ai salvat. Se pare că-ți sînt din nou îndatorată.

- De data asta, nu.

încet, Nikolas reveni în prezent, din nou atent la ea și, cu toate că Emma privea în altă parte, lui i se păru că vede pe chipul ei tulburare și tristețe.

- Ai nevoie de o batistă? întrebă brusc.

Ea clătină din cap, dar el căută în haină și-i întinse oricum una.

- Nu plîng, spuse Emma. Nu rezolvă nimic și nici nu mă ajută să mă simt mai bine. Luă pătratul de material moale și-și suflă nasul cu zgomot, aruncîndu-i companionului său o privire sfidătoare.

Deodată, Nikolas simți cum inima îi bate mai tare. Alte femei foloseau lacrimile ca să atragă sau ca să cîştige compasiunea bărbaților, însă acelea nu-l impresionaseră niciodată. Numai Emma reuşea să-l afecteze într-atît, ea, care-şi nega slăbiciunea şi sfida pe oricine ar fi spus că-i slabă de înger.

Se apropie şi o luă în braţe fără să dea atenție tresăririi ei surprinse. După ce se opuse puțin, Emma se sprijini de el, cu sînii lipiți de pieptul lui. Părul nu-i mirosea a parfum, ci a ceva proaspăt, verde, de parcă s-ar fi plimbat printr-o pădure înmiresmată. Prințul inspiră aroma aceea ademenitoare şi se trezi deodată la marginea unei prăpăstii violente a simțurilor, care-l îndemna să uite de orice planuri calculate şi să cedeze sub presiunea dorinței. Cumva, reuşi să-şi țină palmele nemişcate pe talia ei, deşi îşi dorea cu disperare s-o aibă pe loc.

- Încăpățînată mică şi nechibzuită, şopti în ruseşte, ştiind că ea nu înțelege. Te-am aşteptat mii de nopți. Mi-am imaginat că eşti tu în locul altor femei. Am făcut dragoste cu ele şi m-am prefăcut că pe tine te am în braţe. Curînd o să- ți dai seama că mi-eşti sortită, şi-atunci o să vii singură la mine, fără zăbavă.

Emma clătină din cap, nedumerită.

- Ce-ai spus?

Nikolas privi fascinat strălucirea întunecată a ochilor ei şi-şi dori să-i sărute pielea, pistruii care îi împodobeau obrajii, genele roşcate. Se stăpîni cu greu, deşi părea că stăpînirea de sine i se topeşte precum un fuior de fum. Reuşi să-şi ascundă emoțiile şi să vorbească pe un ton măsurat, puțin amuzat:

- Am spus că n-ai de ce să plîngi, ruişka. N-are rost să te laşi tulburată de atîta lucru.

- N-am de ales, spuse ea pe un ton arţăgos. întotdeauna am fost aşa, nelalocul meu. Aş vrea să fiu şi eu cum sînt alţii. Singura mea speranţă la o viaţă normală era să mă mărit cu lordul Milbank.

Nikolas zîmbi, aranjîndu-i cu grijă părul dezordonat.

- în clipa în care tu o să devii ca alţii, eu o să părăsesc definitiv Anglia. Nu eşti făcută să fii în ton cu restul lumii, şi dacă ţi se pare că lordul Milbank te-ar fi făcut fericită, să ştii că te înşeli. îi cunosc eu pe cei ca el. Bărbaţi din ăştia sînt peste tot, la fel de mulţi ca şoarecii.

- Nu vreau să te ascult cum îl insulţi pe Adam...

- L-ai lăsat vreodată să vadă partea asta din tine? Te-ai certat vreodată cu el? Niet. Ai preferat să îi arăţi o mască, o variantă blîndă, ca să-i faci pe plac, fiindcă ai fost atrasă de farmecul lui alunecos şi ai crezut că n-o să te mai vrea dacă o să afle cît eşti de inteligentă, de curajoasă şi de feroce. Şi aveai dreptate. Nu e suficient de bărbat ca să pună preţ pe astfel de calităţi.

- Ei bine, ce pot să spun? Ferocitatea este, într-adevăr, o calitate minunată la doamne, bombăni Emma retrăgîn- du-se din braţele lui. E de-a mirării că lui Adam nu i s-a părut la fel.

- în Rusia ai fi fost cea mai dorită femeie din ţară.

- Slavă Domnului că nu sîntem în Rusia! Şi nu mai încerca să mă flatezi, ştii că nu-mi place.

Nikolas îi apucă obrajii în palme şi îi studie chipul îmbujorat. Avea pielea fină şi moale sub degetele lui.

- Cea mai dorită femeie, repetă, uitîndu-se atent în ochii ei şi nelăsînd-o să întoarcă privirea.

Emma se cutremură. Probabil că simţea şi ea atracţia puternică dintre ei. Era destinul lor, iar Nikolas era prea rus ca să nu creadă în soartă. Totul avea să se întîmple aşa cum

fusese scris, şi ruşii n-aveau decît să aibă răbdare şi să reziste. Dumnezeu îi era martor, el le făcuse pe amîndouă cu vîrf şi îndesat!

Una dintre roțile trăsurii sări peste o groapă, făcînd vehiculul să se clatine. Nikolas îi dădu drumul Emmei şi se aşeză pe bancheta din fața ei, dar continuă s-o privească atent. Ea se uita la degetele împletite în poala rochiei. Nu spuseră nimic pînă la vila de pe Tamisa a familiei Stokehurst, unde Emma rupse tăcerea cu o voce nesigură:

- îți sînt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi, Nikolas, dar aş prefera să nu mai faci efortul să mă vezi. Nu cred că ar trebui să fim prieteni, fiindcă nu poate să iasă nimic bun din asta.

Poate că se aştepta ca el s-o contrazică, poate să insiste, în loc de asta, prințul ridică din umeri şi-i zîmbi din colțul gurii.

- Cum dorești.

Emma fugi uşurată din prezența lui Nikolas. Cu ajutorul vizitiului şi a grăjdarului, legă măgarul în grajdul din spatele casei şi îi curăță rănile. Descoperi că animalul avea copitele infectate şi că era prost hrănit. Cu toate astea, probabil că avea să-şi revină. îl lăsă în grija servitorilor şi intră în casă.

Căminul Stokehurst era amenajat precum o vilă italienească, avea coloane palide de marmură şi podele asemenea, şeminee înalte, elegante, şi mai multe fîntîni interioare. Emmei îi plăcuse mereu să locuiască acolo, deşi vila nu avea aerul confortabil al conacului din Southgate.

Simțindu-se încă tulburată şi nu chiar în largul ei, Emma făcu baie într-o cadă imensă din porțelan, într-o sală ai cărei pereți erau îmbrăcați în ceramică pictată manual. Desenă

cu vîrful degetului umed contururile păsărilor exotice de pe plăcile de faianță și se gîndi la Nikolas.

Întîlnirile cu el fuseseră una mai tulburătoare ca alta, iar ei i se părea că nu simțise niciodată atîtea emoții contradictorii pentru un singur om. Prințul era provocator, fermecător și înspăimîntător. Auzise zvonuri despre aventurile sale, o mulțime de relații discrete, scurte, cu doamne din înalta societate. Acela era tipul de femeie care-i plăcea, detașată, elegantă, plictisită de mariajul ei lipsit de vitalitate. De ce hotărîse Nikolas să-și piardă timpul cu ea? Care să fi fost motivele sale?

Ei bine, de-acum se terminase. Prințul ieșise din viața ei, la fel ca și Adam Milbank. Ridică un picior plin de bule de săpun și îl privi cu un ochi critic. Dacă ar fi fost micuță și fragilă, oare ar fi rămas Adam lîngă ea? Coborî piciorul înapoi în cadă, împroșcînd apă în jur, și oftă. Dacă ar fi fost suficient de frumoasă, Adam n-ar fi lăsat nici un obstacol să-i stea în cale. Nici pe tatăl ei, nici banii, nimic altceva.

- Dacă aș fi și eu ca Tasia, spuse cu voce tare.

Tasia era delicată, micuță și atît de frumoasă încît îi fascina pe bărbați oriunde s-ar fi aflat. Emma își stăpîni un fior de invidie și începu să se spele pe umeri.

Acum, că-l pierduse pe Adam, avea să rămînă fată bătrînă și n-avea să afle niciodată cum era să fii cu un bărbat, să i te dăruiești cu pasiune și să adormi după aceea în brațele sale. Sigur, putea să-și găsească un amant, dar numai gîndul la una ca asta era destul cît s-o întristeze. S-ar fi simțit foarte singură să împartă patul cu un bărbat pe care nu l-ar fi iubit. N-ar fi fost decît un schimb fizic, în care emoțiile, sufletul i-ar fi rămas neatinse.

- Domnișoară Emma? se auzi o voce care-i întrerupse gîndurile.

Privi spre ușă, unde camerista ei, Katie, aștepta cu un braț de prosoape încălzite și cu un halat din bumbac.

- Ați terminat baia?
- Cred că da, spuse Emma ridicîndu-se.

întinse mîna după un prosop pe care și-l înfășură în jurul corpului, apoi ieși din cadă. Katie o șterse pe umeri cu un alt prosop și o ajută să-și pună halatul.

- Să fug jos să-i spun bucătăresei ce vreți la cină, domnișoară Emma?
- în seara asta nu prea mi-e foame.
- Dar trebuie să mîncați ceva!

Ea zîmbi și dădu din cap, nesigură că într-adevăr trebuia.

- Bine. Vreau niște ceai cu pîine prăjită, la mine în cameră. Și vreau să citesc ceva. Adu-mi, te rog, un exemplar din „The Times".
- Da, domnișoară.

Emma se îndreptă așa, cu picioarele goale, spre camera ei și se așeză la măsuța de toaletă. își scoase agrafele, își despleti părul și își masă scalpul cu degetele. Lucră metodic cu o perie, descurcîndu-și șuvițele cîrlionțate și desfăcînd nodurile pînă cînd mîinile îi obosiră. După aceea puse peria într-unul dintre sertarele mesei și se uită la reflexia ei în oglinda cu ramă aurie.

Un chip banal, se gîndi. Piele albă cu pistrui, nas drept, bărbie ascuțită. Singurul lucru care-i plăcea la ea însăși erau ochii albaștri, identici cu ai tatălui ei, doar că ea avea genele arămii și nu negre ca ale lui Lucas.

Nikolas Angelovsky spusese că e atrăgătoare. îi spusese că e frumoasă. Oare Adam vorbise vreodată așa cu ea? Emma nu-și amintea vreo ocazie în care el să-i fi făcut astfel de complimente. Încruntîndu-se, plecă de la măsuța de

toaletă şi merse spre patul acoperit cu aşternut albastru. Se aşeză pe pernele din brocart şi rămase pierdută în gînduri pînă cînd în cameră intră Katie, ducînd tava cu serviciul de ceai.

- Poftim, domnişoară Emma. Ceai, pîine prăjită şi ziarul.
- Mulţumesc, Katie.

Camerista lăsă tava lîngă ea, pe pat, şi o privi cu îngrijorare.

- S-a întîmplat ceva, domnişoară? Păreţi cam tristă.
- Nu, nimic. Doar că a fost o zi lungă.

Ridică o bucată de pîine cu unt şi zîmbi, apoi muşcă din felie. Mai liniştită, camerista ieşi. Emma turnă ceai dintr-un ceainic mic, din porţelan, într-o cană cu flori, apoi amestecă în el o linguriţă plină-vîrf de zahăr. Deschise ziarul şi citi cîteva articole.

La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de ceva din partea de jos a paginii doi, un anunţ aproape ascuns într-o mare de litere şi rînduri. Tresări surprinsă pe măsură ce scrisul începu să capete sens în mintea ei. I se părea că tuşul cu care erau scrise acele cuvinte devenea din ce în ce mai închis la culoare şi se întindea din ce în ce mai mult, făcînd-o să vadă negru în faţa ochilor. Scoase un sunet pierdut şi aproape scăpă cana de ceai, vărsîndu-şi lichid fierbinte pe degete şi pe încheietură. Reuşi să lase ceaşca şi o aranjă cu foarte mare atenţie pe farfurie, apoi se uită din nou la ziar. Nu putea să fie adevărat. Probabil că-i o glumă sinistră, îşi spuse. O minciună. în timpul călătoriei peste hotare, vicontele Adam Milbank se logodise cu domnişoara Charlotte Brixton, renumita moştenitoare a imperiului industriei de email din America.

- Doar n-ai făcut una ca asta, Adam, şopti Emma. Au trecut numai cîteva săptămîni. Doar nu m-ai uitat deja. Nu m-ai trădat în felul ăsta...

Dar cuvintele tipărite erau chiar în fața ei, iar durerea din piept creștea și tot creștea. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de cineva, de o voce rațională care să n-o lase să-și piardă mințile. Nu simțise niciodată o astfel de durere și nu credea că poate s-o ducă singură. începu să plîngă și nu mai văzu pagina de ziar. Se ridică din pat și își șterse lacrimile cu degetele tremurînd, apoi căută pantalonii și o cămașă. Cînd se văzu îmbrăcată în sfîrșit, îmbrăcă pe deasupra o pelerină cu glugă și ieși din cameră.

Katie trecu pe lîngă ea și se opri uluită în mijlocul coridorului care ducea la scara principală.

- Domnișoară Emma, ce faceți?

- Ies, spuse aceasta cu o voce gîtuită și chipul ascuns în spatele glugii. Nu știu cînd mă întorc și dacă spui cuiva că am plecat, te dau afară.

- Da, domnișoară, spuse Katie privind-o cu ochii mari.

Emma își șterse nasul umed cu mîneca și clipi din nou, ca să-și alunge lacrimile.

- O să fie bine, Katie, spuse încet. Doar să nu spui nimănui.

Camerista dădu încet din cap că a înțeles. Emma ieși în grabă din casă și se duse în grajd, sperînd să n-o mai vadă și altcineva. Puse șaua pe unul dintre cai și îl goni pe grăjdarul care încercă s-o ajute.

- Mă descurc. Du-te înapoi în camera ta.

- Mergeți să mai salvați un animăluț, domnișoară Emma?

Ea îi ignoră întrebarea obraznică și continuă să lege șaua. Mîinile îi tremurau neîndemînatice.

- Pleacă de aici, îi spuse argatului care o privea îngrijorat.

- Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

- Te rog să pleci, îl repezi ea.

El o ascultă, deşi se vedea că nu vrea, şi se uită de cîteva 3 ori peste umăr în timp ce se îndepărta. Emma urcă pe cal şi ieşi în stradă, simţind că nu poate să supravieţuiască decît i dacă ajunge într-un anume loc. Nu luă o decizie conştientă să meargă acolo; părea că decizia fusese luată deja. începu să galopeze şi se îndreptă plîngînd spre conacul Angelovsky.

Cînd ajunse la clădirea cu faţadă clasică şi coloane albe de marmură, Emma urcă scara semicirculară care ducea la uşa din faţă şi bătu. Un majordom în vîrstă, cu părul alb, sprîncene negre şi trăsături late, slavone, apăru în prag. Nu- şi amintea numele lui, deşi îl văzuse în mai multe rînduri.

- Te rog să pui pe cineva să se ocupe de calul meu, spuse. Şi anunţă-l pe prinţul Nikolas că are un vizitator.

Omul răspunse într-o engleză cu accent:

- Domnule, trebuie să vă întoarceţi mîine. Vă iau cartea de vizită, dacă doriţi.

- Nu sînt domn! strigă Emma cu disperare, desco- perindu-şi capul şi lăsînd o perdea de onduleuri arămii săi cadă pînă la brîu. Vreau să-l văd pe vărul meu. Spune-i...

Se opri şi clătină din cap.

- Nu contează. N-am ce să caut aici. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea.

- Lady Stokehurst, rosti majordomul pe un ton mult mai blînd. Intraţi. O să-l întreb pe prinţ dacă doreşte să vă vorbească.

- Nu cred că...

- Pazhalsta, insistă omul, făcîndu-i semn să intre. Vă rog, doamnă.

Ea intră, apoi aşteptă încordată în foaier, uitîndu-se fix la parchet. în mai puţin de un minut se auzi glasul scăzut al lui Nikolas:

- Emma.

înaintea ei apăru o pereche de pantofi negri, strălucitori. Nikolas o apucă de bărbie şi o făcu să-l privească. îi mîngîie cu degetul mare obrazul pătat de lacrimi şi se uită la ea fără nici o emoție, lucru care, ciudat, o ajută să se mai liniştească.

- Hai cu mine, Duşenka.

îi luă mîna şi i-o petrecu pe după brațul său, apăsîndu- i palma acolo.

Ea se feri puțin.

- Ai companie? Nu m-am gîndit să întreb dacă...
- Sînt singur.

Murmură cîteva fraze ruseşti către majordom, care dădu din cap implacabil. Emma se sprijini recunoscătoare de brațul prințului în timp ce el o conducea la etaj. Era puternic, iar asta o ajută să se simtă mai puțin speriată şi să respire mai uşor. Nikolas, atît de calm, de reținut şi detaşat n-avea s-o lase să se piardă cu firea.

Merseră în aripa de vest a conacului, acolo unde erau apartamentele private ale prințului. Emma clipi surprinsă cînd intrară într-o încăpere aşa cum nu mai văzuse niciodată, decorată în culori aprinse, cu tavanul din sticlă albastră şi cu decorațiuni din bronz. Lumina caldă din cameră venea de la o lampă din cristal aşezată pe o masă de lîngă intrare.

Nikolas închise uşa bătută cu ametiste, alungînd lumea din afară. O privi pe Emma în lumina scăzută, iar ei i se păru că prințul are trăsături aproape ireal de frumoase în severitatea lor. Cămaşa albă pe care o purta era deschisă la gît, lăsînd la vedere o cicatrice răsucită.

- Spune-mi ce s-a întîmplat, rosti el.

Emma scoase o bucată mototolită de hîrtie din buzunarul pantalonilor şi i-o întinse în tăcere. El o luă, con- tinuînd s-o privească în ochi. întinse hîrtia, apăsînd-o cu palma pe o masă din apropiere, şi citi anunţul de logodnă fără să-şi schimbe nici o clipă expresia de pe chip. Genele lungi îi aruncau umbre pe obraji.

- Aha, spuse încet.

- Nu pari surprins, izbucni Emma. Presupun că nimeni nu este, în afară de mine. Credeam că Adam mă iubeşte, dar a fost o minciună, iar eu sînt cea mai mare proastă fiindcă l-am crezut.

- Prost e el, spuse Nikolas încet. Nu tu.

- Doamne, rosti Emma ascunzîndu-şi chipul în palme. Nu ştiam că se poate să simţi atîta durere.

- Stai jos.

Nikolas o conduse spre un divan tapiţat cu piele moale, arămie. Emma se ghemui la unul dintre capetele lui, strîn- gîndu-şi sub ea picioarele lungi. Lăsă capul în jos, iar părul îi ascunse chipul. Auzi un lichid turnat într-un pahar de cristal. încet, Nikolas se apropie şi îi întinse un recipient din sticlă mată. Emma luă o înghiţitură - băutura rece şi cu gust de lămîie îi alunecă încet pe gît, lăsînd în urmă foc şi gheaţă.

- Ce-i asta? întrebă cu răsuflarea aproape tăiată.

- Vodcă şi lămîie.

- N-am mai băut aşa ceva pînă acum.

Luă o înghiţitură mai mare, închise ochii cînd simţi arsura, apoi bău din nou. Tuşind, întinse paharul ca să-i fie umplut din nou.

Amuzat, Nikolas îi mai turnă vodcă, apoi îşi puse şi lui un pahar.

- Bea încet. E mai tare decît vinul cu care eşti tu obişnuită.

- Rusoaicele beau vodcă?

- Toți rușii beau vodcă. Merge bine cu caviar și pîine cu unt. Să trimit să ne aducă?

Emma se cutremură la gîndul că ar putea să mănînce.

- Nu-mi trebuie mîncare, spuse.

Nikolas se așează alături de ea și îi întinse o batistă din bumbac, privind-o cum își șterge lacrimile de pe obraji.

- Nu reușesc să mă opresc din plîns, spuse ea cu o voce înfundată. Cred că mi-a zdrobit inima.

- Nu, răspunse el dîndu-i la o parte o șuviță de pe frunte cu atingerea delicată a aripilor unui fluture. Nu ți-a frînt inima. E doar mîndria rănită, Emelia.

Ea se retrase și îi aruncă o privire furioasă.

- Trebuia să-mi imaginez că o să-mi vorbești de sus!

- Nu-l iubești pe Milbank, spuse el pe un ton sec.

- Ba da! Și o să-l iubesc întotdeauna!

- Chiar așa? Și ce-a făcut el ca să merite iubirea asta eternă? Ce ți-a oferit? Cîteva zîmbete, cîteva cuvinte de laudă și cîte un sărut furat pe ici, pe colo. Asta n-a fost iubire, ci seducție, și, se pare, una prost pusă-n scenă. Cînd o să ai mai multă experiență o să-ți dai seama de diferență.

- A fost iubire, insistă ea, dînd apoi peste cap restul băuturii.

Tuși, răsuflă greu și se șterse la ochii care începuseră să o usture.

- Nu înțelegi nimic, fiindcă ești prea cinic.

Nikolas rîse și îi luă paharul din mînă ca să-l așeze pe masă.

- Da, sînt cinic, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Adam Milbank nu e demn de tine. Dacă ai de gînd să-i dai inima ta unui nemernic, măcar alege-l pe acela care o să-ți dea bogății și libertate, unul care să știe cum să-ți facă

plăcere în pat. Un astfel de bărbat ți-ar fi mult mai folositor decît Milbank.

Dacă n-ar fi fost ameţită, probabil că Emma s-ar fi simţit şi mai ofensată de cuvintele lui atît de directe. Un adevărat domn n-ar fi folosit niciodată astfel de cuvinte în faţa unei domnişoare pe care o respecta. Cu toate astea, alcoolul îi acoperise judecata cu o ceaţă albă şi rece, iar ea nu reuşea să se gîndească decît că Adam fusese sibgura ei şansă, singura ei speranţă. Nimeni altcineva nu aştepta în anticamera iubirii.

- La cine te referi? întrebă pe un ton amar.

El o apucă de umeri, apoi o mîngîie încet pe braţe, atingîndu-i cu blîndeţe, ca din greşeală, laterala sînilor. Ea tresări şi-l privi fără să clipească în lumina aurie a lămpii de cristal. Pe chip i se puteau citi emoţiile: confuzie, furie, negare... O străbătu un fior atunci cînd el îi atinse obrazul şi îi mîngîie buza de jos cu degetul mare. Şopti întretăiat:

- N-am venit aici pentru asta.
- Atunci de ce ai venit? întrebă el blînd.
- Nu ştiu. Voiam alinare. Voiam să mă simt mai bine.
- Ai făcut bine că ai venit la mine, ruişka.

Ea încercă să se ridice de pe divan, dar Nikolas o ţinu pe loc, cu o mînă pe umăr şi alta pe talie.

- Nikki, spuse ea pe jumătate sfidîndu-l, pe jumătate rugîndu-l.

El se aplecă înainte şi o sărută uşor, apoi îi vorbi cu buzele atingîndu-le pe ale ei:

- Pot să-ţi ofer mai mult decît familia ta şi mult mai mult decît ar putea vreodată să-ţi ofere Adam. Pot să te ajut, să am grijă de tine, să-ţi ofer plăcere aşa cum n-ai simţit vreodată.

- Trebuie să plec, spuse ea cu disperare.

Vodca făcea totul să pară tulbure, iar gîndurile i se înecau într-o mare de emoţii.

- Rămîi cu mine, Emma. Facem numai ce vrei tu, numai ce-ţi place.

îi atinse gura cu vîrful limbii, apoi îi prinse buza de jos, muşcînd cu blîndeţe. O sărută încet, căutînd, oprindu-se ca să-i atingă sprîncenele, tîmplele, obrajii. îi mîngîie părul şi îi dădu şuviţele la o parte ca să-i descopere gîtul.

Emma se cutremură cînd el îi sărută pielea moale şi aduse la suprafaţă o căldură plăcută. încet, îşi puse mîinile pe după gîtul lui. Nu mai fusese niciodată atît de conştientă de prezenţa unui bărbat, de trupul puternic de sub cămaşa albă ca zăpada, de forţa ce-ar fi putut s-o zdrobească. N-ar fi trebuit să fie acolo, cu el, să-l lase s-o sărute şi s-o atingă, dar i se părea actul de rebeliune perfect împotriva tatălui ei, împotriva iubitului ei necredincios, împotriva tuturor celor care spuseseră vreodată despre ea că e o excentrică, o însingurată. De ce să nu-l lase pe Nikolas să facă dragoste cu ea? Virginitatea era doar a ei şi putea s-o ofere oricui voia. Nu mai conta, fiindcă-l pierduse pe singurul bărbat pe care-l dorise vreodată. Se prea putea să fie un păcat, dar vai, cît de plăcut era păcatul!

îşi împleti degetele în părul lui frumos şi aspru. Atunci cînd îi simţi atingerea ezitantă, el trase aer în piept şi o strînse mai aproape, întinzînd-o pe divan. Emma se lipi de el, dorindu-şi să simtă presiune, apăsare, greutatea lui ţintuind-o dedesubt. Prinţul o sărută mai apăsat, mai lung, schimbînd tonul de la unul întrebător la unul nerăbdător, urgent

Ea nu se opuse cînd Nikolas îi desfăcu bluza şi îi atinse pielea delicată de pe abdomen. Emma nici nu visase vreodată că atingerea unui bărbat ar fi putut să fie atît de

tandră, de plină de adorație. Palma lui caldă îi acoperi sînul, ascunzîndu-l vederii. Sfîrcul i se strînse sub degetele lui. Emma deschise ochii şi-l văzu pe Nikolas privind-o atent.

Pe chipul lui nu se citea nimic, şi asta o sperie puțin. Ochii săi, inteligenți ca aceia ai unui tigru, erau lipsiți de orice trăire. Chiar şi în acel moment atît de intim, inima, sufletul îi erau închise. Simți nevoia să ajungă la el, să-l facă să se simtă vulnerabil măcar puțin. îi desfăcu nasturii cămăşii, cu degetele tremurînd, şi îi descoperi încet umerii puternici. îi privi cicatricele şi urmele de arsură.

Deşi ştia la ce să se aştepte, fiindcă îl mai văzuse dezbrăcat pînă la brîu, încă o uluia „moştenirea" pe care prințul o primise de la mama Rusie. înainte de ea probabil că avusese un corp forte frumos, cu muşchi sculptați şi piele aurie şi strălucitoare. Cît de puternic trebuia să fie dacă supraviețuise unei astfel de dureri! Nikolas rămase nemişcat sub privirea ei, aşteptînd fără ruşine sau autocom- pătimire ca ea să reacționeze. Emma îşi dorea să-i poată spune că înțelege, dar nu găsi cuvintele potrivite şi în loc de asta se aplecă încet spre el ca să-i sărute cicatricea de pe gît.

Nikolas strînse pumnii cînd ea îi atinse pielea cu buzele şi părul lung îi alunecă peste pieptul lui ca o cuvertură de foc. Unele femei găseau respingătoare cicatricele, altora le plăceau, dar nici una nu dăduse dovadă de atîta tandrețe. Prințul simți cum toți mușchii i se încordează. Ar fi vrut s-o dea la o parte şi în acelaşi timp s-o strîngă în brațe pînă o strivea. Nu se temuse niciodată de nimic, nici de durere, nici chiar de moarte, dar apropierea tandră dintre ei îl sperie pînă în măduva oaselor. Rosti cu un glas sugrumat:

- N-ai de ce să fii tandră cu mine.

Emma se uită fix la el, cu ochii albaştri ca fumul din miezul iernii.

- Nu sînt.

Se aplecă din nou şi-l sărută de-a lungul cicatricei, pînă la claviculă. Nikolas se smulse brusc de lîngă ea, ridicîndu- se în picioare. O clipă, Emma crezu că vrea să plece, dar el îi întinse mîna. Ezită puțin, iar prințul spuse:

- Nu-ți fie teamă.

Ea ridică palma şi, ca un observator din afară, se văzu împletindu-şi degetele cu ale lui într-o strînsoare puternică. Nikolas o conduse în dormitorul său, unde mobila era din lemn negru, împodobită din loc în loc cu o dantelă de ornamente sculptate. Pe pereți nu erau tablouri, ci doar panouri simple de mahon şi o singură icoană înfațişînd un bărbat într-un car tras de cai roşii, profilat pe fundalul unui soare imens, roşu-portocaliu. Patul era acoperit cu o cuvertură din mătase şi bumbac alb, iar prin fereastra întredeschisă adia un vînticel molcom.

Nikolas o conduse pe Emma spre pat, străbătînd cu paşi mari peticele de lumină şi umbră. Ea se aşează pe marginea saltelei şi îi dădu voie să îi scoată pantofii şi ciorapii. Prințul îşi dădea seama că e speriată din mişcările crispate şi respirația ei neregulată. Emma nu scoase nici un sunet, iar el o dezbrăcă de tot, lăsîndu-i trupul palid şi frumos liber de materialele care-l acopereau. Ea se ghemui pe o parte şi reuşi să-i şoptească:

- Nikki, am nevoie de încă un pahar de vodcă.

El zîmbi puțin.

- Ai băut destul, îi spuse, dezbrăcîndu-se la rîndul lui.

Emma închise ochii cînd el se aşează alături de ea pe pat şi o trase mai aproape, mîngîind-o ca să-i liniştească tremurul.

- N-ai de ce să fii atît de speriată. O să-ți arăt cît eşti de atrăgătoare. Ai spus că vrei să te simți mai bine.

- Mă simțeam mai bine îmbrăcată, rosti ea cu o voce înfundată, făcîndu-l să rîdă.

- Ia-mă pe după gît.

- N-am mai făcut niciodată asta.

- Da, ştiu. O să am grijă, duşka.

O sărută pe umăr, deschizînd gura deasupra pielii ei albe. Timidă, ea făcu la fel, atingîndu-i cu vîrful limbii linia gîtului. Nikolas ardea de nerăbdare să o facă a lui. Emma avea trupul subțire şi ferm, cu sîni mai plini decît şi-i imaginase şi pielea fierbinte, de parcă în ea ar fi ars neîncetat un exces de vitalitate. „Nemăsurată e plăcerea de-a poseda un suflet tînăr, abia înmugurit." Acum, pentru prima dată în viață, prințul înțelegea acel vers din Lermontov. Şi-ar fi dorit să se înece în inocența ei şi să o devoreze ca pe o delicatesă.

O mîngîie cu palmele desfăcute, atingîndu-i fiecare petic de piele, în spatele genunchilor, gleznele fragile, clavicula în formă de aripă. Mai puțin temătoare, Emma îl cuprinse cu brațele şi apăsă cu vîrfurile degetelor de-a lungul şirei spinării. Nikolas o sărută fierbinte pe sîni şi îi alintă sfîrcurile, sugînd şi muşcînd încet, făcînd-o să suspine de plăcere. Abia după aceea îi atinse cîrlionții dintre coapse, coloraţi ca scorţişoara, şi o mîngîie cu blîndețe. Neatinsă, reținută, Emma era totuşi umedă, iar asta-l făcu pe Nikolas să se înfioare.

Atingerile lui o ajutară să se destindă. încet, prințul o pătrunse cu degetul mijlociu, mîngîind suprafața fină şi alunecoasă din interior. Ea scînci şi rămase nemişcată, încordîndu-se.

- Te doare? şopti el.

Emma clătină din cap, uimită, incapabilă să vorbească. Nikolas îi sărută buzele desfăcute, apoi se retrase ca să o

privească în timp ce ea cedă în fața tensiunii, predîndu-i-se în sfîrşit, neputincioasă, la mila sa. îşi arcui spatele, invitîndu-l să ia mai mult, răsucind capul într-o parte şi închizînd ochii, lăsînd plăcerea s-o cuprindă. El o ajută să ajungă pe culmile plăcerii şi se bucură cînd simți cum coapsele ei îi strîng involuntar mîna. Cînd ultimul val de plăcere din trupul ei se stinse, prințul îi apucă obrajii în palme şi spuse:

- Eşti încă virgină, Emma. Vrei să mă opresc?
- Nu, rosti ea cu o voce tremurată.

Deşi Nikolas ştia ce răspuns avea să primească, se bucură oricum cînd auzi cuvintele rostite de buzele ei frumoase. Deasupra Emmei, îi desfăcu genunchii mai larg. Nu fusese niciodată cu cineva atît de neexperimentat şi i se părea mai greu decît se aşteptase. Emma avea țesuturile sensibile, fragile, greu de convins. Tremurînd, îşi coborî trupul deasupra ei, forțînd intrarea prin inelul strîns de muşchi. Ea scoase un țipăt gîtuit de durere, cu buzele lipite de gîtul lui. Deodată, alunecarea deveni mai uşoară, iar Nikolas simți că trupul ei cedează, învăluindu-l cu căldură, îşi ascunse chipul în părul ei, copleşit de dulceața îmbrățişării, şi şopti:

- Emelia. Mi-am dorit mereu asta, te-am dorit mereu...

Brațele ei subțiri îl apucară pe după gît, trăgîndu-i gura spre gura ei. La capătul puterilor, prințul o sărută apăsat şi se mişcă mai repede. Emma îl strînse în brațe, ținîndu-l aproape, iar Nikolas simți că nu mai poate să amîne şi gemu, tremurînd, pînă cînd totul dispăru într-o mare de plăcere. Emma îl trase mai aproape, îl mîngîie, iar el se aşeză alături de ea, sprijinindu-şi capul pe umărul ei, şi amîndoi încercară să-şi recapete răsuflarea.

Emma nu ştia sigur cît timp dormise. Se trezi cu o mînă pe umărul lui Nikolas, cu vîrfurile degetelor pe marginea uneia dintre cicatricile lui. Se simţea slăbită şi vulnerabilă, dar nefiresc de împăcată. încercă să înţeleagă ce se întîm- plase, că se culcase cu un bărbat, cu Nikolas. Deşi se aştepta la vreun fulger, la vreun sentiment dezastruos, nimic nu părea diferit. Probabil că n-avea nici un scrupul, nici un principiu, dacă era atît de neruşinată îhcît să nu-şi dea seama de diferenţă.

Probabil că Nikolas o învelise pînă la umeri cîndva, în timp ce dormea. Strîngînd aşternutul la piept, Emma se întoarse cu faţa la el. Gîndurile îi goneau prin minte. Trebuia să-şi găsească hainele, să se întoarcă acasă şi, cel mai important, să se asigure că el n-avea de gînd să spună nimănui despre ce se întîmplase între ei. Era nevoie să păstreze secretul nu doar de dragul ei, dar şi pentru el.

- Nikki, începu pe un ton stînjenit.

El îi duse un deget la buze.

- Vreau să te întreb ceva, ruişenka. Nu trebuie să-mi răspunzi în seara asta, fiindcă e un lucru la care trebuie să te gîndeşti bine. E suficient să mă asculţi.

- Bine, spuse ea privindu-l bănuitor.

- Nu ai pe nimeni acum, nu? Nu speri să te măriţi cu cineva anume?

întrebarea o făcu să rîdă amar.

- Nu, şi nici nu cred că o să existe vreodată cineva.

- Atunci înseamnă că ai de gînd să locuieşti cu tatăl tău şi cu Tasia tot restul vieţii?

- Nu prea am de ales.

- Nu? întrebă el netezindu-i cu degetul mare sprinceana încruntată întrebător. Ce-ar fi să te măriţi cu mine, Emma?

Ea clătină din cap de parcă nu ar fi auzit bine.

- Poftim?

- Dacă ai fi soția mea, toate ușile ți s-ar deschide. Ai avea de zece ori mai mulți bani și mai multă influență decît ai acum. Eu ți-aș susține cauzele și operele de binefacere, iar tu ți-ai petrece tot timpul tău liber cu animalele, dacă ai vrea. îți ofer o viață fără reguli și fără limite. Ai avea orice ți-ai dori numai cu o bătaie din palme. Gîndește-te la asta, Emma.

Inima tinerei bătea violent. îl privi uluită și tăcu multă vreme, simțindu-se prea amorțită ca să-i răspundă.

- Dar de ce eu? Ai putea să ai pe oricine.

El îi mîngîie cu blîndețe partea de sus a sinilor.

- îmi amintești de femeile pe care le-am cunoscut în Rusia, pasionale, directe și fără ascunzișuri. îți respect sinceritatea și-mi place frumusețea ta. De ce să nu fii tu soția mea?

- Și de cînd ți-a venit ideea asta nebunească?

Nikolas luă o șuviță din părul ei lung și o răsuci pe deget.

- Cam de pe vremea cînd aveai treisprezece ani, spuse pe un ton egal.

- Dumnezeule!

- N-am văzut niciodată un copil cu o voință atît de puternică. Erai minunată. Te-am privit crescînd dintr-o fetiță încăpățînată într-o femeie foarte frumoasă. Ești singura persoană care nu m-a plictisit niciodată și de asta vreau să fii soția mea.

Emma clătină din cap, uimită.

- O soție adevărată?

- în toate sensurile cuvîntului, aprobă el privind-o în ochi.

- Şi dacă refuz? O să încerci să mă pedepseşti? O să mă ameninţi că spui cuiva despre...

Făcu un semn din mîna subţire, arătînd spre cearceafurile mototolite din jurul lor.

- Despre asta?

El păru amuzat.

- Aşa o părere proastă ai despre mine?

- Da, răspunse ea imediat, făcîndu-l să rîdă. Dar chiar şi dacă aş vrea să mă mărit cu tine, tot n-aş putea. Tata n-ar fi niciodată de acord.

- Ştiu eu cum să-l conving pe tatăl tău, răspunse Nikolas. Decizia îţi aparţine. Dacă tu eşti de acord să te măriţi cu mine, atunci o să ne căsătorim.

Ea se încruntă şi îi aruncă o privire sceptică.

- Nu ştiu pe nimeni care să poată să-l convingă pe tata să facă un lucru cu care nu e de acord.

- Dar o să te gîndeşti la propunerea mea?

- O să mă gîndesc, însă nu cred...

El o sărută, făcînd-o să tacă.

- Mai tîrziu, îi şopti. Răspunde-mi mai tîrziu.

- Dar...

El o sărută pe obraji, pe gît, ignorîndu-i protestele slabe. Ea se înfioră de plăcere şi tăcu, iar prinţul o iubi din nou, cu nemăsurată blîndeţe. Emma îi atinse spatele brăzdat de cicatrice, pielea catifelată, şi îi simţi mişcările delicate, sinuoase, în timp ce se mişca deasupra ei. O vreme păru că nu-şi mai aparţine sieşi, că trupul îi era cu totul al lui, iar el avea grijă de ea cu tandreţe şi cu răbdare. Nimeni n-o mai ţinuse atîta vreme în braţe şi nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru senzaţia pe care i-o dădea pielea altcuiva lipită de pielea ei. Nu se mai gîndea la nimic, nu mai era îngrijorată şi nu simţea nici un regret, ci doar senzaţiile

minunate, atingerile, îmbrățișările lui, pînă cînd pasiunea o cuprinse cu totul în valurile ei.

Epuizat, mulțumit, Nikolas se întoarse și adormi cu chipul pe jumătate ascuns în pernă. Numai una dintre sprîncene și genele dese de sub ea i se mai vedeau. Emma întinse mîna ca să-i aranjeze șuvițele dezordonate de pe ceafa, atingîndu-l cu grijă ca să nu-l trezească.

îi părea rău pentru orice femeie suficient de nechibzuită încît să se îndrăgostească de el, și probabil că existau destul de multe în situația asta. Un bărbat atît de chipeș și de intangibil precum Nikolas putea foarte ușor să frîngă inima oricui. Era puternic, misterios și foarte singur. Confuză, Emma își sprijini capul pe brațe. La naiba cu Adam, cel care o părăsise și o lăsase să ajungă într-o situație atît de inimaginabilă. El plecase definitiv, iar Nikolas Angelovsky o voia pentru sine. Oare chiar ar fi fost atît de îngrozitor săi fie soție? Oamenii se căsătoreau adesea fără să se iubească.

încercă să-și imagineze ce fel de relație ar fi putut să aibă cu el. Știa că o dorește, dar nu era genul de bărbat care să poată să iubească pe cineva.

- Nu ești prea bun de soț, îi șopti privindu-i chipul împăcat. Pe de altă parte, nici eu nu sînt chiar idealul de soție.

Degetele prințului zvîcniră și o încruntătură-i apăru între sprîncene. Visa. Emma își dădu seama că Nikolas nu i se păruse niciodată tocmai uman - nu pînă în acel moment. Fusese mai mult aidoma creaturilor exotice pe care le creștea ea, cele pe care puteai să le admiri de la distanță, dar de care era periculos să te apropii. Cu toate astea, Nikolas Angelovsky era numai un bărbat. Nu era invulnerabil și era însingurat, la fel ca și ea. Deodată, alegerea i se păru mai ușoară.

îi atinse obrazul, mîngîindu-i începutul de barbă pînă cînd el se mişcă în somn.

- Nikolas, murmură ea, trebuie să mă duc acasă acum, cît e încă întuneric.

El se ridică pe coate şi clătină din cap.

- Te duc eu cu trăsura.

- Nu. Pot să merg călare...

- N-ai fi în siguranţă. Merg cu tine. '

Emma se gîndi atent la ce-i spusese, apoi dădu din cap.

- N-am nevoie de timp ca să mă mai gîndesc la propunerea ta, Nikki. Pot să-ţi răspund de pe-acum. Accept să fiu soţia ta.

Nikolas nu se arătă surprins sau bucuros, dar ea îşi dădu seama că era mulţumit. O luă de mînă şi-i sărută degetele.

- Ştiam că o să spui da, rosti el pe un ton atît de calm încît aproape că o făcu să rîdă.

- Cred că e mai bine să le spun eu alor mei. Tata o să vrea să te omoare.

Emma se cutremură gîndindu-se la reacţia tatălui ei. Avea să fie furios. Ar fi fost în stare să mute din loc cerul şi pămîntul ca s-o împiedice să se mărite cu Nikolas. Era posibil chiar s-o dezmoştenească.

- Am mai avut eu de-a face cu tatăl tău, răspunse Nikolas pe un ton ironic. N-o să ne facă probleme.

Emma clipi, dar nu spuse nimic. Prin minte i se învîrtea un singur gînd: după căsătoria cu Nikolas, nimeni n-avea să-i mai spună ce să facă.

Patru

Emma se trezi în patul ei a doua zi, ameţită şi parcă visînd. începu s-o doară capul din caza luminii prea puternice care intra printre draperiile desfăcute. Avea dureri în locuri care de obicei nu dor. Confuzia mai ţinu o clipă, apoi amintirile o năpădiră.

- Dumnezeule, şopti cu inima cît un purice.

Se simţea speriată, bucuroasă şi gata să leşine. Doar nu făcuse toate acele lucruri cu Nikolas. Probabil că visase. însă îşi amintea prea multe detalii - fuga disperată pînă la conacul lui, cum prinţul făcuse dragoste cu ea, cum o ceruse de soţie...

Cum ea acceptase. înghiţi în sec şi închise ochii. Oare el vorbise serios? Oare fusese o nebunie din partea ei să spună „da"? Speriată, începu să se gîndească la cum să scape. Avea de gînd să-i spună lui Nikolas că se îmbătase şi că nu ştiuse ce face şi ce spune. Avea să-l implore, dacă era necesar, să păstreze secretul nopţii dinainte. Ce-i venise să facă un lucru atît de iresponsabil? îşi pierduse inocenţa şi-i dăduse prinţului puterea să-i distrugă viaţa.

- Nu se poate, spuse încet, simţind că-i vine rău. Vai de mine...
- Domnişoară Emma?

Şe auzi o bătaie discretă în uşă, iar Katie apăru în prag. Expresia de pe chipul cameristei era foarte nedumerită. Fata se uita la stăpîna ei de parcă aceasta i-ar fi fost străină.

- Cît e ceasul? întrebă Emma frecîndu-se la ochi.

- E opt, domnişoară.

Emma se rostogoli pe burtă.

- Vreau să mai dorm.

- Da, domnişoară, dar înălţimea sa prinţul Nikolas aşteaptă jos. A venit acum nici un sfert de oră şi m-a trimis să vă trezesc.

Emma se ridică imediat în capul oaselor, trupul îi protestă din cauza mişcării bruşte, iar ea strînse pulpele ca să se apere de senzaţia nefamiliară dintre ele.

- Spune-i să plece. Nu, aşteaptă. Spune-i că-l primesc. Să aştepte în salon.

Katie dădu din cap şi ieşi, iar Emma se ridică din pat. îşi turnă tremurînd apă dintr-un vas în chiuveta împodobită cu flori. Se spălă şi îşi schimbă lenjeria de corp, apoi tresări din cauza durerii de cap în timp ce se pieptăna şi-şi împletea părul într-o coadă lungă, lăsată pe spate. Camerista se întoarse s-o ajute să-şi pună o fustă albastru palid şi o bluză albă, cu fundă de culoarea safirelor. Emma se uită în oglindă şi îşi dădu o buclă după ureche.

Oare Nikolas venise ca să-şi retragă cererea în căsătorie? Buzele i se strînseră într-o grimasă ofensată. Orice avea să-i spună, ea era pregătită, calmă şi detaşată. Dacă o să facă vreun comentariu jignitor, ea avea de gînd săi rida in nas.

îşi îndreptă spatele şi ieşi repede din cameră, apoi coborî în salon, unde aştepta Nikolas. Ezită înainte să treacă pragul şi se întoarse spre cameristă, care se ţinuse după ea.

- Poţi să ne laşi singuri, Katie.

Fata deschise gura ca să se opună, dar cînd întîlni privirea hotărîtă a stăpînei sale dădu din cap, resemnată. Hmraa respiră adînc şi închise uşa în urma ei, apoi se întoarse cu faţa spre Nikolas. El se ridică de pe fotoliul pe care stătea şi o privi atent. Era la fel de chipeş şi de Indiferent ca întotdeauna, cu ochii strălucind ca două topaze. Emma intenţionase să vorbească prima, dar deodată îşi dădu seama că nu reuşeşte să mai scoată un cuvînt. O întîlnire într-un spaţiu atît de intim, mai ales după seara de dinainte, era greu de suportat. Rămase tăcută, roşind şi cu inima bătîndu-i tare.

Nikolas se apropie şi îi luă mîna rece în mîna lui caldă.

- Te-ai răzgîndit? o întrebă cu blîndeţe.

- Credeam că tu te-ai răzgîndit, spuse ea repede.

El o privi amuzat.

- Nu există riscul ăsta. Nu după ce te-am aşteptat atîta vreme.

Ea clătină din cap, nedumerită.

- Cum să fie adevărat? Aş fi crezut, dacă eram frumoasă, dacă eram cineva, dacă aveam vreun talent, dar eu sînt doar...

Nikolas o prinse de mijloc şi o trase spre el, apoi o sărută cu pasiune, amintindu-i de ce se petrecuse între ei în seara de dinainte. După cîteva clipe, cînd se opri, o privi în ochii albaştri şi uluiţi.

- Te vreau. O să te vreau mereu, chiar dacă nu te măriţi cu mine pînă la urmă.

O mîngîie pe spate şi îşi sprijini palma pe cel mai de jos punct al taliei ei.

- Gîndeşte-te la asta, Emma. Există multe motive pentru care oamenii se căsătoresc. Din iubire, de singurătate, pentru că aşa e mai bine sau pentru că e mai convenabil.

Uneori, ca în cazul nostru, o fac din prietenie, care nu e un motiv atît de rău. Nu-i aşa?

Cuvintele prinţului deschiseră zăgazul uşurării în sufletul ei. Emma îşi dorea să se sprijine pe el, să-i accepte ajutorul.

- Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Adică, o să mă mărit cu tine. Nu m-am răzgîndit.

- Foarte bine.

Nikolas o sărută din nou, strîngînd-o mai aproape, ca ea să simtă cît de mult o dorea. Emma îl cuprinse pe după gît şi desfăcu buzele sub presiunea buzelor lui. Nu se simţise niciodată atît de copleşită de prezenţa unui bărbat, atît de atrasă de el şi de felul lui de-a fi. Cu toate astea, nu se temea deloc. Voia să accepte provocarea pe care o reprezenta prinţul, să-l cunoască, să-l aibă la degetul mic, aşa cum o avea şi el pe ea. Tresărind puţin, înţelese că n-ar fi deranjat- o deloc dacă el ar fi tras-o în sus pe scări şi s-ar fi culcat cu ea chiar atunci.

Nikolas se retrase şi zîmbi puţin, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

- Să mergem la Southgate Hall şi să le spunem alor tăi?

- N-o să ne dea binecuvîntarea lor, îl avertiză Emma.

Prinţul rîse şi se jucă puţin cu funda de la gîtul ei.

- N-am de gînd să le cer binecuvîntarea, ruişka.

Pe drum, în trăsură, vorbiră foarte puţin. Emma era ocupată cu propriile gînduri, iar Nikolas, cu propriul triumf. Din cînd în cînd se uita la profilul hotărît al logodnicei sale, căreia soarele îi lumina chipul şi îi făcea pistruii să strălucească precum praful de aur. Se gîndi la părul ei, atît de moale şi de mătăsos. Emma îi făcuse mai multă plăcere

decît și-ar fi putut el imagina că o să simtă, iar acum prințul se simțea pe deplin împăcat.

Își stăpîni un zîmbet amar cu gîndul la Lucas Stokehurst și la părerea lui despre nuntă. Ei doi se displăcuseră întotdeauna, nu doar ca persoane, ci și ca reprezentanți a două culturi atît de diferite. Tatăl Emmei era în mod deschis neîncrezător în fatalismul și misticismul rusesc. Pentru el, orice era diferit de civilizația vestică era o dovadă de barbarism. Stokehurst își iubea soția, pe Tasia, dar acea iubire nu includea și țara ei de origine, țară pe care Nikolas o reprezenta cu tot ce era mai rău și mai sălbatic în ea. Iar acum, fiica lui Lucas avea să se mărite cu un rus. Nikolas zîmbi încîntat.

- Nu sînt sigură că-mi place expresia de pe chipul tău, comentă Emma. Parcă ai fi o mîță care tocmai a prins un șoarece.

El îi zîmbi larg.

- Și cine-i șoarecele? Doar nu tu.

- Mă simt ca un șoarece din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne apropiem de tata.

El o privi bănuitor.

- Doar nu ți s-a făcut frică?

Emma ridică din umeri, stînjenită.

- Nu, dar nici n-o să fie prea ușor.

- Ba sigur că da. N-o să fie scandal, dacă la asta te gîndești.

Ea rîse batjocoritor.

- Cum poți să spui așa ceva, știindu-i pe ai mei?

- Ai puțină încredere. Sînt un bărbat foarte convingător. Credeam că știi asta deja, adăugă cu o privire șireată.

Emma se uită la el cu dojană, dar Nikolas nu făcu decît să zîmbească ironic.

Ajunseră într-un sfîrşit la conacul Stokehurst, unde un servitor îi ajută să coboare din trăsură, iar un altul se grăbi: să le anunţe sosirea. Emma îl luă de braţ pe Nikolas, strîngîndu-i mîneca hainei cînd urcară treptele din faţă.

Tînăra îi zîmbi crispată majordomului. Seymour avea chipul lipsit de orice expresie, ca de obicei, dar ei i se păru că vede o strălucire curioasă în ochii lui.

- Seymour, unde sînt tata şi Tasia?
- Cred că în bibliotecă, domnişoară.
- Au oaspeţi?
- Nu, domnişoară.

Emma se gîndi şi se răzgîndi în timp ce ea şi Nikolas treceau prin sala cea mare şi se apropiau de bibliotecă. Oare cum să le spună tatălui ei şi Tasiei despre decizia sa? Cum să se apere cînd ei aveau să protesteze? Asta-mi doresc, îşi spuse cu încăpăţînare, fiindcă oricum era prea tîrziu ca să mai dea înapoi.

Tatăl ei citea o scrisoare la birou, iar Tasia cosea, aşezată pe un divan din apropiere. Amîndoi ridicară privirile cînd Emma intră brusc în încăpere, surprinşi s-o vadă acolo. Era imposibil să nu-ţi dai seama cît de bine se potriveau, amîndoi atrăgători şi cu părul închis la culoare, evident apropiaţi chiar şi în acel moment banal. Schimbară o privire plină de înţeles. Asta aş fi putut să am cu Adam, se gîndi Emma deodată furioasă. E vina ta, tată, că o să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Tu n-ai vrut să mă laşi să fiu cu alesul inimii mele.

- Emma, spuse Tasia zîmbind nedumerită şi lăsînd deoparte lucrul. De ce te-ai întors mai devreme din Londra. Ce...

Tăcu văzîndu-l pe Nikolas, şi păru că nu mai ştie ce să spună. Emma avu impresia că tabloul încremenit durează o

oră, deşi în realitate trecură numai cîteva clipe. Ochii conuşii-albaştri ai Tasiei îi priviră atent pe amîndoi, iar Emma îşi dădu seama că mama ei vitregă, cu simţurile sale neobişnuite, înţelesese că s-a întîmplat ceva foarte important.

- Tată, belle-mere, spuse pe un ton scăzut, eu şi cu Nikolas avem să vă spunem ceva.

Luke rămase nemişcat, ca o statuie de granit, apoi clătină din cap, deja negînd ce avea ea să-i spună.

- Eu şi Nikolas, continuă Emma stînjenită, vrem să...

Se opri cînd simţi atingerea prinţului.

- Dă-mi mie voie, murmură acesta privindu-l pe Luke fără să clipească. De curînd, prietenia dintre mine şi Emma s-a transformat în ceva destul de... semnificativ. I-am spus fiicei tale că vreau s-o fac soţia mea, iar ea a acceptat cu generozitate...

-Nu.

Cuvîntul era definitiv, apăsat. Luke nici nu se uita la Emma, ci doar la Nikolas. Era palid. Reacţionase din instinct, înainte să se gîndească.

- Nu ştiu ce naiba se petrece şi nici nu vreau să aflu. Ieşi afară din casa mea şi lasă-mă să vorbesc cu Emma.

Fiica sa îşi pierdu cumpătul:

- N-o să vorbeşti deloc cu mine, tată! Sînt femeie în toată firea şi fac ce vreau. Iar dacă Nikolas pleacă, plec şi eu cu el. De data asta n-o să ai cîştig de cauză...

- Emelia, o întrerupse Nikolas pe un ton scăzut, întorcîndu-se spre ea. Nu e nevoie să ne certăm. Ce-ar fi să mergi cu Tasia şi să-i explici cum stau lucrurile? Eu şi tatăl tău avem nevoie de cîteva minute singuri.

- Ce să-i spun? întrebă Emma în şoaptă, roşind violent.

El zîmbi puţin.

- Orice vrei tu, duşka.

Emma dădu din cap şi se uită spre mama ei vitregă, care se încruntase uşor, dar în rest rămăsese lipsită de expresie. Se ridică şi ieşi cu pas lin din încăpere, iar tînăra o urmă ceva mai puţin sigură pe sine.

După ce doamnele plecară, atitudinea lui Stokehurst se schimbă, iar şocul i se transformă în furie.

- De ce tocmai fiica mea? se răsti el. Rtis nemernic, ar fi trebuit să-ţi rup gîtul cu ani în urmă, cînd ai început să ne dai tîrcoale mie şi familiei mele!

Făcu un gest nervos cu cîrligul de argint, care străluci letal. Majoritatea s-ar fi speriat să-l vadă pe Lucas Stokehurst furios. Pînă şi Nikolas îşi temperă atitudinea.

- Nu te las să pui mîna pe ea, se răsti din nou Stokehurst.

Prinţul îşi păstră calmul şi hotărîrea.

- Mă tem că nu ai de ales. Dacă nu ne dai voie să ne căsătorim, o s-o pierzi pe Emma definitiv. N-o să te ierte niciodată. Crede-mă cînd îţi spun că o să mă însor cu ea, cu sau fără aprobarea ta. Ai putea foarte bine să ne dai binecuvîntarea.

- Binecuvîntarea? repetă Stokehurst, apoi rîse dur.

- N-ai de ce să fii îngrijorat, continuă prinţul. Îţi jur că n-o să dau niciodată în ea. O să aibă mai mulţi bani decît o să poată cheltui. N-o să mă opun operelor ei de caritate, cauzelor pentru care luptă, n-o să-i vînd menajeria. O să fie liberă, aşa cum bine ştii că are nevoie.

- Are nevoie de un soţ care s-o iubească, iar tu nu poţi să-i oferi un substitut destul de bun.

- Ba sigur că pot, spuse Nikolas încet. întreab-o şi o să-ţi spună ea însăşi ce-şi doreşte.

- Ai ales momentul perfect, ocazia cea mai bună să-ți faci loc în viața ei, cînd era rănită, vulnerabilă...

Stokehurst se opri, fiindcă își dăduse seama de ceva, iar furia păru că i se dublează.

- Ai îndrăznit s-o atingi? Pentru Dumnezeu, te omor!

Nikolas rămase impasibil.

- Emma a venit la mine fiindcă era nefericită. Viața pe care tu i-o oferi la Southgate nu-i mai ajunge. E femeie, nu fetiță, și e timpul să se mărite.

- Dar nu cu tine, răspunse Lucas pe un ton gutural.

- N-o să vrea să se mărite cu nimeni altcineva.

Stokehurst scrîșni din dinți.

- O să găsesc o cale să opresc nebunia asta.

- Cu cît o să încerci mai mult, cu atît o s-o pierzi mai repede.

Nikolas îl privi în tăcere, știind că, oricît ar fi suferit Stokehurst în viața lui, acea lovitură era cea mai greu de îndurat. Aproape că-i era milă de el, dar viața e nedreaptă, iar prințul însuși știa destul de multe despre nedreptate.

- Așa cum am mai spus, n-ai de ales, rosti pe un ton egal.

- De ce faci asta? întrebă Stokehurst printre dinți. Ai de gînd s-o folosești pe Emma pe post de monedă de schimb mai tîrziu? Te însori cu ea ca să te răzbuni pe mine?

Nikolas rîse scurt și deschise brațele.

- Fac asta dintr-un motiv foarte simplu. O vreau. Do svidânija, Stokehurst. Te rog s-o informezi pe fiica ta că o să vin în vizită pe la ea în cîteva zile.

Ieși din încăpere fără să mai adauge nimic, mulțumit că lucrurile aveau să decurgă conform planului său.

Emma și Tasia erau într-un salon din apropiere, așezate în fotolii cu spătar înalt din damasc trandafiriu. Pînă atunci

mama ei vitregă îşi păstrase calmul, dar Emma îşi dădea seama că e îngrijorată şi, deşi se simţea vinovată că o face să sufere, n-avea de ales. Voia să se mărite cu prinţul, iar Tasia avea să fie nevoită să-i accepte decizia.

- Sînt sigură că Nikolas ţi se pare o figură foarte romantică, spuse aceasta. Are experienţă cu femeile şi ştie să le facă să se simtă dorite, să le convingă să aibă încredere în el chiar dacă ştiu că nu e bine, dar să ştir că omul ăsta nu merită încrederea nimănui, Emma. Nikolas e un bărbat periculos. Nu ştii ce lucruri oribile a făcut, nu ştii ce-i poate pielea...

- Nu-mi spune, rosti Emma. N-are rost. E prea tîrziu să mai schimbăm ce s-a întîmplat deja.

- Ce s-a întîmplat...

Tasia păli.

- Vai, Emma, se tîngui ea, doar nu i-ai dat voie să... Nu ai...

Emma coborî privirea.

- Nu contează.

Nu se uită la Tasia nici cînd aceasta suspină uşor.

- Adevărul e că vreau să mă mărit cu el. Vreau să am viaţa mea. Oricum va fi alături de el, tot o să fie mai bine decît acum.

- Să nu fii aşa de sigură. Tu te-ai obişnuit să locuieşti cu oameni care te iubesc, iar ăsta nu-i un lucru de colo. Ai dreptate, spuse repede. Nu contează dacă te-ai culcat cu el. N-o să spunem nimănui. E important să te apărăm, să te luăm de lîngă...

- Nu vreau să fiu luată de lîngă el.

- Lasă-mă să vorbesc, spuse Tasia pe un ton atît de tăios încît Emma tăcu. Nikolas e un bărbat cu totul diferit de cei pe care i-ai cunoscut pînă acum. O să te trădeze într-o sută

de feluri, fără nici o remuşcare. Tot ce face e pentru că îi place lui, pentru că aşa doreşte el.

O luă de mînă, strîngîndu-i degetele cu putere.

- Nikolas n-a fost exilat pentru trădare, Emma. A omorît pe cineva. L-a omorît cu sînge rece. După aceea a fost interogat de guvern şi torturat pînă era gata să moară el însuşi. Eu cred că atunci şi-a pierdut o parte din suflet şi că nimeni nu poate să-l ajute. Unele lucruri, odată distruse, nu mai pot fi reparate.

Emma ridică stînjenită din umeri.

- Ştiu că a omorît pe cineva. Nu mă interesează ce-a făcut în trecut, eu tot mă mărit cu el.

Tasiei îi dădură lacrimile.

- Te rog să nu faci asta. Nu trebuie să renunţi la orice şansă la fericire cînd eşti încă atît de tînără, cînd ai atîtea de oferit...

Emma îşi retrase mîna.

- Nu vreau să mai vorbim despre asta. Am decis deja.

Tasia o privi cu atîta intensitate încît o făcu să tresară.

- Faci asta ca să-l pedepseşti pe Luke, nu-i aşa? Vrei săi plăteşti pentru că te-a ţinut departe de Adam? Emma, o să ajungi să-ţi faci ţie însăţi mai mult rău decît oricui altcuiva.

Tînăra strînse din dinţi.

- Tata s-a înşelat în privinţa lui Adam.

- Şi ce dacă? Vai, Emma, ai atît de multe de învăţat despre iertare. Numai cei tineri pot să-şi permită să se simtă atît de trădaţi, atît de nedreptăţiţi atunci cînd părinţii lor greşesc. Şi ce dacă tatăl tău s-a înşelat? Poţi să spui că tu nu l-ai rănit pe el niciodată?

- Nu i-am interzis niciodată să vadă un om pe care-l iubeşte. Nu l-am îndepărtat niciodată de persoana care ar fi putut să-l facă fericit.

- Dacă dispari din viața lui, exact asta faci. Dacă nu știi cît de multă nevoie are de tine înseamnă că nu știi nimic despre el.

- Tata n-are nevoie decît de tine, Tasia. Toată lumea știe asta.

Pe chipul mamei ei vitrege apăru o expresie șocată.

- Știi că nu e adevărat! Emma, ce s-a întîmplat cu tine?

Aceasta tăcu încăpățînată, iar Tasia clătină din cap și oftă.

- Vorbim după ce apuci să te mai gîndești.

- N-o să-mi schimb alegerea, spuse Emma sfidătoare, uitîndu-se în urma Tasiei.

Aceasta ieși din încăpere.

Intrînd în bibliotecă, Tasia descoperi că Nikolas plecase, iar soțul ei stătea la fereastră și se uita în gol. Simțindu-i prezența, Luke vorbi pe un ton sec:

- A spus că nu pot să opresc căsătoria fără s-o pierd definitiv, și are dreptate. Chiar dacă nu le dau binecuvîn- tarea mea, o să se mărite cu el în secret.

- Dar dacă ai trimite-o undeva o vreme? sugeră Tasia. Poate la sora ta, în Scoția, sau într-o călătorie împreună cu mama ta...

- Nikolas o s-o urmeze oriunde aș trimite-o. Pot să-i împiedic să se căsătorească numai dacă îl omor pe el sau dacă o închid pe Emma în camera ei pentru tot restul vieții.

- O să mai vorbesc cu ea. Cumva o s-o fac să înțeleagă ce fel de om e Nikolas.

- Poți să încerci, spuse el pe un ton lipsit de inflexiune, dar nu cred că o să ajute la ceva.

- Luke...

Tasia se apropie de el și încercă să-l ia în brațe, dar Lucas se crispă.

- Am nevoie să fiu singur o vreme, îi spuse, întorcîndu- se cu spatele. Trebuie să mă gîndesc la toate astea.

Clătină din cap şi scoase un icnet.

- Doamne, cum am mai trădat-o pe mama Emmei. Dintre toate lucrurile pe care Mary şi le-ar fi dorit pentru fiica ei... Iar eu am lăsat lucrurile să ajungă pînă aici.

- N-ai trădat pe nimeni. Ai fost cel mai iubitor şi mai generos tată. Nu-i vina ta.

îi mîngîie umerii încordați.

- Emma are foarte multă personalitate, e încăpățînată şi iute la mînie, dar are o inimă mare şi învață din greşeli.

Luke se întoarse cu fața spre ea, privind-o cu ochi strălucitori.

- Din greşeala asta n-o să învețe, spuse gîtuit. An- gelovsky o să-i distrugă viața, şi eu n-am ce să fac ca să-l împiedic.

Nikolas petrecu după-amiaza citind rapoartele ultimelor sale investiții financiare, apoi, spre seară, deschise o sticlă de vodcă rece. îmbrăcat într-un halat din mătase cenuşie, aşezat pe canapeaua arămie din camerele sale private, răsfoia încet un volum de Lermontov cînd se auzi o bătaie în uşă, apoi vocea înfundată a servitorului său, Karl:

- Alteță, a venit cineva din familia Stokehurst.

Nikolas tăcu puțin, surprins.

- E lady Emma?

Karl întredeschise uşa şi-l privi perplex pe prinț.

- Nu, sire. E mama ei vitregă, ducesa.

Surpriza se transformă în uluire, iar Nikolas ridică o sprinceană întrebătoare. Ultima dată cînd Tasia îl vizitase singură fusese cu şapte ani în urmă, cînd el era bolnav, iar ea îl readusese la viață.

- Asta ar putea să fie o seară foarte interesantă, spuse. Adu-o aici.

Se uită fix la uşă pînă cînd Tasia apăru în cadrul ei, fragilă şi palidă ca porţelanul. Ca de obicei, pe chip nu i se citea nici o emoţie. Femeia părea seninătatea întruchipată, cu fiecare şuviţă din părul negru perfect prinsă la locul ei. Rochia liliachie pe care o purta se potrivea perfect cu ochii şi o făcea să arate exact ca la optsprezece ahi. Avea aerul ei straniu, detaşat, care-l uimise întotdeauna.

- Eşti îmbrăcată în doliu, spuse Nikolas pe un ton ironic, ridicîndu-se ca s-o salute. De ce? E cazul să sărbătorim, verişoară!

Făcu semn spre delicatesele de lîngă el.

- Vodcă? Un aperitiv?

Tasia clătină din cap la vederea gustărilor ruseşti - felii de pîine cu unt şi caviar, bucăţele de carne cu smîntînă, sardine, murături, toate frumos aranjate pe o tavă de argint.

- Măcar ia loc, spuse Nikolas.

Tasia rămase în picioare.

- îmi eşti dator, spuse pe un ton măsurat. Ai recunoscut asta cu mulţi ani în urmă. Ai spus că datoria o să se întindă pînă la a treia generaţie. Ai crezut că eu l-am omorît pe fratele tău, pe Mihail, şi ai strigat din toţi rărunchii că vrei să fiu executată. Cînd am fugit din Rusia, m-ai urmărit pînă aici, m-ai răpit şi m-ai dus înapoi la St. Petersburg, ca să mor pentru o crimă pe care n-am comis-o.

- M-am înşelat, spuse Nikolas cu nerăbdare. Am aflat că greşeam şi am făcut tot posibilul să-mi îndrept faptele.

- După aceea, continuă Tasia pe un ton egal, după ce ai fost exilat, cînd ai ajuns aici pe jumătate mort, am avut grijă de tine pînă te-ai făcut bine. Ai fi murit fără ajutorul meu.

- Aş fi murit, recunoscu el pe un ton amar.

- Nu ți-am cerut nimic în schimb. Nimic, pînă acum.

- Ce-mi ceri, verișoară? murmură Nikolas, deși știa prea bine.

- Nu te însura cu Emma. Pleacă din Anglia definitiv și rupe orice legătură cu fiica mea vitregă.

- Și ce-o să însemne asta pentru ea? Cum o să se simtă dacă doi bărbați o vor abandona într-un timp atît de scurt?

- Emma e tînără și e mai puternică decît crezi. O să-și revină.

El pufni sarcastic.

- Nu fi proastă! Dacă eu plec, Emma o să fie devastată. Probabil că n-o să mai aibă niciodată încredere în niciun bărbat și o să vă urască pe tine și pe soțul tău cel atît de englez. Asta vrei?

Calmul Tasiei păru că se zdruncină și un val de furie îi traversă chipul.

- S-ar putea să fie mai bine așa decît s-o distrugi tu, în fiecare zi cîte puțin, pînă cînd nu mai rămîne nimic.

- O să-i fiu un soț mai bun decît i-ar fi oricare alt bărbat.

- Da, un soț minunat, aprobă Tasia pe un ton acid. Unul care n-a făcut decît s-o manipuleze și s-o seducă, de la bun început. Abia aștept să aflu ce mai urmează. Poate că intențiile tale sînt bune, Nikolas, poate chiar te-ai convins că o să-i fii un soț bun, dar crede-mă că pînă la urmă o s-o rănești. Te cunosc și știu că nu poți să te schimbi. Ai un trecut dureros, urît, care te-a urmărit și care te-a făcut să fii aidoma lui. Nu e vina ta, dar nici nu mai contează, fiindcă ești ceea ce ești. Înțeleg de ce o vrei pe Emma, care are toată bunătatea și inocența pe care tu le-ai pierdut demult. Ai de gînd s-o transformi în proprietatea ta și s-o ții aici, alături de celelalte obiecte frumoase pe care le-ai colecționat. Îți cer să respecți datoria pe care o ai față de mine și s-o lași în pace pe fiica mea.

Privirea ei era atît de aprinsă încît Nikolas se văzu nevoit să se uite-n altă parte. Tasia avea dreptul să-i ceară ce-i cerea, iar el îşi plătise întotdeauna datoriile. Era o problemă de onoare şi de respect de sine. Cu toate astea, nu putea să renunţe la Emma. Orice altceva, dar asta nu.

Rosti pe un ton scăzut, rupînd tăcerea: ,

- Nu pot.

Tasia zîmbi rece, de parcă prinţul i-ar fi confirmat cele mai negre bănuieli.

- Egoist nenorocit, spuse încet, apoi se întoarse pe călcîie şi ieşi în grabă.

Familia Emmei nu se opuse prea mult logodnei cu Nikolas Angelovsky, lucru care pe tînără o surprinse, încercară, desigur, s-o aducă pe calea cea bună, dar ea rămase impasibilă la insistenţe. Ştia că, dacă ar fi cedat cîtuşi de puţin, ei ar fi luat bunăvoinţa drept invitaţie ca să forţeze nota. Încăpăţînarea, în schimb, dădea roade. Tasia şi Lucas păreau să înţeleagă că pe ea n-avea s-o mulţumească nimic altceva decît măritişul cu Nikolas. Emma spera că mai tîrziu, după căsătorie, cînd aveau să vadă că e fericită, ei vor înţelege că se speriaseră degeaba.

Data nunţii fusese stabilită peste doar şase săptămîni, lucru care stîrnise foarte multe bîrfe. Emma nu se aştepta s-o bucure în aşa măsură reacţiile celorlalţi, şi mai cu seamă gelozia şi nedumerirea doamnelor venite în vizită, care nici măcar nu se deranjau să-şi ascundă uimirea. Cum, tocmai ea să se mărite cu prinţul Nikolas Angelovsky, unul dintre cei mai doriţi burlaci din Europa?

- Dar, draga mea, cum ai reuşit? întrebă una dintre vizitatoare, lady Seaford, o matroană a cărei fiică era logodită cu un amărît de conte. Prinţul nu s-a uitat niciodată

la Alexandra mea, iar ea a fost cea mai atrăgătoare domnișoară a sezonului atunci cînd a debutat. Te-a plăcut din cauză că e rudă cu mama ta vitregă? Asta a fost?

Emma zîmbi din colțul gurii.

- Nikolas mi-a spus că-i amintesc de femeile din Rusia.

Lady Seaford o privi speculativ, peste marginea ceștii de ceai.

- Nu știam că rusoaicele au o statură atît de... impozantă. Draga mea Alexandra n-ar fi avut nici o șansă, atît de micuță cum e ea.

Tasia interveni cînd Emma tresări jignită.

- Rusoaicele sînt cunoscute pentru spiritul și caracterul lor, lady Seaford, rosti ea pe un ton egal, privind-o fix pe cealaltă femeie. Poate că prințul Nikolas consideră că Emma are mai multe dintre aceste calități decît draga dumitale Alexandra.

- Ei bine! spuse lady Seaford strîngînd din buze și tăcînd ofensată.

Emma îi zîmbi cu recunoștință mamei sale vitrege. Deși Tasia nu era de acord cu nunta, în public se purta cu ea la fel de frumos ca întotdeauna, ba chiar o dusese la croitoreasa ei preferată ca să-și comande rochia de mireasă, din mătase albă ca fildeșul, cu gîtul înalt și decorată cu dantelă veche. împreună, ele două plănuiseră detaliile ceremoniei care urma să aibă loc la capela din Southgate Hall și petrecerea de după aceea, ce avea să se țină în sala mare de bal a reședinței lor din provincie.

Emma își petrecea mult timp cu arhitectul și cu grădinarul pe care-i angajase Nikolas ca să construiască viitoarea menajerie de pe domeniul Angelovsky. Chiar și Tasia se văzu nevoită să recunoască eforturile pe care le făcea prințul pentru fiica ei vitregă. Nikolas redecoră chiar

şi cîteva camere ca să fie mai pe gustul ei, şi îi trimisese deja un paletar de culori dintre care să aleagă. Emma voia o nuanţă de albastru deschis, rece, pentru pereţi, şi brocart de-un albastru tare pentru draperii şi cuverturi.

Cînd nu venea chiar el în vizită, Nikolas trimitea flori, cadouri şi biscuiţi glazuraţi. într-una din zile îi trimise o casetă minunată din aur, încrustată cu sigiliul casei Angelovsky. Altă dată aduse el însuşi un colier bătut cu douăzeci de diamante, cîte unul pentru fiecare an din vîrsta Emmei. Deşi Tasia nu era de acord cu nişte daruri atît de scumpe, nu-i ceru fiicei ei să-l înapoieze pe nici unul.

Emma era uluită de atenţia pe care i-o dădea Nikolas. Respectuos, prinţul se aşeza departe de ea atunci cînd luau ceaiul în salon sau cînd o privea lucrînd cu animalele. De cele mai multe ori îi vorbea ca un frate mai mare, pe un ton prietenos, tachinînd-o cu blîndeţe, însă din cînd în cînd o privea într-un fel anume, cu o intensitate care o intimida şi o făcea să se simtă nesigură. Emmei încă nu-i venea să creadă că Nikolas o voia tocmai pe ea, dar înţelegea atracţia dintre ei, fiindcă o simţea şi ea. Fără să-l iubească, era fascinată de prinţ într-un fel în care nu mai fusese fascinată de nimeni şi de nimic înaintea lui.

în dimineaţa nunţii, Emma era speriată de moarte. Cu puţin timp înainte, fără să-şi dea seama, tatăl ei o făcuse să uite de orice îndoială. Luke venise în camera unde ea, deja îmbrăcată în rochia de mireasă, se uita în oglindă şi încerca să facă ordine între onduleurile arămii care-i încadrau figura. Emma se întorsese şi-i zîmbise timid.

Era înaltă şi părea mai subţire în rochia albă de mireasă, cu părul adunat în coc şi împodobit cu trandafiri albi. Ţinea biblia mică a mamei ei într-o mînă şi o batistă lungă din

mătase, împrumutată de la Tasia, în cealaltă. La gît purta un colier cu trei şiruri de perle, primit de la Nikolas chiar în acea dimineaţă. Tatăl ei înghiţise în sec, încercînd să scape de nodul din gît.

- Eşti foarte frumoasă, Emma.
- Mulţumesc, şoptise ea.
- Mi-aş dori să poată să te vadă şi Mary.

Emma clipise dezolată, întrebîndu-se dacă mama ei ar fi fost de acord cu soţul pe care şi-l alesese. Era foarte mică la moartea lui Mary, prea mică să-şi mai amintească ceva clar. Păstra doar impresia căldurii mamei, a unei voci cristaline şi a unui păr roşcat, bogat, la fel ca al ei. Tata îi spusese mereu că el şi Mary se iubiseră, aşa că poate, la fel ca şi el, nici ea n-ar fi vrut-o măritată cu Nikolas.

- Emma, rostise Luke pe nerăsuflate, dacă o să ai vreodată vreun regret, dacă o să ajungi să crezi că ai greşit, să ştii că poţi oricînd să te întorci la noi. Te primim cu braţele deschise.
- Te aştepţi să regret alegerea asta, aşa e? întrebase ea.

El tăcuse, dar îşi mutase privirea în altă parte, iar Emma înţelesese.

- O să am o căsnicie liniştită, rostise ea pe un ton rece. Nu ca aceea a ta şi a Tasiei, dar o să-mi fie de ajuns.
- Sper.
- Chiar aşa? Nu sînt prea sigură, tată.

îşi îndreptase mîndră spatele şi decisese chiar atunci că nimic n-avea s-o oprească să se mărite cu Nikolas Angelovsky. Mai tîrziu însă, cînd mergea alături de tatăl ei spre altar, în ochi îi străluciră lacrimi neplînse.

închisă în tăcerea ei îndurerată, Emma îşi amintea prea puţine detalii despre nuntă, cu excepţia faptului că fusese

scurtă şi lipsită de bucurie. Nikolas era chipeş, dar avea un aer grav, făcînd-o să înţeleagă că el considera ceremonia doar o datorie, ceva necesar. Pentru Emma nu existase nici un sentiment de spiritualitate în eveniment. Avusese emoţii doar cînd preotul citise un pasaj din Cartea lui Rut: „Unde mergi, voi merge cu tine şi unde vei dormi, acolo o să dorm şi eu. Poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu." Eterne cuvinte de iubire şi de legătură, ce păreau să poarte cu ele ecoul unei uşi grele, care se închidea definitiv.

Abia după aceea, la petrecerea de-o bucurie forţată, Emma începu să respire mai uşor. Se făcură multe toasturi, se dansă şi se serviră delicatese englezeşti şi ruseşti. Tortul, o construcţie împodobită cu flori, păsări şi heruvimi din zahăr, păru să fie pe placul tuturor. Pînă la urmă seara se transformă în noapte, iar proaspeţii soţi îşi luară la revedere şi se grăbiră spre trăsura care-i aştepta, urmaţi de o ploaie de orez şi felicitări.

Odată urcaţi în trăsură, Emma începu să rîdă şi scutură din cap, aruncînd orez peste tot. Nikolas îşi trecu mîna prin păr, încercînd în van să scape de grăunţele prinse în şuviţele groase, blond-castanii.

- Cred că o să fim fertili, spuse ea, făcîndu-l să rîdă la comentariul lipsit de delicateţe.

- Nu m-am îndoit niciodată de asta, ruişka.

Expresia de pe chipul lui o făcu să roşească şi să aplece capul, întrebînd timid:

- Cîţi copii ai vrea să avem?

- Cîţi vrea Domnul să ne dea.

Emma se jucă puţin cu inelul pe care el i-l dăruise, împodobit cu un rubin imens, înconjurat de diamante.

- Mulţumesc pentru inel, spuse. E minunat.

- îți place? Ai avut o expresie ciudată în timpul ceremoniei, cînd ți-au căzut ochii pe el.

- Am fost surprinsă, spuse ea cu sinceritate, fiindcă nam mai văzut niciodată o bijuterie atît de mare.

Nikolas zîmbi și îi apucă mîna subțire, cu degete lungi.

- O să ai altele, mai mari decît ăsta. Mîinile tale sînt făcute pentru bijuterii.

- Da, am nevoie de ele ca să acopere mușcăturile și zgîrieturile.

Nikolas se aplecă și o trase la el în brațe, forțînd-o să-și sprijine picioarele lungi de picioarele lui.

- Nikki, protestă ea încercînd să scape, în timp ce el îi scoase din picioare pantofii de șaten. Ce faci?

- Mă asigur că stai comod pînă ajungem acasă.

începu să-i maseze gambele îmbrăcate în ciorapi, ignorîndu-i protestele.

- Nu vreau să stau comod, eu...

Tresări cînd el îi atinse tălpile și se sprijini de pernele din catifea, convinsă.

- Am picioarele prea mari, murmură.

- Mie mi se par minunate, răspunse el, apăsîndu-i talpa pe pantalonii săi.

Ea tresări cînd îl simți aprins, dar nu-și retrase piciorul. Interludiul fericit se termină însă repede, cînd, în apropiere de conacul Angelovsky, Nikolas îi puse pantofii la loc.

Emma se gîndi pentru prima dată că palatul lui imens avea să-i fie casă de atunci încolo. Sala circulară de bal cu nesfîrșitele ei coloane și rînduri de oglinzi, camerele spațioase pavate cu aur și pietre prețioase, nenumăratele apartamente, galeriile și încăperile cu pereți de sticlă, toate erau acum ale ei și se putea plimba în voie prin ele, oricînd dorea.

- Prințesa Emma, spuse Nikolas de parcă i-ar fi citit gîndurile. O să-ți ia mult să te obișnuiești cu titlul?

- S-ar putea să nu mă obişnuiesc niciodată, răspunse ea făcînd o grimasă.

Trăsura se opri în faţa scării largi care ducea la uşa din faţă. Nikolas o ajută să coboare, iar în jurul lor apărură dintr-o dată o mulţime de servitori care se grăbiră să deschidă uşa. Majordomul îi întîmpină, iar cameristele se adunară în foaier.

Nikolas o conduse pe soţia sa pînă la prâg şi arătă spre majordomului care-i aştepta:

- îl cunoşti pe Stanislaus, desigur, de la celelalte vizite ale tale aici.

Emma roşi pînă în vîrful urechilor, amintindu-şi de seara în care venise la el supărată, plînsă, şi rămăsese pînă dimineaţa. Majordomul rămase impasibil, iar atitudinea lui o ajută să se liniştească puţin. Omul vorbi într-o engleză cu accent:

- Alteţă, vă urăm fericire veşnică şi sperăm să vă servim cum trebuie.

- Mulţumesc, Stanislov, adică, Stanisl...

Emma îl privi cu regret.

- O să exersez pronunţia numelui tău.

înainte ca majordomul să răspundă, Nikolas o ridică în braţe şi o strînse la piept, făcînd-o să tresară surprinsă.

- Ce faci?

- Te trec pragul, răspunse Nikolas. E o tradiţie englezească, nu?

- Numai cînd mireasa e mai mică decît mirele! Nu, sînt prea grea! Te rog, lasă-mă jos...

- Nu te mai zbate, ca să nu te scap.

Emma scoase un sunet chinuit, stînjenită, iar Nikolas o duse înăuntru, prin foaier, trecînd pe lîngă servitorii care-i aşteptau. Dinspre aceştia se auziră cîteva murmure şi cîteva

chicoteli cînd stăpînul începu să urce scările care duceau la apartamentele de la etaj.

- Nu mă prezinți? întrebă Emma uitîndu-se peste umăr la grupul de la baza scărilor.

- Mîine. în seara asta vreau să fiu singur cu tine.

- Pot să merg pe picioarele mele pînă sus. O să pățești ceva la șira spinării.

- Ești ca un fulg, spuse el pufnind. Am dus pe umeri cerbi care cîntăreau de două ori cît tine.

- Cît de frumos!

Emma tăcu stînjenită tot restul drumului pînă sus. Nikolas o duse la camerele pregătite pentru ea și o lăsă din brațe în mijlocul dormitorului.

- Vai, rosti ea cu răsuflarea tăiată, învîrtindu-se încet, uimită.

- Dacă nu-ți place, putem să facem modificări.

- Să facem modificări? repetă ea fascinată. Nici nu-mi trece prin minte.

Apartamentul ei, cu camere separate pentru vizitatori, pentru garderobă, baie și somn, era mai frumos decît orice văzuse vreodată. Se potrivea cuiva din familia regală, era decorat în tonuri de albastru și împodobit cu coloane de sticlă. Opere de artă neprețuite, înrămate în argint, erau agățate pe pereți, și un șemineu rusesc acoperit cu faianță liliachie era așezat în colțul dormitorului. Patul enorm, cu așternuturi albastru-închis, avea o cuvertură brodată cu mătase și multe perne cu ciucuri.

Emma deschise ușa unui șifonier de mahon în care nu erau decît cîteva dintre articolele trusoului ei, trimise cu cîteva zile înainte la reședința prințului.

- Unde sînt hainele tale? întrebă surprinsă.

- Apartamentele mele sînt la celălalt capăt al aripii ăsteia.
- N-o să avem aceeaşi cameră?

Nikolas clătină din cap, iar Emma roşi stînjenită de gafa pe care o făcuse. Tatăl ei dormea în acelaşi pat cu Tasia. Ei doi se trezeau îmbrăţişaţi şi adormeau la fel. Cu naivitate, ea presupusese că şi ei doi aveau să facă la fel. Dacă Nikolas dormea într-o altă cameră, însemna că o să piardă toate acele momente de intimitate care-i ajută pe soţi să se simtă bine unul în prezenţa celuilalt. Aparent, prinţul nu-şi dorea o astfel de familiaritate. Poate că era mai bine aşa. Sau poate că, într-o bună zi, avea să-şi schimbe părerea, cine ştie.

Emma se îndreptă spre masa din mahon, pe care era aşezată o colecţie mică de figurine sculptate. Zîmbi şi ridică unul dintre obiecte, o lebădă albă din coral, cu ciocul din aur şi ochii de safir. Mai erau acolo o broască din malachit, un leu de aur, un elefant din fildeş, un lup din ametist, cu labele aurite, un urs, un peşte şi cîteva păsări, toate din metale şi pietre preţioase. Emma se uită mai atent la cea mai frumoasă dintre figurine, un tigru din chihlimbar, cu ochii din diamante galbene şi dinţii din perlă.

- Colecţia i-a aparţinut stră-stră-străbunicii mele, Emelia. M-am gîndit că ţi-ar plăcea s-o ai aici.

Emma se întoarse spre el cu ochii strălucind.

-Mulţumesc.

Nikolas arătă spre tigrul din mîna ei.

- Se spune că acea piesă era preferata ei.

Cu grijă, Emma se apropie şi-l sărută pe obraz.

- Mulţumesc, spuse din nou. Eşti foarte bun cu mine, Nikki.

Nikolas se uită la ea fără să spună nimic, simţind cum îi ardea pielea în locul în care-l sărutase. îl copleşi un

sentiment neobișnuit, care-l făcu să rămînă nemișcat. Privirea din ochii ei albaștri, sunetul vocii sale, felul în care ținea figurina din chihlimbar... i se părea că toate se mai întîmplaseră cîndva. Inima începu să-i bată mai tare, iar aerul din jurul lui deveni fierbinte, în timp ce în minte i se contură o imagine.

Ea ridică tigrul, examinîndu-l din toate unghiurile.

- *Uite, Nikki, nu e minunat?*

- *Foarte frumos, aprobă el privindu-i chipul luminos, își mută ochii de la soția lui numai cît să-i spună bijutierului:*

- *Le luăm pe toate.*

Ea rise și-I cuprinse pe după gît.

- *Ești foarte bun cu mine, spuse cu buzele lipite de urechea lui. O să mă faci să te iubesc prea mult.*

El îi sărută obrazul delicat.

- *Nu se poate să mă iubești „prea mult".*

- Ce s-a întîmplat? întrebă Emma pe un ton îngrijorat.

Viziunea dispăru, iar Nikolas scutură din cap și rîse scurt.

- Nimic. O senzație ciudată.

Făcu un pas înapoi, încă uitîndu-se la ea. Inima îi bătea aproape dureros. își șterse fruntea cu mîneca și descoperi că asudase. Avea o senzație asemănătoare cu aceea pe care- și imagina că trebuie s-o aibă cineva care sare într-un rîu înghețat după ce a petrecut cîteva ore într-o saună rusească.

- Te simți bine? insistă Emma.

- Sună după cameristă, să te ajute cu rochia, spuse el brusc, răsucindu-se pe călcîie și îndreptîndu-se spre ușă. Mă întorc mai tîrziu.

Emma se încruntă, confuză. Cu grijă, puse tigrul sculptat la loc pe masă şi îl mîngîie pe spate cu vîrful degetului. Chihlimbarul străluci de parcă ar fi prins viaţă.

Nikolas îi aruncase o căutătură tare ciudată. Expresia de pe chipul său, momentul scurt de teamă, privirea pierdută... Unde mai văzuse ea, oare, o astfel de grimasă?

- Tasia, spuse încet.

Tasia arăta aşa cînd avea cîte una dintre premoniţiile ei. Ruşii erau superstiţioşi, îi explicase mama ei vitregă. Vieţile- lor erau pline de fantasme şi de mister, de semne şi de pre- moniţii. Oare ce-i trecuse prin minte lui Nikolas? Ce viziune avusese?

Tulburată, Emma sună după o cameristă. Curînd, în cameră intră o femeie micuţă, cam de vîrsta ei, poate puţin mai mare, cu părul castaniu împletit într-o coadă groasă şi cu ochii cenuşii, inteligenţi. Vorbea engleza destul de bine şi îi spuse că o cheamă Rahela Fyodorovona.

- îmi place numele tău, remarcă Emma cînd camerista începu să-i desfacă nasturii rochiei de mireasă. E versiunea rusească a lui Rachel?

- Da, alteţă. Mama ne-a dat tuturor nume din Biblie. Am doi fraţi, pe Maftei şi pe Adamka, şi o soră, Marinka.

- Matei, Adam şi... Maria? întrebă Emma.

- Miriam, o corectă slujnicuţa, ajutînd-o să păşească afară din rochia căzută pe podea.

Cu mişcări pricepute, ea ridică metrii de mătase şi-i duse spre un scaun din apropiere.

- Fraţii tăi sînt în Rusia? întrebă Emma, ţinîndu-şi respiraţia ca tînăra să poată să-i desfacă şireturile corsetului.

- Nu, alteţă. Sînt cu toţii aici, lucrează pentru prinţul Nikolas. Am venit cu el după, după...

Camerista se opri, căutînd un mod delicat de-a spune ce voia.

- După ce-a fost exilat, spuse Emma direct.

Rahela dădu din cap, zîmbind puțin.

- E bine că vorbiți așa direct, alteță. Rușilor le place asta. Să vă desfac părul?

- Da, te rog.

Emma se așeză la măsuța de toaletă, îmbrăcată numai în lenjeria de corp. Cu grijă, camerista îi desprinse trandafirii albi din buclele roșii, apoi începu să-i desplletească părul, folosindu-se de o perie cu mîner de argint ca să-l descurce.

- Ați vrut voi să veniți cu el în Anglia? întrebă Emma. Sau, mai bine spus, ați avut de ales?

- Da, familia mea a vrut să vină. Aparținem familiei Angelovsky. Nu prin lege, desigur, fiindcă servitorii au fost eliberați de țarul Alexandru acum cincizeci de ani, dar familia mea, Sidarov, a lucrat pentru familia prințului timp de o sută de ani și am simțit că trebuie să mergem cu înălțimea sa oriunde ar alege să se ducă.

- Sînt sigură că vă apreciază devotamentul, spuse Emma, deși bănuia că soțul ei cel atît de arogant își imagina că iubirea servitorilor săi i se cuvenea.

Rahela ridică din umeri cu veselie.

- O să rămînem cu el mereu, dacă o vrea Dumnezeu. Prințul Nikolas e un stăpîn bun.

- Mă bucur să aud asta, spuse Emma ca pentru sine.

Camerista se opri din pieptănat și oftă gînditoare.

- Uneori mi-e dor de Rusia. Prințului parcă nu i-ar fi, dar eu cred că îi este. Ce viață avea acolo! Era mai bogat de- cît țarul însuși, avea douăzeci și șapte de palate și pămînturi peste tot. Odată i-a dăruit fratelui său mai mic, Mihail, un munte întreg de ziua lui.

- Un munte?

- Da, unul frumos, în Crimeea.

Rahela se concentră să-i descurce un nod, periind cu atenţie.

- în Rusia aveam o viaţă pe care abia dacă aţi putea să v-o imaginaţi, alteţă. Uneori mi-e foarte dor de ea, dar noi avem o zicală: „nu contează unde trăieşti, atîta vreme cît nu suferi de foame".

- Aşa e, spuse Emma rîzînd. Mă bucur că sînteţi aici, Rahela.

După ce terminară cu pieptănatul, camerista o ajută să se îmbrace într-o cămaşă de noapte delicată, din bumbac tricotat, şi într-un halat din acelaşi material.

- Arătaţi ca o rusoaică, alteţă.

Luînd replica drept compliment, Emma zîmbi recu- noscătore.

- Mă tem că sînt cu totul englezoaică.

- Ai noştri au inimi mari şi rîd des. Eu cred că pe dinăuntru sînteţi rusoaică.

Emma se pregătea să-i răspundă cînd stomacul îi scoase un sunet nedelicat, făcînd-o să roşească şi să rîdă timid.

- N-am mîncat aproape deloc azi, spuse ducînd mîna la stomacul gol. Am avut atîtea emoţii cu nunta...

- Să vă aduc nişte supă şi nişte zacuschi?

- Zacuschi? repetă Emma rostind cu greu cuvîntul nefamiliar.

- Aperitive. O să vă placă, alteţă. Vă aduc să încercaţi.

Camerista plecă, iar Emma începu să se plimbe prin camerele apartamentului ei. Clătină uimită din cap cînd descoperi o cameră de baie pavată numai cu marmură. Patru robinete de aur, în formă de delfini, erau aşezate pe marginea de porţelan a căzii.

Se întrebă dacă mama ei vitregă trăise într-un astfel de castel cînd era mică, în Rusia. Mare parte din trecutul Tasiei era secret, necunoscut. Pentru prima dată, Emma înțelese cît de mult își ascundea aceasta rădăcinile, cîte dintre obiceiurile ei natale și cît din limba sa lăsase în urmă, cît de diferite erau cele două culturi și cît de dificil trebuie să fi fost să te adaptezi, așa cum făcuseră ea și Nikolas.

O bătaie timidă la ușă o anunță că Rahela se întorsese. Camerista aduse o tavă mare de argint, plină de mîncăruri aromate, printre care era și un castron de supă de varză, puțin cîrnat, somon afumat, plăcinte cu ciuperci și carne tocată. Bucuroasă, Emma o urmă pe Rahela în salon și se așeză pe un taburet mic și îndesat. Camerista așeză tava pe o măsuță din apropiere, îi spuse cîte ceva despre delicatesele care i se păreau mai pe gustul Emmei, apoi o lăsă singură.

Mîncarea era delicioasă, mare parte din ea aromată cu usturoi, piper și nucșoară. Emma gustă din toate și bău din paharul de vin roșu care le însoțea. Atmosfera indulgentă o făcu să se simtă prețuită și răsfățată.

- Aș putea să mă obișnuiesc așa, murmură sprijinindu- se de pernele din catifea.

Dinspre ușă se auzi vocea lui Nikolas:

- Sper să te obișnuiești, ruișenka.

Prințul purta un halat din mătase cafenie, cu cîteva nuanțe mai închis la culoare decît părul său. Avea picioarele goale și nu purta pantaloni. Emma, deodată speriată, se întrebă dacă avea ceva pe sub halat.

încercă să-și camufleze emoțiile zîmbind larg și ridicînd paharul într-un toast în cinstea lui.

- Nu vrei să mi te alături, Nikki?
- Doar dacă nu-mi mai zîmbești așa.

- De ce nu? întrebă ea, privindu-l temătoare cum se apropie.
- Fiindcă, şopti el apucînd-o de mijloc, mă faci să ameţesc.

Ea închise ochii cînd el o sărută uşor şi îi deschise din nou cînd prinţul se aşeză. Ridică o tartă de pe tavă, oferindu- i-o, încercînd să facă pe gazda.

- Vrei un apiroşi?
- Proşki, o corectă el muşcînd din tartă.

Ea rîse surprinsă.

- Eşti primul bărbat care-mi mănîncă din palmă.

Aşteptă ca el să înghită, apoi îi mai oferi o bucăţică. Nikolas zîmbi şi luă tot restul tartei, prinzîndu-i vîrfurile degetelor cu dinţii. Tulburată şi curioasă, Emma ezită puţin înainte să ridice paharul cu vin spre gura soţului ei. El bău din cupa încrustată cu giuvaieruri, uitîndu-se în ochii ei, apoi, cu mişcări lente, îi luă vinul din mînă şi-l puse deoparte. înmuie un deget în băutura fructată, iar Emma îl privi fascinată, fără să facă nici o mişcare, cînd el îi atinse pielea moale a buzei de jos şi lăsă acolo o picătură rubinie, pe care apoi se aplecă şi o sorbi cu blîndeţe. O sărută încet, apoi din ce în ce mai apăsat, pînă cînd ea se cutremură şi întinse mîinile spre el, iar palmele îi alunecară pe halatul de mătase, peste pieptul lui.

El o trase mai aproape, iar Emma se relaxă, ameţită de emoţie şi de plăcere. O sărută din nou, atent. Trecuseră şase săptămîni de cînd o sărutase astfel, iar ea aproape uitase cît de plăcut era. Deodată se simţi copleşită de dorinţă. Voia să fie a lui, să-l simtă în ea, să retrăiască magia de prima dată.

Nikolas îi conduse mîna între trupurile lor, iar Emma îi urmă îndemnul şi îşi strecură palma pe sub halatul subţire, atingîndu-i pielea mătăsoasă şi carnea tare de sub ea.

Scoase un sunet gîtuit şi se lipi cu totul de soţul ei, strădduindu-se să ajungă mai aproape de pielea lui caldă.

Nikolas îşi ascunse chipul în părul ei, lăsă şuviţele moi să-i mîngîie fruntea şi obrajii, apoi îi apucă părul în pumn. Nu înţelegea cum e posibil să simtă atîtea pentru Emma, mai ales că el cunoscuse intim atîtea alte femei. Cu toate astea, nici una dintre ele nu avusese asupra lui efectul pe care-l avea ea. O apucă de una dintre încheieturi şi o ajută să se ridice, iar ea se apropie şi îşi lipi chipul îmbujorat de chipul lui, sărutîndu-i pielea fierbinte.

- Nikki, şopti. O să vii în patul meu astă-seară?
- Mă inviţi tu acolo?

Emma se opri din sărutat şi spuse:

- Vrei să-ţi dau în scris?
- Nu-i nevoie.

Prinţul îi lăsă halatul să alunece de pe umeri, să cadă pe podea, apoi începu să-i mîngîie sînii, talia, şoldurile, peste cămaşa de noapte subţire, care nu reuşea să-i ascundă căldura trupului delicat.

- Emelia, soţia mea...

Nikolas rămase din nou fără cuvinte, aşa că o sărută apăsat, apoi o îndemnă să vină cu el. Ea îl urmă în dormitor, unde prinţul îşi scoase halatul şi aşa, gol, se aşeză pe pat, desfăcu genunchii şi o trase pe Emma spre el, la marginea saltelei. Ea rămase nemişcată, cu palmele pe umerii lui, în timp ce el îi ridică veşmîntul subţire pînă la şolduri, îi mîngîie coapsele şi fundul, îi sărută sînii. Prin materialul delicat al cămăşii de noapte îi atinse unul dintre sfîrcuri, simţindu-l cum i se întăreşte pe limbă. Emma gemu şi se sprijini mai mult de el, îndemnîndu-l pierdută să-i sărute şi celălalt sîn, şi tresări cînd el o muşcă în joacă.

Cînd simţi că nu mai poate să stea în picioare, Nikolas o ajută să se întindă şi îi scoase cămaşa de noapte. Ea îl cuprinse cu braţele şi îi mîngîie cu blîndeţe urmele şi cicatricele de pe spate, de parcă ar fi putut să vindece rănile lăsate pe pielea lui cu atît de mult timp înainte. El o sărută pe gît, pe umeri şi pe sîni, apoi mai jos, atingînd cu limba locuri secrete, facîndu-i trupul să tremure de plăcere.

îi sărută cîrlionţii de culoarea scorţişoarei dintre coapse, iar Emma suspină pierdută, încîntată, neştiind dacă să-i dea voie să facă asta, dar nevenindu-i să-l oprească. îşi împleti degetele în părul soţului ei, îi mîngîie şuviţele dese. Lumea din jur dispăru şi toată atenţia ei se concentra pe mişcările gurii lui. Se arcui cu o mişcare nefirească, instinctivă, şi fiecare răsuflare i se transformă în cîte un suspin rugător.

Nikolas se ridică deasupra ei şi îi desfăcu mai mult coapsele, apoi o pătrunse puţin, iar ea tresări din cauza senzaţiei noi şi încă neplăcute.

- Cu grijă, şopti frînt.

Prinţul, tandru şi atent, se mişcă încet, o aşteptă să se relaxeze, apoi începu un ritm languros, din ce în ce mai pasional, pînă cînd Emma lăsă capul pe spate. Nikolas îi sărută gîtul şi umerii, şoptindu-i gutural în ruseşte.

Cu trupurile lungi lipite, îmbrăţişaţi, încordaţi, goniră spre eliberarea care îi cuprinse pe amîndoi în acelaşi moment, ca un val de senzaţii dulci. Nikolas împinse cu forţă şi rămase adînc în trupul ei, iar Emma se cutremură, sfîrşită. Cînd pulsul i se domoli, Nikolas se întoarse pe spate, iar ea îl urmă, îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-i pieptul, calmă şi mulţumită alături de el precum o pisică gata să adoarmă.

Prinţul îi mîngîie cu mişcări tandre părul în dezordine, privind în gol, în întuneric. Un amestec ciudat de emoţii îl

cuprinse: disperare, dorința s-o strivească în brațele sale și în același timp nevoia s-o împingă de lîngă el. Nu putea să- și dea voie să simtă ce simțea, nu putea să accepte afecțiunea plăcută pe care i-o oferea ea. Dacă-și permitea să devină vulnerabil chiar și pentru o clipă, zăgazurile inimii i s-ar fi rupt și tot ce se străduise să uite și să țină închis l-ar fi copleșit în sfîrșit.

Se ridică încet de lîngă ea și își căută halatul.

- Nikolas? murmură ea adormită.

El o ignoră și începu să se îmbrace, apoi plecă în tăcere spre apartamentele sale întunecate și reci din cealaltă parte a conacului.

Emma se ridică în capul oaselor, nedumerită, dîndu-și părul la o parte de pe obraz. De ce plecase atît de repede? Oare greșise ea ceva? își mușcă buzele ca să nu înceapă să plîngă. Nu era un copil, ci o femeie măritată, și nu putea să-și permită luxul lacrimilor.

- Tu ți-ai ales așternutul, își spuse supărată, iar acum n-ai decît să dormi în el.

Trecu mult pînă cînd se întinse la loc și chiar mai mult pînă cînd se lăsă purtată pe brațele somnului, ghemuită cu genunchii la piept în mijlocul patului imens.

Partea a doua

„Cui îi pasă dacă-n inima-mi închisă se ascund imagini neuitate..."

- Puşkin

Cinci

Nikolas lucra în bibliotecă atunci cînd un sunet ascuţit, venind de afară, îi distrase atenţia. Se ridică imediat de la birou, deşi domnul Meadows şi domnul Bailey, cei doi agenţi imobiliari cu care avea şedinţă, rămaseră pe scaunele lor, nedumeriţi. Prinţul ajunse din trei paşi la fereastră şi se uită afară, unde peisajul de octombrie era nemişcat şi umed.

- Sire? întrebă Meadows pe un ton îngrijorat. S-a lovit cineva?

Nikolas clătină din cap.

- E soţia mea, murmură el, care îşi face exerciţiile zilnice.

O privi zîmbind pe Emma care, într-o bluză albă, pantaloni bărbăteşti şi cizme în picioare se juca pe peluza frumos tunsă cu Samson, cîinele ei. Oricine n-o cunoştea ar fi fost înclinat să creadă că prinţesa îşi pierduse minţile. Emma alerga după animal peste flori şi peste tufişuri, iar părul roşu îi flutura pe spate, încîlcit. Deodată schimbă direcţia, iar cîinele mare o urmă îndeaproape.

în ultima lună de mariaj, cei din casa Angelovsky se obișnuiseră cu felul ei liber de-a fi și chiar cu imaginea ei călare, îmbrăcată în haine bărbătești. De asemenea, plimbarea prin casă de mînă cu un cimpanzeu bătrîn devenise ceva banal, așa că jocul de pe iarbă nu li se părea deloc neobișnuit.

Nikolas nu comentă în nici un fel comportamentul excentric al soției sale, din simplul motiv că lui îi plăcea, mai ales atunci cînd îi șoca pe ceilalți. îi plăcea mintea ei agilă și neconvențională, faptul că era atît de directă și lipsită de pretențiozitate. Avea energia nemăsurată a unui copil și muncea pînă la epuizare, ca apoi să se elibereze de tensiune călărind la galop sau fugind după Samson peste cîmpuri.

Nikolas se bucura de aproape toate momentele pe care le petrecea cu Emma, dar nu și de acelea în care ea devenea pe neașteptate tăcută și blîndă, cînd voia să fie aproape de el și să-și sprijine capul cu păr ondulat pe umărul lui. Atunci se vedea nevoit să fugă de ea, ca să nu-l cuprindă panica. Emma nu știa că reprezintă așa o amenințare pentru el, așa un pericol pentru controlul lui, de fiecare dată cînd zîmbea. Prințul nu voia și nu putea s-o iubească, dar nici nu putea să ignore faptul că avea nevoie de ea, așa că relația dintre ei era un amestec complicat de atracție și respingere.

Nikolas se pregătea să se îndepărteze de la fereastră cînd Samson ajunse în spatele Emmei și sări pe ea, împingînd-o cu labele lui cît niște farfurii. Ea căzu înainte, pe burtă, și rămase nemișcată.

Prințul, deodată plin de energie, fugi de-a lungul încăperii fără să le spună un cuvînt celor doi bărbați de lîngă el și deschise ușile ce dădeau spre grădină, repezindu-se afară.

- Emma, strigă pe un ton aspru, grăbindu-se lîngă ea.

Se aplecă grăbit, îngropîndu-şi genunchii în iarba moale. Emma scotea nişte sunete ca şi cum s-ar fi înecat. El o răsuci cu faţa în sus şi păli cînd îşi dădu seama că soţia sa nu respira cum trebuie.

- Emelia...

Se aplecă mai mult deasupra ei şi începu să-i desfacă nasturii bluzei.

- N-am nimic, şuieră ea. Doar că mi s-a tăiat răsuflarea, încercă să se ridice, iar el o împinse la loc.

- Nu spune nimic, nu te mişca. Unde te doare? Ţi-e rău?

Emma clătină din cap, iar el începu să caute răni sau oase rupte.

- Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercînd să-l împingă la o parte.

Nikolas făcu o grimasă cînd Samson se apropie de ei. Cîinele scheună rugător şi îşi ascunse nasul în părul Emmei. Nerăbdător, Nikolas îl împinse la o parte, iar căţelul se retrase puţin, icnind supărat.

- Sire? se auzi vocea majordomului de la cîţiva metri depărtare.

Evident că servitorii văzuseră întîmplarea.

- Să chem doctorul?

- Nu încă, răspunse Nikolas uitîndu-se fix la chipul palid al soţiei sale. Să vedem cum se simte peste cîteva minute. Intră în casă, Stanislaus.

- Cum poruncîţi, sire.

Spre uimirea lui, Emma începu să chicotească după ce- şi recăpătă suflarea.

- Ne jucam, spuse ea respirînd repede. Eu am căzut pe burtă şi... asta e tot.

- Da, am văzut.

O trase la el în brațe, apucînd-o de umeri, și îi dădu la o parte onduleurile roșcate. Rămase tăcut, ascultîndu-i ritmul respirației. îi mîngîie cu un deget obrazul care din palid devenise trandafiriu și zăbovi asupra cîtorva pistrui aurii, pe care îi atinse cu blîndețe. îi trecu prin minte că s-ar putea să se uite cineva la ei, dar nu reuși să se convingă să-i dea drumul.

- Poți să te ridici? se auzi întrebînd.
- Așa aș vrea, te rog.

încet, el o ajută să se ridice în capul oaselor, sprijinindu- i spatele.

- Te simți bine?
- Da, șopti Emma.

Avea o privire tulburată și confuză și stătea foarte aproape de el, cu respirația împletindu-i-se cu a lui. Nikolas intenționase să o certe, să-i ceară să fie mai atentă, dar nu reuși decît să se uite fascinat la buzele ei întredeschise, atît de moi, atît de frumos curbate...

- Nikki? murmură ea atingîndu-i pieptul în care inima- i bătea nebunește.

Cu un sunet gutural, el o sărută apăsat, cedînd pasiunii întunecate care-l cuprinsese. Emma i se supuse fără să scoată nici o vorbă, ascultătoare în brațele sale, cu degetele alunecîndu-i în părul de pe ceafă. Trupul lui răspunse imediat, cuprins de dor, făcîndu-l să-și dorească s-o țintu- iască pe pămîntul de sub ei și să o posede chiar acolo, pe loc, să o ducă pe culmile pasiunii, s-o facă să-l dorească nebunește. Era pe punctul să explodeze de emoție și dorință cînd se smulse de lîngă ea, împingînd-o din brațele sale. Emma rămase lîngă el, nedumerită, iar Nikolas îi vorbi pe un ton cît putu de aspru:

- Te rog să ne scuteşti astăzi de obiceiurile tale. Am de lucru. Dacă ai de gînd să-ți petreci după-amiaza cu o

corcitură plină de purici, te rog să faci o baie după aceea, fiindcă în momentul ăsta amîndoi mirosiți remarcabil.

Emma își îndreptă umerii, jignită.

- S-ar putea ca Samson să miroasă urît uneori, dar nu are purici!

Nikolas se uită la cîinele care se scărpina eu unul dintre picioarele din spate și, pufnind ironic, se ridică și plecă. Emma se aplecă și-l mîngîie pe cap pe Samson, uitîndu-se urît după soțul ei.

- E un individ imposibil, îl informă pe cățelul care dădea din coadă. Nu-l băga în seamă. Nu ne interesează părerea lui.

Clătină din cap și se întrebă oare ce-i venise lui Nikolas să o sărute cu pasiune și apoi să se retragă ca ars. După trei luni de căsnicie, soțul ei îi era încă un străin. Rar îi explica de ce decidea într-un fel sau altul și chiar mai rar își exprima sentimentele, dar deși o exaspera, Nikolas o și fascina.

Putea să fie foarte plăcut atunci cînd voia, o făcea să rîdă, o uimea și uneori chiar o șoca povestindu-i despre viața și oamenii pe care-i cunoscuse înainte de exil. O asculta cu răbdare atunci cînd ea îi citea scrisorile Tasiei și o încuraja cînd era tristă din cauza relației dificile pe care o avea cu ai ei. Alteori însă era rece și aspru, aproape fără motiv. Emma credea că dispozițiile schimbătoare i se trăgeau de la prea multă băutură. Soțul ei bea cîteva pahare de vin la cină, în fiecare seară, și jumătate de sticlă de vodcă după aceea. Cu toate astea, nu-l văzuse niciodată beat. Pe el, alcoolul îl făcea să vorbească rar, să fie mai reținut și mult mai atent la tot ce-l înconjura.

Era considerat ca făcînd parte din înalta societate, un aristocrat devotat amuzamentului, care făcea afaceri numai ca să se afle-n treabă. Emma descoperise însă, curind după

căsătorie, că lucrurile nu stăteau deloc așa. Nikolas era mai ocupat decît oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse, chiar mai ocupat decît tatăl ei. își gestiona averea cu foarte mare atenție, făcea investiții și lansa întreprinderi atît de complexe încît contractele pe care le semna soțul ei aproape că o speriau pe Emma.

Interminabila afacere a primirii de oaspeți nu era nici ea deloc rea, fiindcă Emma plănuia doar o foarte mică parte din desfășurarea acestor vizite. Exista deja o rutină, stabilită cu ani înainte, iar servitorii erau uimitor de eficienți - făceau curățenie, preparau și serveau masa, se ocupau de tot ce le trebuia oaspeților. Așa cum îi promisese Nikolas, ea putea să-și petreacă mare parte din timp avînd grijă de animale și ocupîndu-se de cauzele ei de binefacere.

La conacul Angelovsky era mereu cîte cineva în vizită, așa încît casa lor părea mai mult un hotel decît reședință. La cină erau mereu invitați străini, mai ales din Europa și America, și chiar cîțiva veniți din principatele rusești. Conversațiile de după masă, purtate de bărbați, aveau ca subiect exclusiv afacerile, procentele și profitul, acțiunile, investițiile și taxele. Uneori Emma se așeza la marginea salonului și asculta tăcută. O amuza uimirea cu care-l priveau ceilalți pe soțul ei, felul în care voiau să-i fie prieteni și temeau de el în același timp. Pe undeva, le înțelegea dilema.

Nikolas putea să fie foarte amabil într-un moment, pentru ca imediat după aceea să îți dea o replică usturătoare. Nu părea să vrea să fie prietenul nimănui, iar asta, în mod ironic, îi făcea pe oameni să-și dorească și mai mult să se apropie de el.

Emma învățase repede să-și stăpînească impulsul de-a fi afectuoasă cu el. Părea că-l irită să fie sărutat fără motiv.

Deşi era un amant blind şi priceput, nu dorea niciodată s-o ţină în braţe după ce făceau dragoste. într-una dintre nopţile în care venise în patul ei, cînd ea îndrăznise să-şi sprijine mîna pe braţul lui, el plecase fără să spună nimic, scoţînd doar o exclamaţie înfundată, iritată. Atingerile şi mîngîierile erau acceptabile numai la iniţiativa lui, şi nici atunci nu durau prea mult. Emma ajunse să accepte distanţa pe care o impunea soţul ei şi să se convingă că aşa e mai bine, fără iubire, fără durerea şi dorul pe care aceasta le-ar fi adus cu sine.

Aerul stătut prinse viaţă cînd Emma, ajutată de surorile Sidarov, Rahela şi Marinka, traseră un cufăr greu dintr-un colţ. Prinţesa descoperise la etaj cinci debarale închise şi îl rugase pe soţul ei să-i spună ce era înăuntru. El ridicase din umeri şi răspunsese indiferent:

- Obiecte vechi şi amintiri de familie dintr-un palat din St. Petersburg. Vase, bibelouri, ornamente... Nimic remarcabil. Uită-te la ele dacă-ţi face plăcere.

Emma fusese foarte curioasă şi îi ceruse menajerei cheile, iar doamna Evstafieva, o femeie plinuţă şi veselă, care se ocupa de casă cu o remarcabilă eficienţă, îi spusese:

- Luaţi-le pe surorile Sidarov să vă ajute. Pot să care ele la parter obiectele pe care le alegeţi de acolo şi să le cureţe. Sînt fete bune şi puternice amîndouă.

Emmei îi plăcuse ideea. Rahela şi Marinka semănau foarte mult, amîndouă cu părul castaniu şi zîmbete frumoase, amîndouă vesele şi pragmatice. Folosindu-se de unelte aduse din încăperea trăsurilor, toate trei intrară întruna dintre cămăruţele închise şi căutară prin cufere şi cutii, desfăcînd lacăte şi balamale. Spre deliciul Emmei, descoperiră cîteva relicve din trecutul familiei Angelovsky - un

covor din blană de urs, cusut cu margini aurii, un set de toaletă fabricat din argint, o cutie din lemn plină cu voaluri brodate.

- Ce frumos! exclamă Emma, despăturind cu grijă unul dintre veşmintele de mătase. Mă întreb la ce foloseau astea.

Surorile Sidarov se bucurară la vederea lor.

- Se pun pe cap, alteță, spuse Rahela.

Emma căută în cufăr, sub voaluri, şi scoase un cerc din aur cu o îndoitură delicată într-o parte, care la capăt avea atîrnat un rubin în formă de lacrimă.

- Să vă arăt cum se poartă? întrebă camerista.

Emma dădu din cap şi rămase aşezată pe podea, iar Rahela se ridică şi îi puse voalul încrustat cu perle, apoi aranjă diadema în aşa fel încît rubinul să-i atîrne pe frunte.

- Femeile măritate trebuie să-şi acopere părul, ca să-l ascundă de privirile străinilor, îi explică ea prințesei, făcînd un pas în spate ca să-şi admire satisfăcută opera.

îi dădu Emmei o oglindă din setul pentru toaletă.

- Dar o fecioară aranjează voalul în aşa fel încît să i se vadă partea de sus a capului.

Emma se uită în reflexia ei distorsionată de sticla veche a oglinzii.

- îmi dă un aer exotic, rise ea, atingînd rubinul.

- Vă vine frumos, spuse Rahela.

Marinka dădu aprobator din cap.

- Parcă ați fi rusoaică, alteță.

- Hai să vedem ce mai e aici, rosti Emma, scoţîndu-şi diadema şi voalul şi continuînd să caute prin cufăr.

înăuntru erau şaluri frumos împletite, batiste de mătase, piepteni antici, din os, pantofi uzați şi poşete acoperite cu nestemate.

- Ia uite, spuse ea ridicînd una dintre poşetele mititele.

Mătasea trandafirie era brodată cu un simbol chirilic ce semăna cu litera „E". Rahela examină cu atenţie obiectul.

- Cred că i-au aparţinut soţiei prinţului Nikolai I. O chema Emelia.

- Chiar aşa? Nikolas mi-a vorbit de cîteva ori despre ea. A fost una dintre stră-stră-străbunicile lui, nu?

Rahela dădu din cap.

- Da, Emelia era o ţărăncuţă dintr-un sat de lîngă St. Petersburg. Vreţi să vă spun povestea lui Nikolai şi a Emeliei?

- Neapărat, răspunse Emma aşezîndu-se mai comod.

Observase deja că servitorii ruşi aveau obiceiul să spună cîte o poveste frumoasă cu fiecare ocazie, şi că mai toate începeau la fel: „a fost o dată ca niciodată, acum mult timp" sau „odată, demult". Emma o privi curioasă pe Rahela, aşteptînd să audă povestea. Ochii fetei străluciră.

- Odată, demult, începu ea, a trăit un prinţ foarte încăpăţînat, pe nume Nikolai. Nikolai era cel mai curajos dintre boieri şi era atît de chipeş că pînă şi soarele îi invidia strălucirea. Dar prinţul nu cunoscuse niciodată dragostea, iar de-a lungul anilor inima i se acoperi cu un înveliş din gheaţă rece. Cînd îi veni timpul să se însoare, el chemă toate fecioarele din Moscova şi din împrejurimi, ca să aleagă dintre ele. Cinci sute de fete veniră, sperînd să fie alese. El s-a preumblat printre ele şi nici una nu i-a plăcut, dar fiecăreia i-a dat în dar cîte un ban de aur. Cînd nu mai credea că o să găsească o fecioară pe placul său, i-au căzut ochii pe Emelia, o ţărăncuţă frumoasă, al cărei păr strălucea precum penele păsării Phoenix, în roşu şi auriu. Cu cît o privea mai mult, cu atît inima prinţului se încălzea, iar învelişul de gheaţă se topea. Cînd s-a topit de tot, Nikolai a spus: „Ea e

soţia mea", apoi a ridicat-o în braţe şi a dus-o cu sine la palat, în timp ce restul fetelor s-au întors dezamăgite la familiile lor. Prinţul şi Emelia s-au căsătorit, spre bucuria tuturor celor din regat, s-ău iubit şi au avut un copil. De aici înainte povestea e tragică.

- De ce? întrebă Emma, curioasă. Ce s-a întîmplat?

- Curînd după căsătorie, prinţul Nikolai a căzut în dizgraţie, şi mulţi boieri pizmaşi s-au întors împotriva lui. Nikolai a fost aruncat în temniţă, unde s-a îmbolnăvit şi a murit. Prinţesa Emelia era să moară de durere. S-a ascuns de duşmani la o mînăstire şi acolo l-a născut, în secret, pe fiul lui Nikolai. Băiatul a devenit la fel de nobil şi de chipeş ca tatăl lui, şi a devenit unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Ba chiar a fost unul dintre consorţii împărătesei Elisabeta.

- Asta e o poveste adevărată? întrebă Emma nevenindu- i să creadă.

- Da, alteţă.

Prinţesa se uită la poşeta brodată pe care o ţinea în poală şi se jucă puţin cu mărgelele strălucitoare care o împodobeau. Povestea o întristase, dar nu voia să recunoască, aşa că glumi:

- Numai un Angelovsky ar fi atît de arogant încît să cheme toate femeile din oraş şi din împrejurimi doar ca să o aleagă el pe una dintre ele. Eu i-aş fi întors spatele scîrbită.

- Poate că da, spuse Rahela cu o sclipire şireată în privire, dar se spune că prinţul Nikolai era foarte chipeş. Uneori frumuseţea scuză puţină aroganţă, nu?

- Nu-mi pasă cît de chipeş era, toată povestea asta mi se pare barbară.

- Era tradiţia familiei. Pe atunci lucrurile stăteau altfel, în zilele noastre ruşii au adoptat obiceiurile vestice şi nu se mai procedează aşa.

- Slavă Domnului că există progres, spuse Emma.

Se aplecă şi ridică din cufăr o ramă acoperită. Cu ajutorul fetelor despături tabloul, care avea vopseaua uscată, spartă, şi înfăţişa un peisaj. Pictura era acoperită de praf şi nu era foarte reuşită.

- De ce-ar fi păstrat cineva ăsta? întrebă Emma strîmbînd din nas. Poate să aibă altă valoare decît una sentimentală?

Rahela şi Marinka se aşezară în spatele ei, ca să privească tabloul. Era o scenă de vînătoare cu ogari afgani care urmăreau un lup, peste nişte cîmpuri întunecate. în fundal era un palat de ţară, profilat pe un cer violaceu.

- Uite, spuse Marinka arătînd înspre colţul unde vopseaua era sărită. E ceva dedesubt.

Emma se apropie de pînză şi dădu la o parte vopseaua, ajutîndu-se de unghii. O parte mare din ea căzu şi scoase la iveală o pată de culoare auriu-arămie.

- Cred că ai dreptate, spuse. Cineva a pictat peste un alt tablou. Mă întreb ce-o fi dedesubt.

Puse pictura deoparte, ca s-o ducă jos, şi continuă să cotrobăie prin cameră. După alte două ore, asudată şi plină de praf, le zîmbi larg surorilor Sidarov, care păreau la fel de obosite ca şi ea.

- Ne oprim pe ziua de azi? întrebă.

Amîndouă fură de acord imediat şi o ajutară pe Emma să coboare obiectele pe care le pusese deoparte. Prinţesa însăşi aduse în camerele ei un braţ plin de comori proaspăt descoperite. Tocmai cînd sprijinea tabloul de spătarul canapelei din salonul său, auzi o bătaie în uşă, apoi vocea lui Nikolas:

- Am venit să văd dacă eşti pregătită pentru cină. Ni se alătură un grup de manufacturieri americani şi tu...

Nikolas tăcu atunci cînd îi văzu hainele mototolite şi praful care-i acoperea pielea. Păru puțin iritat, dar apoi rîse fără voie.

- Ai căutat prin camerele din pod.

- E plin de comori acolo!

- Trebuie să te speli şi să te îmbraci pentru cină, imediat, spuse el uitîndu-se bănuitor la „comorile" pe care le descoperise ea. Americanii...

- Vino să te uiți la tabloul ăsta, insistă Emma făcîndu-i semn să se apropie de canapea. Ți se pare cunoscut? înseamnă ceva pentru tine?

- Absolut nimic.

- Vezi locul ăla în care a sărit vopseaua? Cred că e altceva pictat dedesubt.

- Se poate, spuse el pe un ton indiferent. Cît despre cină...

- Am putea să întrebăm pe cineva dacă merită restaurat? S-ar putea ca dedesubt să fie un tablou minunat care aşteaptă să fie descoperit.

- Dacă-ți face plăcere, găsim pe cineva care să-l restaureze, deşi nu cred că merită efortul. Emma, trebuie să te pregăteşti şi să vii jos.

- Ce-aş putea eu să le spun unor manufacturieri?

- Nu-i nevoie decît să stai acolo tăcută şi să zîmbeşti, rosti Nikolas aruncîndu-i o privire cu înțeles. Şi să nu faci vreo remarcă despre cadavre de animal cînd o să ne aducă fazanul.

Ea zîmbi larg.

- Sau ce-o să pățesc?

Se apropie de măsuța de toaletă şi îşi puse voalul şi diadema pe cap, aşa cum îi arătase Rahela. îl privi pe soțul ei peste umăr şi spuse:

- Dacă-i ofensez pe oaspeții americani, ai de gînd să mă lovești? Cum își pedepsește un prinț rus soția?

Tăcu atunci cînd îi văzu privirea lui Nikolas, care pălise îngrozit. încet, Emma își ridică voalul și întrebă:

- Ce s-a întîmplat?

Nikolas nu răspunse. N-avea cum să-i spună despre senzația că fusese transportat deodată într-un alt loc. Ceva îl furase, doar pentru o clipă, de parcă ar fi fost tras înapoi în timp printr-o ușă fermecată. O văzu pe Emma plîngînd, roșie la față și cu părul încurcat...

- *Te rog să mă pedepsești, plînse ea.*

- *Prostuțo, îi răspunse el aspru, trăgînd-o mai aproape și mîngîind-o ca s-o liniștească puțin. Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că aș putea să-ți las vreun semn? Cum aș putea să-ți fac rău cu mîna mea? Să nu crezi că nu sînt tentat, isteața mea, dar și dacă aș încerca, tot n-aș putea să ridic mîna.*

- *Fiindcă sînt soția ta? întrebă ea speriată.*

- *Pentru că ești a mea. Ești singura femeie pe care am vrut-o vreodată, chiar dacă din cauza ta o să mor...*

Scuturînd din cap, Nikolas alungă viziunea. Nu înțelegea emoția puternică, dulce, dureroasă, care-l cuprinsese. Văzu că Emma aștepta ca el să spună ceva și o privi cu o furie greu de stăpînit.

- Nikki, începu ea, dar el se întorsese deja cu spatele.

Plecă panicat, sufocat, dorindu-și să fie cît mai departe posibil de soția sa care-l privea nedumerită.

Emma îi primi pe americani cu o veselie pe care n-o simțea. Se îmbrăcase într-una dintre rochiile ei preferate

din mătase galbenă, care avea decolteu pătrat şi care-i punea în valoare sînii. La poale şi la mînecile pînă la cot avea franjuri lungi. Părul îi era adunat sus, iar din coafura înaltă îi alunecau pe spate două bucle. Emma era o apariție de efect, iar ea ştia asta şi se simțea încrezătoare.

Nikolas, într-o dispoziție proastă după episodul de la etaj, o trata cu indiferență politicoasă, însă în atitudinea lui se simțea şi o notă de dispreț care pe Emma o scotea din sărite. Ştia că nu greşise cu nimic şi n-avea ce să facă dacă din cînd în cînd pe soțul ei îl copleşeau... „momentele" acelea pe care le avea. Cu siguranță că nu se întîmpla din vina ei. Prințul bea prea mult, sau poate că muncea prea mult Poate că ar fi fost o idee bună să meargă în vizită la Tasia, ca să discute despre problema lui Nikolas. Mama ei vitregă îi spusese că ruşii sînt misterioşi, mistici. Poate că ea ar fi putut să o lămurească. Pe de altă parte, dacă Nikolas ar fi ajutat-o să înțeleagă ce se întîmpla cu el... Dar Emma ştia că nu era cazul să-l întrebe.

Cei zece invitați stăteau la masa lungă, acoperită cu bumbac alb, imaculat, iar Emma şi Nikolas se aşezaseră fiecare la cîte un capăt. Ca de obicei, mîncarea era â la russe, iar servitorii aduceau farfurii încălzite din bucătărie şi îi ofereau fiecărui oaspete cîte o porție.

Emma îi zîmbi domnului care stătea la stînga ea, un bărbat de treizeci de ani pe nume Oliver Brixton, care, departe de a fi chipeş, cu figura sa rotundă şi părul rar, avea o atitudine încrezătoare şi prietenoasă care-l făcea atrăgător.

- E prima dumneavoastră vizită în Anglia, domnule Brixton? întrebă ea.

- Da, este, recunoscu el cu accentul său plat de newyorkez. N-am mai fost niciodată pînă acum în străi-

nătate. Mi-am început călătoria în Franţa, apoi am mers în Italia şi în sfîrşit am ajuns în Anglia. Permiteţi-mi să vă spun că oamenii de aici nu sînt pe cît de înfumuraţi mă aşteptam eu să fie.

Pe Emma o fermecă sinceritatea lui.

- Cum vi se pare Anglia faţă de New York, din punctul ăsta de vedere?

- Cei de aici sînt mai deschişi şi mai naturali, spre surprinderea mea. Cred că se întîmplă asta fiindcă americanii vor să arate ce pot, din cauză că ţara noastră e atît de tînără. în societatea newyorkeză trebuie să te arăţi cît se poate de pretenţios şi să speri că restul lumii n-o să-ţi observe scăpările şi micile aspecte necizelate.

Emma opri lingura pe care o ducea la gură şi îl tachină blînd:

- Mie nu-mi păreţi deloc necizelat.

Brixton zîmbi, apoi luă o înghiţitură din supa aromată.

- Mă bucur să aud asta, alteţă, fiindcă am de gînd să vizitez des Anglia.

- Pentru afaceri, domnule Brixton?

- Da, dar şi pentru sora mea, Charlotte. E logodită cu un englez, un flăcău fermecător pe care l-am cunoscut în Franţa în urmă cu cîteva luni.

Emma puse lingura jos şi-l privi fix, în timp ce prin minte începură să i se perinde în goană speculaţii îngrozitoare. Brixton... Unde mai auzise numele ăsta? Nu, nu se putea...

Din celălalt capăt al mesei, Nikolas îi văzu expresia preocupată şi îşi mută atenţia la ea, de la doamna din dreapta sa. Brixton luă atitudinea ei drept curiozitate şi se grăbi să-i spună;

- Peste o săptămînă, sora mea se mărită cu lordul Adam Milbank. Poate că aţi auzit de el, alteţă?

Tăcînd şocată, Emma dădu din cap. Nikolas răspunse în locul ei, uimindu-i pe ceilalți şi făcîndu-i să se oprească din conversație.

- Prințesa îl cunoaşte într-adevăr. înainte să ne căsătorim eu şi cu ea, Emma intenționa să-l ia de soț pe Milbank. El s-a dovedit însă nestatornic, aşa că ea a fost nevoită să rămînă cu mine.

Emma se uită imediat la el. în ochii soțului ei strălucea o privire malițioasă, o bucurie rece. Oare plănuise totul? îşi amintise el că pe femeia cu care era logodit Adam o chema Brixton? în sufletul ei se împletiră confuzia şi indignarea, încercă să-şi ascundă emoțiile, ridicînd cu degete tremurate lingura de argint.

Doamna cea frumoasă din dreapta lui Nikolas interveni, vorbindu-i pe un ton ademenitor şi cald:

- Alteță, n-aş spune că „a fost nevoită să rămînă"! Un bărbat atît de bogat şi de atrăgător cum sînteți dumneavoastră ar fi prima alegere a oricărei femei inteligente.

- Prințul a fost singura mea alegere, rosti Emma pe un ton dulce-otrăvitor.

Numai Nikolas înțelese împunsătura, dublul sens al cuvintelor, şi ridică paharul în cinstea ei, cu un zîmbet batjocoritor pe buze.

- Să spunem că şi eu, şi lordul Milbank am avut noroc. El, fiindcă a obținut mîna domnişoarei Brixton, eu, fiindcă am cîştigat-o pe frumoasa Emelia.

în următoarele cîteva minute, Emma tăcu, mîncă fără să fie atentă la ce face şi ascultă ce-i spunea Brixton. Din fericire, omul nu părea să vrea mai mult decît un zîmbet din cînd în cînd şi cîte o aprobare din cap.

Prezența lui Brixton acolo era ca o palmă. Viața ei cea nouă, atît de plină, o ajutase pe Emma să nu se mai gîn-

dească la Adam, dar prezența acestui bărbat la masa ei făcea logodna lui Milbank să pară mult mai reală. Exista într- adevăr o femeie care avea să-i devină soție peste doar o săptămînă. Se îmbărbătă în gînd. Nu voia să plîngă și să-și dorească să fie ea în locul lui Charlotte. De fiecare dată cînd se uita spre Nikolas, descoperea că soțul ui o privește, îi analizează cu răceală obrajii îmbujorați, bătăile din gene, expresiile de pe chip. Ce voia de la ea? Ce ^pera să citească pe fața ei?

- Sînteți cea mai plăcută doamnă pe care am întîlnit-o în Anglia, spuse Brixton. Atît de prietenoasă și de deschisă. E o schimbare bine-venită față de doamnele din înalta societate londoneză.

Emma se străduí să fie din nou atentă la el.

- Recunosc că englezii au o reputație bine-meritată de oameni rezervați.

- Dumneavoastră cum de nu sînteți așa?

- Nu știu, răspunse ea zîmbind. Cred că pur și simplu sînt diferită.

Brixton o privi cu o admirație nedisimulată.

- Poate, alteță, dar în cel mai frumos mod posibil.

Emma roși, apoi privi spre cealaltă parte a mesei.
Nikolas o privea impasibil, cu un zîmbet batjocoritor, de parcă ea ar fi fost un copil prostuț prins cu minciuna.

Deși schimburile de cuvinte dintre Emma și Nikolas nu erau întotdeauna afectuoase, ei doi reușiseră întotdeauna să discute pe un ton prietenos în fața oaspeților. în acea seară, însă, așa ceva părea imposibil. Emma era foarte conștientă de tăcerile dintre ei. Nikolas devenise foarte nesuferit și îi arunca priviri pline de răceală sau replici tăioase, iar ea nu voia decît să-i spună răstit că nu făcuse

nimic ca să merite un astfel de tratament şi să-l determine s-o lase în pace. Oare ghicise el cît de mult o afecta prezența lui Oliver Brixton la masa lor? Oare îl deranja că ea încă mai ținea la Adam? Se putea să fie gelos? Nu, prințul nu dăduse niciodată vreun semn că ar ține la ea în acel fel. Probabil căi rănise, totuşi, orgoliul, fiindcă altfel atitudinea lui n-ar fi avut nici un fel de explicație.

Emma suferi tot restul serii şi se simți eliberată abia cînd oaspeții îşi luară în sfîrşit la revedere, cîndva după miezul nopții. Fără să-i spună nici un cuvînt lui Nikolas, ea se grăbi spre apartament şi trînti uşa în urma ei. Efortul pe care îl făcuse ca să zîmbească, să mănînce şi să discute o epuizase. încercă să-şi liniştească emoțiile şi o chemă pe Rahela ca s-o ajute să se dezbrace. Pînă cînd ajunse camerista, ea nu făcu decît să se plimbe iritată prin cameră. Fata păru că-i înțelege starea şi nu vorbi prea mult, desfăcîndu-i rochia şi corsetul cu mişcări pricepute şi rapide.

- Mă descurc cu restul, spuse Emma scurt, făcîndu-i semn să plece. Mulțumesc, Rahela. Noapte bună.

- Noapte bună, alteță, răspunse camerista strecurîndu- se afară din cameră.

Prințesa îşi puse o cămaşă de noapte din bumbac şi se urcă în pat, nu înainte să-şi scoată agrafele din păr. Stătu întinsă pe întuneric, cu aşternutul tras pînă sub bărbie, şi încercă să-şi amintească detaliile figurii lui Oliver Brixton. Oare Charlotte Brixton semăna cu fratele ei? Oare avea acelaşi chip rotund, aceeaşi pometi lați, părul la fel de rar? Sper că are o avere suficient de mare ca să te mulțumească, Adam, se gîndi ea cu obidă. Dacă într-adevăr asta-ți doreai, îşi aminti de el aşa cum îl văzuse ultima dată, în seara balului Angelovsky. Avea ochii căprui şi un zîmbet copilăresc.

O sărutase cu buzele lui fine şi-i spusese că o adoră. O lacrimă i se scurse de sub gene, iar Emma îşi îngropă chipul în perne.

Era aproape adormită, cu trupul ghemuit pe-o parte, relaxat, cînd simţi ceva mişcîndu-se în întuneric. Scoase un sunet adormit, întrebător, şi începu să se răsucească pe spate. Un trup greu se repezi din întuneric peste trupul ei, încordat ca un arc întins. Ameţită, ea crezu că-l visează pe Manchu, tigrul ei, care o ataca. Răsuflarea fierbinte a unui bărbat îi ajunse la ureche, iar ea înţelese uluită că silueta întunecată era a soţului ei.

- Nikolas?

Prinţul o ţinu nemişcată sub greutatea lui şi, deşi era îmbrăcat, cînd îşi lipi trupul puternic de trupul ei, Emma simţi cît era de aprins. Tresări surprinsă şi se strădui să scape de răsuflarea lui care mirosea a alcool.

- Eşti un obiect al meu, înţelegi? şuieră Nikolas printre dinţi. Fiecare bucăţică din tine e proprietatea mea. Mi-am dat seama ce făceai mai devreme, să ştii! Am văzut cum ai flirtat cu Brixton şi cum s-a uitat el în decolteul tău. Ai vrut să mă faci gelos, soţioara mea, dar n-a mers. N-o să fiu niciodată gelos din cauza ta.

Emma se trezise destul cît să poată să-i dea un cot în coaste.

- Dă-te jos de pe mine, măgar beţiv, spuse pe un ton înfundat.

Nikolas o întoarse cu faţa în sus şi îşi făcu loc între coapsele ei. Respira greu din cauza furiei, a pasiunii sau a amîndurora.

- Vrei să-mi legi sufletul, spuse prinţul cu năduf, ca pentru sine. N-o să mă faci tu să simt ce nu vreau să simt. N-o să te iubesc niciodată!

- Cine ți-a cerut să mă iubești? răspunse Emma supărată.

Rămase nemișcată și înțelese într-un moment de claritate neobișnuită că Nikolas se temea, că se lupta disperat cu propriile sentimente. Uimită, ridică mîna spre el și îi atinse șuvițele dezordonate.

- Nikki...

El se feri cu un sunet furios.

- Nu-mî spune așa.

- Lașule, răspunse ea pe un ton scăzut și blînd. De ce ție atît de frică să te apropii de mine?

îi simți tremurul de furie cînd se aplecă deasupra ei încordat, apoi gemu învins și o sărută cu dor, cu pasiune, trăgînd de cămașa de noapte, căutîndu-i trupul dornic ascuns sub materialul subțire. Emma îl ajută să se dezbrace, trase de cămașa albă, de pantaloni, cu atîta grabă că-i făcu nasturii să sară cît colo.

Cînd rămaseră goi, Nikolas își lipi trupul de trupul ei și
0 sărută pe gît și în jos, spre sîni. Emma gemu de plăcere și desfăcu picioarele, ghidîndu-l cu mîna ca s-o poată pătrunde. Era mare și dur, iar ea tremură de plăcere și ridică șoldurile ca să-l primească mai mult, apoi suspină cînd el se răsuci pe neașteptate, luînd-o cu el. Deasupra, ea începu să se miște într-un ritm pasional, bucurîndu-se de corpul lui puternic.

Nikolas o trase la piept și o strînse în brațe, mișcîndu-se în ritm cu ea. Emma îi prinse cu dinții lobul urechii, făcîndu-
1 să scoată un sunet gutural. Lipită de trupul lui mare și plin de cicatrici, ea simți cum plăcerea crește din ce în ce mai mult și cum o copleșește pînă la urmă. Suspină cu capul pe umărul lui și se cutremură. Aproape imediat, Nikolas scoase un șuierat ascuțit și trase aer adînc în piept, eliberîndu-se la rîndul lui, adînc în trupul ei.

Ştiind că nu-i place să fie atins prea multă vreme, Emma vru să se dea la o parte, dar el o prinse de şolduri şi-o ţinu pe loc. Rămaseră aşa cîteva minute, respirînd, relaxîndu-se, pînă cînd aerul răcoros le uscă trupurile asudate. Pe ea o cuprinse un sentiment necunoscut, o senzaţie de calm şi de împăcare pe care n-o mai simţise niciodată înainte. Bătăile inimii lui Nikolas se auzeau clar sub urechea ei, iar mîinile lui o mîngîiau cu blîndeţe pe şolduri şi pe fund. Respiraţia lui îi făcea şuviţele de la tîmple să se mişte, iar buzele îi atinseră încet obrazul, în cel mai tandru gest pe care-l făcuse vreodată pentru ea. Curînd după aceea, Emma adormi. Era atît de obosită... Prea obosită ca să protesteze altfel decît printr-un sunet slab cînd el plecă de lîngă ea, la un moment dat din noapte.

Cînd se trezi, Emma se uită la perna de lîngă ea, pe care se vedea încă urma capului lui Nikolas. Rămase întinsă în aşternutul mototolit, simţindu-se uşoară şi bucuroasă. Seara trecută fusese diferită de oricare alta petrecută cu soţul ei. Atît de intensă, de pasională, atît de intimă după aceea... De parcă ar fi trecut împreună o limită la care el nu intenţionase niciodată să ajungă.

Emma roşi de plăcere, neputînd să-şi explice nici chiar ei însăşi sentimentul pe care-l avea. Oare ce avea să-i spună Nikolas în acea zi? Făcu o baie lungă, îşi parfumă încheieturile şi gîtul cu un parfum condimentat şi îşi prinse părul la ceafă cu o fundă de culoarea piersicii. Cu ajutorul cameristei, se îmbrăcă într-o bluză cu volane şi o fustă trandafirie care avea un buzunar adînc într-o parte, împodobit cu un trandafir din mătase. Mulţumită, coborî la micul dejun exact cînd ceasul bătea ora nouă.

Se bucură să-l găsească pe Nikolas la masă, ascuns în spatele ziarului. Prințul nu se ridică și nici n-o privi, ci dădu doar pagina cu o mișcare meticuloasă.

- Bună dimineața, spuse Emma pe un ton vesel.

El coborî ziarul cîțiva centimetri și o privi lipsit de expresie. Avea părul umed, proaspăt spălat, iar obrazul bărbierit îi strălucea. Emma se întrebă dacă, la fel ca și ea, și el se străduise să fie cît mai chipeș în acea dimineață.

- Nu luăm prea des micul-dejun împreună, spuse așezîndu-se lîngă el. De obicei ies cu animalele la ora asta.

- Și astăzi de ce nu ești acolo?

- Nu e nimic de făcut în menajerie ce să nu poată fi lăsat pe mîna servitorilor. Doar treburi de rutină.

Pentru prima dată de cînd se știa dorise să facă altceva decît să se ocupe de animale. Inima îi bătu mai repede cînd se gîndi că, poate, Nikolas avea s-o invite să-și petreacă ziua cu el. Ar fi putut să călărească sau să se plimbe prin piețe și prin magazinele din oraș.

- Ce planuri ai azi, Nikki?
- Am treabă la Londra.
- Aș putea să merg cu tine, spuse ea pe un ton neutru.
- Pentru ce?
- Ca să petrecem puțin timp împreună.

Nikolas lăsă ziarul din mînă și ridică sarcastic din sprîncene.

- De ce naiba am vrea să facem așa ceva?
- Am crezut că...

Emma tăcu. Văzîndu-i dezamăgirea, Nikolas spuse pe un ton caustic:

- Sper că acum n-o să te prefaci că între noi e mai mult decît prietenie. Hai să nu ne jucăm, Emma. Nu-i nevoie să complicăm lucrurile. Sînt sigur că nu ești atît de naivă încît să-ți faci iluzii romantice în privința mea.

Emma, cu orgoliul rănit şi înfuriată, spuse:

- Eşti ultimul om despre care aş putea să-mi fac iluzii.

- Ce uşurare! Să nu devii niciodată prea romantică, Emma. Nu există cale mai rapidă să plictiseşti un bărbat.

- Ei bine, n-aş vrea în ruptul capului ca tu să te plictiseşti, spuse ea, străduindu-se să-i vorbească pe acelaşi ton rece şi jignitor pe care-l folosise şi el.

Exact cînd schimbul de cuvinte promitea să se transforme într-o ceartă, la uşă apăru Stanislaus. Deşi majordomul nu se purta cu mult diferit decît de obicei, chipul îi era tensionat şi sprîncenele puţin încruntate, lucru care le atrase imediat atenţia Emmei şi lui Nikolas.

- Alteţă, spuse servitorul pe un ton egal, la intrare sînt nişte vizitatori. O femeie din sat, cu un băieţel alături. Femeia cere să vă vorbească.

- Spune-i să-şi exprime nemulţumirile în faţa agentului meu, răspunse scurt Nikolas.

- Domnule, poate că...

Majordomul făcu o pauză.

- Poate că aţi vrea să ascultaţi ce are de spus.

Venind de la un servitor, sugestia era uluitor de curajoasă. Numai nişte circumstanţe cu totul neobişnuite ar fi putut să-l facă pe om să încalce eticheta pe care o respecta cu atîta sfinţenie. Cei doi se priviră lung, apoi Nikolas se ridica şi paraşi încăperea fără sa spună nimic, trecind repede pe lîngă Stanislaus. Emma îl urmă îndeaproape, prea curioasă ca să rămînă la locul ei. Merseră la intrarea din faţă a conacului. La baza treptelor, afară, aşteptau două siluete micuţe. Femeia din sat era îmbrăcată în nişte haine simple şi avea pe umeri un şal care fusese cîndva albastru, dar care ajunsese cenuşiu din cauza timpului şi-a purtării repetate. Figura ei ar fi putut să fie frumoasă, dar expresia îngrijorată

de pe chip, ridurile și pielea arsă de soare o urîțeau. Alături avea un copil slab, un băiat de cinci sau șase ani, îmbrăcat cu niște pantalonași curați, dar vechi, și cu o hăinuță care avea mînecile prea scurte pentru mînuțele lui. Copilul era întunecat la chip, părea supărat și avea sprîncenele groase la fel de negre ca și părul.

Femeia vorbi prima, dînd la iveală un set de dinți îngălbeniți și inegali.

- El e Jacob. Mamă-sa a murit acum o săptămînă, și înainte să moară ne-a zis să vi-l aducem dumneavoastră. Nimeni nu-l vrea, oricum. Numai eu m-am obosit să-l îngrijesc.

întinse mîna, așteptînd o recompensă pentru deranjul său. Nikolas rămase impasibil și-i făcu semn majordomului, care-i dădu femeii cîteva monede. Ea băgă banii în buzunar și plecă imediat, fără să-i spună nimic copilului și fără să se uite înapoi.

- Ce se petrece? întrebă Emma nedumerită. Cine-i băiatul, Nikolas?

- Situația asta nu te privește. Intră înapoi în casă.

Prințul se întoarse spre Stanislaus și spuse încet:

- Găsește pe cineva care să aibă grijă de el. Numai cîteva zile, pînă cînd aranjez ceva.

Emma se uită la băiat, care aștepta cu un calm neobișnuit la un copil atît de mic, cu privirea ațintită în pămînt. Se apropie de el așa cum s-ar fi apropiat de un animal sperios, se aplecă în fața lui și rosti cu blîndețe:

- Bună ziua, Jacob.

Băiatul o privi fără să-i răspundă.

- Așa te cheamă, nu? continuă ea. Sau îți place să fii strigat Jake?

Băiatul semăna cu o icoană rusească, întunecată, placată cu aur vechi, avea ochii trişti şi umbriți de gene lungi şi dese. Emma nu măi văzuse nicăieri astfel de ochi, în afară de... Deşi era nespus de tulburată, reuşi să se ridice şi să se uite cu uimire la Nikolas. îi tremurau genunchii. îşi umezi buzele şi rosti cu greu:

- E fiul tău.

Şase

Fiul lui! Nikolas rămase pe loc în timp ce Stanislaus duse copilul în bucătărie, ca să-i dea de mîncare. Prinţul o auzi pe Emma cum îi pune întrebări, dar o ignoră aşa cum ar fi ignorat o muscă sîcîitoare. După ce copilul dispăru de sub ochii lui, el intră înapoi în conac, ca un somnambul, şi merse în bibliotecă, unde se sprijini de vitrina cu băutură. Se holbă la reflexia sa în tava de argint de pe dulap.

Credea că n-o să fie niciodată nevoie să-l vadă pe copil şi din cînd în cînd reuşea chiar să uite de existenţa lui, iar apariţia aceea pe nepusă-masă îl şocase. în plus, băiatul semăna foarte mult cu fratele lui care murise, cu Mihail, care la şase ani arătase exact la fel, cu părul negru şi încîlcit, cu figura tristă şi frumoasă, cu ochii luminoşi, aurii. Nikolas întinse mîna orbeşte după un pahar şi după sticla de coniac.

îşi aminti de nenumăratele ocazii în care-l găsise pe Mihail ascuns în cîte un dulap, plîngînd şi sîngerînd, după ce tatăl lor abuza de el. Nikolas dădu băutura peste cap şi- şi turnă încă una. Vinovăţia şi furia acelor ani din copilărie îl însoţeau încă, deşi rareori se gîndea la acele vremuri. De ce îl chinuise tatăl lor pe Mihail? „O să te fac eu să te opreşti!" ţipase Nikolas atacîndu-l pe bărbat cu un cuţit mic, odată, după unul dintre atacuri. „O să te omor!". Dar tatăl lui nu făcuse decît să ridă, să-i răsucească braţul, rupîndu-i

încheietura şi lăsînd cuţitul să cadă, apoi să-l bată fără milă. Iar abuzurile asupra fratelui său continuaseră.

Viaţa lui Mihail fusese distrusă pentru totdeauna, iar acesta ajunsese un adult trist şi plin de resentimente, gol pe dinăuntru, care pînă la urmă murise înainte de vreme. Abuzurile îi distruseseră viaţa şi fratelui său, Nikolas, fiindcă deşi părinţii şi fratele lui muriseră, amintirile trăiau în continuare în mintea lui şi îi corupeau sufletul. Iubirea, teama, părerile de rău, durerea, nimic nu ajungea la el. N-avea să fie niciodată slab şi nimeni n-avea să-i poată face vreodată rău.

- Nikolas! se auzi vocea exasperată a Emmei, venind chiar din spatele său.

Prinţul tresări, revenindu-şi din visare, şi răspunse fără să se întoarcă:

- Tărăşenia asta n-are nimic de-a face cu tine.

- Vreau doar să ştiu cine a fost mama lui Jacob şi de ce nu mi-ai spus că ai un fiu. Nu cred că-ţi cer prea mult!

Nikolas se răsuci şi se uită la soţia sa. Emma părea confuză şi indignată. Cîteva şuviţe roşcate îi alunecaseră din coafură, iar ea le împinse la loc cu o mişcare iritată. Prinţul oftă şi îi răspunse pe un ton sec:

- Acum şase ani am avut o aventură cu o femeie care lucra la o lăptărie de pe una dintre proprietăţile mele. La o lună după ce am încheiat relaţia, ea a venit şi mi-a spus că e însărcinată. De atunci i-am tot dat bani la intervale regulate de timp ca să aibă grijă de ea şi de copil. Nu ţi-am spus niciodată fiindcă n-are de-a face cu tine sau cu mariajul nostru.

Emma se încruntă cu amărăciune:

- îi dai nişte bani. Asta e soluţia ta pentru orice, aşa e?

- Ce ai fi vrut să fac? S-o iau de nevastă? Sally a fost o lăptăreasă drăguță, căreia îi plăceau bărbații. N-am fost primul ei amant şi n-am fost nici ultimul.

- Așa că te-ai hotărît să-ți lași fiul să devină fermier? Să nu știe cine e și de unde se trage? Să nu aibă un nume, o educație, să crească într-o cocioabă? Nu te simți deloc responsabil pentru el?

- Am plătit pentru creșterea lui de cînd s-a născut și bineînțeles că o să continui să fac asta. Te rog să nu-mi ții discursuri despre morală și responsabilitate. Majoritatea nobililor din Anglia au copii nelegitimi. Nu mă îndoiesc că tatăl tău are și el cîțiva bastarzi pe ici, pe colo...

- Niciodată! Tata are grijă de ai lui și cu siguranță că n-a profitat niciodată de vreo lăptăreasă! rosti Emma cu dispreț. Jacob e singurul tău fiu nelegitim, sau mai sînt și alții?

- El e singurul.

Pe Nikolas începu să-l doară capul.

- Acum, dacă ai terminat cu indignarea, te rog să mă lași pe mine să mă ocup de situație.

- Ce ai de gînd?

- Vreau să-l trimit pe băiat la o familie care să aibă grijă de el. Nu te teme, n-o să fii deranjată prea mult de prezența lui.

- Vrei să spui că tu n-o să fii deranjat, rosti Emma ieșind cu pași mari din bibliotecă. Monstru cinic și lipsit de inimă ce ești, adăugă printre dinți.

Crezuse că Nikolas e mai bun decît atît. Ce fel de om nu simțea nimic pentru propriul fiu? Poalele rochiei îi măturară podelele în drumul ei grăbit către curte. Nu mai conta că hainele nu-i erau potrivite pentru lucrul în menajerie. Nu-i păsa dacă le distrugea. Avea nevoie să fie cu animalele.

Intră într-una dintre clădirile umbrite, vopsite în alb, şi se apropie de cuşca lui Manchu, aşezîndu-se pe podea, lîngă gratii. Tigrul, pe jumătate scufundat în apa din bazinul său, se alintă ca o pisică imensă cînd o văzu, scoţînd sunete guturale de mulţumire.

- Bună ziua, îi spuse Emma sprijiniijdu-şi capul de barele din fier şi închizînd ochii, ca să nu plîngă. Am venit să-ţi spun că Tasia avea dreptate. Nu pot sa recunosc în faţa altcuiva în afară de tine, Manchu, dar să ştii că Nikolas nu ţine la nimeni în afară de el însuşi. Şi cel mai rău e că nu ma minţit niciodată şi nu s-a prefăcut că e altfel decît este, adică un egoist şi un nemernic.

Manchu se apropie şi se uită la ea cu capul aplecat într- o parte, de parcă s-ar fi gîndit la situaţie.

- Ce-i de făcut? întrebă Emma. Doar fiindcă el vrea să scape de Jacob, nu înseamnă că nu-i datorăm ceva băiatului. Săracul de el, a rămas fără casă, fără mamă... Dar eu nu sînt potrivită să fiu mama lui şi n-aş putea niciodată să mă uit la el lără să-mi amintesc că e fiul nelegitim al soţului meu. E revoltător şi necinstit! Dacă Jacob ar fi un animal, l-aş lua în grijă fără să mă gîndesc de două ori. Oare n-ar fi corect să fac măcar atîta lucru pentru un băieţel aşa de mic şi de neajutorat? Şi el e la fel ca tine şi ca mine, Manchu. Mă simt obligată să-l ajut, indiferent ce crede Nikolas.

Cînd Emma intră, în casă era linişte. Nu se auzea nimic în afară de fluieratul melodios al unuia dintre servitori. Omul căra înapoi în sufragerie o urnă din argint, proaspăt lustruită.

- Vasili, spuse prinţesa brusc, făcîndu-l pe om să tresară speriat.

- Da, alteţă?

- Unde-i băiețelul?
- Cred că în bucătărie, alteță.

Emma merse pînă la bucătăria lîngă care erau o spălătorie, o cameră unde se păstrau dulciurile, mai multe cămări, o sală de mese pentru servitori şi un hambar cu o masă dreptunghiulară în mijloc. Cîteva dintre servitoare spălau vase şi lustruiau oale, iar altele făceau prăjituri şi biscuiți.

Emma simți un val de milă cînd îl văzu pe Jacob aşezat la masa lungă din lemn, cu picioarele lui mici atîrnînd deasupra podelei. în fața sa era o farfurie de tocană de miel cu găluște, aparent neatinsă. Băiatul se uita la mîncarea aproape rece cu nişte ochi lipsiți de expresie şi bălăngănea dintr-unul din picioarele lui scurte.

Cînd prințesa intră pe neaşteptate, bucătăreasa şi servitoarele se întoarseră spre ea şi o priviră nedumerite.

- Alteță, exclamă bucătăreasa, pot să vă ajut cu ceva?
- Nu, mulțumesc, spuse Emma pe un ton amabil. Te rog, fă-ți treaba.

Se apropie de masă şi se sprijini cu şoldul de ea, zîm- bind cînd văzu că băiatul se uită curios la hainele ei pline de praf.

- Nu ți-e foame? întrebă pe un ton prietenos. Sînt sigură că mîncarea de aici are alt gust decît aceea cu care te-ai obişnuit acasă. Ce-ar fi să guşti dintr-o bucată de pîine albă, Jake? E moale şi bună.

Ochii lui aurii se aţintiră asupra ei, iar băiatul luă o bucată de pîine cu degetele lui mici.

- Cred că e înfricoşător să ajungi într-un loc în care nu cunoşti pe nimeni.

Emma îl privi cum muşcă din pîine de cîteva ori. Părea bine hrănit, avea pielea trandafiriu-aurie şi dinții albi şi

puternici. Ce copil frumos!se gîndi ea observîndu-i sprîn- cenele întunecate, exotice, şi genele dese. Băiatul vorbi atunci pentru prima dată, cu un accent puternic de provincial:

- Nu vrea să fie tăticu' meu.

Emma încercă să inventeze ceva care să-l facă să se simtă mai bine, dar ajunse repede la concluzia că adevărul este întotdeauna mai bun decît orice minciună amabilă.

- Nu vrea, aşa e, spuse cu blîndeţe. Dar eu o să mă asigur că eşti îngrijit, Jake, şi mi-ar plăcea să fiu prietena ta. Pe mine mă cheamă Emma.

Băieţelul tăcu, desfăcînd fîşii din pîinea moale şi băgîndu-le în gură pe rînd. Emma îl privi cu drag.

- îţi plac animalele, Jake? Eu am o menajerie aici, la conac, unde locuiesc animale bătrîne şi bolnave. Am cai, un cimpanzeu, un lup, o vulpe şi chiar şi un tigru. Vrei să vii să le vezi?

- Da! spuse Jacob lăsînd pîinea din mînă şi coborînd de pe scaun cu o privire curioasă. Ce înaltă eşti! remarcă el, făcînd-o pe Emma să rîdă.

- Am uitat să mă opresc din crescut, răspunse ea făcîndu-i cu ochiul.

Băiatul nu-i răspunse la zîmbet, ci doar o privi bănuitor. Era un copil lipsit de veselie, suspicios şi izolat. Semăna mult cu tatăl lui.

Jacob era un copil neobişnuit, inteligent, dar needucat, plin de emoţii nerostite. Nu părea să-i placă să petreacă timp cu ceilalţi, deşi tolera prezenţa Emmei mai mult decît pe a altora. După suficient de mult efort, prinţesa reuşise să-l convingă să se joace cu ea şi cu Samson, dar Jacob era temător şi neîndemînatic, iar în mişcări i se citea stînjeneala.

Nu vorbea niciodată despre mama lui sau despre satul în care crescuse, iar Emma decise să nici nu-l întrebe despre ele.

Zilele treceau, iar ei doi începură să fie apropiați și să- și petreacă multă vreme împreună. Emma știa că, imediat ce se trezea la etaj, în camera copiilor, Jacob se îmbrăca și venea la ușa apartamentelor ei, așteptînd-o cu răbdare. Mîncau împreună în sufragerie, o ajuta la treburi în menajerie și îndura stoic eforturile ei să-l învețe să călărească. îi devenise umbră, deși Emma nu știa clar dacă băiatului îi plăcea compania ei sau dacă pur și simplu nu găsea ce altceva să facă. Servitorii nu știau cum să se poarte cu el, iar Nikolas era hotărît să-l ignore.

- Ai putea măcar să vorbești cu Jake? întrebă Emma într-o seară, la cină, într-una dintre rarele ocazii în care erau numai ea cu soțul ei la masă. Au trecut aproape două săptămîni de cînd a venit. N-ai de gînd să-i arăți că știi de existența lui?

- Ce am de gînd e să-i găsesc o familie în cel mult o săptămînă. Dacă-ți face plăcere să te joci cu el pînă atunci, n-ai decît s-o faci.

- Unde o să-l trimiți?

- La o familie care să vrea să-l crească în schimbul unei sume pe care am să le-o plătesc cînd băiatul devine major.

Emma lăsă jos cuțitul și furculița și se uită impacientată la soțul ei.

- Dar Jake o să știe mereu că oamenii aceia îl vor numai pentru banii tăi. Ceilalți copii or să rîdă de el și n-o să fie acceptat nicăieri.

- O să supraviețuiască.

Emma strînse din dinți cu încăpățînare.

- Te-ai gîndit că, poate, eu nu vreau ca Jake să plece?

- Şi ce vrei să faci cu el? Să-l ţii aici, în văzul tuturor, dovadă a păcatelor mele din trecut?

- Nu o să mă folosesc niciodată în felul ăsta de un copil! izbucni ea furioasă.

- Exact. Fiindcă nici n-o să ai ocazia. Jacob pleacă.

Emma voia să-i răspundă, însă se „stăpîni, ridică furculiţa şi începu să se joace cu sufleul din farfurie.

- Te porţi cu Jake aşa cum te-ai purta cu oricare alt copil, spuse ea încet, apăsat. Dar sînt sigură că simţi ceva pentru el, fiindcă e parte din tine. De asta vrei să-l trimiţi de-aici, aşa e? Nu vrei să-l iubeşti şi nici măcar să-l placi. Dacă ai şti cît pierzi, ce viaţă limitată ai! Ţi-e frică mereu şi încerci să te aperi cu batjocură, cu sarcasm şi cu răceală.

în ochii lui Nikolas străluci flacăra unui foc rece.

- Şi de ce anume, dacă nu ţi-e cu supărare, se presupune că mă tem? întrebă el pe un ton măsurat.

- Te temi ca nu cumva să ajungi să ţii la cineva şi eşti îngrozit numai la gîndul că s-ar putea să te iubească cineva, dar absenţa sentimentelor nu e putere, Nikki, ci dimpotrivă.

Emma simţi mai mult decît văzu tremurul care-i traversă trupul soţului ei şi îşi dădu seama că el avea nervii întinşi precum arcul unui vînător. Nikolas împinse departe de masă scaunul pe care stătea.

- Mi-a ajuns pentru seară asta, spuse ca pentru sine.

- Dacă-l trimiţi pe Jacob de aici, să ştii că o să-l caut. Copilul ăsta merită mai mult! E un băieţel nevinovat, căruia i s-a furat un drept din naştere. Dacă aşa înţelegi tu să fii tată, sper ca noi doi să n-avem niciodată copii!

- Atunci n-ai decît să-l păstrezi, o invită Nikolas cu cruzime în glas. Ar fi trebuit să mă aştept că o să vrei să-l adopţi, dat fiind gustul tău pentru vagabonzi şi corcituri. Asigură-te doar că-l ţii departe de mine.

Plecă din încăpere în timp ce Emma îl privea furioasă, rămasă fără cuvinte.

Cearta din cauza lui Jacob se potoli a doua zi, odată cu sosirea domnului Robert Soames. Artistul între două vîrste căpătase repede reputația unui bun restaurator de tablouri vechi, iar Emma îl plăcu imediat, fiindcă era blînd şi modest, fără pretenţiile la care se aştepta din partea cuiva din lumea artistică. Figura sa palidă şi subțire era neremarcabilă, cu excepția faptului că avea nişte ochi albaştri şi pătrunzători. Peisajul descoperit de Emma în pod păru să-l intereseze foarte mult pe domnul Soames, care acceptă cu plăcere să restaureze pictura de dedesubt.

- S-ar putea să nu fie mare lucru acolo, îi spuse el Emmei, ridicînd din umeri, sau s-ar putea să fie ceva foarte special. Cred că în două săptămîni o să putem să ne dăm seama, alteță.

Pictorului i se pregăti o cameră de oaspeți, iar el îşi aduse cîteva lucruri personale la conac, fiindcă avea să locuiască acolo pe perioada slujbei. Emma şi Jacob mergeau să-l viziteze în fiecare zi, ca să tragă cu ochiul la tabloul de sub tablou. Nu stăteau prea mult, fiindcă, deşi geamurile erau larg deschise, aburii dizolvanților pe care-i folosea Soames umpleau aerul de un miros ascuțit, supărător.

- Trucul e să îndepărtezi straturile de deasupra fără să le afectezi pe cele de dedesubt, le spuse el celor doi, lucrînd cu grijă pe deasupra pînzei vechi, cu nişte pensule delicate. Nu poți să nu pierzi din original, chiar dacă e vorba de foarte puțin. Trebuie să am grijă să nu văduvesc portretul de textura pe care i-a dat-o artistul.

- E un portret? întrebă Emma.

- Fără îndoială. Vedeți colțul ăsta? Acolo e sigur o parte din mîna unui bărbat.

- Sper că e vorba despre cineva din familia Angelovsky, spuse Emma, bătîndu-l pe umăr pe Jacob cînd acesta se apropie ca să vadă mai bine. Una dintre rudele tale, Jake. N-ar fi interesant?

Băiatul scoase un sunet neclar. Ori nu pricepea despre ce era vorba, ori nu-l interesau strămoșii Angelovsky.

- Ba da, spuse Emma pe un ton ferm, răspunzîndu-și singură.

Se apropie de o fereastră și se așeză pe marginea ei.

- Zău, Jake, mă doare capul de atîta vorbărie. încearcă să mai și taci din cînd în cînd.

Gluma ei îl făcu pe băiat să zîmbească scurt și să-i răspundă cu accentul lui de provincial:

- Eu nu pot să zic nimic dacă vorbești tu tot timpul.

Emma rise, clătinînd un picior.

- Nu-i politicos să-i spui unei doamne că vorbește prea mult, Jake.

- Doamnele nu poartă pantaloni, răspunse el uitîndu-se la hainele ei: o cămașă albă, pantaloni cenușii și pantofi negri, strălucitori.

- Dar eu sînt prințesă, și prințesele pot să poarte orice vor. Nu-i așa, domnule Soames?

Artistul ridică privirea și zîmbi, văzînd că Emma reușise să-l atragă pe băiat într-o conversație.

- Așa cred, alteță.

Continuă s-o privească un moment, în timp ce ea încrucișă înainte-i picioarele lungi și se sprijini de tocul ferestrei. Soarele i se juca pe piele și-i făcea pistruii aurii să pară de-a dreptul strălucitori. Cu zîmbetul frumos și părul arămiu, era o creatură minunată.

- Prințesă Emma, spuse Soames pe un ton ezitant, dacă-mi dați voie să fac o remarcă personală...

- Chiar vă rog. Ar putea să-mi înveselească dimineața.

- Sînteți o femeie foarte atrăgătoare, alteță. Aș fi onorat să vă fac portretul, exact așa cum sînteți acum.

Emma rîse.

- Și cum ați intitula tabloul? „Nebuna"? „Excentrica"?

- Sînt sincer, alteță. Aveți o frumusețe rară, neobișnuită, pe care orice artist și-ar dori s-o surprindă.

Emma zîmbi sceptică.

- Aș putea să vă arăt sute de femei mai frumoase, începînd cu mama mea vitregă.

Soames clătină din cap.

- Figurile convenționale sînt ușor de găsit, dar pe mine nu ele mă interesează. Dumneavoastră însă...

Făcu o pauză cînd văzu o umbră apărînd la ușă. Ridică privirea și-l văzu pe Nikolas în prag.

- Sînt de acord, spuse prințul, care auzise ultimele remarci. Mi-ar plăcea să am un portret al prințesei făcut de cineva care-i apreciază frumusețea. Comisionul e al dumi- tale, dacă poți să-mi arăți cîte ceva din ce-ai lucrat pînă acum și mie-mi place ce văd.

- Sigur, eu... începu domnul Soames.

- Nu vreau să mi se facă portretul, spuse Emma uitîndu- se urît la soțul ei.

- Dar eu vreau.

Nikolas îi aruncă din greșeală o privire băiețelului care se apropiase de Emma și zîmbetul i se șterse de pe buze. Se întoarse brusc și se îndreptă spre peisajul pictat.

- Am venit să văd cum merge lucrul, domnule Soames.

- O să meargă mai repede odată ce găsesc o cale să dizolv straturile de deasupra, explică acesta. Pînă acum am

reuşit să descopăr doar partea de sus din mîna stîngă a cuiva.

- Văd, spuse Nikolas, uitîndu-se la acea porţiune a portretului ca vrăjit.

începu să-l ardă mîna stîngă. îşi îndoi degetele şi-şi încrucişă braţele la piept. Ameţi puţin şi aşţa-l făcu să-şi ia ochii de la pictură.

- O să discutăm mai tîrziu despre portretul soţiei mele, îi spuse el lui Soames pe un ton scăzut. Pentru moment, nu-i lăsa pe cei doi să te împiedice să lucrezi.

- Nu mă deranjează...

Vocea artistului se stinse. Nikolas ieşise din încăpere, iar omul se uită nedumerit la Emma, care-i răspunse cu un zîmbet ironic:

- Soţul meu e un individ foarte politicos, nu vi se pare?

Prinţesa ieşi la rîndul ei din atelier, cu băieţelului pe urmele ei, înainte ca Soames să apuce să-i răspundă.

în noaptea următoare, Nikolas se văzu nevoit să-i vorbească fiului său. Se bucura de un pahar cu vodcă rece, singur în apartamentele sale, bînd încet, contemplativ, şi spera ca fiecare înghiţitură să-i adîncească amorţeala şi săi potolească neliniştea. Nimic nu mai era cum trebuie. Totul se schimbase şi, pentru prima dată în viaţă, avea impresia că se adapta prea încet circumstanţelor. Nu mai fusese de săptămîni întregi în patul soţiei sale, iar dorinţa pentru ea începea să-l macine. Voia s-o atingă, să-i sărute pielea şi săi strivească în pumni onduleurile arămii, să-i simtă trupul subţire tremurînd în extaz sub trupul lui puternic. în acelaşi timp nu voia ca ea să ştie că o dorea, că avea nevoie de ea, fiindcă era convins că Emma ar fi făcut tot posibilul ca să se folosească de slăbiciunea lui.

îl înfuria că ea răsturnase cu atîta dibăcie situația fiului său nelegitim, mai întîi făcînd pe soția trădată, apoi decizînd din senin că vrea ca băiatul să rămînă. Ştia că Emma n-ar fi putut să-l păstreze pe băiat dacă el nu ar fi fost de acord. Ar fi putut să-l trimită de la conac imediat dac-ar fi vrut. Era ironică uşurarea pe care o simțise aflînd că soția sa dorește atît de mult ca Jake să rămînă. Adesea, îl privea pe copil şi îşi dorea să-i vorbească, dar îl oprea asemănarea chinuitoare cu fratele său.

Un sunet neobişnuit, îndepărtat, îi ajunse la urechi şi-l trezi din reverie. Lăsă paharul din mînă şi ascultă cu atenție. Era sunetul înfundat al plînsetului cuiva.

- Misha, murmură înfricoşat, acționînd din instinct.

Nu era fratele lui, dar suspinele şi lacrimile, plînsul unui băiețel... Se ridică în picioare şi ieşi grăbit din încăpere, chinuit de o spaimă pe care n-o mai simțise din copilărie. Urmări sunetul pe coridor, după colț, pînă cînd văzu silueta micuță ghemuită la uşa Emmei.

- Jacob, rosti cu greu, fiindcă numele i se părea ciudat de pronunțat, nefiresc.

Băiatul tresări şi ridică privirea. Chipul îi era brăzdat de lacrimi nefericite. Privirea sa îi străpunse lui Nikolas sufletul îndurerat.

- Ce s-a întîmplat? se răsti prințul. Te-ai lovit?

Jacob clătină din cap şi se lipi mai tare de tocul uşii, strîngîndu-şi picioarele sub cămaşa de noapte.

- Ce vrei? Ți-e foame? Ți-e sete?

Chiar atunci, uşa se deschise şi în prag apăru Emma, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă şi un halat la fel, somnoroasă şi confuză. îl văzu mai întîi pe Nikolas, şi buzele i se țuguiară întrebător, apoi privirea îi căzu pe copilul chinuit de la picioarele ei.

- Jake?

Se aplecă lîngă el şi-l trase în braţe, apoi se uită acuzator la soţul ei.

- Ce i-ai făcut?

- Nimic, spuse acesta apăsat.

Privi, incapabil să se mişte, cum Emma îl strîngea în braţe pe băiat.

- Ce e, Jake? întrebă ea. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Jacob se chinui să vorbească printre suspine şi rîuri de lacrimi.

- Vreau la mama!

O apucă pe Emma pe după gît şi îi strînse părul în pumnii mici.

- Sigur că vrei, dragul meu, murmură ea strîngîndu-l în braţe. Sigur că da.

îl legănă în poală, fără să o supere nasul lui care curgea şi nici obrajii umezi. Nikolas nu văzuse prea des o femeie, mai ales una cu statutul social al Emmei, alinînd durerea unui copil. Mama sa îi lăsase pe mîna servitorilor şi a tutorilor, nedorindu-şi responsabilitatea creşterii unor copii. Nikolas nu văzuse niciodată cum se făceau lucrurile în alte familii în afară de aceea a lui Stokehurst, şi asta rareori, îl surprinse atitudinea maternă a Emmei şi-l făcu să simtă regret şi furie. Dacă pentru el şi pentru Mihail s-ar fi luptat cineva ca ea... Emma n-ar fi permis nimănui să abuzeze un băieţel. Ea l-ar fi apărat şi l-ar fi alinat pe Misha.

Nikolas se luptă să-şi înfrîneze pornirea şi să nu se aşeze alături de ea pe podea, să nu îi ia în braţe pe soţia sa şi pe copilul care plîngea. Cumva reuşi să se îndepărteze. Răceala şi izolarea pe care le simţi îl făcură să se cutremure, iar Emma îl privi de parcă ar fi fost un intrus. Soţia lui nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Privirea ei era grăitoare:

nu poți să faci nimic pentru noi. Nu te vrem aici.

Prințul plecă fără să spună nimic, îndreptîndu-se grăbit spre camerele sale. Se opri după colț și se sprijini de perete, tremurînd, asaltat de amintiri. Se gîndi la acea noapte, în Rusia, cînd fusese chemat din patul amantei sale ca să primească mesajul despre Misha.

- Fratele domniei voastre a fost omorît în seara asta, alteță. înjunghiat.

îi reveniră în minte clipele în care căutase dreptate și momentul în care se răzbunase pe contele Șurikovski. Nu te gîndi la asta... Dar amintirile se întoarseră într-o clipă înflăcărată, iar el se văzu mergînd spre Șurikovski, care zăcea beat, întins pe un pat cu așternuturi mototolite. în cameră mirosea urît, a alcool și a sudoare stătută, iar Nikolas era copleșit de teamă și de dorința de răzbunare. Nu-și mai auzea decît bătăile propriei inimii și nimic altceva, și nu auzi strigătul disperat al lui Șurikovski care înțelese că avea să moară.

Nikolas alunecă la podea, cu spatele la perete. Amețit, încercă să-și amintească la ce se gîndise în timpul arestării, al interogatoriului, în orele acelea lungi de tortură și de durere. Nu mai știa mare lucru de atunci. îl întrebaseră despre aventurile amoroase ale lui Misha și mai ales despre aceea cu Șurikovski. Pentru el nu fusese deloc important că fratelui său îi plăceau bărbații. După experiențele mizerabile pe care le avusese în copilărie, Nikolas considera că Misha meritase să simtă plăcere, indiferent de unde ar fi venit ea.

își ridică mînecile și privi cicatricile de pe încheieturi, locurile unde frînghiile cu care-l legaseră străpunseseră carnea și mușchii. Anchetatorii se înfuriaseră că el nu voia să le răspundă cînd îl tachinau în legătură cu preferințele sexuale ale fratelui său. '

- Poate că ți se pare normal să-ți placă băieții, îi spuneau. Probabil că și tu suferi de boala asta. Și tu ai vrea să te culci cu bărbați, nemernic pervers ce ești!

Nikolas dăduse din cap în semn că nu, incapabil să vorbească, cu buzele amorțite. Tot trupul îi era rece din cauza șocului și a sîngelui pierdut. Nu, nu dprise niciodată un bărbat, îi plăcuseră mereu grația și moliciunea femeilor, sînii lor frumoși, mințile lor ascuțite. Femeile mai în vîrstă erau cele mai frumoase pentru el, fiindcă îi cereau mai puține, înțelegeau cît de complicată era viața și erau de departe cele mai pasionale.

Nu se gîndise niciodată să se însoare, nu înainte s-o cunoască pe Emma, pe care o așteptase timp de șapte ani, convins că avea să fie a lui. O dorise într-un fel pe care-l credea nu iubire, ci o nevoie de bază, ca respiratul, mîncarea sau somnul. Problema era că-i devenise slăbiciune și trebuia să scape de ea sau să se piardă cu totul pe sine.

Se ridică și merse la parter, unde le dădu cîteva instrucțiuni scurte lui Stanislaus și unuia dintre ceilalți servitori:

- Aduceți o trăsură în față.

Avea de gînd să iasă, să meargă la pariuri și la băutură, să găsească o femeie. Orice femeie, numai soția lui, nu.

După ce-l alină pe Jacob, Emma îl luă pe băiat în spate și-l duse înapoi în camera copiilor. îl înveli cu pătura moale și îngenunche lîngă pat, îi mîngîie părul negru și spuse:

- Știu cum e să o pierzi pe mama ta. A mea a murit cînd eram mai mică decît ești tu acum. Uneori plîngeam de dorul ei, deși nici măcar nu mi-o mai aminteam.

Jake se frecă la ochi cu pumnișorul mic.

- Vreau să se întoarcă, spuse printre lacrimi. Nu-mi place aici.

Emma oftă.

- Uneori nici mie nu-mi place aici, Jake. Dar Nikolas e tatăl tău şi locul tău e lîngă el.

- O să fug.

- Şi o să ne laşi în urmă pe mine şi pe Samson? Aş fi foarte supărată, Jake.

Băiatul tăcu şi se ghemui mai adînc în pat, cu pleoapele grele de oboseală.

- Am o idee, continuă Emma. Ce-ar fi să fugim amîndoi puţin, mîine, şi să luăm cu noi un coş de picnic? Găsim un iaz în care să ne bălăcim şi vînăm broaşte.

- Doamnelor nu le plac broaştele, spuse el pe jumătate adormit.

- Mie-mi plac. îmi plac şi gîzele, viermii, şoarecii... orice, numai şerpii nu.

- Mie-mi plac şerpii.

Emma zîmbi şi se aplecă să-l sărute pe cap. Părul lui mirosea a proaspăt, a dulce, după baia pe care ea insistase s-o facă de dimineaţă. Nu simţise niciodată o dorinţă mai puternică să apere un copil, nici măcar pe fraţii ei, însă era adevărat că familia ei iubitoare nu se compara cu situaţia lui Jake, care nu avea pe nimeni pe lume, cu excepţia unui tată nepăsător. .

- Noapte bună, îi şopti. O să fii bine. O să am eu grijă de tine, întotdeauna.

Emma scăzu lumina lămpii şi ieşi din cameră. Se îndreptă hotărîtă spre apartamentele lui Nikolas - era timpul să discute o dată pentru totdeauna despre copil. Avea de gînd să-i spună clar că Jake o să rămînă cu ei şi că trebuia să-i vorbească, să-l bage în seamă. Nu era cinstit ca

băiatul să sufere pentru greşelile părinţilor lui. Jacob făcea parte din familia Angelovsky şi avea dreptul să se bucure de tot ce însemna asta. De o educaţie, de moştenire, de informaţii despre strămoşii săi. Erau lucruri de care avea nevoie şi pe care le merita, iar Nikolas nu avea dreptul să i le ia.

Află curînd, descumpănită, că soţul ei nu era în apartamentele sale. îl căută prin toată aripa de vest a conacului, apoi coborî şi-l întrebă pe Stanislaus dacă ştie unde este Nikolas. Majordomul nu schiţă nici o expresie.

- Prinţul a ieşit, alteţă.
- înţeleg.

Emma se răsuci pe călcîie, ascunzîndu-şi nedumerirea şi durerea. Era tîrziu... Singurul motiv pentru care Nikolas ar fi putut să plece la ora aceea era ca să vadă o altă femeie, în ciuda certurilor şi a distanţei dintre ei, nu-i fusese niciodată pînă atunci necredincios. Deodată, simţi că-i vine să plîngă. Dacă ar fi putut să se ducă după el şi să-i spună... Ce să-i spună? Dacă Nikolas voia pe altcineva, dacă voia trupul altei femei, Emma n-avea cum să-l oprească. Evident, se săturase de ea, fiindcă probabil nu reuşise să-l satisfacă, înălţimea sa, prinţul, se plictisise de soţia lui.

- Fir-ai tu să fii, Nikolas, şopti ea. O să ajung să mă urăsc şi pe mine la fel de mult cît te urăsc pe tine.

Se plimbă agitată prin camerele ei, ore în şir, pînă cînd servitorii se duseră la culcare şi conacul rămase tăcut şi întunecat. Emma înţelegea în sfîrşit că mariajul cu Nikolas fusese o greşeală tragică. Căsnicia lor n-avea să fie niciodată una bună. De fapt, era aproape sigură că lucrurile aveau să se înrăutăţească. Infidelităţile soţului ei o vor face să se simtă umilită, se vor certa, vor apărea şi resentimente, asta dacă nu cumva ea avea să devină la fel de rece şi de

indiferentă ca şi el. Familia ei avusese dreptate în privinţa prinţului, însă mîndria nu-i dădea voie Emmei să recunoască una ca asta. îşi dorea să aibă un prieten, pe cineva în care să se încreadă, la care să apeleze.

Se îndreptă spre scară şi se aşeză pe treptele de jos, strîngîndu-şi genunchii la piept şi aşteptînd ca soţul ei să se întoarcă acasă. Avea nevoie să-i vadă chipul doar o clipă, ca să ştie sigur dacă-i fusese necredincios sau nu.

Chiar înainte de ivirea zorilor se auzi sunetul roţilor unei trăsuri. Emma se trezi din somnul în care alunecase pe jumătate şi se ridică, tresărind de durerea provocată de poziţia în care stătuse. Clipi şi se uită fix la uşa de la intrare, dreaptă, ţeapănă, aşteptînd.

Nikolas intră, tulburat şi palid, ascuns de umbrele conacului. Mirosul de băutură, de parfum străin şi de sex ajunse pînă la Emma peste distanţa care-i separa. Deci o făcuse, se gîndi ea, tresărind din cauza durerii subite din piept.

Prinţul n-o văzu decît cînd începu să se apropie de trepte. Se opri deodată, cu o expresie de provocare tristă.

- Ce vrei?

- De la tine, nimic, rosti ea cu vocea tremurînd de indignare şi dezgust. Absolut nimic. O să încerc să fiu sofisticată, Nikolas. Nu-i nevoie să-mi aminteşti că astfel de lucruri se întîmplă mereu în casele nobilimii, dar ai face bine să te obişnuieşti cu paturile altor femei, fiindcă o să îngheţe iadul înainte să te mai primesc eu într-al meu!

- O să fac cu tine ce vreau, se răsti el apropiindu-se ameninţător. Eşti soţia mea şi eu sînt stăpînul trupului şi sufletului tău, iar cînd eu o să pocnesc din degete, tu o să desfaci picioarele, indiferent unde sîntem sau ce facem.

Pe Emma o cuprinse o furie atît de violentă încît lovi tare, cu pumnul, ţintind direct spre figura nebărbierită şi urîcioasă a soţului ei. Forţa loviturii îi răsună pînă-n cot. Pumnul îl luă prin surprindere pe Nikolas, care făcu cîţiva paşi în spate, pălind şocat. Emma îl privi la fel de nedumerită, întrebîndu-se dacă avea de gînd s-o lovească la rîndul lui. Aşteptă amorţită, frecîndu-şi încheietura care acum o durea.

Nikolas nu spuse nimic. Amîndoi respirau greu, privindu-se. El duse mîna în locul în care ea-l lovise şi rise scurt. Emma rămase pe loc în timp ce prinţul o ocoli şi urcă treptele, îndreptîndu-se spre apartamentele sale. Cînd paşii nu i se mai auziră, ea alunecă la loc pe treapta pe care-l aşteptase şi îşi sprijini capul pe genunchi. Nu se simţise niciodată atît de prinsă în capcană, atît de lipsită de speranţă.

în săptămîna următoare, Emma şi Nikolas nu-şi vorbiră deloc, cu excepţia cîtorva schimburi de replici în trecere. Prinţesei îi era greu să mănînce sau să doarmă şi se simţea de parcă ar fi locuit în tabăra inamicului. Noaptea se baricada în camera ei, iar ziua mergea repede pe coridoare, de teamă să nu dea nas în nas cu soţul său. îşi dăduse seama că începe să arate rău chiar înainte ca domnul Soames s-o. întrebe cum se simte. Nikolas, pe de altă parte, părea odihnit şi vesel, iar asta o înfuria şi mai tare, fiindcă-i dădea de înţeles că pe el situaţia nu-l deranja deloc. Crease intenţionat distanţa dintre ei şi avea de gînd s-o păstreze cu tot dinadinsul.

Emma făcu tot posibilul să-i ignore plecările, spunîndu- şi că nu conta dacă el avea sau nu aventuri cu alte femei. Nu

doar că încălcase jurămintele pe care şi le făcuseră unul celuilalt, dar părea că nu vrea nici măcar să păstreze aparențele unei așa-zise prietenii. Totul fusese bine pmă la sosirea lui Jacob, înțelese Emma la un moment dat. De ce îi era lui Nikolas atît de greu să tolereze prezența copilului? De ce părea că suferă cînd se uita la băiat?

Ironic, dar mariajul lor se deteriora pe măsură ce relația ei cu Jake devenea din ce în ce mai strînsă. Copilul începuse să aibă încredere în ea, iar Emma era hotărîtă să nu-l dezamăgească, şi îşi menținu atitudinea chiar şi atunci cînd acesta începu să-i pună inevitabilele întrebări despre Nikolas. De ce nu voia tatăl lui să-i vorbească? De ce se încrunta mereu şi era atît de tăcut?

- Tatăl tău e un bărbat special, îi explică Emma în- cercînd să găsească un echilibru între blîndețe şi sinceritate, care a avut o viață grea. Ai observat urmele pe care le are pe brațe şi pe piept? Acelea sînt cicatrice rămase după o experiență foarte urîtă, cînd a îndurat multă durere, încearcă să-ți amintești asta, mai ales atunci cînd e rece şi nedrept. Să ştii că nu poate să se abțină. Noi toți sîntem produsul experiențelor noastre. Uite, gîndește-te la animalele din menajerie. Unele dintre ele sînt rele şi agresive fiindcă au fost rănite în trecut, iar acum se tem să nu pățească la fel.

- Şi tata se teme? întrebă Jacob cu un aer solemn, privind-o foarte atent.

- Da, murmură ea. Așa cred.

- Şi o să se schimbe vreodată?

- Nu ştiu.

Intrară în menajerie împreună, ca să inspecteze cuşca spațioasă a cimpanzeului. Cleo găsise o cale să destrame sîrma şi să facă o deschizătură prin care să iasă.

- Obraznico, îi spuse Emma măsurînd cuşca din privire.

Cleo se uită în altă direcţie, dezinteresată, cu ochii spre tavan. După numai un moment, cimpanzeul ridică o portocală şi începu s-o cureţe cu grijă. Emma şi Jake îşi zîmbiră unul celuilalt.

- Ce isteaţă e. Probabil că a găsit un capăt de sîrmă şi l-a desfăşurat. Trebuie să reparăm aici, Jake. Avem nevoie de...

Se opri din vorbit fiindcă brusc o cuprinsese un sentiment neplăcut, ca un fel de premoniţie. încercă să continue:

- Probabil că uneltele sînt în camera trăsurilor...

- Emma, se auzi o voce masculină dinspre intrare.

O clipă prinţesa rămase nemişcată, cu privirea aţintită spre cuşcă. Cleo se uită la noul-venit şi îşi ţuguie buzele, scoţînd sunete umede şi trimiţîndu-i bezele. Pînă la urmă, Emma se întări suficient cît să dea piept cu intrusul.

- Lord Milbank, spuse cu răceală, răsucindu-se spre noul-venit.

Adam arăta la fel ca întotdeauna, numai că avea părul ceva mai lung, aproape pînă la umeri, în valuri mătăsoase, castanii. Era chipeş în pantalonii cu dungi subţiri, vesta cenuşie şi haina de lînă. Pe chip i se citea o expresie gravă, dar privirea îi era blîndă, curioasă.

- Eşti mai frumoasă decît oricînd, Em.

Ea îi privi mîna stîngă şi simţi un val de răceală la vederea verighetei de pe degetul lui.

- De unde ai ştiut că sînt aici? Servitorii n-ar fi permis...

- Aşa e. Am oprit trăsura înainte să ajungă la conac şi am mers pe jos pe aleea din faţă. Ştiam că eşti cu animalele şi voiam să mă asigur că nu ne vede nimeni, aşa că am luat- o pe lîngă poartă, prin grădini...

- Poarta ar fi trebuit să fie încuiată.

- Dar nu era, spuse el ridicînd din umeri. N-a fost greu să găsesc menajeria. Animalele tale sînt adăpostite în niște clădiri cu adevărat impresionante.

În fața tăcerii împietrite a Emmei, Adam se uită la băiețelul de lîngă ea.

- El cine e? Fratele tău mai mic, William? Sau e Zachary?

- Nici unul. Jacob e fiul meu vitreg.

- Fiul vitreg...

Emma citi pe chipul lui surpriză, durere, apoi milă. Mila o deranjă cel mai mult, fiindcă-i rănea orgoliul. Ar fi preferat să moară decît să-i dea voie cuiva, și mai ales lui Adam, să-i fie milă de ea.

- Felicitări pentru căsătorie, îi spuse pe un ton sarcastic, scăzut, așa cumînvățase de la Nikolas. Am avut bucuria să-l cunosc recent pe cumnatul tău, care te-a descris drept un tînăr încîntător. Evident că nu știa despre ce vorbește.

Adam, care nu auzise niciodată altceva în afară de cuvinte afectuoase din gura ei, păru uluit.

- Emma, parcă n-ai fi tu!

- M-am schimbat destul de mult în ultimele luni, datorită ție și dragului meu soț

- Emma? întrebă Jake, tulburat de tonul ei tăios. Emma, ce s-a întîmplat?

Ea îl privi cu blîndețe pe copilul care se uita la ea uimit.

- Nimic, dragul meu, murmură. Lordul Milbank e o cunoștință veche de-a mea. Ce-ar fi să te duci tu în casă și s-o rogi pe bucătăreasă să-ți dea niște dulciuri? Spune-i că ți-am dat eu voie.

- Nu vreau...

- Acum, Jake, rosti ea pe un ton ferm, zîmbindu-i încurajator. Fugi.

Băiatul o ascultă, plecînd cam fără voie şi uitîndu-se peste umăr. Cleo se aşează într-un colţ al cuştii şi începu să desfacă portocala în felii.

- Trebuia să te văd, spuse Adam încet. Trebuia să mă asigur că înţelegi ce s-a întîmplat atunci.

- înţeleg foarte bine şi nu vreau să aud explicaţiile tale. Acum sînt căsătorită, iar tu eşti însurat. Orice ai avea să-mi spui nu mai are nici o importanţă.

- Adevărul are importanţă, insistă Adam cu o perseverenţă pe care Emma nu şi-o amintea la el.

Ea fusese mereu aceea care trăise totul mai cu foc, iar el, cel tăcut şi aluziv.

- Nu plec pînă nu mă asculţi, Em. Indiferent ce crede oricine, eu chiar te-am iubit. încă te mai iubesc. Nici nu mi-am dat seama cît de mult te iubesc pînă cînd nu te-am pierdut. Eşti o femeie foarte specială şi eşti foarte uşor de iubit.

- De părăsit, vrei să spui.

El ignoră replica sarcastică.

- Am fost ameninţat. Nu voiam să te părăsesc, dar n-am fost suficient de puternic ca să-i stau în cale, şi o să regret asta tot restul vieţii.

- Cine te-a ameninţat? Tata?

- Soţul tău. A venit la mine în dimineaţa de după bal.

- Şi ce ţi-a spus? întrebă Emma încet.

- Nikolas mi-a cerut să te las în pace definitiv şi mi-a spus că dacă nu-i fac pe plac are de gînd să-mi facă viaţa un iad. A spus că trebuie să mă însor cu alta, fiindcă în ceea ce te priveşte nu mai am nici un drept. Implicaţia era că, dacă aş fi continuat să te curtez, cineva ar fi avut de suferit. Mi-a fost frică, Emma. Mi-a fost frică pentru noi amîndoi. Poţi să mă urăşti fiindcă am fost laş, dar măcar acum ştii că te iubesc.

Emma simți cum păleşte, şocată. Povestea lui Adam se potrivea cu tot ce ştia ea despre Nikolas, care era un manipulator şi un mincinos. Se gîndi la felul în care o alinase după despărțirea de Adam, la cum se folosise de durerea şi de umilința ei, la cum o sedusese în noaptea în care aflase ea că lordul Milbank s-a logodit. Fiecare mişcare fusese calculată. Nikolas distrusese iubirea dintre ea şi Adam, îi făcuse viața mici-fărîme, numai ca să obțină ce-şi dorea. Şi, pe deasupra, o încurajase să-l considere vinovat pe tatăl ei.

- Te rog să pleci, spuse pe un ton răguşit.

- Emma, spune-mi că mă crezi...

- Te cred, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. E prea tîrziu pentru noi doi.

- Nu trebuie să fie. Putem să mai salvăm ceva din ce-am avut odată.

Emma îl privi uluită, nevenindu-i să creadă. Ce mai era de salvat? Ce ar fi putut să mai vrea de la ea?

- îmi propui să am o aventură cu tine?

Cuvîntul îl surprinse pe Adam, iar Emma îşi dădu seama că lordul nu se aştepta ca ea să fie atît de directă.

- Sinceră ca de obicei, murmură el cu o privire amuzată. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. încerc să-ți spun că vreau să fac parte din viața ta. Mi-e dor de tine, Emma.

Ea închise ochii, amintindu-şi cît de blînd şi de atent era Adam. Şi ei îi era dor de el. Dacă ar fi putut să i se repeadă în brațe sale chiar atunci, să-l lase s-o sărute şi s-o liniştească... Dar pierduse acea libertate, şi doar fiindcă soțul ei era necredincios, asta nu însemna că şi ea putea să renunțe la propriile-i principii. Din punctul ei de vedere nu exista nici o scuză pentru adulter şi ştia că n-ar fi putut să trăiască liniştită după aceea.

- Nu cred că am ce să-ți mai ofer, şopti.

- Mă mulțumesc cu o mică parte din inima ta. Tu eşti adevărata mea iubire, Em, şi s-ar putea să fii singura. Nimeni nu poate să schimbe asta, nici măcar Nikolas Angelovsky, spuse cu o hotărîre pe care Emma n-o mai văzuse niciodată la el. Doamne, cineva ar trebui să facă lumii o favoare şi să ne scape de rus, înainte să mai distrugă şi viețile altor nevinovați!

Nikolas auzi o bătaie în uşa bibliotecii şi se întoarse de la birou, scoțînd un sunet de nerăbdare. îl duruse capul toată dimineața şi îi fusese greu să se concentreze. Numerele şi scrisul îi jucau în fața ochilor. Fir-ar a naibii de mahmureală, gîndi, hotărîndu-se să limiteze cantitatea de vodcă pe care-o bea în fiecare seară, începînd chiar din acel moment.

- Ce e? întrebă.

Robert Soames se strecură înăuntru, părînd nefiresc de încîntat.

- Prinţe Nikolas, am venit să vă spun că tabloul e aproape gata. Mai am de făcut cîteva retuşuri, desigur, dar avem o imagine excelentă a portretului original.

- O să-l văd mai tîrziu.

- Alteță, îmi permiteți să-l aduc jos ca să-l vedeți chiar acum? Cred că o să vă uimească.

Nikolas ridică ironic din sprîncene.

- Foarte bine, atunci, adu-l aici.

Artistul plecă atît de repede încît uită să mai închidă uşa în urma lui. Nikolas făcu o grimasă şi se aplecă din nou asupra muncii sale, dar liniile calculelor păreau de neînţeles. Auzi un sunet ca un plescăit şi ridică din nou privirea spre

ușă. Băiatul, Jacob, stătea în prag, mîncînd dintr-o tartă cu zahăr şi împrăştiind firimituri pe covor cu fiecare muşcătură mică şi atentă.

- Ce vrei? întrebă Nikolas pe un ton nemulțumit.

Jacob nu răspunse, ci continuă să-l privească netemător, curios.

- Unde-i Emma? De obicei eşti cu ea la ora asta.

Atunci Jacob vorbi cu accentul necizelat care îl uimea de fiecare dată pe Nikolas, fiindcă venea de la un copil cu trăsături atît de evident nobile, ruseşti:

- E-n menajerie. A venit un domn la ea.

Nikolas se gîndi că băiatul îi spusese intenționat, fiindcă voia ca el să se ducă acolo şi să-l alunge pe străin.

- în care parte a menajeriei? întrebă pe un ton reținut. E la tigru?

- Nu, e cu Cleo.

Nikolas se ridică şi ieşi din bibliotecă, prin uşile franțuzeşti care dădeau în grădină. La jumătatea drumului se întîlni cu Emma, care venea dinspre grajduri. Sunetul porții de la intrare îi dădu de înțeles că era cineva aproape de conac, pe drumul spre oraş. Nehotărît dacă să-l urmărească pe vizitator sau s-o ia la întrebări pe soția sa, zăbovi puțin, apoi decise să rămînă cu ea. Se apropie cu paşi mari şi o întrebă:

- Cu cine erai?

- Cu un prieten vechi. Lordul Milbank.

Emma continuă să meargă spre conac, trecu pe lîngă el. Nikolas întinse mîna ca s-o oprească, dar ea se smuci la o parte.

- Nu mă atinge!

- Ce-a vrut?

- Nimic.

Un val de gelozie oarbă îl cuprinse pe Nikolas. O urmă în casă.

- Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse apucînd-o de încheietură şi trăgînd-o în bibliotecă.

- Te rog să nu-mi insulţi inteligenţa cu prefăcătoria asta, spuse Emma cu dispreţ. Nu-ţi pasă nici de mine, nici de ce fac eu.

- Spune-mi de ce-a venit aici.

în ochii ei albaştri străluci o privire plină de ură.

- Adam mi-a spus ce-ai făcut, cum l-ai ameninţat, cum l-ai convins să stea departe de mine. Ne-ai despărţit şi după aceea m-ai manipulat ca să mă căsătoresc cu tine.

- Milbank nu trebuia să te părăsească. A avut de ales.

- Adam se temea de tine, şi nu-l învinuiesc pentru asta. Eşti un netrebnic egoist, iar lumea ar fi un loc mult mai bun în lipsa ta! se răsti ea, apoi vocea îi coborî la nivelul unei şoapte. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut, Nikolas. Mi-ai distrus viaţa.

în ciuda duritătii sale, Nikolas făcu un pas în spate cînd văzu expresia de pe chipul soţiei lui. Era adevărat, se gîndi fără nici o urmă de emoţie. Chiar îl ura. Şi era numai vina lui. Fusese nevoit s-o respingă, ca să se salveze pe sine, dar rezultatul eforturilor sale nu-l mulţumea deloc. Era mai tulburat decît fusese vreodată în toată viaţa lui, capul îl durea şi urechile îi ţiuiau parcă din ce în ce mai tare. Se frecă pe frunte, încercînd să-şi domolească durerea. De acum înainte n-avea de gînd să se mai certe cu ea. O să se ocupe mai tîrziu de ce făcuse. încercă să-i spună să iasă din încăpere, dar, ciudat, cuvintele ieşiră mai mult în ruseşte decît în engleză. Nu gîndea clar şi totul era, cumva, încurcat.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Emma pe un ton tăios.

El nu reuşi decît să clatine confuz din cap. în tăcerea care urmă, domnul Soames intră în bibliotecă, ducînd pînza la care lucra.

- Alteță, începu pictorul, fără să-şi dea seama că îi întrerupea şi zîmbind cînd o văzu pe Emma. Prinţesă, am descoperit portretul. Trebuie să-l vedeţi. E remarcabil.

Cu grijă, sprijini tabloul de biroul lui Nikolas şi păşi în spate.

- Vedeți?

Prinţul se uită la portret, care reprezenta un bărbat de treizeci de ani, cu părul șaten-auriu, cu ochii aurii, cu pomeții înalți şi o linie severă a gurii, cu linia bărbiei aspră... Doamne, parcă se uita în oglindă. Semănau perfect. Ochii mei, figura mea, gîndi el.

Deodată, simţi o durere incredibilă. încercă să se uite în altă parte, dar nu reuşi. Auzi ca prin vis sunetul de uimire pe care-l scoase Emma, apoi cuvintele ei nedumerite:

- Eşti tu!

Vorbele începură să-i răsune obsesiv în minte. „Eşti tu, eşti tu". Nikolas încercă disperat să scape, dar trupul nu-l mai asculta. Se împiedică şi căzu la podea. Tabloul păru să-l tragă înăuntrul său, ca un magnet pentru suflet, absor- bindu-i viaţa cu totul. Se scufunda în întuneric, iar culorile, senzațiile, timpul, totul dispăru subit.

Se gîndi că moare şi îl copleşiră panica şi regretul. Ce viață goală dusese! Nimeni n-avea să-i plîngă dispariţia. Deodată, o dori pe Emma lîngă el. Voia să-i simtă brațele subțiri şi puternice în jurul lui, să se bucure de căldura ei... Dar nu simți nimic. Doar chinul ultimelor sale gînduri, care tocmai se stingeau.

Sîngele-mi curge fierbinte prin vene Şi-n
inimă-mi înfloresc înc-o dat Uimire,
fervoare, lacrimi, iubire, Toate uitate
de-un veac.

- Puşkin

Şapte

Moscova. 1707

Cineva i se adresă în rusă:

- Alteță, trebuie să plecăm. înălțimea ta...

Străinul era enervant de insistent. Nikolas se trezi încet, gemînd din cauza migrenei care-l chinuia. Simțea pe limbă gustul greu şi amar al vinului. Clipi cu durere şi descoperi că era aşezat la o masă, cu capul pe suprafața tare.

- Ați băut toată noaptea, rosti bărbatul pe un ton plin de reproş. Nu mai aveți timp să vă bărbieriți şi nici să vă schimbați hainele înainte de alesul miresei. Vă rog, prințe Nikolai, trebuie să vă treziți.

- Ce tot spui? rosti Nikolas, amețit şi nedumerit.

în aer plutea un parfum cunoscut, plăcut, nu ca acela de lînă şi de apret din casa lui englezească, ci unul de lemn şi

de luminări din ceară, amestecat cu merişor. Aroma îi amintea atît de mult de casă încît închise iar ochii şi trase aer adînc în piept. Treptat, îşi aminti ce se întîmplase, cum se certase cu soția lui, cum Soames adusese portretul în bibliotecă...

- Emma, spuse ridicînd capul cu ceva efort şi frecîn- du-se la ochi. Unde e soția mea? Unde...

Cuvintele i se stinseră pe buze cînd îşi dădu seama că se afla într-o cameră necunoscută. Un tînăr subțire, îmbrăcat în haine ca de pe vremuri, aştepta lîngă el. Ochii lui aveau aceeaşi culoare ca şi părul, ciocolatiu închis, şi străluceau de exasperare.

- O să vă găsim o nevastă după ce vă treziți suficient cît să ajungeți la ales, alteță.

Nikolas îşi cuprinse capul cu mîinile şi îl privi pe străin printre pleoapele îngustate.

- Tu cine eşti?

Omul oftă.

- Ați băut mai mult decît mă temeam! Cînd cineva uită numele servitorului lui preferat, e clar că are mințile furate de băutură. Sînt Feodor Vasilievich Sidarov, aşa cum bine ştiți.

Omul întinse mîna ca să-l ajute pe Nikolas să se ridice de la masă, dar prinţul se răsti pe un ton scăzut:

- Nu pune mîna pe mine.
- încerc să vă ajut, prințe Nikolai.
- Atunci spune-mi unde sînt şi ce s-a întâmplat după ce...

Nikolas se opri şi îşi privi hainele. Era îmbrăcat într-o vestă de catifea, pantaloni strimți şi o cămaşă albă cu mîneci bufante, la fel de ridicol de demodată ca şi aceea a valetului său. Roşi stînjenit şi furios, gîndindu-se că e victima vreunei farse. Privi în jur, iar supărarea i se transformă în uluire.

Camera arăta exact la fel ca aceea a uneia dintre casele Angelovsky din Moscova. Parchetul din lemn era tăiat în aşa fel încît să semene cu un covor persan, iar mobilierul era împodobit cu aur. Pereţii erau acoperiţi cu panourile de lemn pe care le văzuse de atîtea ori în copilărie şi pe care le lăsase definitiv în urmă cînd fusese exilat. Se.ridică, nesigur pe propriile picioare.

- Ce se petrece aici? şopti. Unde sînt? Emma, unde naiba eşti? continuă pe un ton tăios.

Sidarov păru alarmat.

- Prinţe Nikolai, vă simţiţi bine? Poate vreţi să mîncaţi puţină pîine cu peşte? Poate nişte vită afumată?

Nikolas trecu pe lîngă el în grabă şi se opri în prag, tresărind speriat. începu să umble pe coridoare şi prin camere, ca un animal prins în capcană, dezorientat, trans- pirînd din greu şi cu inima bătînd să-i sară din piept. Cîţiva servitori în costume desuete îl priviră confuzi, dar nici unul nu îndrăzni să-i vorbească.

- Prinţe Nikolai? se auzi vocea agitată a valetului din spatele său.

Nikolas nu se opri şi merse grăbit spre uşa de la intrare, pe care o deschise dintr-o smucitură, apoi rămase nemişcat, şocat. După cîteva momente se cutremură. în faţa lui se întindea, cît vedeai cu ochii, Moscova alb-aurie.

Conacul era pe un deal de la marginea oraşului şi se înălţa deasupra unui adevărat ocean de biserici împodobite cu cruci din aur. Printre biserici erau înşirate case din piatră şi lemn cu acoperişuri vopsite în verde, albastru şi roşu. Prin aer se împleteau fuioare de fum de la miile de cămine, amestecîndu-şi mirosul cu acela al zăpezii proaspăt căzute. Ca prin vis, Nikolas privi fulgii de mărimea unor pene de gîscă ce alunecau spre pămîntul îngheţat. Zăpada aşezată

deasupra oraşului strălucea în milioane de fragmente de cristal.

Prinţului îi tremurau atît de violent genunchii încît fu nevoit să se aşeze pe pragul înghețat, fiindcă nu mai putea să stea în picioare.

- Am murit? se întrebă.

îşi dădu seama că vorbise cu voce tare abia cînd auzi răspunsul sarcastic al lui Sidarov:

- Nu, deşi nu se poate spune nici că arătaţi prea bine. Şi cu siguranţă că o să muriţi dacă ieşiţi în frig aşa, fără palton.

Valetul îl atinse cu blîndeţe pe umăr.

- Prinţe Nikolai, mai bine intraţi în casă. Mi-aţi cerut să mă ocup de afacerile şi de proprietăţile dumneavoastră şi nu mi-aş merita banii dacă v-aş lăsa să vă îmbolnăviţi. Haideţi, trăsura o să fie gata curînd şi o să mergeţi să vă alegeţi mireasă, aşa cum aţi cerut.

Nikolas se ridică şi continuă să privească oraşul. îi venea să plîngă de fericire şi de frică, să se lipească de pă- mînt şi să-l sărute. Rusia, ţara lui mult-iubită. Totuşi Moscova în care ajunsese era mai tînără, mai dură decît aceea pe care o cunoştea el. Pădurea întunecată şi primitivă din jurul oraşului nu fusese încă tăiată şi curăţată. Pe străzi era înghesuială de căruţe, animale, vînzători ambulanţi, preoţi şi cerşetori şi nicăieri nu se vedeau casele şi trăsurile moderne. Satele din depărtare erau mici şi izolate, nu bogate şi înfloritoare cum şi le amintea.

Poate că era doar un vis, care avea să se termine curînd. Cum ajunsese acolo? Ce se întîmplase cu Emma şi cu Jacob? Dezarmat, nesigur, îl urmă pe Sidarov înapoi în conac. Valetul îi oferi o haină de aceeaşi culoare cu vesta pe care prinţul o purta deja.

- Daţi-mi voie să vă ajut cu asta, alteţă.

Haina grea îl învălui pe Nikolas în căldura ei. Veşmîntul avea nasturi înşiraţi de la piept pînă la jumătatea pulpei. Sidarov făcu un pas înapoi şi-l măsură din privire, apoi scoase un sunet mulţumit.

- Nu sînteţi la fel de chipeş ca de obicei, dar nu cred că viitoarea mireasă o să fie nemulţumită ,de înfăţişarea domniei voastre.

- A cui mireasă?

Sidarov rîse, de parcă Nikolas ar fi glumit.

- Mireasa înălţimii voastre, prinţe Nikolai. Oricine ar fi ea.

- Eu sînt deja însurat.

Valetul începu să rîdă mai tare.

- Mă bucur că v-aţi recăpătat simţul umorului, alteţă.

Nikolas nici măcar nu zîmbi.

- Nu vreau să-mi aleg nici o mireasă, rosti printre dinţi.

Deodată, Sidarov se supără.

- Dar, prinţe Nikolai, aţi spus doar că e timpul să vă însuraţi. Aţi trimis de veste să se adune cele mai frumoase fecioare din toate satele dimprejurul Moscovei şi acum au venit aici toate, vă aşteaptă. Familiile lor le-au adus din Suzdal, din Vladimir, chiar din Kiev şi din Ucraina! Acum spuneţi că nici măcar nu vreţi să le vedeţi? rosti el privindu-l dezaprobator pe Nikolas. E de la vin. Abia dacă ştiţi ce spuneţi. La fel ca oricărui rus, vă trebuie o zi să beţi, o zi să vă bucuraţi de beţie şi o zi ca să vă reveniţi.

- Eu nu prea mă bucur, spuse Nikolas ca pentru sine, sperînd din tot sufletul că era, într-adevăr, mort de beat.

Poate cînd se va trezi toate acele lucruri aveau să dispară. Pînă atunci însă, era într-o situaţie fără ieşire.

- Hai să alegeţi o mireasă, îl îndemnă valetul. Măcar treceţi printre ele. Cine ştie? Poate vedeţi vreo fată frumoasă şi vă îndrăgostiţi la prima vedere.

Nikolas își trecu mîinile prin păr. Nu voia să participe la bîlciul acela ridicol. îi era destul de greu cu nevasta pe care și-o alesese deja, dar decise să-i facă pe plac servitorului pînă cînd se termina visul.

- S-o facem și pe asta, spuse nemulțumit. Merg, dar n-o s-o aleg pe nici una.

- Foarte bine, îi spuse Sidarov pe un ton împăciuitor. Doar să vă uitați la ele. Merită măcar atît, după ce au străbătut atîta cale.

O mică ceată de servitori apăru ca să-l însoțească pe Nikolas la trăsură. îi înveliră picioarele cu blănuri, îi puseră cărămizi încinse sub tălpi și îi oferiră o cupă de vin.

- Fără băutură, începu Sidarov să spună în timp ce urca în trăsură.

Nikolas îi făcu semn să tacă, uitîndu-se urît la el peste marginea cupei. Avea nevoie să bea ceva și se săturase de atitudinea condescendentă a valetului. Vinul fierbinte și tare îl mai îmbărbătă, alungîndu-i spaima.

Trăsura aurită era trasă de șase cai negri și avea tălpi de sanie, care-o ajutau să alunece fără efort peste pătura de nea. Emblema Angelovsky era brodată pe pernele de catifea și desenată cu pietre și metale prețioase pe tavan și pe pereți.

- Sînt un Angelovsky, spuse Nikolas, atingînd emblema.

- Sigur că sînteți, aprobă Sidarov cu patos.

Nikolas îl privi pe valetul care începea să i se pară cunoscut. Familia Sidarov lucrase timp de multe generații pentru familia lui. Membrii ei îl însoțiseră în exil, dar prințul nu-și amintea pe nimeni numit Feodor. în copilărie, pe cel mai bătrîn dintre Sidarovi îl chema Vitia Feodorovich. Poate că valetul din fața lui era tatăl lui Vitia? Poate bunicul lui?

Atunci eu cine sînt? Nikolas bău restul vinului, ca să se ferească de răceala care i se strecurase în vene. Valetul îi spusese Nikolai. Prinţul Nikolai. Era numele unuia dintre stră-stră-străbunicii lui.

Trăsura trecu pe lîngă casele şi pieţele din posadă, porţiunea oraşului aflată între pereţii fortificaţi şi dealurile din jurul Moscovei. Oameni îmbrăcaţi în haine lungi, grele, purtînd căciuli de blană, se strîngeau pe marginea drumului şi chiuiau, făcînd semne spre trăsura prinţului. Scena îi aminti lui Nikolas de mulţimea curioasă care se adunase ca să-l vadă plecînd din St. Petersburg atunci cînd fusese trimis în exil.

- Unde mergem? întrebă sec.

- Nu vă amintiţi? Prietenul domniei voastre, prinţul Golorkov, e singurul din Moscova care are o casă destul de mare pentru toate femeile sosite la noi, şi s-a oferit cu bunătate să ne împrumute sala lui de bal pentru ceremonia de alegere a miresei.

- Foarte frumos din partea sa, spuse Nikolas ursuz, strîngînd în palme cupa de vin, acum goală.

Traversară oraşul, care era construit în cercuri concentrice precum foile unei cepe, avînd în centru Kremlinul, în unele părţi erau casele cu grădini mici, perfecte, ale nobililor. în altele, biserici cu domuri aurii erau adunate precum nişte plante exotice, făcînd colibele din lemn de pe lîngă ele să pară mici şi neînsemnate. Drumurile erau nepavate şi vechi, iar clădirile fuseseră construite din lemn.

Cu senzaţia clară că visează, Nikolas ascultă bătaia clopotelor. Bisericile ortodoxe anunţau începutul slujbei de dimineaţă. în nici un alt oraş de pe pămînt nu băteau clopotele atît de des, ca să creeze aşa o atmosferă de bucurie

și împăcare. Dacă era un vis, atunci era mai viu și mai detaliat decît oricare altul pe care-l avusese el vreodată.

Pînă la urmă, trăsura-sanie se opri în fața unui conac grandios, cu coloane din lemn și cîte un pavilion octogonal de fiecare parte. Oamenii care se adunaseră într-o parte și- ntr-alta a drumului și în fața porții strigară bucuroși cînd dădură cu ochii de Nikolas. El se ascunse pe banchetă cu o expresie întunecată pe chip.

- Cred că sînteți emoționat, remarcă Sidarov. Nu vă temeți, alteță, o să se termine curînd.

- Ar fi și cazul.

Doi servitori îmbrăcați în livrele de brocart și tremurînd ca frunza din cauza gerului năprasnic deschiseră portiera trăsurii și îl escortară pe Nikolas spre casă. Sidarov îl urmă îndeaproape, ducînd în brațe o cutie din lemn, cu încu- ietoarea și balamalele din aur. Gazda lor, probabil prințul Golorkov, aștepta în foaierul larg cu tavanul jos. Golorkov era un bătrînel cu început de chelie și mustață subțire și căruntă, care-i zîmbi cînd îl văzu.

- Nikolai, prietene, spuse cu o strălucire șireată în privire.

Se apropie și-l îmbrățișă pe Nikolas, apoi făcu un pas în spate ca să-l privească.

- O să-ți placă tinerele dinăuntru, te asigur. N-am văzut în viața mea atîtea femei frumoase, cu părul ca mătasea, cu sînii ca niște fructe pîrguite... N-o să fie greu să găsești una pe placul tău. Vrei să bem ceva înainte, sau mergem direct în sala de bal?

- Nimic de băut, interveni grăbit Sidarov, ignorînd privirea aspră a lui Nikolas. Sînt sigur că prințul e nerăbdător să le vadă pe pretendente.

Golorkov rîse.

- Cine l-ar putea învinui? Urmează-mă, Nikolai. Dă-mi voie să te conduc în paradis.

Pe coridoare răsunau ecourile vocilor feminine entuziasmate. Sunetul se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau de sala de bal. Cu emfază, Golorkov apucă mînerul în formă de cap de leu şi deschise uşa cu o mişcare largă. Dinăuntru se auzi un cor de sunete surprinse, apoi camera se cufundă în tăcere. Nikolas ezită înainte să intre, dar Sidarov şi Golorkov îl împinseră înăuntru.

- Doamne, spuse prinţul încet.

în sala de bal erau cel puţin cinci sute de femei, poate chiar mai multe. Aşezate într-o linie neuniformă, îl priveau aşteptînd să vină să le vadă. Majoritatea purtau sarafane şi haine roşii, culoarea preferată a ruşilor. Fiecare dintre ele avea părul împletit într-o coadă lungă, aşa cum obişnuiau să-l poarte doar fecioarele, şi prins cu o panglică sau cu un batic, o diademă sau un lanţ de argint. Cîteva dintre cele mai curajoase oftară admirativ cînd Nikolas se apropie de ele. Prinţul simţi că roşeşte şi se răsuci spre Sidarov, care era la un pas în spatele lui.

- Nu pot să... începu el, dar valetul îl înghionti cu putere.

- Doar uitaţi-vă la ele, maiestate.

- Te-ai intimidat? îl luă Golorkov peste picior. Nu-ţi stă în fire, Nikolai. Sau poate chiar nu vrei să te însori? îţi promit că nu-i atît de rău. în plus, trebuie să duci mai departe numele de Angelovsky. Alege-ţi o soţie, prietene, şi după aceea mergem să bem o vodcă.

„Alege-ţi o soţie", spus pe un ton la fel de obişnuit de parcă i s-ar fi oferit o gustare. Nikolas înghiţi în sec şi se apropie de unul dintre capetele şirului de femei. Avea picioarele grele, ca de plumb. Trecu încet de la o fată la alta, abia putînd să le privească în ochi. Ele chicoteau timid,

zîmbeau, îi şopteau încurajator sau, din cînd în cînd, îl priveau speriate, fiindcă nici ele nu voiau să fie acolo, la fel cum nici el nu voia. Pe măsură ce înainta, fetele îşi îndreptau umerii ca să-şi pună în valoare siluetele, îşi aranjau emoționate îmbrăcămintea şi părul. Fiecărei fete pe care Nikolas o respingea, Sidarov îi spunea o vorbă bună şi-i dădea un ban de aur din cutia pe care-o adusese cu el.

Pe la jumătatea şirului de potențiale soții, Nikolas văzu cu coada ochiului o fată cu părul roşcat, ceva mai înaltă decît celelalte. Era departe de el, dar uşor de observat fiindcă stătea aproape nemişcată în timp ce restul se agitau necontenit. Prințul nu-i vedea chipul, dar felul în care stătea ca să- şi ascundă înălțimea...

Merse direct la ea, iar Sidarov îl urmă consternat, spunînd tare:

- Prințe Nikolai, nu le-ați văzut pe cîteva dintre fetele astea frumoase!

Cînd ajunse lîngă tînăra cu părul roşu, Nikolas o apucă de mîini, se uită în ochii ei albaştri şi o scutură puțin. Furia şi uşurarea se amestecară în inima sa.

- Emma, se răsti, trecînd iară să-şi dea seama la engleză, ce faci aici? Ce se petrece?

Ea clătină din cap nedumerită şi răspunse într-o rusă fără cusur:

- Maiestate, nu înțeleg, iertați-mă dacă v-am ofensat.

Nikolas îi dădu drumul, sărind ca ars. Emma nu vorbea rusă, dar era vocea ei, venind de pe buzele ei. Chipul era al ei, trupul, ochii la fel. Uluit, o privi multă vreme, în timp ce restul lumii începu să se agite şi să vorbească din ce în ce mai tare. Sidarov i se adresă fetei:

- Tu, cea cu părul roşu, rosti el calm. Cum te cheamă?

Ea răspunse încă privindu-l pe Nikolas:

- Emelia.

- Vreau să vorbesc cu tine, spuse prinţul pe un ton scăzut. Acum.

înainte ca oricine altcineva să apuce să schiţeze vreun gest, el o apucă de braţ şi o conduse afară din sala de bal. Mulţimea de femei începu să se agite, iar şirul deveni o masă dezorganizată. Prinţul Golorkov începu să rîdă din toată inima.

- Nikolai, strigă el, trebuie să aştepţi pînă după ceremonie ca să rămîi singur cu ea!

Nikolas ignoră grupul din spatele lui şi continuă s-o tragă de mînă pe fată. Ea îl urmă mai mult uimită decît supusă, iar el o conduse în cea mai apropiată cameră goală şi închise uşa în urma lor. Abia atunci tînăra îşi trase mîna din mîna lui, răsucindu-şi încheietura ca să scape de el.

- Ce s-a întîmplat? întrebă prinţul apropiindu-se mult de ea. Ne certam în bibliotecă, apoi a venit Soames şi a adus portretul ăla, apoi totul s-a întunecat...

- îmi pare rău, nu înţeleg, spuse ea în rusă, frecîndu-şi încheietura care o durea.

îl privi cu teamă, de parcă s-ar fi îndoit că prinţul era în toate minţile. Pe Nikolas îl înfurie uşurinţa cu care ea vorbea ruseşte.

- Ultima dată cînd te-am văzut ştiai mai puţin de zece cuvinte în limba mea!

Fata începu să se retragă.

- Nu cred că ne-am mai întîlnit vreodată, şopti speriată. Maiestate, vă rog, lăsaţi-mă să plec...

- Aşteaptă, stai. Nu te teme de mine.

Nikolas o trase înapoi şi o îmbrăţişă, încercînd să înţeleagă ce se întîmpla.

- Nu mă cunoşti, Emma?

- Am auzit de prințul Nikolai, de care toți se tem și pe care toată lumea îl respectă.

Nikolas îi apucă părul împletit, coada care-i cădea pe spate, și spuse:

- Același păr, aceeași piele...

îi mîngîie obrazul palid și simți un val de bucurie. O strîngea în sfîrșit în brațe, iar ea era atît de frumoasă, atît de cunoscută. Buzele desfăcute îi erau la fel de pline și de tentante ca întotdeauna. Se aplecă și o sărută deodată, iar ea tresări șocată, fără să-i răspundă și fără să se ferească. Nikolas încheie sărutul cu o atingere fugară, tandră, a buzelor, apoi ridică privirea.

- Același gust, rosti gutural. Trebuie să fii tot tu. Nu-ți amintești de mine?

Cineva bătu la ușă, apoi se auzi vocea lui Sidarov:

- Prințe Nikolai? Alteță...

- Nu acum! se răsti acesta.

Aștepta pînă cînd auzi pașii îndepărtîndu-se, apoi își îndreptă atenția spre fata din brațele sale, pe care o strînse la piept. închise ochii și îi inhală parfumul.

- Nu știu ce se întîmplă, îi spuse la ureche. Nimic nu are sens.

Emelia se zbătu să scape de el și, îndepărtîndu-se cîțiva metri, îl privi nedumerită, atingîndu-și buzele cu degetele. Avea ochii mari și albaștri.

- Prințe, m-ai ales pe mine? De asta m-ai luat deoparte în felul ăsta?

Nikolas tăcu, încercînd să-și dea seama ce se întîmplase. Emelia îi citi expresia de pe chip și dădu scurt din cap, de parcă ar fi primit răspunsul la o întrebare care o măcina.

- Așa mă gîndeam, spuse pe un ton grav. Cumva am știut că, dacă vin la Moscova, o să mă alegi pe mine.

- De unde ai ştiut? întrebă el cu greu.

- Aşa am simţit. Ştiam ce se spune despre prinţ şi m-am gîndit că aş fi o soţie bună pentru un bărbat ca tine.

Nikolas se apropie, dar ea făcu un pas mic înapoi. El se chinui să rămînă pe loc, deşi îşi dorea s-o strîngă iar în braţe.

- Ce se spune despre mine?

- Că eşti modern şi inteligent. Se mai spune că-l susţii pe ţar, fiindcă ai petrecut ceva timp în vest şi-i înţelegi pe străini. Ba chiar te şi bărbiereşti ca ei.

Emelia îl privi curioasă.

- Toţi bărbaţii din satul meu poartă barbă.

Se apropie încet de el şi îi atinse chipul. îi mîngîie de cîteva ori bărbia cu degetele ei moi, apoi zîmbi timid.

- E fină, ca a unui băieţel.

Nikolas îi prinse mîna şi-i lipi palma de obrazul său. Era caldă, reală... Prea reală ca să fie doar în vis.

- Emma, uită-te la mine. Spune-mi că n-ai mai fost cu mine. Spune-mi că nu ne-am atins niciodată, că nu ne-am sărutat. Spune-mi că nu mă cunoşti.

- Eu...

Ea clătină din cap neputincioasă, privindu-l în ochi. Nikolas îi dădu drumul şi începu să se plimbe în cerc prin cameră, obligînd-o să se răsucească după el dacă voia să-l vadă.

- Atunci cine eşti? întrebă prinţul pe un ton scăzut, simţindu-se furios şi gol pe dinăuntru.

- Sînt Emelia Vasilievna.

- Şi familia ta?

- Tatăl meu a murit, iar unchiul şi fratele meu au fost luaţi din satul nostru şi trimişi să muncească la construirea oraşului nou de pe Neva. Eu nu puteam să locuiesc singură şi nici n-am vrut să mă mărit cu vreunul dintre cei de-acolo.

- De ce nu?

- Mulți au fost luați de țar și duși să construiască St. Petersburgul. Nici unul dintre cei care au rămas n-a vrut să se însoare cu mine.

El tăcu întrebător, așa că ea continuă după o scurtă ezitare:

- Familia mea nu era prea simpatizată în sat, din cauza opiniilor politice ale tatei. Dar nu mi-a păsat că nu mă voia nici unul. Sînt ori prea bătrîni, ori prea tineri, și nici unul nu poate să muncească. Toți sînt săraci. Eu voiam mai mult de-atît.

- Mai mulți bani?

- Nu, spuse ea. Vreau pe cineva cu care să pot să vorbesc. Vreau să învăț lucruri, să aflu cum e lumea din spatele pădurii.

Aplecă privirea, stînjenită, sinceră:

- Bineînțeles că nu mă deranjează să fiu bogată. Cred că mi-ar plăcea să aflu cum este.

Deodată, Nikolas rîse, sincer amuzat. Comentariul era atît de tipic pentru Emma, direct și fermecător.

- Astfel de ambiție sinceră ar trebui răsplătită.

- Alteță? întrebă ea nedumerită.

Nikolas trase aer adînc în piept, apoi spuse:

- O să mă însor cu tine și o să joc jocul ăsta o vreme. Cu voia Domnului, o să se termine mai devreme sau mai tîrziu.

- Ce să se termine?

- Coșmarul, spuse el încet. Viziunea. Cum vrei să-i spui. Pare atît de real încît încep să mă gîndesc că am înnebunit, dar oricum nu pot să fac mare lucru, nu-i așa? Te aleg pe tine, Emma, Emelia, oricine ai fi. O să te aleg mereu pe tine, deși s-ar putea să mă blestemi pentru asta mai tîrziu.

- Nu înțeleg...

- Nu contează, spuse el întinzîndu-i mîna. Vino cu mine.

Ea ezită, apoi întinse mîna şi degetele li se împreunară. Nikolas o duse înapoi în sala de bal, unde Golorkov, Sidarov şi toate femeile adunate acolo aşteptau curioşi. Cu o mişcare extravagantă, Nikolas o arătă pe femeia îmbujorată care-l însoţea.

- Aceasta e mireasa mea, spuse pe un ton numai pe jumătate serios.

Prinţul Golorkov aplaudă.

- Excelentă alegere, Nikolai! Ce femeie frumoasă! Sînt sigur că o să-ţi facă mulţi fii sănătoşi.

Nikolas se întoarse către Sidarov şi ridică o sprinceană.

- Cînd e nunta?

întrebarea îl făcu pe Golorkov să rîdă nestăpînit.

- Cît spirit de glumă!

Sidarov încercă să-şi ascundă îngrijorarea sub masca subţire a unui zîmbet.

- în această noapte, bineînţeles. La palatul Angelovsky. Doar dacă înălţimea voastră doreşte să mai aştepte...

- în seara asta să fie, rosti Nikolas scurt. Vreau să mă întorc acasă.

- Dar băutura noastră? protestă Golorkov.

Nikolas încercă să zîmbească prietenos.

- Dacă nu te deranjează să bem altă dată...

- Oricînd doreşti, răspunse bărbatul mai în vîrstă, încă rizind.

Nikolas merse înapoi acasă cu trăsura în care acum îl însoţea Emelia, aşezată alături de el. Sidarov stătea pe bancheta din faţa lor. Tînăra vorbi puţin, doar ca să refuze să împartă blănurile cu care era învelit Nikolas.

- Nu mi-e frig, spuse ea.

Prinţul pufni ironic.

- Serios? Atunci de ce eşti albastră şi de ce tremuri?

Ridică o parte a blănii şi îi făcu semn să i se alăture.

- Nu-i nevoie să fii modestă. N-am de gînd să te seduc cu valetul lîngă noi. Oricum, o să fim căsătoriți peste cîteva ore. Vino şi stai lîngă mine.

- Nu mi-e frig, repetă ea cu încăpățînare, în timp ce dinții începură să-i clănțăne.

- Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă îngheți înainte să ajungem acasă.

- E mai puțin periculos aici decît sub blana aia, spuse ea arătînd spre acoperămînt, apoi întorcînd capul în cealaltă direcție, ca să-i dea de înțeles că discuția se terminase.

Sidarov asculta atent, cu o urmă de satisfacție în privire.

- Se pare că ați ales bine, prinţe Nikolai, remarcă el. O femeie cu spirit puternic e potrivită să-i fie soție oricărui bărbat.

Nikolas îi aruncă o privire aspră, dar nu spuse nimic.

Cînd ajunseră la conac, Nikolas şi Emelia fură separați de o armată de servitori hotărîți să înceapă pregătirile de ceremonie. Prințul se închise în camerele sale şi ceru să i se aducă nişte vodcă şi ceva de mîncare. Gustările sosiră aproape imediat, iar Sidarov îl rugă să facă bine şi să nu se îmbete înainte de nuntă.

Nikolas se plimbă prin dormitor, cu sticla de băutură în mînă. Auzea zgomotele venind din încăperile de dedesubt - paşi grăbiți, voci ascuțite, rîsete bucuroase. Dispoziția i se înrăutățea din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului.

Se uită în jur, atent la cuverturile din mătase bizantină de pe pat, cusute cu perle şi fir aurit. Un „A" imens, în alfabetul chirilic, era brodat în centrul aşternutului de mătase. Cufărul din lemn cioplit, aşezat într-un colț al dormitorului,

conținea un set de pistoale cu miner de aur și trăgaci în formă de dragon, niște blănuri, un arc și o tolbă cu săgeți. Nu cunoștea nici unul dintre toate acele obiecte.

închise cufărul și duse vodca la gură, iar privirea îi căzu asupra unui tablou atîrnat pe peretele din fața sa, cu rama din aur învechit și strălucind ca o icoană. Se uită șocat la pictură, iar vodca îi alunecă dureros pe gît, înecîndu-l. Mai văzuse icoana aceea, de mii de ori. Era atîrnată în dormitorul lui din copilărie, o adusese cu el în camerele sale cînd crescuse, apoi o luase în Anglia, în exil.

- Doamne, spuse cu voce tare, împiedicîndu-se în grabă să ajungă la ea. Ce caută aici? Ce se petrece?

Icoana îl reprezenta pe profetul Ilie în mijlocul unui nor rubiniu, urcînd în carul său de foc tras de cai roșii. Nikolas ținuse întotdeauna la icoana aceea, fiindcă avea culori atît de strălucitoare și o lucrătură atît de frumoasă. Nu mai văzuse pe nicăieri una asemănătoare.

O recunoscu, solidă, aceeași, și deodată i se păru că viața lui adevărată, cea de dinainte, dispăruse fără urmă.

- Nu vreau asta, spuse în șoaptă, dar cu atîta ardoare încît ar fi putut foarte bine să țipe. N-am cerut așa ceva și sigur n-am ales așa ceva!

Se uită la cercul de foc, făcu un pas în spate, apoi aruncă sticla de vodcă direct spre icoană. Recipientul se sparse și dărîmă pictura jos de pe perete.

Imediat se auzi o bătaie la ușă și un servitor îl întrebă dacă totul era în regulă. Nikolas se răsti incoerent, iar omul se retrase în grabă. Aplecat deasupra icoanei căzute, prințul se uită fix la zgîrietura adîncă pe care tocmai o făcuse și care traversa norul rubiniu. Oare avea să mai fie acolo peste o sută, o sută cincizeci de ani?

Şi dacă totul era real? Poate că murise şi ajunsese în iad. Poate că era condamnat să fie martorul istoriei nefericite a familiei sale, privind prin ochii unuia dintre strămoşii săi.

îi veni o altă idee şi simți cum i se înmoaie genunchii. Se îndreptă spre pat şi se aşeză. Dacă era într-adevăr prințul Nikolai, care urma să se însoare cu o femeie pe nume Emelia, atunci istoria nu era scrisă încă. Fiul lor, Alexei, va avea un fiu, pe Serghei, urmat de Serghei II şi de Dimitri...

- După aceea, spuse Nikolas cu voce tare, o să mă nasc eu. Şi Mihail.

Dacă putea să nu aibă un copil cu Emelia, atunci dinastia Angelovsky avea să se termine acolo, iar abuzul şi moartea lui Mihail n-ar mai fi avut niciodată loc. Şi nici viața păcătoasă a lui Nikolas însuşi n-ar mai fi existat.

Se cutremură îngrozit. Poate că i se dăduse puterea să facă în aşa fel încît să nu se nască deloc.

în ciuda insistenței lui Sidarov, Nikolas nu făcu baie înainte de nuntă, nu se bărbieri şi nu îşi schimbă nici măcar hainele. Se închise în camera sa şi bău încet, dar sigur, încercînd să se trezească din coşmar. îi era imposibil să meargă la ceremonie. Poate că era multe lucruri, dar nu şi bigam. Nu era Nikolai Întîi, era Nikolas Dimitrievich Angelovsky, şi locul lui era în Londra anului 1877, alături de Emma Stokehurst.

Prin uşă se auzi vocea înfundată a lui Sidarov:

- Au venit oaspeții, prințe. Ceremonia începe imediat cum sînteți pregătit. N-o să-i lăsați să aştepte, nu-i aşa?

- Nu mă însor cu nimeni, spuse Nikolas fără să se mişte din locul în care era.

Urmă o tăcere lungă, apoi Sidarov răspunse pe un ton agitat:

- Foarte bine, maiestate, dar trebuie să-i informați dumneavoastră pe oaspeți, și pe mireasă de asemenea. Eu refuz să fac asta, chiar dacă după aceea mă dați afară și o să mor de o moarte mizerabilă, îngropat sub zăpadă. Nu. În nici un caz n-o să fiu eu acela care le spune.

Nikolas se ridică încet în picioare și se apropie de ușă, deschizînd-o cu o mișcare bruscă. Se uită de sus la servitorul care era palid și părea supărat.

- Nu mă deranjează să le spun eu, se răsti prințul. Du-mă la ei.

Sidarov strînse din buze, apoi rosti:

- Da, alteță.

Îl conduse pe Nikolas în camera mare de la parter, care acum era atît de plină cu icoane încît abia dacă mai era loc pentru altceva. O masă mare, în partea din spate a încăperii, susținea un tort imens și platouri cu migdale, curmale și alte asemenea delicatese. Alături de ele erau așezate cupe pline cu vin. Oaspeții erau îmbrăcați de gală și printre ei se afla și prințul Golorkov. Toată lumea se adunase în jurul unui preot într-o robă neagră, așezat la un altar improvizat, pe care fusese așezată o biblie uriașă. Lumea zîmbi și toți scoaseră exclamații încîntate la vederea lui Nikolas. El aruncă o privire către adunare, oprindu-și ochii asupra Emeliei.

I se strînse stomacul cînd o văzu. Purta un sarafan din brocart și mătase albă, iar pe deasupra avea o tunică aurie cu mînecile puțin cam scurte. Vreun binefăcător, poate soția lui Golorkov, îi dăduse hainele pentru nuntă. Voalul brodat cu perle pe care-l purta pe cap era prins sub o diademă cu rubin pe frunte. Părea foarte calmă, dar buchetul din flori uscate, prinse cu o panglică trandafirie, îi tremura vizibil în mînă și cîteva petale căzuseră deja pe podea.

Acel semn de emoție îi sfîșie inima lui Nikolas, care simți că nu poate s-o respingă în fața tuturor acelor oameni. Nu putea s-o abandoneze așa. Ea îl privi cu speranță, zîmbind puțin, așa cum îl privise odată și Emma Stokehurst.

Amețit, Nikolas se apropie și se așează lîngă ea. încurajat de oaspeți, Golorkov se apropie și îi dădu prințului biciul argintiu de ceremonie, simbolul autorității soțului asupra soției sale. Nikolas clătină din cap cînd îl văzu. Golorkov se încruntă.

- Dar, Nikolai...

- Nu, spuse prințul scurt, întorcîndu-se spre Emelia și uitîndu-se direct în ochii ei albaștri. O să ne căsătorim ca occidentalii, fară bici.

Din mulțime se auziră murmure întrebătoare, dar preotul aprobă din cap, iar barba lungă îi atinse pieptul.

- Se va face cum dorește prințul.

Slujba începu pe un ton scăzut, iar lui Nikolas și Emeliei li se dădu cîte o icoană mică pe care să o țină în mînă și cîte o bucată de pîine neagră de mîncare. Verighetele grele, din aur, pe care Nikolas le recunoscu din colecțiile de bijuterii vechi ale familiei, fură binecuvîntate, apoi mirii și le puseră pe degete. Prințul nu se uită la Emelia, ci se concentră la ceremonie, și ținu brațul încordat cînd preotul le legă încheieturile cu o eșarfă din mătase. Foarte demn, preotul îi conduse împrejurul altarului, apoi desfăcu legătura. Urmînd indicațiile sale, Emelia se aplecă, vrînd să îngenuncheze. Tradiția cerea ca mireasa să pună fruntea pe pantoful mirelui, supusă.

Dîndu-și seama ce se întîmpla, Nikolas o prinse de coate și o ridică înainte ca genunchii ei să atingă podeaua. Tînăra tresări, surprinsă, și se dezechilibră puțin.

- Obiceiul vestic cere să ne sărutăm, spuse prinţul destul de tare ca să fie auzit de toată lumea. Soţia mea nu o să fie o sclavă, ci un partener egal în căsnicie.

Cîţiva dintre oaspeţi rîseră stînjeniţi, de parcă prinţul ar fi făcut o glumă proastă. Nikolas nici măcar nu zîmbi, ci se uită doar la soţia sa, aşteptînd.

- Da, Nikolai, şopti ea pînă la urmă, închizînd ochii cînd el se aplecă să o sărute.

Buzele ei moi şi inocente se desfăcură sub presiunea buzelor lui. Nikolas îşi strecură mîinile pe după gîtul ei, îi atinse pielea mătăsoasă şi o trase mai aproape. Greutatea fermă a sînilor ei îi apăsă pieptul. Nikolas îşi stăpîni un geamăt de plăcere. O dorea cu o disperare teribilă, din fiecare fibră a corpului său, şi simţea asta pînă în adîncul sufletului. Cumva, însă, reuşi să-i dea drumul. Preotul le întinse o cupă din lemn din care să bea, oaspeţii aplaudară, apoi ceremonia se încheie.

- Să ne bucurăm! strigă cineva, iar adunarea se îndreptă ca un singur om spre tortul şi cupele de vin de pe masă.

Nikolas îşi privi soţia, tulburat, gîndindu-se la toate lucrurile pe care voia să i le facă. Pasiunea care pusese stăpînire pe el îl făcea să fie nepăsător la orice altceva. Nu conta cum o chema, atîta vreme cît toate simţurile îi spuneau că este Emma. Trupul ei, spiritul ei îndrăzneţ, simpla sa prezenţă, toate îl atrăgeau fără putere de scăpare, aşa cum se întîmplase întotdeauna. Sidarov apăru lîngă el de nicăieri şi îl înghionti discret.

- Alteţă, spuse din colţul gurii, acum puteţi s-o duceţi sus pe mireasă. Aveţi nevoie de ceva?

Nikolas îşi luă ochii de la Emelia destul cît să răspundă cu subînţeles:

- De intimitate. Dacă vine cineva în apartamentele mele după noi, îl omor.

- Dar, prințe Nikolai, tradiția cere ca oaspeții să vadă cearceaful după două ore de la căsătorie.

- Nu și tradiția vestică.

Sidarov dădu din cap, chinuit.

- Nu-i ușor să fii servitorul cuiva atît de modern. Bine, alteță, o să țin pe toată lumea departe de camerele domniei voastre.

Nikolas îi oferi Emeliei brațul său, iar ea îl luă imediat, aplecînd capul ca să-și mascheze obrajii îmbujorați. Un cor de urale îi urmă în timp ce părăseau sala cea mare. Atent la strînsoarea Emeliei și la felul în care ea-și măsura pașii după ai lui, prințul simți un val de dorință. O voia prea mult ca să permită cuiva să intervină între ei, indiferent care ar fi fost consecințele. Pentru cîteva ore, lumea avea să dispară, iar el o să se piardă în plăcerea trupului ei. O conduse în dormitorul său și închise ușa în urma lor. Servitorii aduseseră deja acolo carafe de apă, vin și lumînări groase de ceară care luminau camera într-un auriu delicat.

Emelia rămase nemișcată, respirînd superficial și uitîndu-se la el cu ochii mari. Blînd, Nikolas îi scoase diadema din păr și îi ridică voalul cu perle, apoi le puse deoparte, pe o măsuță de lîngă ei.

- întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse încet.

Ea se supuse, trăgînd repede aer în piept și tresărind cînd el îi apucă părul împletit și începu să i-l desfacă, eliberînd buclele arămii și pieptănîndu-le cu degetele. Fiecare mișcare pe care o făcea era lentă, atentă, deși își dorea să poată s-o arunce pe pat și să o posede imediat. îi scoase tunica aurie și o lăsă să cadă pe podea, apoi o trase spre el și o atinse peste sarafan, mîngîind-o. Ea tresări și se

lipi de el, iar Nikolas îi apucă în palme sînii rotunzi, făcîndu- i sfîrcurile să se întărească.

Prinţul rămase uimit de încrederea pe care i-o arătă soţia sa, de inocenţa cu care i se oferea. Se aplecă peste umărul ei şi o sărută pe gît, cu inima bătîndu-i nebuneşte. îi mîngîie abdomenul şi îşi lăsă palma să alunece spre centrul ascuns al trupului ei. Tremurînd, Emelia se sprijini mai mult de el, respirînd greu cînd îl simţi apăsîndu-şi palma între coapsele ei şi încălzind locul.

Nikolas preferase întotdeauna să facă dragoste în tăcere, ca actul să fie pur fizic şi să nu implice emoţii. Cuvintele spuse într-un astfel de moment erau prea intime şi prea revelatoare, dar simţi nevoia să-i vorbească, să calmeze tensiunea care o făcuse să se încordeze brusc.

- N-o să-ţi fac nimic rău, ruişka.

- Nu mi-e frică, răspunse ea, întorcîndu-se spre el. Doar că... nu ne cunoaştem.

Lui îi venea s-o întrebe dacă e chiar aşa şi voia să-i spună că o ţinuse în braţe de mai multe ori decît putea să numere. Te cunosc, Emma. Fiecare părticică a trupului tău, fiecare expresie de pe chip. Ştia cum s-o facă să simtă plăcere, stînjeneală, furie... Dar oare asta însemna că o cunoaşte? Secretele inimii ei, ale minţii ei, lucrurile la care visa şi spera, toate rămăseseră pînă atunci un mister pentru el.

Se uită la femeia din faţa lui, mîngîind absent o buclă din părul ei roşcat.

- Ai dreptate, spuse încet. Sîntem doi străini, iar ăsta e un început nou pentru amîndoi. O să fie nevoie să avem încredere unul în celălalt, harasho?

-Da.

Ea zîmbi timid, întinzînd mîinile ca să-i scoată haina. El o ajută, apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni. Prinzînd curaj, Emelia îi desfăcu butonii, iar prinţul îşi scoase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă pe podea, apoi se încordă, rămînînd nemişcat cît timp ea îi privi pieptul, aşteptînd să-i audă reacţia la vederea cicatricilor.

Emelia părea doar curioasă şi timidă. îi atinse clavicula şi muşchiul tare de dedesubt, iar vîrfurile. degetelor ei lăsară mici şi tandre puncte de foc pe pielea lui.

- Eşti un bărbat frumos, şopti.

Surprins că-l ia peste picior, fiindcă nimeni nu-i spusese vreodată că cicatricile sale erau frumoase, Nikolas se uită în direcţia privirii ei şi rămase uluit. Nu avea nici o urmă, nici o bucată de piele însemnată. Duse mîna la piept cu o mişcare tremurată, apoi îşi privi încheieturile, amîndouă curate, perfecte.

- Doamne, spuse răguşit, simţind că-i cedează genunchii. Ce se întîmplă cu mine?

Emelia se retrase cîţiva paşi şi-l privi nedumerită.

- Prinţe Nikolai? Nu te simţi bine?
- Ieşi afară, spuse el pe un ton aspru.

Ea păli.

- Poftim? întrebă cu ochii în lacrimi.
- Ieşi, repetă el ca prin vis. Te rog. Dormi în altă cameră.

Emelia tresări, apoi îşi şterse lacrimile.

- Cu ce am greşit? Nu-ţi sînt pe plac?
- Nu are legătură cu tine. îmi pare rău. Eu...

Nikolas clătină din cap, incapabil să mai vorbească. Se întoarse cu spatele la ea şi aşteptă să o audă ieşind. îl dureau tîmplele de parcă ar fi avut două cuie înfipte în ele.

- Doamne, şopti uluit, intonînd teamă şi bucurie în acel unic cuvînt.

își căută din nou cicatricile și rămase iar șocat cînd nu le găsi acolo. Urmele de bici și arsurile făcuseră ani întregi parte din el. Le privise oricînd avea nevoie să-și amintească de cruzimea semenilor săi. Cum de nu mai erau? Dovada vizibilă a experiențelor care-l formaseră dispăruse, și fără ele simțea că îi fusese furată identitatea. ^

Se așeză pe un fotoliu din apropiere. Nu se simțise niciodată atît de izolat. Era departe de tot ce-i era cunoscut. Nu știa cum să se întoarcă la viața sa dinainte și nici nu era sigur că vrea asta. Nu avea nimic în acea viață, nu avea pe nimeni, și distrusese deliberat orice șansă ar fi avut la o relație bună cu Emma Stokehurst. La ce ar mai fi putut să se întoarcă acum?

Deodată își recăpătă uzul rațiunii. Ar fi fost o greșeală tragică să se culce cu Emelia. N-avea rost să riște o sarcină. Nu putea să se atingă de ea. Familia Angelovsky avea să se termine odată cu el, iar lumea avea să fie un loc mai bun.

Se gîndi la Emma Stokehurst, care-l aștepta în viitor. Se gîndi cum ar fi fost să nu se însoare niciodată cu ea, să nu o aibă alături, și ignoră răceala care-l cuprinse.

Se uită la una dintre carafele cu vin și se întrebă dacă n- ar fi fost mai bine să se îmbete, deși știa că, și dacă făcea asta, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Cel mult ar fi scăpat o vreme din realitate, dar cînd s-ar fi trezit ar fi avut aceeași problemă și n-ar fi știut nici atunci ce era de făcut.

Sidarov nu spuse nimic a doua zi, chiar dacă probabil bănuia că Nikolas nu se culcase cu Emelia. Figura lui subțire era lipsită de orice expresie, dar sprîncenele întunecate se ridicară bănuitor cînd dădu cu ochii de prinț.

- Bună dimineața, alteță. Mi-am luat libertatea să vă pregătesc o baie, în caz că vreți să vă spălați astăzi.

Nikolas dădu din cap şi-l urmă pe valet în camera de baie privată, de lîngă conac.

- Nu v-aţi schimbat hainele de două zile, remarcă Sidarov, ridicînd îmbrăcămintea pe care Nikolas o dăduse jos. Toată casa o să se bucure că vă îmbăiaţi.

Comentariul îi aminti prinţului de scrupulozitatea cu care se spălau ruşii. Chiar şi cel mai umil dintre ţărani făcea baie des. Acela era un domeniu al vieţii în care slavii erau mult mai avansaţi decît occidentalii, mai ales în acele vremuri. Englezii de pe atunci se temeau să se spele prea des, crezînd că asta-i făcea mai vulnerabili la boli.

Baia construită din lemn era curată şi spaţioasă, cu ferestre din sticlă aşezate sus pe perete, ca să permită luminii să intre. O cameră încăpătoare, plină cu mobilier tapiţat cu brocart şi nişte şeminee mari, baia era închisă ca să păstreze căldura înăuntru. Nikolas oftă de plăcere şi coborî în apa plină de ierburi parfumate. Căldura îi cuprinse trupul şi-i detensionă muşchii încordaţi, iar el închise ochii şi îşi sprijini capul de marginea căzii din lemn.

- Să vă las singur o vreme? întrebă Sidarov.
- Da, răspunse prinţul fără să deschidă ochii.
- Mă întorc mai tîrziu să vă aduc ustensilele de bărbierit, după ce vi se înmoaie barba.

O vreme, Nikolas nu auzi altceva decît picuratul aburului pe geamuri şi foşnetul valurilor mici pe care le făcea el însuşi cînd se mişca. De deasupra căminului aprins se ridica un fuior subţire de fum. Adormit, relaxat, prinţul îşi lăsă mintea să viseze pînă cînd auzi paşi pe podea.

- Sidarov? întrebă încet.
- Nu, se auzi răspunsul blînd al unei femei.

Nikolas deschise ochii şi o văzu prin aburul strălucitor pe Emelia, care se apropia de cadă. Purta o rochie simplă,

albastră, de la țară. Avea ochii roșii de plîns și expresia aceea hotărîtă pe care el o cunoștea atît de bine. Se ridică și o privi bănuitor, întrebîndu-se dacă venise să-i reproșeze ceva. Dumnezeu știa că ar fi avut tot dreptul. Vocea soției sale tremură puțin:

- L-am întrebat pe Sidarov unde ești. Trebuia să-ți vorbesc, să te întreb...

- Ce să mă întrebi? murmură Nikolas, fascinat de apariția ei misterioasă, de silueta ei subțire profilată pe norii de abur.

- Dacă-ți pare rău că m-ai ales pe mine, continuă ea încruntîndu-se. Poate că nu sînt suficient de frumoasă, sau poate că sînt altfel decît altele, dar îți promit că o să fiu o soție foarte bună! Pot să învăț să fiu ca femeile din vest...

- Emelia, o întrerupse el, vino încoace.

Ea ezită, apoi se apropie și își sprijini șoldul de marginea căzii. Nikolas întinse mîna și îi cuprinse degetele în palma lui umedă. Se forță s-o privească în ochi și spuse:

- îmi pare rău pentru aseară. îmi pare rău că te-am gonit așa.

Aproape că se înecase. Scuzele nu erau unul dintre punctele lui forte.

- Tu n-ai greșit cu nimic, adăugă cu greutate.

Ea îl privi neîncrezătoare, strîngîndu-i mîna.

- Sper că e adevărat, dar...

- Numai pe tine te-am vrut. Dacă n-ai fi fost ieri acasă la Golorkov, n-aș fi ales pe nimeni altcineva.

Obrajii ei se colorară într-un trandafiriu palid.

- E adevărat?

- Ești o femeie frumoasă și, Dumnezeu mi-e martor, sînt foarte atras de tine.

- Atunci de ce nu ai...

- Lucrurile sînt foarte complicate pentru mine, spuse Nikolas, făcînd o grimasă de dispreț din cauza nepriceperii sale. Nu pot să-ți explic într-un fel în care să înțelegi. La naiba, mi-aș dori să pot să înțeleg chiar și eu.

Emelia tăcu o clipă, privindu-l în ochi.

- Vreau doar să știu dacă mă vrei drept soție.

Nikolas se simți prins de privirea ei.

- Da, se auzi spunînd.

Ea dădu din cap, ușurată.

- Atunci o să rămîn cu tine și o să fac așa cum spui. Cînd vrei să vin în patul tău, e suficient să mă chemi.

Nikolas înghiți în sec și îi dădu drumul la mînă, apoi începu să se spele pe față. Nu putea să-și dea voie să se gîndească la ea în patul lui, la dorința care-l chinuia. Dacă nu voia să declanșeze un șir de evenimente care aveau să culmineze cu viitorul lui dezastruos, trebuia să se stăpînească.

- Sidarov o să-mi aducă briciul în curînd, spuse șter- gîndu-și apa de pe obraji și de pe bărbie.

Timid, Emelia făcu semn spre săpunul cu miros de lavandă de lîngă cadă.

- Să te spăl pe cap, prințe Nikolai?

- Nu e nevoie, mă descurc.

- Nu mă deranjează. O soție bună trebuie să învețe să facă lucrurile astea pentru soțul ei.

Ridică una dintre gălețile cu apă de lîngă șemineu și o aduse lîngă el. Nikolas ezită, întrebîndu-se cum s-o refuze. O privi în ochi și cedă, oftînd. De ce să nu-i dea voie să-l ajute? Ce rău putea să facă? Se aplecă înainte și tresări cînd simți apa fierbinte atingîndu-i pielea.

- Ai un păr foarte frumos, spuse ea dîndu-i la o parte șuvițele umede de pe chip. De culoarea mierii negre, doar cu cîteva urme de auriu pe deasupra.

- Nu e atît de special.

O privi crispat cum îşi suflecă mînecile rochiei şi cum ridică săpunul alunecos.

- E bine că nu eşti vanitos, rosti ea. Mulţi bărbaţi ar fi, dacă ar arăta ca tine, continuă pe un ton uşor amuzat.

Trecu în spatele lui şi începu să-i clăbucească părul.

- Te rog să închizi ochii. Nu vreau să-ţi intre săpun în ei.

Nikolas se sprijini de cadă în timp ce Emelia continuă să-l spele. Degetele ei îi alunecau pe păr şi pe ceafă, mîngîindu-l încet. îi plăcuseră întotdeauna mîinile acelea puternice, subţiri şi pline de graţie. Deodată se simţi cuprins de o pasiune greu de controlat. Dacă ar fi întors capul, i-ar fi putut atinge sînul cu buzele, ar fi putut să-i prindă sfîrcul şi să-l simtă cum i se întăreşte pe limbă, iar ea ar fi scos sunetul acela ca de pisică, pe care şi-l amintea atît de bine, şi şi-ar fi arcuit spatele, oferindu-i-se.

Şi-o imagină goală, în cadă alături de el, cu pielea umedă şi alunecoasă şi cu părul arămiu plutind în jurul lor, mişcîndu-se în sus şi-n jos deasupra lui şi stropind de jur împrejur în focul pasiunii...

- Destul, spuse răguşit, ridicîndu-se în capul oaselor. Mai ai mult?

- Nu, prinţe Nikolai.

O auzi apropiindu-se de cămin, de unde se întoarse cu o găleată de apă proaspătă, încălzită, cu care-i clăti părul. După aceea îi întinse un ştergar uscat ca să-şi cureţe obrazul. Cînd deschise ochii, prinţul o văzu privind stînjenită, dar curioasă, spre trupul lui ascuns sub apă. Avea obrajii îmbujoraţi, iar Nikolas se t-emu că n-o să se mai poată stăpîni.

- Mulţumesc, reuşi să spună. Găseşte-l pe Sidarov şi spime-i că vreau să fiu bărbierit.

- Da, dar înainte n-ai vrea să...
- Acum, rosti el aspru.

Emelia dădu ascultătoare din cap şi plecă, iar prinţul scoase un oftat chinuit. Se scufundă înapoi şi încercă să-şi strunească trupul aprins.

- Nu ştiu cît o să rezist aşa, spuse ca pentru sine.

Aproape că se pierdu cu firea de spaimă cînd prin sala de baie răsună un rîs tunător.

- Vorbeşti singur, Nikolai?

Prinţul se întoarse şi se uită curios la noul-venit. îşi controlă atent expresia, ca să nu lase să se vadă nici urmă din uimirea pe care o simţea. în cameră intrase un bărbat foarte înalt, pe la treizeci şi ceva de ani, care se apropie de cadă şi-l privi amuzat.

- Tocmai am văzut-o pe soţia ta, îl informă acesta. E o femeie frumoasă şi sănătoasă, la fel ca şi Caterina mea. Ai ales înţelept, prietene.

Străinul avea un chip mic şi rotund, parcă nepotrivit pentru un trup atît de mare, şi îi era vag cunoscut. Părul subţire şi castaniu îi ajungea pînă la umeri şi purta mustaţă, dar bărbia îi era lipsită de păr. Ochii căprui îi licăreau plini de vitalitatea care, parcă, îi anima întreaga fiinţă. Purta îmbrăcăminte occidentală, dar vorbea rusa cu accentul greu al unui slav adevărat.

- Am venit cu anturajul să-ţi facem o vizită scurtă, îl informă acesta pe Nikolas. Avem nevoie de o cină şi de ceva distracţie cum numai tu poţi să ne oferi. Menşikov s-a întors din Polonia şi vrem să se simtă bine, adăugă făcîndu-i cu ochiul. îi sîntem datori lui Alexaşka după victoria în faţa suedezilor, la Kalisz. Dacă ai accepta şi tu să mergi la luptă, am cîştiga războiul cît ai zice peşte!

- Eu nu sunt soldat, reuşi Nikolas să spună în timp ce gîndurile îi alergau nebuneşte prin minte.

Menşikov îl chema pe cel mai apropiat prieten al ţarului din acele timpuri, ceea ce însemna că bărbatul din sala lui de baie era majestatea sa imperială, ţarul Petru cel Mare.

Opt

Graţie sosirii lui Sidarov, Nikolas nu trebui să converseze cu ţarul înainte să apuce să se adune. Rămase aşezat în cadă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, în timp ce valetul îl bărbierea cu o mînă sigură. între timp, Petru se plimbă prin încăpere şi ţinu un monolog energic pentru audienţa sa fascinată.

Nikolas era îngrozit şi în acelaşi timp captivat. îl admirase întotdeauna pe ţarul despre care citise la şcoală, pe omul care construise o putere navală pentru Rusia, care cîştigase războiul de douăzeci de ani împotriva suedezilor şi care construise minunatul oraş St. Petersburg. Era nevoie de un amestec de geniu şi sălbăticie ca să reuşeşti toate acele lucruri, dar ele nu-i lipseau bărbatului din faţa sa.

Ţarul vorbi mult despre război, despre cum Charles era prea încrezător în propriile-i forţe, despre regele Suediei şi despre succesul politicii de distrugere a Rusiei.

- Încăpăţînatul ăla încearcă să treacă prin Polonia, deşi polonezii n-au mîncare pentru trupele lui, spuse Peter zîmbind dur. N-o să mai reziste mult proştii de suedezi. Curînd o să fie nevoiţi să îşi reducă pierderile, ca să nu moară în plină iarnă.

- Probabil că Charles o să plece spre nord-est, spuse Nikolas încercînd să-şi amintească istoria militară pe care

o studiase în copilărie. O să încerce să treacă de apărarea ta la Varşovia şi o să meargă spre Lituania...

Se opri puţin, fiindcă Sidarovîi pusese pe faţă un prosop curat, fierbinte.

- N-o să treacă ei de rîuri şi de mlaştini, pufni Petru. Şi chiar dacă ar trece, i-am opri noi la graniţa cu Hrodna.

Nikolas ridică din umeri, amintindu-şi cum Charles reuşise să traverseze Polonia şi să captureze cu uşurinţă Hrodna.

- Numai Dumnezeu şi ţarul ştiu, spuse el, citînd un vechi proverb rusesc.

Ignoră expresia exasperată de pe chipul valetului. Petru zîmbi.

- Mi-a fost dor de tine, Nikolai. Am de gînd să te vizitez des cît stau la Moscova. Am fost plecat doi ani! Sînt multe de făcut, destule cît să mă ţină aici pînă la Crăciun. Din păcate, Menşikov trebuie să se întoarcă în Polonia.

- Păcat, spuse Nikolai ridicîndu-se din cadă şi îmbrăcînd halatul pe care i-l întinse Sidarov.

Petru rîse scurt, de parcă prinţul ar fi glumit.

- Nu-i nevoie să te prefaci că-ţi lipseşte, Nikolai. Toată lumea ştie că nu vă înţelegeţi, dar tu trebuie să uiţi de ură măcar în seara asta. Menşikov şi-a servit bine ţara şi merită respectat pentru realizările sale de pe cîmpul de luptă.

Nikolas aprobă cu un murmur neutru, simţindu-se incomod în postura de-a se uita în sus spre un alt bărbat. Nici el nu era prea scund, dar ţarul era un uriaş prin comparaţie.

- în plus, continuă acesta, nu aveţi de ce să nu vă simpatizaţi. Tu şi cu el aveţi multe în comun. Amîndoi sînteţi inteligenţi, ambiţioşi şi dispuşi să renunţaţi la tradiţie ca să

aduceți Rusia în rînd cu occidentul. Sigur, lui Alexaşka îi lipsesc educația şi frumusețea ta, dar are şi el talentele lui.

- Mai ales legate de cîştig, spuse Nikolas pe un ton egal, fiindcă-şi amintise că Aleksandr Menşikov era cunoscut pentru avariția sa, pentru abuzurile de putere şi pentru furturile de la popor şi de la guvern.

Sidarov tresări la auzul remarcii nepoliticoase. Petru se crispă, iritat, apoi rîse tare şi îi aruncă lui Nikolas o privire dojenitoare.

- Alexaşka are defectele lui, dar mi-a făcut un mare serviciu. Cît despre tine, prietene... Cum mai merge comerțul în Moscova? I-ai convins pe vînzători să se unească în bresle asemănătoare cu ale englezilor şi ale olandezilor?

Nikolas ezită, întrebîndu-se cum să răspundă.

- Nu cred că o să fie prea interesați, rosti privindu-l în ochi pe Petru. Trecerea de la piață la industrie n-o să fie uşoară.

Țarul scoase un sunet nemulțumit, deşi nu păru surprins.

- Aşa sînt mereu ai noştri. Trebuie obligați să progreseze, fiindcă altfel nu se mişcă. Ei bine, pregăteşte-te de o nouă îndatorire, Nikolai. De acum înainte vreau să te ocupi tu de partea comercială şi financiară a oraşului. O să-l sfătuieşti pe guvernator, care nu pare să priceapă cum se fac lucrurile în vest.

- Dar eu nu... începu Nikolas să protesteze, fiindcă nu dorea să-şi asume aşa ceva.

- Da, ştiu că-mi eşti recunoscător, îl întrerupse țarul, îndreptîndu-se spre uşa băii. Trebuie să vizitez noile ziduri fortificate şi să supervizez construcția. Mă întorc spre seară, la cină. Mi s-a spus că ai redecorat teatrul privat şi abia aştept să-l văd.

După plecarea uriaşului, Nikolas se aşeză pe marginea căzii şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Mi-am pierdut minţile, spuse ca pentru sine.

Sidarov îi făcu semn să vină să se îmbrace în camera de alături.

- După ce vă ajut cu hainele, alteţă, fac aranjamentele pentru diseară. N-avem timp de pierdut.

Se opri, apoi adăugă pe un ton mai blînd:

- Aţi putea să încercaţi să fiţi mai amabil cu ţarul, alteţă. Cu siguranţă că Menşikov a complotat împotriva domniei voastre, ca de obicei. E important să rămîneţi unul dintre preferaţii lui Petru.

- Sigur, spuse Nikolas pe un ton ursuz.

Guvernul imperial era mereu la fel, indiferent de secol. Viaţa tuturor era la mila ţarului.

- Trebuie să-i ling cizma dreaptă mai repede decît o linge Menşikov pe stînga. Privilegiul unui nobil.

Sidarov îi aruncă o privire şocată, dar nu spuse nimic şi îşi făcu repede treaba.

La conac era agitaţie mare. Servitorii pregăteau camerele de oaspeţi, în caz că ţarul şi anturajul său se hotărau să rămînă peste noapte. Compania teatrală de stat fusese chemată să joace o piesă franţuzească în acea seară, iar bucătăreasa şi ajutoarele ei pregăteau un banchet în toată regula. Sidarov se mişca mai repede ca vîntul, dîndu- le ordine tuturor celor pe care-i întîlnea.

Lăsat în voia lui, Nikolas începu să verifice statutul financiar al familiei Angelovsky şi descoperi cu surprindere că majoritatea proprietăţilor erau prost documentate. Se uită peste cele cîteva acte şi caiete contabile pe care le găsi şi descoperi că averea familiei era doar o mică parte din ce

avea să fie mai tîrziu. Veniturile lor constau doar din chiriile celor cîteva proprietăți şi o foarte mică dobîndă din acțiunile unei fabrici imperiale de porțelan. Se părea că banii nu făcuseră parte dintre interesele prinţului Nikolai.

- Nikolai? se auzi din prag vocea blîndă a Emeliei.

Prinţul ridică privirea. Soția sa îl privea temătoare.

- Ce s-a întîmplat?

Ea intră cu paşi mici.

- Sidarov mi-a spus că în seara asta cinăm cu ţarul. Trebuie să fiu şi eu acolo?

- Da, spuse el scurt, închizînd un caiet contabil. Femeile din occident mănîncă la aceeaşi masă cu soții lor.

- Vai, spuse ea încruntîndu-se speriată şi aranjîndu-şi mînecile rochiei simple, dar eu nu am nimic de îmbrăcat... Doar un sarafan.

- E foarte bun.

- Nu e modern, nu e frumos.

- O să-ți facem nişte rochii, dar pînă atunci o să porți sarafanul.

- Bine, Nikolai.

El continuă s-o privească. Era nefiresc de palidă.

- Vino mai aproape, îi ceru pe un ton aspru.

Emelia se supuse, apropiindu-se cu paşi mici de biroul lui. Nikolas se ridică şi o privi mai atent. Pielea trandafirie îi era acoperită de un strat de pudră albă, care-o făcea să pară ca de cretă. El îi atinse blînd obrazul cu degetul, lăsînd în urmă o dungă prin praful alb. Pe genele ei arămii rămăseseră cîteva fire de pudră.

- Mi-a dat-o cadou soția prinţului Golorkov, spuse Emelia. Toate doamnele de la curte se pudrează. Ca să-mi acopăr petele.

- Petele? repetă Nikolas nedumerit. Te referi la ăştia? întrebă, descoperindu-i cîţiva pistrui. îmi plac pistruii tăi. Nu încerca să-i acoperi.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- Nimănui nu-i plac, nici măcar mie.

- Mie-mi plac, zîmbi el atingîndu-i tandru bărbia.

- Pot să rămîn şi să te privesc o vreme cum lucrezi? întrebă ea cu o îndrăzneală de moment. Toată lumea e ocupată, iar eu n-am nimic de făcut.

Nikolas simţi că şi ea era la fel de agitată şi de chinuită ca şi el.

- Vrei să ne plimbăm prin oraş? Poate să mergem la Kitaigorod?

Ochii ei străluciră la auzul numelui pieţei, acolo unde erau cele mai bune magazine.

- N-am fost niciodată acolo!

Pe el o amuză bucuria ei.

- Atunci găseşte-ţi repede pelerina. Şi spală-te pe faţă.

Emelia se grăbi să-i facă pe plac, iar Nikolas îi instrui pe servitori să pregătească sania. în faţa conacului, soţia sa îl aştepta înfăşurată în cîteva şaluri vechi, grele. Nikoas le aranjă ca s-o acopere mai bine şi întrebă:

- Copile, n-ai o pelerină?

- Nu, dar astea-mi ţin de cald. Abia dacă simt frigul. Nikolas se încruntă şi privi dezaprobator colecţia de şaluri uzate.

- O să punem şi o pelerină pe lista de lucruri care-ţi lipsesc.

- îmi pare rău, Nikolai, spuse ea cu sinceritate. N-am zestre, nici haine... Am venit la tine fără nimic.

- Eu n-aş spune că e chiar aşa, răspunse el cu blîndeţe, privind-o în ochii strălucitor de albaştri.

îi atinse din greșeală pielea de pe gît cu degetele şi se opri, fascinat. Era dureros de atent la trupul ei subțire, ascuns sub şalurile vechi. Voia s-o ducă sus şi s-o dezbrace, doar ca s-o țină în brațe așa, goală. Inima începu să-i bată necontrolat. Dar nu putea să facă dragoste cu ea oricît şi-ar fi dorit. Nu putea să rişte o sarcină, sau soarta familiei sale ar fi fost aceeaşi ca şi pînă atunci.

- Vino, spuse încet, conducînd-o spre sanie. Hai să vedem Moscova.

Emelia ezită numai o clipă înainte să accepte să împartă cu el pătura din blană. Ghemuiți sub ea, cu picioarele încălzite de cărămizi încinse, merseră prin oraş, spre Kremlin. Nikolas rămase uimit de diferențele pe care le vedea în fortăreața străveche. Deşi cărămizile roşii, familiare, erau acolo, la fel ca şi turnurile cu domuri, palatul cel mare din Kremlin nu fusese încă ridicat. Clopotul țarului, cel mai mare din lume, nu fusese încă turnat şi nici măcar visat de creatorul său. Icoane imense atîrnau la porțile zidurilor roşii, în semn de rugă pentru protecția lui Dumnezeu.

- E minunat, spuse Emelia uitîndu-se pe geam. Cînd te gîndeşti la ce se întîmplă acolo...

Chipul i se înăspri puțin.

- Țarul şi guvernanții sînt în siguranță în spatele zidurilor, şi cu o sigură mişcare din mînă pot să schimbe soarta tuturor celor de afară. Petru vrea război, aşa că mii de oameni trebuie să moară în numele lui. Dacă Petru vrea un oraş nou la marea Baltică, atunci bărbați ca unchiul şi frații mei sînt trimişi să-l construiască. Au murit mulți făcîndu-i pe plac țarului. Probabil că şi ai mei o să moară acolo.

- Nu poți să ştii sigur.

- Petersburgul e un loc foarte periculos. Acolo sînt me reu accidente, lumea se îmbolnăveşte, animalele sălbatice atacă tot timpul. Pe străzi umblă lupii toată noaptea. Ţarul nu trebuia să-i trimită pe ai mei acolo împotriva voinţei lor. Poate că e un om înţelept şi puternic, dar mie mi se pare că e şi foarte egoist!

Emelia se opri şi-l privi speriată, întrebîndu-se ce reacţie o să aibă prinţul la discursul ei aprins.

- Asta sună a trădare, spuse Nikolas încet.

- îmi pare rău...

- Să nu-ţi pară. Mie poţi să-mi spui orice vrei, doar să nu ne audă alţii. Oamenii sînt arestaţi şi executaţi pentru astfel de rebeliuni.

- Da, ştiu, răspunse ea privindu-l curioasă. N-o.să mă pedepseşti dacă vorbesc aşa împotriva ţarului?

Nikolas pufni, gîndindu-se la cît suferise el însuşi pe mîna guvernului imperial.

- în nici un caz. Toţi, bărbaţi şi femei, avem dreptul la opinie.

- Eşti foarte ciudat, spuse Emelia zîmbind mirată. N-am mai auzit niciodată un bărbat care să spună aşa ceva.

Trăsura se opri în piaţă. Multe priviri se aţintiră asupra lor cînd coborîră şi Nikolas o ajută pe soţia sa să-şi menţină echilibrul pe gheaţă.

- Uşurel, îi şopti apucînd-o de braţe. Ai grijă unde calci, să nu cazi înainte să apuc să te prind.

- Mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată, apoi rîse cînd dădu cu ochii de toţi comercianţii din piaţă. Ce de sînt de văzut!

Nikolas îi puse o mînă pe talie şi o conduse printre tarabe şi magazine. Comercianţii se străduiau să le atragă atenţia şi să-şi laude mărfurile.

- Cizme din piele fină! Pături din lînă de oaie! Icoane sfinte!

Vînzătorii ambulanți se plimbau cu tăvi pline de mîn- care atîrnate la gît, pe care duceau sticle mici cu lichior dulce, tarte cu varză și orez, pești sărați și delicatese din lămîie și măr. Clienții, bogați și săraci, mîncau din aceleași tăvi și asta nu-i deranja deloc.

în spatele rîndurilor de tarabe erau magazine în toată regula, unde vindeau meseriași, aurari, tîmplari. Pietrarii își aduseseră marfa din Ekaterinburg - nasturi și medalioane perfect tăiate din malachit, smarald sau turcoaze, cristal, topaz și ametiste transformate în mărgele. în alte magazine erau butoaie cu caviar și mirodenii, blănuri de lux, printre care găseai și unele de tigru sau de lup. în afară de cîteva ceainării chinezești, în piață erau puține magazine cu marfă de import comparativ cu multitudinea ce avea să apară în secolul al nouăsprezecelea.

Nikolas se opri în fața unui magazin cu mătăsuri și o trase pe Emelia înăuntru. Ea exclamă fericită cînd văzu dantele și materiale de toate calitățile, unele la fel de subțiri ca pînza de păianjen. Nikolas căută printre ele și alese un șal din dantelă albă, atît de complicat încît probabil că fusese cusut un centimetru pe oră.

- îți place? întrebă pe un ton egal.

Cînd Emelia dădu uimită din cap, el îi întinse vîn- zătoarei o monedă.

- Pentru mine? exclamă soția lui cu bucurie.

- Sigur că da, spuse Nikolas zîmbind și scoțîndu-i de pe cap șalul negru, apoi înlocuindu-l cu cel nou. Pentru cine altcineva aș cumpăra așa ceva?

Vînzătoarea, o femeie mică și în vîrstă, cu mîinile precum scoarța de copac, dădu din cap aprobator.

- Foarte frumos. Parcă ar fi zăpadă pe părul tău roşu.

Emelia atinse şalul cu vîrfurile degetelor.

- N-am avut niciodată ceva atît de frumos, murmură. Chiar şi hainele de nuntă au fost împrumutate.

Vînzătoarea le împachetă cu grijă şalul în hîrtie de ambalaj, iar după aceea Nikolas o duse pe Emelia la o parfumerie în care erau tot felul de uleiuri, arome şi parfu- muri. Soţia sa căută printre cutiile şi sticluţele din magazin, iar Nikolas vorbi cu francezul în vîrstă care aştepta într-un colţ.

- Monsieur, aş vrea să aleg un parfum pentru soţia mea.

Parfumierul o privi pe Emelia cu ochii lui negri şi strălucitori.

- E o femeie frumoasă. Poate că într-o bună zi o să-mi permiteţi să creez un parfum special pentru ea, alteţă. între timp, am unul excelent, gata preparat, din trandafir, bergamotă şi puţină mentă.

Căută în depozit şi se întoarse cu o sticluţă albastră, căreia îi scoase capacul, şi pe care apoi i-o oferi Emeliei.

- încheietura dumneavoastră, doamnă, spuse el.

Emelia îi întinse timid mîna, iar parfumierul îi tamponă încheietura cu o picătură din parfum. Ea îl mirosi şi-l privi pe Nikolas cu un zîmbet uluit.

- Miroase ca o poiană primăvara!

- V-am spus că e foarte plăcut, rosti cu mîndrie parfumierul. Creez parfumuri pentru toate doamnele de la curte.

După cîteva momente de negociere, Nikolas cumpără parfumul şi i-l dărui Emeliei, care-l primi cu o expresie fericită pe chip.

- Nu mă aşteptam să-mi cumperi cadouri, spuse ea strîngînd sticluţa la piept şi urmîndu-l pe soţul ei afară din magazin. N-am făcut nimic să le merit.

- Ești soția mea și poți să primești orice vrei.

- Ce vreau eu cu adevărat e... spuse ea, apoi roși pînă în vîrful urechilor.

- Da? întrebă Nikolas, pe jumătate speriat de ce-avea să audă.

- Vreau foarte mult... încercă Emelia din nou, dar se opri, emoționată.

Nikolas rămase nemișcat pe trotuarul pe care erau și o privi atent. Nu era sigur de ce îi cumpărase cadouri sau de ce simțise nevoia să îi arate că e mulțumit de ea. Era singura femeie din lume pe care n-o putea avea. Se întrebă cu amărăciune de ce viața lui nu era la fel de simplă ca a altora. Nu reușise să împace jumătățile sale de suflet - pe aceea care o dorea și pe aceea care se temea de ea.

- Am face bine să ne întoarcem la conac, spuse pînă la urmă. Curînd o să ajungă Petru și anturajul lui.

Hainele pe care i le pregătiseră servitorii lui Nikolas, printre care o redingotă lungă, arămie, cu mîneci din brocart, pantalonii strimți și vesta cu nestemate, erau foarte la modă în acele timpuri, dar el le ura din tot sufletul. Culorile aprinse, faptul că erau atît de strimte, de ostentative, totul la ele era opus gusturilor sale. Prințul era obișnuit cu simplitatea elegantă a combinației alb-negru pentru seară, cu o croială mai largă și cu totul scrobit, perfect apretat. Acela era stilul din epoca reginei Victoria. La începutul secolului al optsprezecelea însă, un bărbat bogat trebuia să se îmbrace în culori la fel de subtile ca penajul unui păun.

Nikolas merse în camera Emeliei, simțindu-se ridicol în ținuta sa atît de complicată. O găsi pe soția sa așezată la o masă de toaletă din mahon, adusă din Franța, uitîndu-se

perplexă la sticla de parfum pe care i-o dăruise el în acea după-amiază. Aruncă o privire peste umăr cînd îl auzi intrînd şi zîmbi admirativ.

- Ce haine minunate, Nikolai.

El scoase un sunet nedefinit şi se apropie de ea. Emelia purta sarafanul roşu şi în părul împletit la spate avea panglici de aceeaşi culoare. îşi pusese un voal subţire pe cap, prins cu o diademă fină din aur care era împodobită cu o piatră semipreţioasă. Nikolas nu putu să se stăpînească şi o atinse, prefăcîndu-se că-i aranjează piatra falsă a diademei. Degetul lui mare îi atinse sprinceana, netezind arcul arămiu. Trebuia să-i cumpere nişte bijuterii - soţia unui Angelovsky n-avea de ce să poarte falsuri. Emelia desfăcu sticluţa albastră.

- Nu m-am mai dat niciodată cu parfum. Cum se face?

- Majoritatea greşesc şi folosesc prea mult. Pune o picătură la fiecare încheietură şi cîte una după ureche.

Luă sticla şi îi parfumă una dintre încheieturi, apoi masă locul cu vîrful degetului, pînă cînd parfumul floral îi ajunse la nări.

- Unele femei se parfumează în locurile unde pulsul e mai puternic, adică pe gît, în spatele genunchilor...

Emelia rîse şi rămase nemişcată cînd el o atinse în spatele urechii.

- Dar nu-mi vede nimeni picioarele!

El se gîndi la gambele ei subţiri, puternice, strînse în jurul taliei lui, şi i se uscă gura. O privi fix. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o seducă pe loc, s-o poarte în braţe spre patul aflat la cîţiva metri distanţă, să-i ridice în talie poalele sarafanului...

- Nikolai, vrei să...

- Nu, se răsti el întorcîndu-i spatele.

Se îndreptă repede spre ușă, dar se opri în prag și îi vorbi fără s-o privească:

- îți sugerez să te grăbești, doamnă. îți place sau nu, în seara asta facem pe gazdele țarului, și ai face bine să-ți joci cum trebuie rolul, altfel o să plătim cu vîrf și îndesat amîndoi.

Cei șase actori din trupa angajată pentru acea seară jucară o comedie de Moliere, iar grupul de aproape treizeci de oaspeți se strînse în jurul țarului ca să se bucure de spectacolul de la conacul Angelovsky. Teatrul era mic, dar elegant, cu pereții acoperiți de portrete ale strămoșilor prințului. Țarul, așezat între Nikolas și Aleksandr Menșikov, rise din toată inima de jocul actorilor.

Nikolas știa cît de tensionată era soția lui. Emelia încremenise pe scaunul de lîngă el și îi arunca din cînd în cînd cîte o privire speriată țarului. Petru o intimida. Țăranii din care se trăgea ea erau învățați că țarul Rusiei era cel mai puternic bărbat din lume, o figură părintească, omnipotentă, și că singurul mai presus de el era Dumnezeu. Ca s-o liniștească și s-o facă atentă la piesă, Nikolas îi șoptea adesea la ureche, traducîndu-i cuvintele din franceză.

La finalul reprezentației, oaspeții au fost conduși în sufrageria mare și poftiți să se așeze la masa lungă dinăuntru. Din nou Nikolas se așeză în stînga lui Petru, iar Menșikov în dreapta. Emelia stătea la cîteva scaune distanță, părînd stînjenită și nesigură pe sine în comparație cu doamnele din anturajul țarului. Se aduseră platouri cu pește condimentat și cu vînat, iar în cupele de argint și cristal trandafiriu se turnă vin.

Nikolas vorbi foarte puțin și se mulțumi să se sprijine de spătarul scaunului său și să-i privească pe țar și pe

Menşikov. Prinţul urîse foarte puţini oameni de la prima vedere, dar proaspăt-numitul prinţ de Izhora făcea fără îndoială parte dintre aceia. Poate şi din cauză că Menşikov îl ura pe Nikolai cu ardoare, iar acest lucru era foarte evident.

Un bărbat înalt, cu trăsături dure, piele .şi os din cauza greutăţilor îndurate în Polonia, Menşikov îl urma pe ţar ca o umbră şi încerca să-i anticipeze acestuia toate gîndurile şi toate nevoile. Avea ochii de un turcoaz nefiresc, cu o privire intensă şi calculată şi o gură mică, îngustă, deasupra căreia avea o mustaţă tunsă la fel cu a lui Petru. Omul acela reuşise să ajungă, prin combinaţia de rezistenţă, şiretenie şi ambiţie, atît de puternic încît putea chiar să vorbească în locul ţarului. între ei doi exista un aer de profundă camaraderie. Menşikov era extrem de gelos şi se simţea ameninţat de oricine vorbea cu ţarul sau era admirat de acesta.

La un moment dat îi spuse lui Nikolas, pe un ton ca de felină la pîndă:

- Cît de frumos din partea ta să urmezi tradiţia Angelovsky şi să te însori cu o fată din popor, care face repede copii şi poate să fie dresată simplu.

- Alexaşchi, spuse Petru pe un ton ameninţător, dar Menşikov continuă să vorbească.

- A fost înţelept din partea ta să te însori cu o femeie pe care n-o iubeşti, Nikolai. Nimic nu trebuie să tulbure devo- ţiunea unui bărbat pentru ţar şi pentru Rusia, şi mai ales nu iubirea pentru o femeie. Femeile sînt creaturi dificile, care vor totul numai pentru ele. Atîta vreme cît un bărbat nu uită cine e cel mai important, totul e bine.

- Eu n-am uitat cine este cel mai important, îl asigură Nikolas pe un ton scăzut, privindu-l aspru.

Observă că Emelia roşeşte stînjenită la auzul cuvintelor tăioase ale lui Menşikov. Întorcîndu-se spre ea, Nikolas spuse pe un ton egal:

- Să vedem cît de departe poți să ajungi şi tu, ruişka. Prietenul nostru, Menşikov, care acum este prinț al Rusiei, a fost odată vînzător de plăcinte în piața din Moscova.

Menşikov tresări de parcă ar fi fost înțepat, iar Petru rise din toată inima.

- Tu ai cerut-o, Alexaşka, spuse încă hohotind. Ar trebui să ştii că nu-i bine să-l provoci pe Nikolai. E ca un tigru adormit, pe care-i mai bine să nu-l scoli din somn.

- Nu putem să ne naştem toți aristocrați, precum Angelovsky, spuse Menşikov ursuz. Ce fericire pe Rusia că țarul crede în răsplata pe merit, şi nu pentru descendență!

- Nu vreau decît ca oamenii mei să fie loiali şi să-şi servească țara, spuse Petru. Un țăran poate să fie mult mai nobil decît un prinț.

Se uită în direcția privirii lui Nikolas şi ochii îi căzură pe Emelia.

- Din ce sat eşti, copilă?

Era o întrebare obişnuită, politicoasă, ceva ce majoritatea ruşilor întrebau din complezență. Efectul ei asupra Emeliei, însă, fu cu totul neaşteptat. Tînăra păli şi fruntea i se acoperi de o sudoare rece. Tăcerea ei se prelungi aproape prea mult, pînă cînd Nikolas începu să creadă că nici n-avea de gînd să răspundă. Cuvintele ei abia dacă se auziră:

- Eu... Eu sînt din... Din Preobrazhenskoe.

Petru rămase nemişcat, dar un mușchi din obrazul stîng începu să-i joace. Oare ce însemna asta? Nikolas începu să gîndească repede, îngrijorat, apoi înțelese deodată că satul ei era acela de unde începuseră numeroase revolte sînge- roase. Era locul unde regimentele ruseşti se răsculaseră,

unde soldaţii ruşi îi uciseseră lui Petru rudele, sub privirea sa, cînd era copil. Trauma îl lăsase cu sechele pe ţar, care uneori era afectat de crize pe partea stîngă a feţei şi a gîtului. După a doua revoltă a soldaţilor, aceea din satul Preobrazhenskoe, cei de acolo fuseseră omorîţi cu toţii, iar pămîntul se inundase de sîngele lor. Nimic n-ar fi putut să garanteze o reacţie mai negativă din partea ţarului decît menţionarea acelui nume. Menşikov o privi pe Emelia cu o bucurie prost disimulată.

- Şi toată familia ta e din Preobrazhenskoe, draga mea? întrebă el pe un ton delicat, maliţios.

- Da, şopti ea cu privirea în pămînt, părînd foarte vinovată.

Nikolas simţi că i se taie picioarele cînd înţelese încă un lucru. îşi amintea frînturi de conversaţie cu ea, de la conacul Golorkov, cînd Emelia îi răspunsese cu greutate... „Tata e mort. Familia mea nu are trecere la noi în sat din cauza vederilor politice ale tatei."

Probabil că tatăl ei fusese executat pentru rebeliune. Nikolas se străduia să decidă ce era de făcut şi era pe jumătate absent la conversaţia de la masă. Petru schimbă subiectul cu o voce tăioasă:

- Destul! comandă el. Mîncaţi! adăugă, aruncîndu-i o privire aspră Emeliei. Nici nu-i de mirare că eşti atît de slabă, dacă abia ţi-ai pus o gură de mîncare în farfurie. Şi n-ai acolo nici un pic de carne!

- Nu-mi... Nu mănînc carne, spuse ea pe un ton pierit.

Petru o privi cu şi mai mare asprime.

- Nu-ţi place carnea? Prostuţo, nimeni nu poate să trăiască fără carne.

Ridică o bucată de pui cu degetele lui uriaşe şi i-o aruncă în farfurie, unde carnea ateriză stropind cu sos în jur.

- Poftim, din mîna mea. Mănîncă!

Emelia ridică o furculiță. Tremurînd, în timp ce toți cei de la masă o priveau, rupse o bucată subțire din carnea de pui și o privi cu o expresie chinuită, îngrețoșată.

Nikolas înțelese atunci că Emelia era în acele vremuri exact cum avea să fie și în viitor, cu aceleași preferințe. Ar fi însemnat să-și trădeze natura dacă ar fi mîncat carne. Nu putea să permită un astfel de abuz asupra ei, mai ales că exista pericolul ca ea să vomite la masă. Interveni cu un ton scăzut:

- Batuşka, o să-mi trimit soția neascultătoare în camera ei, unde n-are decît să nu mănînce nimic și să se gîndească la ce prostie a făcut.

Petru arătă spre carnea de pui.

- Nu înainte să înghită asta.

Nikolas îi aruncă o privire Emeliei, care ducea carnea la gură și se înverzise deja. își dădu seama că soției lui i se făcea rău și se răsti:

- Pleacă!

Emelia îi aruncă o privire chinuită și plină de recunoștință, apoi se repezi afară din încăpere, învinsă, plîngînd.

Șase ore mai tîrziu, Nikolas urcă scările cu un pas obosit. întregul corp îi era încordat din cauza furiei, a frustrării și a sentimentului de trădare. Fusese o seară de coșmar. După ce plecase Emelia, dispoziția proastă a lui Petru otrăvise orice încercare de conversație. Menșikov îl încurajase cu șoapte și insinuări continue, iar oaspeții erau bucuroși de scandal, dar și stînjeniți de situație. Era clar că țarului nu-i plăcea mireasa lui, iar Nikolas aproape că era de acord cu el. După ce toată lumea băuse vin și vodcă, Petru

şi anturajul său plecaseră, iar el era în sfîrşit liber să se ocupe de soţia sa cea mincinoasă.

Foarte bine, se gîndi cu disperare. Tot ce-mi trebuia în situaţia asta alunecoasă era o femeie a cărei familie a complotat împotriva ţarului. Abia aştepta să ajungă în camera ei şi să-şi dea frîu liber furiei. Avea de gînd s-o determine să recunoască adevărul despre cum tatăl ei fusese un rebel, apoi avea de gînd s-o facă să regrete pentru tot restul vieţii că-l păcălise şi-l convinsese s-o ia de nevastă. Probabil că-şi imaginase că el n-ar fi riscat aşa, alegînd-o pe fiica unui trădător, dacă ar fi ştiut despre ce era vorba. Umbra suspiciunii căzuse şi asupra sa, iar de atunci înainte trebuia să-şi măsoare atent fiecare pas pe care-l făcea sub privirea atentă a ţarului şi a oamenilor lui.

Ajunse la camera Emeliei şi intră, apoi închise încet uşa în urma sa. Strălucirea auriu-roşiatică a jarului din şemineu era singura lumină din încăpere. Abia dacă putea distinge forma subţire a soţiei sale lîngă pat. Părea că se roagă. Foarte bine, gîndi el cu obidă, fiindcă o să ai nevoie de ajutor ca să treci prin ce te-aşteaptă de la mine.

- Trebuie să vorbim, spuse scurt, furios.

Emelia veni repede spre el.

- Nikolai, rosti pe un ton înecat.

Avea ochii mari, speriaţi, ca ai unei căprioare.

- Trebuie să mă pedepseşti. L-am înfuriat pe ţar şi acum răzbunarea lui o să cadă şi asupra ta. Uite, ia biciul ăsta şi loveşte-mă cu el. Te rog! Nu pot să suport gîndul că eu am...

- Aşteaptă, spuse Nikolas, întrerupîndu-i şirul vorbelor.

Văzu strălucirea biciului de argint şi-i făcu semn să-l lase din mînă.

- Vreau să te întreb cîte ceva...

- Ia-l, insistă ea.

- Hristoase, doar n-o să te biciuiesc!

Ii luă biciul şi-l aruncă într-un colţ al camerei, unde acesta căzu cu un zgomot înfundat. Nikolas se răsuci spre soţia lui, care tremura ca varga, şi văzu urmele de lacrimi de pe obrajii ei, iar furia i se topi într-o clipă, ca prin farmec. Se blestemă fiindcă era atît de uşor de impresionat.

- Dar trebuie, şopti Emelia.

- Nu trebuie nimic, fir-ar să fie!

- Te rog, plînse ea, aplecîndu-şi capul şi tremurînd în continuare.

Nikolas nu reuşi să se stăpînească şi o trase la pieptul lui.

- Spune-mi adevărul, rosti cu gura lipită de părul ei. E adevărat că tatăl tău a fost rebel?

Ea începu să plîngă violent, vorbind întretăiat, incoerent.

- Da. A fost spînzurat. Mama a murit de durere. N-am putut să-ţi spun... Voiam să fiu soţia ta, şi dacă ai fi ştiut...

- Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi însurat cu tine, termină el fraza.

- Te rog să mă pedepseşti, plînse ea.

- Prostuţo, îi răspunse el aspru, trăgînd-o mai aproape şi mîngîind-o ca s-o liniştească puţin. Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că aş putea să-ţi las vreun semn? Cum aş putea să-ţi fac rău cu mîna mea? Să nu crezi că nu sînt tentat, isteaţa mea, dar şi dacă aş încerca, tot n-aş putea să ridic mîna.

- Fiindcă sînt soţia ta? întrebă ea speriată.

- Pentru că eşti a mea. Eşti singura pe care am vrut-o vreodată, chiar dacă din cauza ta o să mor. Acum nu mai plînge, fiindcă plînsul n-o să rezolve nimic.

- Nu pot să mă opresc, suspină ea.

- Străduieşte-te, îi spuse el exasperat.

Dădu la o parte onduleurile roşcate şi îi sărută obrajii umezi. Gustul lacrimilor ei, urma sărată de pe piele, amîndouă îl ameţiră. îi sărută colţul gurii, buza de jos care încă tremura, simţi căldura dinăuntrul gurii ei şi nu se mai putu abţine, aşa că o sărută, la început cu blîndeţe, apoi mai apăsat, din ce în ce mai adînc, pînă cînd gura lui o luă cu totul în stăpînire pe a ei. Ea se opri din plîns şi se lipi de el. Era atît de caldă, atît de atrăgătoare, de nevinovată, încît Nikolas aproape că-şi pierdu orice urmă de control. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar atunci, dar în loc de asta se smulse de lîngă ea şi icni chinuit, îndreptîndu-se spre şemineu. Se uită la flăcări şi se strădui să se adune.

- Nu pot să fac asta, spuse înecat.

Emelia rămase nemişcată în spatele lui.

- De ce? întrebă încet.

Ideea că ar fi putut să încerce să-i explice un lucru pe care nici el nu-î pricepea, penibilul unei astfel de situaţii, îl făcu să rîdă sarcastic.

- Nu am cum să te fac să înţelegi. Doamne, ce de lucruri aş putea să-ţi spun... Nu m-ai crede.

- Poate te-aş crede, spuse ea plină de speranţă.

Vocea îi răsunase de mai aproape decît înainte.

- Chiar aşa? rîse el cu un ton sălbatic în glas. Dacă ţi-aş spune că am văzut în viitor? Dacă aş susţine că noi doi o să ne întîlnim şi altă dată, peste o sută şaptezeci de ani de acum?

Ea răspunse după o lungă ezitare:

- Aş putea să cred asta...

- E adevărul. Ştiu exact ce ne aşteaptă. Nimic bun nu poate să iasă din căsătoria noastră, nimic valoros. Familia Angelovsky e una malefică. Ştiu cîtă durere şi cît chin o să

provoace în următorii zeci de ani, lor şi altora, şi nu pot să permit aşa ceva. Noi doi n-o să facem niciodată un copil, fiindcă nu vreau ca familia mea să meargă mai departe.

Emelia păru nedumerită.

- Dacă aşa simți, de ce te-ai însurat cu mine?

El clătină din cap şi blestemă încet.

- Nu ştiu. Nu pot să nu mă simt atras de tine.

- E soarta, spuse ea simplu.

- Nu ştiu dacă este, rosti el ca pentru sine, dar nu e de nici un folos.

Ridică fierul de lîngă şemineu şi înteți flăcările cu un gest aproape violent.

- Nikki, întrebă ea, o să ne iubim din nou în viitor?

El se răsuci brusc cînd o auzi folosindu-i numele prescurtat. Părea speriată şi în privire i se citea un dor nemărturisit, care pe el îl tulbură.

- Nu, îi spuse lăsînd fierul din mînă. O să mă urăşti pentru că ți-am luat toate lucrurile la care ții. O să te rănesc de nenumărate ori.

- Nu poți să rănești pe cineva dacă îl iubeşti, şopti ea. Nu ştiu foarte multe, dar de asta sînt sigură.

- Eu nu ştiu cum să iubesc, spuse el cu dispreț pentru sine. N-am ştiut niciodată şi nu merit să fiu iubit. Crede-mă.

Ei îi dădură din nou lacrimile.

- Eu aş putea să te iubesc. Şi nici n-ar trebui să mă iubeşti şi tu pe mine.

- Nu.

Era tot ce putea să spună, fiindcă figura ei îmbujorată şi emoționată îi tăia răsuflarea. Emelia se apropie de el şi îl cuprinse cu braţele sale lungi, lipindu-şi trupul de trupul lui şi ascunzîndu-şi chipul pe umărul lui.

- Nu-mi pasă de viitor.

Cuvintele ei parcă-i arseră pielea.

- Nu-mi pasă decît că sînt cu tine aici, acum. Şi că te iubesc.

- Nu se poate, spuse el încet, simţind cum o explozie de emoţie îi cuprinde pieptul. Nu ai de ce să...

- N-am nevoie de un motiv. Iubirea nu. are nevoie de motive.

în faţa pasiunii ei încăpăţînate şi lipsite de sens, Nikolas descoperi că nu poate să se apere şi nici să se retragă. Gemu şi îi căută buzele, apoi o sărută cu tot focul care-l ardea pe dinăuntru. O atinse cu lăcomie şi neobrăzare, umplîndu-şi palmele cu sînii, şoldurile şi fundul ei, pe rînd. Ea desfăcu buzele şi se lăsă îmbrăţişată, cu tandreţe şi generozitate, făcîndu-l să simtă devastat. O strînse în braţe atît de tare încît ea tresări de durere. îi dădu drumul doar puţin şi îşi sprijini fruntea de fruntea ei, respirînd greu.

- Nu ştiu ce să fac, spuse.

Nu mai recunoscuse aşa ceva niciodată, în faţa nimănui.

- Ce vrei să faci? şopti ea.

Era o întrebare care-l provoca să uite de sine, mai ales cînd o simţea pe ea atît de aproape. Voia să scape de presiunea insuportabilă din piept, să se elibereze cumva.

- Vreau să nu existe trecut şi viitor. Vreau să pot să-ţi spun...

- Ce să-mi spui?

Nikolas se retrase destul cît să se uite la chipul ei strălucitor. Inima îi bătea foarte tare, de parcă ar fi fost speriat de moarte. îi apucă obrajii în palmele care-i tremurau şi o privi în ochi. Era atît de frumoasă, atît de a lui...

- Nu pot, se auzi spunînd.

- Lasă viitorul să se ocupe singur de sine, îl îndemnă ea.

Lasă-i pe ceilalți să fie responsabili pentru ei înșiși. Nu poți decît să-ți construiești o viață bună alături de mine, acum.

Nikolas clătină din cap, întrebîndu-se dacă era într-adevăr atît de simplu. Nu trăise niciodată numai pentru sine, lipsit de povara întunecată a istoriei familiei sale. Cum ar fi fost să le lase pe toate la o parte? Aproape sigur că s-ar fi repetat abuzurile tatălui său, că Mihail ar fi fost ucis, că el însuși ar fi avut o viață în exil. Cum s-o iubească pe Emelia, știind ce urma?

Dar o voia foarte mult și se părea că nici nu avea de ales. Cît încercase să-și nege sentimentele pentru ea? Zile, luni, ani... Și degeaba. De ce să mai încerce? Nu-i păsa de prețul care trebuia plătit pentru iubirea lor. Emelia merita orice.

Deodată, valul de emoții începu să se retragă, lăsînd în urmă o liniște pe care n-o mai cunoscuse înainte.

- Cred că am înțeles în sfîrșit ce caut aici, spuse răgușit. Nu ca să schimb istoria familiei mele, ci ca să fiu cu tine. Ca să-mi amintesc de o perioadă în care... în care am știut cum e să simți asta.

- Ce să simți? șopti ea, apucîndu-l strîns de încheieturi.

Lui Nikolas i se împăienjeni privirea. înghiți în sec și spuse:

- Te iubesc.

O sărută pe frunte, tandru, umil. Un sentiment mai pur și mai dureros decît simțise vreodată îi inundă simțurile.

- Te iubesc, repetă, sărutîndu-i pleoapele delicate.

Continuă să-i șoptească și multă vreme nu știu nimic altceva decît că ei doi stăteau în fața șemineului, complet absorbiți unul de celălalt. După o vreme se apropiară de pat, deși Nikolas nu mai știa care dintre ei se mișcase primul.

Se dezbrăcă și o dezbrăcă și pe ea, apoi o strînse la piept, încălzind-o sub cuvertura din damasc și mătase. Cu

vîrful unui deget îi desenă conturul buzelor, nasul, sprîncenele frumos arcuite. Ea îl mîngîie pe spate cu mişcări timide. Căldura atingerii ei îl îndemna într-un fel atît de primitiv încît avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu dea curs nevoii pe care o simţea.

O sărută, încet, cu pasiune, şi îşi strecură genunchiul între pulpele ei subţiri şi mătăsoase, desfăcîndu-le cu grijă, îi mîngîie sînii pînă cînd îi simţi sfîrcurile întărindu-i-se în palmă. Emelia se cutremură şi se mişcă rugătoare sub el, însă Nikolas continuă s-o mîngîie fără grabă. Nimic nu i se păruse vreodată mai fascinant decît s-o iubească aşa cum ştia mai bine. îi sărută cu tandreţe fiecare centimetru de piele, din cap pînă în picioare, întorcîndu-se încet spre cîrlionţii dintre coapsele ei. O sărută deasupra lor, apoi mai jos, făcînd-o să tresară de surpriză şi de plăcere şi să-şi împletească degetele în părul lui, gemînd. Cînd o simţi pregătită, se ridică deasupra ei, iar Emelia îl cuprinse cu braţele şi-i şopti la ureche:

- Nu ştiu cum să-ţi fac plăcere. Ce pot să fac? Ce pot să-ţi dau?

- Pe tine. Asta e tot ce vreau.

O sărută şi o mîngîie, îndemnînd-o să-i exploreze la rîndul ei trupul, aşa cum simţea. Curînd nici unul dintre ei nu mai rezista, aşa că el o pătrunse cu grijă, tresărind cînd o auzi că suspină de durere.

- îmi pare rău, rosti încet, ascuns în trupul ei. îmi pare rău că te doare.

- Nu, nu...

Emelia îl cuprinse cu braţele şi îl trase mai aproape, arcuindu-şi şoldurile. Nikolas începu să se mişte încet, tandru, simţind cum îşi pierde minţile din cauza efortului de-a se stăpîni. Uită de tot ce fusese vreodată, uită de viitor

și de trecut. Nu mai exista decît ea, Emelia, Emma, care-i alunga durerea și îi seca furia. Lacătul care-i ținuse sufletul captiv era acum desfăcut și, pentru prima dată în viața lui, prințul înțelese ce înseamnă fericirea.

Nouă

Trecu o lună, iar zilele de iarnă alergară pe lîngă Nikolas ca prin vis. I se dăduse o viaţă nouă, ocazia să fie altcineva, iar el intră în rolul acela cu surprinzătoare uşurinţă. Lucruri care-i fuseseră mereu străine, compasiunea, toleranţa, generozitatea, îi erau acum la îndemînă. Nu invidia pe nimeni, fiindcă avea tot ce ar fi putut să-şi dorească vreodată. Era mereu ocupat, organiza întîlniri ale comercianţilor, numea agenţi şi administratori care să gestioneze proprietăţile Angelovsky şi bea din cînd în cînd, cam fără voie, cu Petru şi domnii de la curte. Dar cel mai adesea era alături de soţia sa.

Emelia îl încînta cu energia şi voinţa ei. Mergeau cu sania pe malurile rîurilor, chemau muzicanţi şi actori care să dea spectacole în casa lor sau petreceau ore liniştite, singuri unul cu celălalt, în timp ce Nikolas citea din cîte un roman. Făceau dragoste ore întregi, şi de fiecare dată lui i se părea, parcă, mai frumos decît înainte. Prinţul era uimit de cîtă nevoie avea de ea, de cît de apropiaţi erau, după ce el petrecuse atîţia ani de singurătate. Nu dăduse nimănui voie să-l cunoască atît de bine. Numai Emelia putea să-l tachineze şi să-i pretindă lucruri, iar el era mai mult decît bucuros să-i facă pe plac.

O răsfăţa cu nenumărate cadouri, rochii din mătase şi brocart, şaluri din dantelă, ciorapi, pantofi şi cizme pe care

ea le purta cu mîndrie. Nikolas îi dăruise o cutie din aur şi argint în care erau piepteni din carapace de broască ţestoasă, diademe cu pietre preţioase, agrafe cu diamante şi un adevărat curcubeu de panglici.

- E prea mult, protestase ea într-o zi, în salon alături de Iii Ilici, un bătrîn înţelept care era cunoscut drept cel mai de seamă bijutier din Moscova. Nu-mi mai trebuie bijuterii, Nikki. Am mai multe decît o să pot să port vreodată.

- Nu există aşa ceva, protestă bijutierul, etalîndu-şi marfa pe o bucată de catifea neagră aşezată înaintea ei.

- De ce nu cumperi o brăţară? sugeră Nikolas, atingînd cu degetul un cerc încrustat cu rubine.

Emelia clătină din cap.

- Am destule cît să-mi acopăr amîndouă braţele, pînă la cot.

Ilici arătă spre alte obiecte preţioase.

- Poate un colier cu diamant şi chihlimbar? O cruciuliţă din safire, pentru la biserică?

Ea rise şi ridică braţele într-un gest de apărare.

- Nu am nevoie de nimic nou, sincer!

- Prinţesa merită ceva special, îi spuse Nikolas bijutierului, ignorînd protestele soţiei sale. Ceva cu totul deosebit. Ce altceva aţi mai adus?

Gura ridată a lui Ilici se ţuguie gînditor, iar omul începu să caute prin colecţia de săculeţe din catifea.

- Poate că i-ar plăcea... da, cred că astea.

Căută adînc într-unul dintre saci şi scoase cîteva figurine preţioase pe care le aşeză pe masă. Emelia exclamă încîntată cînd le văzu.

- Ce minunate sînt! N-am mai văzut nicăieri ceva la fel de frumos.

Nikolas zîmbi gînditor.

- Nici eu, spuse, deşi mintea.

Menajeria din pietre preţioase era aceea pe care o luase cu el în exil. Lebăda din coral, cu cioc din aur, broasca de malachit, lupul cu labe de aur şi ametist şi, în mijlocul lor, tigrul de chihlimbar cu ochi din diamante galbene.

Emelia îl ridică şi îl examină din toate unghiurile.

- Uite, Nikki, nu-i frumos?

- Foarte frumos, aprobă el încet, privindu-i chipul care se luminase de fericire.

îşi dezlipi ochii de la ea doar cît să-i spună bijutierului:

- Le luăm pe toate.

Emelia rîse şi îl îmbrăţişă.

- Eşti atît de bun cu mine, îi spuse la ureche. O să mă faci să te iubesc prea mult.

El o sărută pe obrazul fin.

- Nu există aşa ceva.

Deşi fericit alături de soţia sa, Nikolas ştia că relaţia lui cu Petru se deteriorase şi ajunsese să fie un fel de amiciţie politicoasă. îl admira pe ţar, dar temperamentul exploziv al acestuia, ferocitatea lui, încăpăţînarea, făceau ca Petru să fie imposibil de suportat. Numai cineva care îi era acestuia pe plac putea să supravieţuiască timpurilor acelora.

Ţarul era într-o situaţie dificilă, fiindcă ducea război nu doar cu Suedia, ci şi cu poporul său. Trimisese sute de mii de ţărani în armată sau la construirea St. Petersburgului, fără voia lor, atrăgîndu-şi ura supuşilor săi din toate păturile sociale. Peste tot apăreau nemulţumiri şi trădări, şi puţini scăpau de suspiciunile lui Petru. Poliţia secretă scotea mereu la iveală informaţii despre toţi cei care scoteau chiar şi un singur cuvînt ce semăna a trădare împotriva ţarului şi a guvernului. Atmosfera din Moscova şi din împrejurimi era

grea de intrigi, iar Nikolas își dădu seama că nici el nu era prea simpatizat.

- Sînt geloși, îi explicase pe un ton calm Sidarov, valetul său, atunci cînd prințul comentase atitudinea rece a nobililor la adresa lui. în ochii lor, ați fost binecuvîntat cu mai multe daruri decît merită un singur om. Aveți un nume, bogăție, sînteți chipeș...

Fu întrerupt de o pufnitură ironică din partea stăpînului său.

- Da, sînteți chipeș, și v-ați însurat cu o femeie frumoasă. Ați cîștigat simpatia țarului cu ideile dumneavoastră progresiste, așa că de ce v-ar plăcea vreunul dintre boieri?

- Simpatia țarului, repetă Nikolas. Din cîte-mi dau seama, asta nu valorează nici cît o ceapă degerată.

- Alteță, protestă Sidarov alarmat. Nu mai spuneți cu voce tare așa ceva. Pereții au urechi! O să vă puneți în pericol și pe dumneavoastră, și pe prințesă.

- Sîntem deja în pericol, spuse Nikolas încet, ducînd mîna la bărbie și atingînd locul în care era încă o vînătaie pe jumătate vindecată.

Cu o zi înainte, la o adunare, izbucnise un conflict în timpul desemnării funcțiilor de guvernator. Menșikov avea să se ocupe de St. Petersburg, prințul Dimitri Golițin, de Kiev, boierul Apraxin de Kazan și așa mai departe.

Nikolas îl înfuriase pe Petru atunci cînd refuzase să fie guvernatorul regiunii Archangel fără să ofere vreun motiv suficient de bun pentru țar. în principal nu voia să producă bani pentru guvern. Petru nu dorea de la guvernatorii săi decît să stoarcă bani de la populația care și așa suferea, iar Nikolas era aproape sigur că refuzul său urma să aibă consecințe drastice, însă nu se putuse convinge să accepte.

Petru îl privise dezaprobator, făcîndu-i pe cîţiva dintre cei aşezaţi în jurul lor să tresară şi pe alţi cîţiva să zîmbească mulţumiţi.

- Foarte bine! O să numesc pe altcineva, se răstise Petru. Dar dacă te simţi liber să refuzi cererea ţarului, atunci poate că ai fi dispus să-mi aminteşti ce ai făcut pentru mine! Spune-mi de ce nu i-ai convins încă pe comercianţii moscoviţi să se organizeze în bresle.

Se ridicase şi se apropiase de Nikolas, aplecîndu-se ca să ţipe direct în faţa lui.

- Vreau mai multă industrie, mai multă dezvoltare! De ce se schimbă poporul meu atît de încet? De ce nu vor să facă destui bani cît să plătesc pentru războiul cu Suedia? Vreau răspunsuri de la tine chiar acum!

Nikolas rămăsese impasibil. Nu tresărise la urletele ţarului, nici măcar cînd stropi de salivă zburaseră spre el din gura imensă a lui Petru, ba chiar reuşise, cumva, să-i răspundă pe un ton calm:

- Ai stors bani din toate sursele posibile, Batuşka. Poporul ţi-a dat şi ultima copeică. Avem taxe pentru naşteri, căsătorii şi apa de băut. Avem taxă pe mustaţă, oricît de ridicol ar părea.

Nikolas se opri, dîndu-şi seama că în cameră se lăsase o tăcere mortală. Privirea lui Petru se întunecase. Nimănui nu-i venea să creadă că prinţul îi spusese ţarului adevărul.

- Pe deasupra, continuase el pe un ton egal, monopolul statal pe care l-ai creat face ca preţurile să crească de pînă la cinci ori faţă de costurile iniţiale. Oamenii nu-şi permit nici să-şi îngroape morţii din cauză că sicriele sînt atît de scumpe. Ţăranii nu pot să cumpere sare pentru mîncare. Alcoolul, blănurile, chiar şi cărţile de joc sînt prea scumpe. Comercianţii n-au cum să facă profit în condiţiile astea. Sînt

supărați și nu văd de ce ar trebui să muncească mai mult ca să-ți finanțeze ție războiul.

- Îți mulțumesc pentru sinceritate.

Apoi, fără avertisment, Petru îl lovise cu o forță orbitoare în falcă, atît de tare că prințul era să cadă la podea.

- Asta a fost pentru insolență.

Dorința lui Petru ca poporul lui să progreseze era în acord cu idealurile lui occidentale, dar metodele sale erau cu totul diferite de acelea din vest. Nikolas clipise des, ca să scape de punctele luminoase care-i jucau în fața ochilor, și se străduise să nu cadă. îi țiuiau urechile. Se înfuriase și luptase cu impulsul să-l lovească pe țar, să se apere. Știa însă că ar fi însemnat să-și semneze singur condamnarea la moarte. Se ridicase încet.

- Mulțumesc pentru lecție, spuse. Acum am aflat care-i răsplata pe care o primești dacă spui adevărul.

Cei din jur tresăriseră, surprinși la auzul afrontului, apoi îl priviseră în tăcere cum iese din cameră.

Revenind în prezent, Nikolas atinse vînătaia și zîmbi la auzul cuvintelor lui Sidarov.

- Dar, înălțimea voastră, țarul lovește pe toată lumea. Așa face el. A dat în prințul Menșikov chiar în această casă, atît de tare încît omul a umplut de sînge masa la care se lua cina! Țarul nu o face cu intenții rele. Cei care-i sînt apropiați suferă efectele supărării sale. Doar știți asta.

- Frustrarea lui e tare dureroasă, spuse Nikolas încet.

- Vînătaia o să se vindece în curînd, rosti Sidarov încruntat. Vă rog, prințe Nikolai, trebuie să încercați să uitați întîmplarea.

De dragul Emeliei, dar și pentru sine, Nikolas era dispus să încerce să uite.

Mai tîrziu în acea seară, cînd intră în camera pe care acum o împărțea cu soția sa, Nikolas o găsi pe aceasta așezată la o masă mică, pe care era adunată o colecție de oglinzi mici, așezate în așa fel încît să se reflecte una pe cealaltă. în mijlocul lor ardea o lumînare ce arunca umbre pe peretele din spate, făcînd icoana cu sfîntul Ilie să strălucească parcă din interior.

Nedumerit, prințul rămase în prag și se uită la soția sa. Emelia purta o rochie albastru deschis, închisă în față cu nasturi mici din sidef.

- Ce faci? întrebă el.

Emelia tresări, apoi îi zîmbi.

- Ai intrat așa de încet că nici nu te-am auzit!

Se întoarse la loc spre oglinzi și adăugă:

- încerc să ne ghicesc viitorul. Mă uit în oglinzi pînă cînd una dintre ele o să-mi spună despre soarta noastră. Dacă nu reușesc să văd nimic în ele, atunci o să topesc o lumînare într-un castron cu apă, iar picăturile de ceară o să-mi dea vreun indiciu.

Nikolas închise ușa și se apropie de ea, trăgînd-o de una dintre buclele roșcate și zîmbindu-i.

- Doar nu crezi în așa ceva, nu?

Ea îl privi și spuse sincer:

- Ba da. Funcționează mereu. Vesticii nu cred în cititul viitorului?

- Unii dintre ei cred, probabil, dar majoritatea țin la știință.

- Tu în ce crezi?

El îi mîngîie gîtul subțire.

- Eu cred în amîndouă.

O ridică de la masa și o întoarse cu fața spre el.

- De ce-ți faci griji pentru viitorul nostru, copilă?

Ea se uită la vînătaia de pe obrazul lui şi o atinse cu blîndeţe.

- Ţarului nu-i place că te-ai însurat cu mine. Toată lumea ştie asta.

El strînse din dinţi.

- A îndrăznit cineva să-ţi spună vreun cuvînt...

- Aud şoapte atunci cînd ieşim în lume. Cred că Menşikov şi prietenii lui s-au asigurat că se află despre originile mele, iar asta te pune într-o lumină foarte proastă.

- La naiba cu ei toţi, spuse el, apoi o sărută.

Emelia se feri după cîteva clipe, destul cît să spună:

- Uneori mi-aş dori...

El se aplecă şi o sărută pe gît.

- Ce ţi-ai dori, ruişka?

- Mi-aş dori să găsim o cale să facem restul lumii să dispară. Să rămînem numai noi doi.

- Pot eu să-i fac să dispară, murmură el sărutîndu-i pielea moale.

Emelia se opuse cîteva clipe, uitîndu-se cu îngrijorare la el.

- Nu vreau să ai probleme din cauza mea. Vreau să fii bucuros şi liniştit alături de mine.

- Sînt mult mai mult decît atît, spuse Nikolas, mîngîind- o pe deasupra rochiei de catifea. Mă faci să simt lucruri pe care nu mi le-am imaginat vreodată. Te iubesc mai mult decît pe mine însumi, ruişka.

îi cuprinse unul dintre sîni în palmă şi o sărută pînă cînd ea începu să respire mai adînc şi gemu. Triumfător, o trase spre pat, hotărît să-i ofere atîta plăcere încît s-o facă să uite de îngrijorare, chiar dacă pentru puţin timp.

Nikolas ştia că, probabil, suspiciunile Emeliei în ceea ce-l privea pe Menşikov erau îndreptăţite, şi începu să se întrebe care era calea cea mai potrivită ca să-l confrunte pe acesta. Se întîlniră din întîmplare într-o librărie unde se adunau după-amiaza mulţi dintre învăţaţii Moscovei. Nikolas citea dintr-o operă tradusă în ruseşte cînd simţi un fel de curent rece şi se răsuci, numai ca să dea cu ochii de Aleksandr Menşikov, la cîţiva metri în spatele lui.

Ochii acestuia, de un turcoaz nefiresc, erau la fel de lipsiţi de strălucire precum aceia ai unei reptile. Zîmbi şi îl salută:

- Bună ziua, prinţe Angelovsky. Ai găsit ceva interesant de citit? întrebă, arătînd cu mîna spre volumul de lîngă Nikolas. îţi recomand această enciclopedie a realizărilor ţarului nostru.

Nikolas nu îşi mută privirea de pe chipul celuilalt bărbat.

- Ştiu tot ce e nevoie să ştiu despre acest subiect.

- Poate ar fi bine s-o citeşti oricum, ca să-ţi aminteşti cît e de puternic şi de formidabil Petru. Ca să nu mai spun de cîte a făcut pentru tine şi pentru noi, toţi ceilalţi. Am discutat cu el despre tine chiar în dimineaţa asta.

- Şi? întrebă Nikolas crispîndu-se.

- Se pare că l-ai dezamăgit pe ţar. Avea mari speranţe, dar tu ai ales să-ţi iroseşti talentul. Atîta potenţial dus pe apa sîmbetei... N-ai vrut să accepţi să mergi la război şi nici nu ţi-ai făcut datoria civică preluînd un post de guvernator... Ba chiar ai decis să te însori cu fiica unui trădător.

- Să nu îndrăzneşti să spui nici un cuvînt despre ea, îl avertiză Nikolas pe un ton scăzut, cu ochii strălucindu-i ameninţător.

Menşikov continuă pe un ton ceva mai potolit:

- Ți-a spus despre tatăl ei, Vasili? Am descoperit multe despre el de la un prieten de-al nostru comun, ofițer în poliția secretă. Vasili a fost un rebel și a făcut parte din gruparea care a complotat împotriva lui Petru încă de la nașterea sa și care i-a omorît familia. Oamenii ăștia erau însărcinați cu protecția lui, și în loc de asta ei au vrut să-i ia viața. „Purtătorii răului" le spune țarul. Tatăl soției tale a fost cunoscut pentru discursurile pe care le ținea despre preluarea capitalei, omorîrea boierilor și aducerea surorii țarului, Sofia, pe tron. Stătea în mijlocul mulțimii, cu părul lui roșu ca focul, și striga cuvinte trădătoare. Oamenii îi spuneau Vasili, diavolul roșu. îți amintești cînd soldații rebeli au mărșăluit în Moscova, acum opt ani? Vasili era membru al acelei rebeliuni. Bineînțeles că a fost arestat și a murit sub tortură, dar trădarea lor n-o să dispară niciodată din amintirile țarului. De fiecare dată cînd vă vede pe tine și pe soția ta cu părul ca focul, inima lui Petru te urăște mai tare. Emelia îți face un mare deserviciu politic. în locul tău, eu aș scăpa de ea.

Nikolas nu mai reuși să se stăpînească și sări la celălalt bărbat, împingîndu-l la perete și apucîndu-l de gît.

- Poate că mai bine ar fi să scap de tine.

Ceilalți bărbați din librărie se opriră ca să-i privească uimiți. Menșikov păli de frică, de furie sau, poate, de amîndouă.

- Ia mîinile de pe mine, șuieră el.

încet, Nikolas îl eliberă.

- Mi-au ajuns bîrfele și zvonurile pe care te-ai străduit să le împrăștii în toată Moscova, spuse el. Dacă mai aud cuvinte de ocară împotriva mea sau a soției mele, o să te trag la răspundere.

Menșikov zîmbi strîmb.

- E prea tîrziu să-ţi mai repari reputaţia, arogantul meu prieten. Steaua ta a apus deja. Petru nu te mai are la suflet, fiindcă ai pus mai mare preţ pe mîndria şi pe intimitatea ta decît pe afecţiunea lui. E doar un joc, nu pricepi? Un joc pe care tu ai refuzat să-l joci şi din care acum ai fost eliminat.

Menşikovavea dreptate,se gîndi Nikolas cutremurîndu- se. Dacă nu voia să-i facă pe plac ţarului, atunci n-avea de ce să se aştepte la nimic bun din partea acestuia.

Iarna cuprinsese toată Rusia, iar aerul era atît de rece încît aceia care ieşeau mai mult de cîteva minute din case erau în pericol să capete degerături. Străinii care vedeau la alţii petele albe, semne ale degerăturilor, îi frecau pe aceştia cu zăpadă pe faţă ca să-i scape de pericol. Nimeni nu îndrăznea să iasă fără să fie bine îmbrăcat, acoperit cu blănuri de iepure sau de nurcă. în toate camerele conacului Angelovsky flăcările ardeau în şeminee, iar ocupanţii lor se încălzeau cu vin fiert, ceai sau ciocolată caldă. Se apropia Crăciunul, aşa că în tot oraşul se ţineau baluri şi serbări, iar pe străzi se auzeau mai mereu cîntecele colindătorilor. în fiecare casă se coceau turtă dulce şi prăjituri.

Emelia, fermecată de aerul de sărbătoare, insistase ca Nikolas să o ducă la dealul de gheaţă care fusese construit pentru bucuria copiilor şi a adulţilor deopotrivă. O movilă uriaşă, dealul fusese construit din lemn şi acoperit cu blocuri de gheaţă. Oamenii îl urcau, ducînd cu ei sănii din lemn, apoi alunecau spre poale cu o viteză nemaipomenită, strigînd şi rîzînd de bucurie.

- Vrei să mergi acolo? întrebase Nikolas cam fără voie în timp ce Emelia îl ruga şi trăgea de el ca s-o însoţească.
- Da, da, e minunat! Te-ai mai dat cu sania, nu?
- Doar cînd eram mic.

- Atunci înseamnă că a trecut prea mult timp!

Îl trase încăpățînată spre construcția uriașă, apoi convinse pe cineva să le împrumute o sanie din lemn vopsit. Urcară treptele care duceau la platforma de deasupra, unde vîntul bătea cu putere.

- Simt că o să-mi pară rău, spuse Nikolas ca pentru sine, uitîndu-se la săniile care alunecau în jos, spre poalele dealului înalt și imposibil de abrupt.

Emelia îi făcu semn să se urce pe sanie, cu mîna ei înmănușată. Ochii îi străluceau de bucurie. Nikolas gemu și se supuse, așezîndu-se spre partea din spate a săniei și întinzînd picioarele. Emelia se așeză în fața lui, încordată și entuziasmată. Cei care așteptau în spatele lor îi ajutară cu bucurie, împingînd sania la vale.

Aerul rece intră brusc în plămînii lui Nikolas, oprindu-i pentru o clipă răsuflarea. Sunetul săniei îi răsuna în urechi, iar senzația de alunecare îi cuprinse toate simțurile. Trecură de jumătatea derdelușului, iar Emelia rise și țipă, sprijinindu-se mai mult de el. Lunecau din ce în ce mai repede pe deasupra dealului de gheață. Ajunseră jos, unde oamenii împrăștiaseră nisip ca să îi ajute să încetinească și să oprească. Nikolas opri sania cu călcîiele încălțate în cizme grele.

încă rîzînd, Emelia căzu lîngă el și se răsuci ca să-i sărute chipul înghețat și să-l îmbrățișeze neîndemînatic, așa cum ar fi făcut un copilaș agitat.

- Mai vreau o dată! țipă.

Nikolas zîmbi și o sărută pe buze.

- Mie mi-a ajuns.

- Vai, Nikki! spuse ea ridicîndu-se în picioare și luîndu-l în brațe. Poate e mai bine așa. Mi-era frică să nu mi se ridice fustele pînă la brîu.

- Mai tîrziu facem şi asta, îi promise el sărutînd-o pe obrazul rece.

Ea îl înghionti în joacă, iar el rîse.

În acea seară avea loc o petrecere de Crăciun la conacul prinţului Golorkov. Cînd intrară în sala de bal, Emelia îi zîmbi lui Nikolas, fiindcă amîndoi îşi amintiseră de după- amiaza în care el o alesese pe ea din şirul de cinci sute de fete.

- Sala arată altfel acum, spuse ea.

- Din cauza ornamentelor de Crăciun, răspunse prinţul uitîndu-se spre panglicile din catifea verde, cu flori legate cu funde aurii, de pe perete. Pe mesele lungi, împodobite cu crenguţe de brad, erau aşezate platouri cu prăjituri, mere uscate, alte fructe şi cinci feluri de nuci. Una dintre mese era destinată numai turtei dulci, coaptă, tăiată şi glazurată astfel încît să semene cu multe dintre clădirile importante din Moscova, inclusiv Kremlinul şi Catedrala Sf. Vasile, cu multitudinea ei de domuri colorate. Aroma condimentată şi veselă de ghimbir plutea în aer, amestecîndu-se cu mirosurile de ceară şi pin.

Intimidată de grandoarea adunării, Emelia îşi adună cu o mişcare timidă faldurile rochiei.

- Arăt ca o ţărancă îmbrăcată în haine de împrumut. Dacă m-ai fi lăsat să-mi pudrez obrajii...

- Eşti minunată, o întrerupse Nikolas, sărutîndu-i pistruii.

Era adevărat că Emelia nu arăta ca o doamnă din aristocraţie, în ciuda hainelor somptuoase. Celelalte femei erau palide, ca de ceară, iar trupurile lor erau fragile şi gesturile languroase. Prin comparaţie, Emelia era la fel de plină de vitalitate ca un licurici printre molii. Onduleurile ei

roşcat-arămii erau împletite cu şiraguri de perle şi ridicate într-o coafură din care cădeau cîteva şuviţe atent alese. Rochia de catifea pe care o purta avea o nuanţă de albastru care-i făcea ochii să strălucească precum safirele. Decolteul pătrat, tivit cu dantelă galbenă, îi scotea în evidenţă sînii rotunzi, iar corsetul îi subţia talia delicată. Nikolas era fascinat de frumuseţea soţiei sale şi, judecind după privirile celor din jur, la fel erau şi toţi ceilalţi bărbaţi din sală.

Emelia îşi deschise evantaiul şi îi aruncă o privire peste marginea lui.

- Ştiu la ce te gîndeşti cînd te uiţi aşa la mine, îi spuse. Vrei să mergem în dormitor.

- Eu întotdeauna vreau asta, o asigură el.

Soţia sa îşi atinse talia încorsetată.

- Sînt atît de strînsă în şireturi că n-o să poţi să ajungi pînă la mine în seara asta.

El zîmbi şi-şi trecu degetele peste ale ei.

- Găsesc o cale, crede-mă.

Conversaţia le fu întreruptă de sosirea lui Petru cel Mare. Bucuria şi uralele generate de acesta păreau mai entuziaste decît de obicei. Întrebîndu-se care era cauza, Nikolas se uită la cei care-l înconjurau pe ţar pînă cînd, în sfîrşit, reuşi să-l vadă pe conducător. Clătină din cap, surprins, iar Emelia îşi ţinu respiraţia.

Spre deosebire de invitaţii care erau, cu toţii, îmbrăcaţi în haine fine, ţarul purta costumul simplu al unui ţăran, o tunică roşie şi nişte pantaloni cenuşii, largi, şi era încălţat cu cizme brodate, din fetru.

- De ce? şopti Emelia.

Nikolas răspunse pe un ton egal, fără să se uite la ea:

- E o glumă de prost-gust. îi ia peste picior pe ţărani fiindcă se plîng de politicile lui.

Oaspeţii chicotiră şi aplaudară, iar Petru făcu nişte paşi de dans popular şi se răsuci prin mulţime, ca toată lumea să-l vadă.

- Cît de urît! spuse Emelia, roşind stînjenită şi furioasă.

Nikolas nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că se uită la parchetul fabricat din mai multe feluri de lemn şi decorat cu sidef din loc în loc, sperînd ca ţarul să renunţe să se mai facă de rîs.

- Nu pari prea încîntat de gluma lui Petru, se auzi o voce din apropiere.

Nikolas se încruntă cînd dădu cu ochii de prinţul Aleksandr Menşikov.

- Dacă vrei să-i spui glumă, rosti încet, aruncîndu-i omului o privire plină de ameninţare.

Menşikov avea o atitudine care-l făcu pe Nikolas să se simtă incomod, în privirea lui se citea un fel de triumf maliţios. Omul se întoarse către Emelia cu o mişcare amplă.

- Ce mai faceţi, prinţesă?

- Foarte bine, mulţumesc, spuse ea pe un ton rece, refuzînd să-l privească.

Nikolas o luă de braţ pe soţia sa şi vru s-o conducă mai departe.

- Ne scuzi, Menşikov, spuse el.

- Nu încă, răspunse acesta. Am o veste pentru atrăgătoarea ta soţie. Poate că nu e tocmai momentul potrivit, dar nu cred că pentru o astfel de veste există un moment bun.

Nikolas se uită la Emelia, care clătină din cap nedumerită.

- Se pare că aţi pus întrebări, prinţesă, despre familia dumneavoastră. Mai exact, despre unchiul şi fratele dumneavoastră, care au fost trimişi să lucreze la construirea St. Petersburgului.

Menşikov rostea „prinţesă" de parcă ar fi fost o batjocură şi nu o adresare respectuoasă. Nikolas o privi pe Emelia cu o expresie înmărmurită. Ce naiba se petrecea? Nu-i spusese nimic despre asta, nici un cuvinţel. Sidarov, la fel. Emelia roşi vinovată şi îi explică în şoaptă:

- L-am rugat pe Sidarov să afle ce fac ai mei. Nu au trimis nici o vorbă de cînd au fost trimişi la muncă. Voiam să-i găsesc, să le spun despre căsătorie...

Tăcu speriată şi îi aruncă o privire lui Menşikov.

- De ce nu mi-ai cerut mie ajutorul? întrebă Nikolas. Credeai că te-aş fi refuzat?

- Nu ştiu, răspunse ea nefericită.

Menşikov zîmbi mulţumit că le crease probleme.

- Se pare că încrederea se construieşte în timp. în orice caz, servitorul domniilor voastre, Sidarov, nu a reuşit să afle nimic. Am fost informat recent de încercarea lui şi mi-am asumat să aflu eu mai multe, ca o favoare personală pentru prinţesă.

Oftă cu milă prefăcută.

- Unchiul şi fratele dumneavoastră au avut norocul să moară împreună, prinţesă, deşi e păcat că s-a întîmplat aşa. Lucrau împreună cînd s-a dărîmat un zid peste ei, adăugă, ridicînd din umeri cu părere de rău. Au murit amîndoi. Dar viaţa continuă pentru noi, cei rămaşi în urmă. Nu-i aşa?

- Dispari de lîngă mine, se răsti Nikolas la Menşikov, înainte să te omor!

Acesta se retrase cîţiva paşi, dar rămase aproape şi îi privi cu atenţie. Degetele lungi ale Emeliei se albiră pe mînerul evantaiului. Tremura din tot corpul.

- Nu ştim dacă e adevărat, murmură Nikolas cuprin- zînd-o pe după talie.

- E adevărat, spuse ea, cu lacrimi mari curgîndu-i pe obraji. Ştiam că o să li se întîmple ceva rău. Acum nu mai am pe nimeni.

- Mă ai pe mine.

Nikolas îi mîngîie umerii şi spatele. Era îngrijorat pentru ea, dar atent la situaţia în care erau şi la posibilele pericole.

- Linişteşte-te, ruişka. Ne ascultă lumea.

- Nici unul dintre ei nu voia să fie acolo, plînse ea. Aveau dreptul să rămînă în sat şi să trăiască alături de familie, să îmbătrînească liniştiţi. îl urăsc pe ţar pentru că i-a obligat să meargă la St. Petersburg! A făcut asta de mii de ori, multora. Nu are nici un drept să-i batjocorească pe ţăranii cărora le-a luat atît de multe...

Nikolas o prinse de braţe şi o strînse pînă cînd ea tresări de durere.

- Linişte. Taci acum.

Emelia dădu din cap, reuşind să-şi oprească lacrimile şi cuvintele amare, dar răul fusese deja făcut. Nikolas îşi dădu seama de asta judecînd după zîmbetul mulţumit al lui Menşikov şi din expresiile speriate ale celor care-i auziseră vorbind. Din cealaltă parte a sălii de bal, Petru observă tulburarea mulţimii şi le aruncă o privire aspră, întunecată.

Emelia era prea şocată ca să observe ceva în jur, şi se supuse fără să se opună cînd Nikolas o duse acasă. în sanie se lipi de el ca un copil speriat, iar soţul ei o ţinu în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare din cînd în cînd. Era resemnat.

Se gîndi că fuseseră condamnaţi de la bun început. Ea, fiica unui rebel, iar el, sfetnicul ţarului. O astfel de pereche n-ar fi fost niciodată potrivită. Cu toate astea, dacă ar fi trebuit să ia totul de la început, ştia că s-ar fi însurat cu ea oricum.

Nu era un prost şi ştia că nu mai beneficiază de protecţia lui Petru. După ce se întîmplase în acea seară, Emelia avea să fie dusă cu forţa la Kremlin şi interogată despre preferinţele ei politice, lucru care s-ar fi încheiat, fără îndoială, cu o formă sau alta de tortură. Nikolas ar fi preferat s-o omoare cu mîna lui decît s-o lase să treacă prin aşa ceva. în plus, Emelia ar fi putut să fie deja însărcinată. Trebuia să se asigure că nu păţeşte nimic, chiar dacă nu putea s-o protejeze el însuşi.

Gîndul la un copil, copilul lui, îl speria şi îl uimea. O fiinţă mică, perfectă, care să reprezinte atîta speranţă şi inocenţă şi să fie atît de vulnerabilă...

- Doamne, şopti, gîndindu-se pentru prima dată la Jacob.

Fiul lui, singur şi neiubit, în viitor, lipsit de apărare şi de tată.

- Doamne, am făcut o mare greşeală.

Nu-şi dăduse voie niciodată să simtă nimic pentru copilul său nelegitim, şi deodată îşi dorea să-l ia în braţe, să- l asigure că e în siguranţă, că locul lui e alături de familia sa.

Nikolas o sărută pe frunte pe soţia sa, pe deasupra onduleurilor roşcate, şi îi vorbi neauzit. Avea de gînd să repare totul dacă o s-o revadă vreodată în viitorul din care venise. îi jură că o iubea şi pe ea, şi pe fiul lui nelegitim.

Ajunseră acasă, unde Nikolas zăbovi în foaier destul cît să-l informeze pe Sidarov despre ce se întîmplase. Valetul păli speriat, plin de regret.

- Alteţă, n-am intenţionat să vă creez probleme.

- Nu-i nimic, spuse Nikolas. Ai încercat doar s-o ajuţi pe soţia mea. Plus că oricum s-ar fi ajuns aici, indiferent ce-ai fi făcut tu. Sîntem la voia Domnului, Feodor.

- Ce-o să se întîmple?

- Curînd o să vină să ne ia, răspunse Nikolas, simţind cum trupul Emeliei se crispează lîngă al lui.

Ea se cutremură şi îl privi speriată, dar el continuă să fie atent la Sidarov.

- Ascultă-mă, Feodor. O să o ajut pe soţia mea să-şi strîngă cîteva lucruri, apoi vreau să plecaţi, imediat, tu şi cu ea. Du-o la mînăstirea Novodevici, ai înţeles? Aceeaşi unde a fost exilată sora ţarului, Sofia. O s-o adăpostească pe Emelia.

Nikolas se întoarse spre soţia lui.

- O să pleci de acolo cînd o să fii în siguranţă. Sidarov o să te ajute să găseşti o casă la ţară.

Pe chipul Emeliei se citi oroarea.

- Nu, şopti ea.

Era singurul cuvînt pe care putea să-l spună. Nikolas se uită la Sidarov.

- O să faci ce-ţi cer?

Servitorul dădu din cap şi se întoarse să plece, scoţînd un sunet nearticulat. Se îndreptară spre camerele lor, iar Emelia începu să vorbească repede:

- Nikki, te rog să nu mă trimiţi departe de tine! Nu e nevoie...

- Dacă nu e nevoie, atunci vin şi te aduc chiar eu înapoi acasă, rosti el, ţinînd în continuare mîna pe talia ei. Dar avem probleme, ruişka. Vreau să fii în siguranţă.

Ea continuă să urce scările şi începu să plîngă.

- Dacă nu l-aş fi rugat pe Sidarov să-i găsească pe ai mei...

- N-are a face. Am duşmani, în frunte cu Menşikov, care l-au influenţat pe ţar. Poate că mariajul meu cu tine le-a uşurat munca, dar s-ar fi ajuns oricum aici. Asta e soarta, Emelia.

îl cuprinse un val de regret, de dor, dar reuşi să se controleze. Trebuia s-o ajute pe soția lui să accepte ce urma, ca să nu se simtă vinovată pentru totdeauna.

- Nu plec nicăieri fără tine, spuse ea pe un ton scăzut. Nu poți să mă obligi.

- Şi la ce bun? întrebă el cu blîndețe. Pot să suport orice dacă ştiu că tu eşti bine. S-ar putea să fii însărcinată. Ai vrea să rişti viața copilului nostru?

îşi dădu seama că ea nu se gîndise la asta.

- Dacă eşti însărcinată, copilul o să fie în pericol. Ca odraslă a unui bărbat suspectat de trădare, ca moştenitor al averii şi titlului Angelovsky, ar fi o țintă pentru toată lumea. Nimeni nu trebuie să ştie despre el, nici măcar restul familiei, pînă cînd nu e destul de mare ca să se apere singur...

- De ce vorbeşti aşa? izbucni ea, plîngînd furioasă. Dacă încerci să mă sperii, să ştii că ai reuşit. îmi pare rău pentru tot ce am făcut! îmi pare rău că am intrat în viața ta şi ți-am distrus-o!

- Nu, nu...

Nikolas o trase în camera lor şi închise uşa, apoi o luă în brațe.

- Să nu mai spui niciodată asta. Tu eşti singura care dă sens vieții mele. Emelia, să nu regreți că mă iubeşti.

încă plîngînd, ea îl strînse în brațe la rîndul său.

- Trebuie să-ți împachetăm lucrurile, spuse el după o vreme. Nu avem timp...

Ea se uită la el, apoi îl sărută cu gust de lacrimi pe buze. El uită de toate şi o sărută la rîndul lui, strîngînd-o în brațe şi strivindu-i sînii la pieptul său. Abia atunci îşi dădu seama cît de repede îi bătea inima, cît de repede îi bătuse încă de cînd plecaseră de la balul de Crăciun. Era foarte speriat

pentru ea şi se temea de momentul în care trebuiau să se despartă. îi cuprinse obrajii în palme, bucurîndu-se de forma hotărîtă a bărbiei ei, de pomeţii delicaţi.

Ea îl apucă de haină cu un gest disperat.

- Numai o ultimă dată, spuse cu ochii în lacrimi. Te rog. Atît pot să mai păstrez de la tine.

- Emelia... începu el să clatine din cap, dar, uitîndu-se în ochii ei, cedă şi o sărută apăsat.

Ea se ridică pe vîrfuri ca să-i răspundă la fel, mîngîindu-l pe spate şi pe şolduri. Respira mai repede. Nikolas întrerupse sărutarea şi o dezbrăcă repede, rupînd nasturii care nu cedau imediat. îi desfăcu şireturile corsetului, iar Emelia oftă uşurată, atingînd cu palmele urmele lăsate de materialul dur. Nikolas se dezbrăcă, iar ea îl ajută să-şi scoată cămaşa, apoi îi sărută pieptul şi gîtul, pînă cînd el o trase, nerăbdător, spre pat. îi desfăcu părul, lăsîndu-l să cadă peste el în valuri de foc.

Minutele treceau neîndurătoare, iar ei se sărutau şi se atingeau frenetic. Nu aveau nevoie de cuvinte. Tot ce voiau era să uite de lume măcar pentru scurtă vreme. Nikolas îi încălzi soţiei sale pielea rece, mîngîindu-i talia şi şoldurile. Ea se arcui ca să-l cheme mai aproape, cu ochii pe jumătate închişi. O dorea cu o pasiune greu de stăpînit, aşa că îi apucă şoldurile şi se scufundă în trupul ei moale, apoi se mişcă repede, din ce în ce mai adînc.

Cînd ajunse cît de departe se putea în trupul ei, Nikolas se opri şi o privi în ochi.

- Soţia mea roşcată, mi-ai oferit singurele clipe de fericire pe care le-am cunoscut vreodată, rosti înghiţind în sec de durere şi de dor. Promite-mi că, dacă ne reîntîlnim, o să-ţi aminteşti de mine.

- Cum aș putea să te uit vreodată? întrebă ea cu o voce scăzută.

El începu atunci să se miște încet, făcînd-o să geamă de plăcere.

- Spune-mi că mă iubești.
- Te iubesc, Nikki. Pentru totdeauna.

Emelia îl sărută pe gît, pe obraji, pe gură, repetînd cuvintele pînă cînd furtuna din sufletele lor se înteți și se transformă într-o pasiune furioasă. Prințesa suspină, cu capul sprijinit de umărul lui, lăsîndu-se cuprinsă de ultimele clipe de senzație și trăgîndu-l mai aproape, pînă cînd și el cedă plăcerii și se eliberă.

Nikolas ar fi vrut să doarmă în brațele ei, să se abandoneze somnului, dar în loc de asta își obligă membrele să se miște, se ridică și coborî din pat. Se cutremură din cauza aerului rece și începu să se îmbrace. Emelia era tăcută și îi urmărea fiecare mișcare. Nikolas căută prin șifonier, de unde scoase cîteva rochii, și alese una simplă, din catifea neagră, cu mîneci lungi și guler înalt. Dinspre pat se auzi vocea ei tristă:

- La mînăstire trebuie să port robă?

Nikolas zîmbi.

- Doamne, sigur că nu.

Aduse rochia lîngă pat și o întinse peste cuvertura mototolită. îi admiră o clipă trupul frumos, amestec de membre lungi și păr arămiu, o vrăjitoare delicioasă, cu o gură care l-ar fi convins să păcătuiască și pe cel mai devotat preot.

- N-ai putea niciodată să arăți ca o Călugăriță, ruișka, indiferent cum te-ai îmbrăca.

Ea se ridică în capul oaselor şi ridică aşternutul pînă sub bărbie.

- Ce-o să se întîmple cu tine? întrebă încet.

Nikolas tăcu, neştiind ce să-i spună.

- O să te omoare, nu-i aşa? spuse ea. O să te sacrifici din cauza cuvintelor mele, din cauza originii mele...

- Nu, spuse el repede, aşezîndu-se pe pat şi luînd-o în braţe, aşa goală cum era. Orice s-ar întîmpla, nu e din cauza ta. Am făcut o mulţime de greşeli înainte să te cunosc pe tine.

- Nu pot să suport gîndul ăsta, spuse ea apucîndu-i gulerul cămăşii. Nu te las să mori de dragul meu.

Lacrimile ei îi pătară vesta din lînă moale.

- Dacă se ajunge acolo, aş fi dispus să mor şi de o sută de ori pentru tine, şopti el. E mai uşor decît să fiu eu cel care rămîne în urmă.

- Te rog, lasă-mă să rămîn cu tine, îl imploră ea încercînd să-l împiedice să plece.

Nikolas îi făcu semn spre rochie, apoi se apropie de şemineul în care focul abia dacă mai ardea. îşi lipi palmele de suprafaţa călduţă şi vorbi răguşit, peste umăr:

- îmbracă-te, Emelia. Nu mai avem mult timp.

O ajută să umple o valiză mică, păstrînd tot timpul o atitudine serioasă. Se uită afară, prin fereastra cu geamuri groase. Sania lor era pregătită şi aştepta în faţa casei, iar caii lăsau urme de potcoavă în zăpada care acoperea pămîntul.

Se întoarse spre Emelia, care purta şalul din dantelă primit de la el. Subţire şi minunat, îi acoperea părul şi îi ascundea parte din chip, iar el nu-i vedea decît ochii umezi şi buzele care tremurau. îl uluia felul în care acea femeie îl bîntuise în mai multe vieţi. îi trecură prin minte o mie de imagini cu ea: Emelia, cu picioarele ei lungi, în patul lui, tot

ea, jucîndu-se în zăpadă ca un copil al străzii, în cadă, cu părul ud, şi Emma, cu zîmbetul ei atrăgător şi atitudinea mereu puţin sfidătoare, dansînd cu el, venind de la treburile ei îmbrăcată în pantaloni şi în cămaşă... O iubea oricum ar fi fost, în orice ipostază, şi o pierduse deja de două ori.

Tăcută, Emelia îl luă de mînă. îşi strînseră mîinile dureros de tare, apoi el ridică valiza şi o conduse pe soţia sa în jos pe scări. Sidarov aştepta la intrare, cu părul castaniu în dezordine şi cu chipul nefiresc de palid. în braţe avea una dintre pelerinele Emeliei, tricotată dintr-o lînă violet atît de închis încît părea neagră.

- Totul e pregătit, alteţă.

- Foarte bine, spuse Nikolas, apropiindu-se de valet. Să nu-i laşi să o ia, rosti încet, ca ea să nu-l audă. Ştii ce i-ar face.

Se retrase şi se uită cu înţeles la Sidarov, fără să rostească acea ultimă rugăminte către servitorul său. Prefera ca ea să moară repede, ucisă de valet, decît să încapă pe mîinile duşmanilor lor. Omul dădu din cap. Pricepuse mesajul nerostit.

- N-o să se ajungă acolo, spuse el calm.

Nikolas îşi puse mîna pe umărul lui şi strînse.

- Am încredere în tine cu tot ce am mai de preţ, Feodor.

- înţeleg, alteţă.

Nikolas luă pelerina din mîinile valetului şi i-o puse pe umeri Emeliei, apoi îi trase cu grijă gluga pe cap şi încercă să zîmbească, dar nu reuşi, aşa că se uită pur şi simplu la ea cu disperare. Nu ştia cum să-şi ia la revedere. îl durea gîtul de la cît încercase să-şi ascundă emoţiile.

- Nu vreau să te las, îi spuse apucîndu-i mîinile reci.

Emma aplecă privirea, plîngînd.

- N-o să te revăd niciodată, aşa e?

El clătină din cap.

- Nu în viața asta, rosti răguşit.

Ea îşi retrase mîinile şi îl cuprinse pe după gît. Nikolas îi simți genele umede pe obraz.

- Atunci o să aştept o sută de ani, şopti ea. Sau o mie, dacă trebuie. Să-ți amintești, Nikki, că o să te aştept să vii la mine.

Nikolas rămase în picioare, în prag, şi îi privi pe ea şi pe Sidarov cum urcă în sania care curînd dispăru în noapte.

- Dumnezeu să te aibă în pază, spuse încet, sprijinin- du-se de tocul uşii.

Pînă la urmă intră în conac şi-l rugă pe unul dintre servitori să-i aducă nişte vodcă în salon. Aşteptă lîngă şemineu, bînd încet şi uitîndu-se în gol. Mai trecu o oră, apoi un servitor veni să-l anunțe că sosiseră doi agenți ai biroului secret. Biroul secret, instituție creată de Petru cel Mare, se ocupa de toate infracțiunile care aveau legătură cu periclitarea integrității guvernului țarist.

Agenții intrară şi fură conduşi în salonul în care se afla Nikolas. Unul dintre ei era tăcut şi politicos, iar celălalt, un bărbat cu figura numai unghiuri şi părul negru şi unsuros, îi zîmbea sfidător.

- Prințe Nikolai, spuse acesta, sînt Valentin Neche- renkov, iar dumnealui e Yermakov. Am fost trimişi de Biroul secret fiindcă în seara asta a fost raportat un incident...

- Da, ştiu, spuse Nikolas, apropiindu-se de o tavă de argint pe care stătea o sticlă de vodcă rece. Doriți ceva de băut?

Nechernkov dădu din cap.

- Mulțumesc, alteță.

Cu grijă, prințul turnă trei pahare, apoi li se alătură celor doi. Necherenkovîl măsură cu privirea.

- Alteță, am venit să vorbim cu prințesa Emelia.

- N-aveți nici un motiv să vorbiți cu ea.

- Ba sigur că da, răspunse Necherenkov. Ni s-a raportat că în seara asta a rostit cuvinte de trădare la mică distanță de țar. Iar trecutul ei este, trebuie să recunoaștem, unul care dă de bănuit.

- Prințesa nu reprezintă o amenințare la adresa țarului sau a oricui altcuiva, spuse Nikolas zîmbindu-i convingător, blînd, agentului. E o femei atrăgătoare, dar nu prea deșteaptă, înțelegeți? O fată de la țară, incapabilă să aibă opinii proprii. Mă tem că n-a făcut decît să repete ceva ce a auzit în altă parte. în interesul dreptății, cred că ar trebui să-l trageți la răspundere pe adevăratul vinovat.

- Și cine ar fi acela, alteță?

Zîmbetul dispăru de pe buzele lui Nikolas.

- Eu, spuse pe un ton sec. Toată lumea știe că nu mai sînt printre preferații țarului. Sîngele acestei țări a fost secat de dragul imaginii lui Petru și n-am ezitat să spun ce cred, chiar în prezența sa.

Necherenkov îl privi atent și mai bău o dată din paharul cu vodcă.

- Oricum trebuie s-o interogăm pe soția dumneavoastră, alteță.

- Ar fi o pierdere de vreme.

Discret, Nikolas scoase un săculeț de catifea din buzunar și îl cîntări în palmă.

- Sînt sigur că sînteți un bărbat foarte influent și sper că veți găsi de cuviință să faceți astfel încît ea să fie uitată.

Necherenkov luă săculețul și îl desfăcu, lăsînd să-i cadă în palmă cîte ceva din conținutul său. Era plin cu o mulțime de diamante perfect tăiate, majoritatea de cincisprezece, douăzeci de carate, ba unele chiar mai mari. Nestematele

strălucire în palma lată a lui Necherenkov ca niște stropi de foc. Nikolas rezistă tentației de-a zîmbi amar cînd auzi cum cei doi agenți respiră mai repede. Necherenkov spuse încet:

- Dacă e, pînă la urmă, numai o țărancă proastă, nu prea are rost s-o interogăm.

- Mă bucur că sîntem de acord.

Necherenkov îl privi în ochi.

- Scăpînd-o pe ea de suspiciune, v-ați incriminat pe dumneavoastră, iar noi sîntem obligați să vă ducem la Kremlin, pentru interogatoriu.

- Desigur.

Deşi pentru el situația nu era deloc fericită, Nikolas oftă uşurat.

Timp de trei zile, prințul fu închis în turnul Beke- mişevscaia, una dintre cele cîteva închisori de la Kremlin, aflat pe malul rîului Moscova. Fortăreața din piatră era umedă şi rece, iar Nikolas îşi vedea răsuflarea transformată în abur plutind în aerul rece din celulă. Ciudat, dar nu veni nimeni să-l interogheze. Nu avea de făcut decît să stea şi să aştepte în tăcere. De două ori pe zi primea apă şi cîte un castron de grîu fiert. în celulă nu era nici un fel de mobilier, nici măcar o scîndură sau niște paie. Cu el mai erau doi deținuți, amîndoi cu priviri goale şi figuri inexpresive. Nu-i spuseră cum se numesc, nu vorbiră aproape deloc, şi cînd unul dintre ei rosti ceva, fu ca răspuns la comentariul lui Nikolas cum că ar fi trebuit să li se dea măcar o pătură.

- N-avem dreptul la nici un fel de confort. Infracțiunile săvîrşite de un boier sînt mai grave decît orice ar putea să facă un țăran, fiindcă țarul aşteaptă mai multă loialitate din partea noastră.

Celălalt bărbat, care rămăsese tăcut, părea foarte bolnav. Aerul rece şi umed din turn îi înrăutăţea situaţia şi- l făcea să tuşească şi să tremure violent. în a treia zi, cei doi fură luaţi din celulă şi nu se mai întoarseră niciodată. Nikolas auzi curînd după aceea, din depărtare, sunetele scoase de cineva care era torturat, strigătele inumane de durere, şi se întrebă dacă nu cumva o fi fost unul dintre cei doi.

începu să-şi amintească de momentele în care fusese el însuşi torturat şi începu să se teamă pentru prima oară, să simtă ceva prin ceaţa resemnată care-i întuneca gîndurile. Nu putea să treacă din nou prin asta. Rănile trupeşti i se vindecaseră, dar sufletul... Nu, n-ar fi supravieţuit o a doua oară. Se ghemui pe podeaua goală şi se lipi de peretele rece. Nu se simţise niciodată mai singur.

După alte cîteva zile îşi dădu seama că se îmbolnăvise, îi era frig şi avea febră, iar gîndurile îi erau tulburi. îşi strînse genunchii la piept, tremură şi adormi, apoi, după multă vreme, plînse. Uneori, în timpul delirului, vedea fantome alături de el în celulă. Pe Tasia, pe tatăl lui, pe Jacob... Pe Misha, fratele lui care murise şi care-l privea îngrijorat. Se feri de ei toţi, dar din cînd în cînd o striga pe Emelia, pe Emma, care nu venea. Era sigur că o să moară, şi le spuse asta fantomelor. Voia s-o vadă pe soţia lui. Voia să- şi pună capul în poala ei şi să adoarmă pentru totdeauna.

într-una dintre puţinele sale clipele de luciditate primi o vizită neaşteptată din partea ţarului. Ghemuit într-un colţ al celulei, Nikolas privi silueta uriaşă cum se aventurează în celula întunecată şi urît mirositoare.

- Nikolai, spuse Petru cu vocea lui adîncă. Mi s-a spus că eşti bolnav şi am decis să-ţi fac o vizită.

- La ce bun? întrebă prinţul cu vocea răguşită după o perioadă aşa lungă de tăcere.

Petru îl privi aşa cum şi-ar fi privit un tată fiul neascultător.

- Voiam să văd dacă nu cumva pot să te fac să mă asculţi. Nu eşti tu însuţi, Nikolai. N-ai fost de luni bune. Iubirea ta pentru mine, loialitatea... Ce s-a întîmplat cu ele?

Nikolas se uită în altă parte şi nu se obosi să-i răspundă.

- Ai lăsat o femeie să te distrugă, continuă ţarul pe un ton scăzut. O femeie simplă, din popor. Te-a influenţat, te-a întors împotriva mea. Te-a vrăjit cumva, altfel n-ar fi înlocuit ea toate lucrurile pe care le-ai iubit odată.

Nikolas începu să tremure şi se ghemui mai mult în colţul său.

- N-am iubit pe nimeni şi nimic pînă la ea.

Ţarul oftă şi se aplecă lîngă el.

- Şi uite cum te-a ruinat. Ăsta e rezultatul unui lucru atît de minunat?

- Nu te-am trădat, spuse Nikolas.

- Poate că nu încă, dar sămînţa era acolo. Eu trebuie să fiu cel mai important pentru tine şi nimeni altcineva. Nici măcar Dumnezeu. De astfel de loialitate am nevoie ca să modelez Rusia, s-o transform în ţara care trebuie să fie.

Petru se uită atent la chipul întors al prinţului.

- Chiar şi acum, remarcă pe un ton scăzut, eşti unul dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-am văzut vreodată. Ţi s-a dat prea mult, Nikolai. Cred că ăsta ţi-e destinul, să sfîrşeşti tragic.

- Ce vrei de la mine? întrebă Nikolas încet, înainte să fie cuprins de un acces de tuse atît de violent încît simţi gust de sînge pe buze. Mîna mare a ţarului îi mîngîie capul cu blîndeţe, netezindu-i părul, de parcă ar fi fost animalul lui preferat.

- Sînt dispus să-ți mai dau o șansă, Nikolai. O șansă la viață, o șansă la prietenia mea. O să te iert pentru toate dacă-mi dovedești loialitatea ta.

Nikolas îl privi obosit.

- Și cum ai vrea să fac asta?

- Renunță la căsnicia ta. Oblig-o pe Emelia să se călugărească. Trimite-o departe de tine și nu mai da ochii cu ea. Poți să-ți alegi altă soție, una care să te servească mai bine decît ea. întoarce-te la viața pe care ai avut-o cîndva și dedică-te din nou țarului tău. Promite-mi lucrurile astea și te scot de aici într-o oră. O să-i cer medicului meu să aibă grijă de tine și să te însănătoșească. O să fii ca nou.

Nikolas zîmbi pierdut.

- N-aș putea să stau departe de ea, spuse tremurat. Să știu că e acolo, undeva, și să nu pot să o văd, să nu pot s-o ating...

Clătină din cap.

- Nu, rosti, începînd să tușească din nou pînă cînd simți că plămînii îi iau foc.

Petru își retrase mîna și se ridică, uitîndu-se urît la el.

- îmi pare rău că pui așa puțin preț pe viața ta. Am greșit oferindu-ți a doua șansă. Nici un bărbat care alege moartea și trădarea în locul vieții nu merită milă.

- Dragostea, șopti Nikolas, punînd capul pe podea. Asta am ales.

Delirul îl cuprinse din nou, din fericire înainte să fie interogat. îi era atît de frig, era atît de înghețat... Nici una dintre figurile de vis care trecură prin celula sa nu-i ascultară rugămințile, nu-i aduseră o haină, o pătură, o cărămidă încinsă. Se gîndi la soția sa, la felul în care brațele ei subțiri l-ar fi cuprins, la părul ei roșu.

- Emelia, mi-e frig, încercă să spună, dar ea nu mai era, nu-l auzea, iar el începu să tremure atît de violent încît se temu că oasele aveau să-i rupă carnea. Figuri din poveştile ruseşti pe care le auzise în copilărie începură să se strecoare în celulă: troli, lebede fermecate, vrăjitoare, o pasăre Phoenix cu penajul roşu-arămiu care se transformă în Emma, cu chipul încadrat de părul ei superb de culoarea scorţişoarei. Nikolas întinse mîinile s-o prindă, dar ea se feri de el.

- Emma, nu pleca, rosti cu ultimele puteri.

însă ea nu-l mai voia şi se îndepărtă în timp ce el continuă să o implore:

- Emma, am nevoie de tine.

Timpul începu să se răsucească, să-i scape, şi viaţa i se scurse din trup. Simţi că-l cuprinde întunericul şi că toate gîndurile şi amintirile-i dispar.

Cînd a timpului lentoare
Ne-ndeamnă a nu mai zăbovi,
Pe noi nici sfîrşitul nopţii
Nu ne poate despărţi.

- Puşkin

Zece

Londra, 1877

- Nikki? Nikki, deschide ochii.

Prinţul scoase un sunet de protest. Voia să se întoarcă în confortul întunericului, dar vocea aceea, atît de speriată şi de nerăbdătoare, îl trase din abis. Se încruntă şi se frecă la ochi, apoi întredeschise pleoapele. Era întins pe un pat, iar soţia sa stătea pe lîngă el. Era viu... Şi ea era acolo, la fel de plină de viaţă şi de frumoasă ca întotdeauna.

- Emelia, spuse cu răsuflarea tăiată, încercînd să se ridice.

Avea o mulţime de întrebări şi începu să vorbească repede.

- Nu aşa repede! Linişteşte-te puţin.

Emma se aplecă şi îi puse degetele pe buze, privindu-l

- Vorbeşti în rusă. Ştii că abia dacă pricep două cuvinte în ruseşte.

El tăcu, uimit, şi încercă să gîndească din nou în engleză.

- Credeam că n-o să te mai văd niciodată, spuse pînă la urmă.

- Da, şi eu începeam să am îndoieli, răspunse ea sec. La început am crezut că glumeşti, dar cînd nu ţi-ai revenit nici după ce te-am stropit cu apă rece, am chemat medicul. N-a venit încă.

Se aplecă şi îi puse o mînă rece pe frunte.

- Cum te simţi? Te doare capul?

Nikolas nu ştiu ce să răspundă. Era foarte atent la ea. îi venea s-o ia în braţe şi să-i povestească tot, dar ar fi crezut că e nebun. Din cauza efortului pe care-l făcea ca să rămînă nemişcat, ochii îi lăcrimară. Emma îşi retrase încet mîna.

- De ce te uiţi aşa la mine?

Nikolas îşi luă privirea de la ea şi se uită în jur. Dormitorul lui era acelaşi ca întotdeauna, cu mobila din lemn închis la culoare şi tăblii de mahon pe pereţi. Clipi confuz şi se uită din nou la Emma.

- Ce s-a întîmplat?

Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu decît că ţe uitai la tabloul restaurat de Soames, care seamănă foarte bine cu tine, apropo, şi te-ai albit la faţă, apoi ţi-ai pierdut cunoştinţa. Domnul Soames a fost amabil şi ne-a ajutat, pe mine şi pe servitori, să te ducem sus. Eşti aici cam de o oră.

- O oră, repetă el nevenindu-i să creadă.

Se uită în jos. Avea cămaşa descheiată pînă la brîu.

- Nu respirai cum trebuie, spuse Emma roşind.

Nikolas îşi duse mîinile la piept. Simţi urmele cunoscute ale cicatricelor şi le apăsă, ca să se asigure că sînt reale.

Robert Soames se întoarse cu spatele, evident stînjenit la vederea lor.

- Poate ar fi mai bine să vă las singuri, spuse ieşind.

- Nu e nevoie, începu Emma, apoi dădu ochii peste cap cînd văzu că pictorul plecase.

Zîmbi amar.

- De parcă noi doi am avea nevoie să rămînem singuri, spuse ca pentru sine.

în mintea lui Nikolas erau o mulțime de cuvinte şi de gînduri incoerente, iar trecutul şi prezentul începuseră să se amestece. Copleşit de iubire, întinse mîna spre Emma, dar ea se feri brusc.

- Nu pune mîna pe mine, rosti încet, ridicîndu-se. Acum, că ştiu cum te simți, poți să aştepți şi singur sosirea medicului. Eu am treabă. Vrei un pahar de apă înainte să plec?

îi turnă într-o cupă de cristal, dintr-un vas de porţelan. Degetele lor se atinseră puțin, iar Nikolas simți un val de căldură traversîndu-i corpul. Bău cu sete din apa rece, apoi se şterse la gură cu dosul mînecii.

- Nu pari în apele tale, spuse Emma. Poate că te-au ajuns toate nopțile în care ai băut. Mă mir că nu s-a întîmplat mai curînd.

Tăcu văzînd privirea fascinată pe care el o aţintise spre icoana de pe perete.

- Ce e? Ce s-a întîmplat?

încet, Nikolas lăsă paharul deoparte şi se ridică, mergînd ameţit spre icoana profetului Ilie. în secolul al optsprezecelea, pictura fusese decorată cu pietre prețioase care formau o aură în jurul capului sfîntului, acopereau carul şi delimitau norii rubinii. Nikolas trecu palma peste suprafața icoanei şi strecură o unghie sub una dintre

pietrele prețioase, pe care o desprinse din loc, ignorînd întrebările nedumerite ale soției sale. Strînse piatra în pumn și se uită la icoană. Pe marginea norului rubiniu era o zgîrietură. Cea pe care o făcuse chiar el, cu o sută șaptezeci de ani înainte. Nikolas desenă conturul zgîrieturii cu vîrful degetului și simți lacrimi fierbinți pe obraji.

- N-a fost un vis, spuse răguşit.

Emma se apropie de el.

- De ce te porți atît de ciudat? ceru să știe. De ce distrugi icoana asta? De ce...

Se opri surprinsă cînd el se răsuci spre ea.

- Doamne, spuse făcînd un pas în spate. Ce-i cu tine?

- Rămîi aici cu mine, rosti el dînd drumul pietrei prețioase din palmă și apropiindu-se încet de soția sa, de parcă dacă s-ar fi mișcat brusc ar fi speriat-o. Emma, vreau să-ți spun ceva.

- Nu mă interesează, îi răspunse ea tăios. După ce am aflat azi despre cum mi-ai rupt relația cu Adam și mi-ai distrus viața...

- îmi pare rău.

Emma clătină din cap de parcă nu l-ar fi auzi bine.

- Ei bine, asta e o noutate! Nu te-am mai auzit să-ți ceri scuze pentru ceva vreodată. Și asta ar trebui să mă facă să uit toate relele?

El căută îndurerat ceva de spus.

- Mi s-a întîmplat ceva... Nu știu cum să te fac să înțelegi. Nu am fost niciodată sincer cu tine. N-am vrut să recunosc ce simt pentru tine și, cînd am crezut că pierd controlul, am încercat să te rănesc, să te țin departe...

- De asta te-ai culcat cu altă femeie? întrebă ea cu ură. Pentru că sentimentele tale pentru mine sînt așa de puternice?

Ruşinat, Nikolas nu reuşi să se uite în ochii ei.

- N-o să mai fac niciodată asta, Emma. Niciodată.

- Nu mă interesează ce faci. N-ai decît să fii cu cîte o femeie în fiecare seară, din partea mea. Doar lasă-mă în pace.

- Nu vreau pe nimeni altcineva.

Nikolas o prinse în braţe înainte ca ea să se îndepărteze. Inima începu să-i bată mai tare de bucurie că o simţea din nou aproape, iar degetele îi strînseră trupul cu o forţă de care el nu era conştient. Emma rămase nemişcată, crispată, respingîndu-l, şi îl privi acuzator.

- O să te fac să uiţi tot ce am greşit, spuse Nikolas. Jur că o să te fac fericită. Lasă-mă să încerc. Nu vreau decît să te iubesc. Nici măcar nu trebuie să mă iubeşti la rîndul tău.

Emma încremeni, iar cuvintele lui îi răsunară în minte ca nişte ecouri demult uitate.

- Poftim? întrebă încet, începînd Să tremure.

El uită de orice mîndrie şi precauţie şi îşi descoperi sufletul:

- Trebuie să afli adevărul. Te-am iubit multă vreme, Emma. Aş face orice pentru tine, mi-aş da şi viaţa...

Emma se smulse din îmbrăţişarea lui, uitîndu-se urît la el şi tremurînd.

- Ce Dumnezeu încerci să faci? Să mă înnebuneşti? Săptămîni întregi te-ai purtat ca un porc fără inimă, şi acum, deodată, leşini în bibliotecă, după care îmi spui că mă iubeşti? Ce fel de joc pervers mai e şi ăsta?

- Nu e nici un joc.

- Tu nu eşti în stare să iubeşti. Principala ta preocupare este şi o să fie întotdeauna propria-ţi persoană.

- Da, a fost înainte, dar nu mai e aşa. Mi-am dat în sfîrşit seama...

- Să nu cumva să îndrăznești să pretinzi că o să te schimbi subit! Numai o proastă ar crede așa ceva din partea unui bărbat care-și respinge propriul copil.

Nikolas tresări dureros.

- O să repar lucrurile cu Jacob, spuse cu amărăciune. O să-i fiu un tată bun. O să aibă o viață fericită și liniștită...

- Destul! strigă Emma roșie de furie. Nu mi-am imaginat niciodată că poți să fii atît de malițios. Una e să mă amăgești pe mine cu promisiuni deșarte, dar, dacă îndrăznești să-l minți pe băiețelul ăla, să-i spui că ții la el, o să-l rănești ireparabil.

- Chiar țin la el.

- O să-l abandonezi cu cruzime, așa cum faci cu toți ceilalți, și eu n-o să pot să-l mai vindec. Bărbații sînt niște lași mincinoși! Faceți oamenii să creadă că pot să se bazeze pe voi, și după aceea dispăreți ca prin farmec. N-o să-ți dau ocazia să ne trădezi așa pe mine și pe Jake!

- De acum înainte poți să te bazezi pe mine. O să-ți arăt asta și de o mie de ori, spuse Nikolas apucîndu-i palmele în palmele sale și sărutîndu-i-le. N-o să te mai rănesc niciodată. Te rog să mă crezi.

Emma se uită în ochii lui și emoția pe care o văzu în privirea sa o făcu să tresară. Se întoarse cu spatele la el și ieși din cameră.

- La naiba cu tine, spuse ca pentru sine, trîntind ușa în urma ei.

Emma se ghemui pe una dintre canapelele din salonul ei privat, cu genunchii strînși la piept. Avea o mulțime de întrebări. Trebuia să recunoască abilitatea lui Nikolas de-a o surprinde. Nimic altceva din tot ce ar fi putut să facă el n-ar fi ajuns la același nivel de batjocură și răutate. încerca

s-o facă să creadă că ținea la ea, ca apoi să poată s-o umi-leasc㠚i să o ia peste picior. Cît de diabolic era!

Dar ochii lui... văzuse atîta vulnerabilitate în ei! Ce Dumnezeu i se întîmplase? își aminti scena din bibliotecă. Era arogant, ca de obicei, apoi imediat, cum văzuse portretul strămoșului său, căzuse lat.

- Pare să fi făcut un atac de apoplexie, spusese Robert Soames.

El și Emma îngenunchează lîngă prinț, pe podea.

- E prea tînăr pentru așa ceva! plînsese ea, ridicîndu-i capul în poala rochiei ei. Doamne, poate că e din cauza băuturii. Vă rog să trimiteți după medic!

îi ridicase atent capul, netezindu-i șuvițele ca mierea. Servitorii îl duseseră la etaj, în camera lui, iar Emma rămăsese cu el. Nu știa nici ea de ce se speriase atît. Pînă la urmă nu aveau ceva ce să se poată numi o căsnicie adevărată. Nu se iubeau. Cu toate astea, cînd el deschisese ochii, pe ea o cuprinsese o ușurare la care nu se așteptase.

Ce se întîmplase în timpul acelei ore pe care o petrecuse tăcut și neclintit, ce-l făcuse să se poarte atît de ciudat? îi spusese că o iubește. Rîse cu neîncredere, simțind că-i vine să plîngă.

„Jur că o să te fac fericită. Dă-mi doar voie să încerc. Nu vreau decît să te iubesc. Nici măcar nu trebuie să mă iubești și tu."

–

Cuvintele lui o tulburaseră. Nikolas avea talentul să dărîme orice apărare a celorlalți, și mai ales pe ale ei.

- Tasia mi-a spus cum ești, rosti Emma încet. A spus că o să mă minți, că o să mă manipulezi și că o să mă trădezi. Avea dreptate. O să pun capăt jocului, Nikki, de dragul lui Jacob și de dragul meu.

Merse în camera lui, pregătindu-se de confruntare. Uşa dormitorului era întredeschisă şi înăuntru doctorul Weide, un bărbat mic de statură, cu o privire înţeleaptă şi ochelari cu rame cenuşii, îşi punea la loc în geantă ustensilele.

- Cum se simte? întrebă Emma pe un ton sec.

- Alteţă, murmură medicul zîmbind şi apropiindu-se ca să-i sărute mîna. La cît de grabnic am fost chemat, mă aşteptam să găsesc un om pe patul de moarte. Dimpotrivă, soţul dumneavoastră este foarte sănătos. Totul e în regulă.

- Şi atunci care să fie cauza leşinului? întrebă ea nedumerită. A fost inconştient aproape o oră.

Medicul clătină din cap.

- Nu există nici un motiv fizic pentru asta.

- Ei bine, de prefăcut nu s-a prefăcut, spuse Emma. Am făcut tot posibilul să-l trezesc, numai ace n-am înfipt în el.

- Multe lucruri legate de minte rămîn un mister, răspunse doctorul Weide. Din cîte am înţeles, a leşinat la vederea unui anume portret. Am putea să speculăm că acesta i-a amintit de vreun eveniment traumatizant din trecut.

Emma se uită bănuitoare la soţul ei, care tăcea impasibil. Simţi că acesta îşi dorea ca medicul să plece mai repede.

- Un eveniment traumatizant, murmură ea. Ai avut parte de suficiente astfel de momente, nu-i aşa?

Nikolas continuă să-şi încheie nasturii de la cămaşă şi spuse:

- N-o să se mai întîmple.

- Vă rog să-mi daţi de ştire dacă se întîmplă, spuse doctorul Weide. între timp vă doresc toate cele bune.

- Vă conduc, spuse Emma.

Medicul clătină din cap.

- Vă rog, rămîneți cu prințul, alteță. Mă descurc să ies.

îi făcu semn cu ochiul şi plecă. Emma îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la soţul ei.

- Cum te simți?
- Bine. Nu era nevoie să mă vadă medicul.
- Nu-ți face rău un control.

Nikolas pufni.

- Să vedem dacă spui la fel şi cînd o să fii tu cea controlată.

Se ridică şi îşi aranjă cămaşa în pantaloni, Emma îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stînjenită de faptul că soţul ei se îmbrăca de faţă cu ea.

- Am venit să te avertizez, spuse pe un ton aspru, că sar putea să plec curînd şi că o să-l iau pe Jake cu mine.

El ridică brusc privirea spre ea. Nu spuse nimic, dar era evident că nici nu-i trece prin cap să accepte aşa ceva.

- încă nu m-am decis, continuă Emma calm. Oricum, dacă o să mi se pară că ne răneşti, pe mine sau pe el, o să-l iau şi o să plec.
- încearcă, spuse Nikolas încet, ca să vedem ce se întîmplă.

Vorbise pe un ton egal, dar cuvintele sale avură efectul scontat asupra ei.

- Jake rămîne aici. E fiul meu. Iar tu eşti soția mea.
- Atotputernicul prinț Nikolas, spuse ea pe un ton sarcastic. Poate că altora le e teamă de tine, dar mie nu mie. Eu nu sînt o creatură neajutorată pe care tu să poți s-o agresezi şi de care să profiți. Şi nu poți să mă forţezi să rămîn aici.
- Dar pot să te determin să vrei să rămîi.

Aroganța lui ascundea o forţă care-i tăia Emmei răsuflarea. Nu îi răspunse, aşa cum probabil că voia el,

întrebînd cum sau de ce, şi nici nu se certă cu el, ci începu să se retragă.

- Ţi-am spus care sînt intenţiile mele, rosti ca pentru sine.

Intenţiona să iasă după acea replică, dar Nikolas veni după ea şi se opri atît de aproape încît prezenţa lui o intimidă. Pentru o femeie care se jucase cu tigri şi alte animale sălbatice, acela era un sentiment aproape necunoscut.

- înainte să pleci, dă-mi voie să-ţi spun şi eu intenţiile mele, murmură Nikolas. Am de gînd să mă întorc în patul tău cît de curînd. O să fiu aşa cum ar fi trebuit să fiu de la început.

- Eşti un diavol!

- N-o să te las să pleci. Am prea mare nevoie de tine.

Nu mai fusese niciodată atît de direct şi de sincer cu ea, nu-şi exprimase niciodată sentimentele cu atîta uşurinţă, iar ei i se părea că tocmai devenise cu mult mai periculos.

- Tu n-ai nevoie de nimeni, reuşi să-i răspundă.

- Nu e adevărat. Uită-te mai aproape, Emma. Priveşte-mă şi spune-mi ce vezi.

Ea nu reuşi să se uite la el, fiindcă era prea speriată de ceea ce ar fi putut să citească în privirea lui. Se uită în jos şi îşi făcu loc pe lîngă el, apoi fugi din dormitor. El o lăsă, slavă Domnului, deşi Emma simţi că o urmăreşte cu privirea.

Nikolas rămase singur cîteva minute. Voia să bea ceva tare, care să-i dea curaj, dar se stăpîni. Nu voia să-şi mai amorţească emoţiile cu alcool. Avea nevoie de o minte clară. Ura existenţa searbădă pe care o ducea şi nu putea să sufere ostilitatea de pe chipul soţiei sale. Dacă ar fi avut încredere în el şi acum ca şi atunci, demult... Voia să găsească o cale s-o facă să-l iubească din nou.

- Emelia, șopti, dorindu-și să afle ce se întîmplase cu soția lui.

Oare suferise după moartea sa? Oare găsise puțină alinare? Oare se măritase cu altul? Gîndul îl înfurie. Voia să știe ce se alesese de ea, ca întrebările fără răspuns să nu-l facă să-și piardă mințile. Merse în bibliotecă și căută prin acte și cărți vechi după informații despre ea. Nu găsi nimic despre soarta Emeliei Vasilievna și foarte puține despre fiul lui, Alexei.

într-unul dintre volumele despre familia lor scria că tînărul Alexei Angelovsky venise pe neașteptate la Moscova, după o copilărie petrecută într-un sat din estul Kievului. Dusese o viață bună și strînsese pămînturi și avere pentru familia lui, ajutat de relația de iubire pe care o avusese cu împărăteasa Elisabeta. Prințul Alexei fusese cunoscut drept un bărbat cult și fermecător, pasionat de artă, care cînta la vioară. Pînă la urmă se însurase și avusese doi fii, amîndoi ajunși la vîrsta maturității. Dar mama sa? Ce se întîmplase cu Emelia?

Nikolas aruncă deoparte cărțile, blestemînd. Avea de gînd să angajeze pe cineva care să afle, un istoric pe care să- l trimită în Rusia însoțit de o armată de translatori, dacă era nevoie. își sprijini brațele pe birou și își ascunse fața în palme. Poate că era nebun să încerce să afle detalii despre viața unei femei care trăise cu un secol și jumătate înainte. Oare chiar se întîmplase totul? Oare nu cumva era o coincidență zgîrietura de pe icoană? Poate că mintea lui chinuită construise o fantezie care să-l țină departe de viața mizerabilă pe care o ducea.

Se ridică deodată și se îndreptă spre camera copiilor. Voia să-l vadă pe Jacob, să îndrepte lucrurile între el și fiul său. Spera ca fiul lui să poată să-l ierte fiindcă-l abandonase.

Urcă încet pe scări şi se opri cînd ajunse sus. Trebuia să recunoască - se temea de fiul lui. Nu ştia cum să fie tata Tatăl lui fusese o brută abuzivă. Amintirile sale din copilărie erau pline de durere şi chin. Nu voia să-şi amintească asta din privirea fiului său. Nu voia să-i facă rău lui Jacob, dar o făcuse deja.

- L-am neglijat şi l-am respins, spuse încet. Dumnezeu ştie că mai rău decît atît nu se poate.

Cum să-i vorbească băiatului? Cum să-l facă să înţeleagă că poate să aibă încredere în el? I se părea de necrezut că încercase să-l dea altcuiva. Nu-şi dăduse voie să ţină la el, dar acum nu putea să mai împiedice asta. Voia să aibă grijă de băiat, să-i ofere tot ce-şi dorea. Lumea era plină de lucruri minunate de văzut. Castelul lor din sud, unde puteau să construiască în nisip şi să strîngă scoici pe plajă, sau cel din Irlanda, unde puteau să meargă călare peste mlaştini, să meargă la picnic, să pescuiască şi să înoate în rîu. Avea de gînd să-l ducă pe Jacob cu barca, apoi la vînătoare.

Ar fi putut să facă deja toate acele lucruri, se gîndi nefericit. Aş fi putut să-i ofer o viaţă bună, dar eu i-am întors spatele. Continuă să meargă spre camera copiilor. Ezită în faţa uşii întredeschise, apoi bătu înainte să intre.

Jacob stătea pe podeaua goală, înconjurat de tot felul de lucruri - un vas de la bucătărie, nişte pietre, o creangă de copac şi o bucată de lemn cioplită în formă de urs. Nikolas recunoscu mîna vizitiului său în figurina aceea. Omul cioplea în timpul liber. Gîndul că servitorul îi făcuse o jucărie fiului său, iar el nu-i dăduse nimic, îi frînse inima. Se uită prin camera care nu mai fusese de mult locuită. în afară de un pat mic, un cufăr vechi şi un cal prăfuit din lemn, încăperea era cumplit de goală.

Jacob îl privi curios, cu ochi aidoma cu ai lui. îmi aminteşte de Misha, se gîndi Nikolas cu durere, dar reuşi să zîmbească.

- Bună, Jake, spuse încet. M-am gîndit să vin pe la tine. îmi dai voie?

Băiatul dădu din cap şi începu să se joace cu ursul din lemn.

- Ştiai că ursul e animalul preferat al ruşilor? întrebă Nikolas, aşezîndu-se cu picioarele încrucişate lîngă copil, pe podea. înainte îl veneram ca pe un zeu. Se spune că ursul alungă spiritele rele.

Jacob se uită la animalul cioplit, apoi se împinse de pe jos mai aproape de Nikolas.

- Şi broaştele?

Prinţul ridică bucata de material care acoperea cratiţa şi văzu că era plină cu apă pînă la jumătate şi în mijloc avea o piatră, mobilier pentru locuitoarea sa micuţă, o broască de culoarea măslinelor verzi. Nikolas zîmbi şi ridică animalul, care dădu de cîteva ori din picioare.

- E foarte frumoasă, spuse admirativ. Unde ai prins-o?

- în iazul din grădină, ieri. M-a ajutat şi Emma.

- Nu mă mir, rosti Nikolas pe un ton trist, punînd broasca înapoi în adăpostul ei temporar.

I-ar fi plăcut s-o vadă pe soţia sa sărind în iazul din grădină ca să prindă o broască.

- Emma spune că trebuie să-i dau drumul diseară.

- îţi place Emma mult, nu-i aşa?

Jacob dădu din cap şi puse o pietricică peste materialul care acoperea cratiţa, ca broasca să nu sară afară. Se uită la Nikolas cu o privire preocupată.

- Astăzi ai fost bolnav. Te-am văzut cînd ai căzut pe jos.

- Acum mă simt bine, spuse prinţul pe un ton ferm. Mă simt mai bine decît m-am simţit de multă vreme.

în tăcerea care urmă, privi prin cameră şi clătină din cap.

- Ai nevoie de nişte jucării, Jake. De nişte cărţi, de nişte jocuri, şi clar de nişte mobilă.

întinse mîna spre cufăr şi deschise capacul care scîrţîi. înăuntru erau cărţi vechi, ruseşti, pentru copii, un pachet de cărţi de joc şi o cutie veche din lemn, plină de zgîrieturi. Zîmbi puţin şi scoase cutia cea mare din cufăr.

- N-am mai văzut asta de cînd eram cam de vîrsta ta.

Jake îl privi curios, iar Nikolas desfăcu şireturile de piele ale cutiei. înăuntru erau două armate de soldaţi din tinichea şi o tablă lăcuită care se desfăcea şi reprezenta un cîmp de luptă. Era un set cu războiul din Crimeea, cu tunuri, cai, trăsuri şi un pod micuţ.

- Ăştia sînt englezii, spuse Nikolas arătîndu-i o figurină în tunică albastră, iar cei în albastru sînt ruşii. Mă jucam cu fratele meu Misha cu ei. în realitate, englezii au cîştigat războiul, dar cînd ne jucam noi, ruşii triumfau de fiecare dată.

îi oferi băiatului soldatul.

- Acum sînt ai tăi.

Jake se uită cu grijă la toate figurinele.

- Te joci şi tu cu mine? întrebă. Poţi să fii tu cu englezii.

Nikolas zîmbi larg şi îl ajută pe fiul său să aranjeze soldaţii pe cîmpul de luptă. îl privea des pe copil, mîndru că era al lui. Copilul era frumos, cu trăsături fine şi ochii umbriţi de gene lungi şi dese. Avea un aer puţin exotic, o urmă a moştenirii sale tătare, aceea care le dăduse bărbaţilor din familia Angelovksy dîrzenia.

- Jake, spuse Nikolas încet, vreau să-ți spun ceva important.

Băiatul se opri ca să se uite la el, strîngînd prea tare un căluț de jucărie, de parcă i-ar fi fost frică să audă ce voia săi spună prințul.

- îmi pare rău că mama ta a murit, continuă Nikolas încet. Ar fi trebuit să-ți spun asta dinainte. Știu că a fost greu pentru tine, dar acum eşti aici, cu mine, şi aş vrea să petrecem mai mult timp împreună, să ne cunoaştem. Vreau să locuieşti cu mine de acum încolo.

- Mereu?

- Da, mereu.

- Şi n-o să mă dai de aici?

Nikolas înghiți în sec.

- Nu, Jake. Eşti copilul meu.

- Asta înseamnă că nu mai sînt din flori?

Expresia îl şocă pe Nikolas şi-l făcu să simtă remuşcare şi furie.

- Cine ți-a spus aşa?

- Oamenii din sat

Nikolas tăcu o vreme, apoi întinse mîna şi netezi părul negru al fiului său, cu degetele nu tocmai sigure.

- Asta pentru că nu m-am însurat cu mama ta. Nu e vina ta, Jake. Ar fi trebuit să-mi asum responsabilitatea pentru tine. Dacă-ți mai spune cineva aşa, să le spui că eşti un Angelovsky, un prinț rus. O să ai cele mai bune lucruri, cea mai bună educație, cei mai frumoşi cai, cele mai bune case, şi la naiba cu oricine o să spună că te răsfăț.

Băiatul îl privi atent.

- De ce n-ai venit să mă iei? întrebă încet. De ce nu mi-a spus mama despre tine?

- Eu...

Nikolas avu nevoie de toată puterea ca să-l privească în ochi pe băiat şi să-i răspundă sincer.

- Am greşit de multe ori, Jake. Am fost egoist şi rău, i-am făcut pe cei din jur să sufere, dar îţi promit că o să încerc să fiu un tată bun. O să-ţi dau ce am mai bun, orice înseamnă asta.

Emma plecă să se plimbe călare într-o bună dimineaţă şi galopă printr-un sat, ignorînd privirile speriate ale celor pe lîngă care trecea. Ştia că arată neobişnuit, o amazoană cu părul roşu, călare pe cal, gonind de parcă-l avea pe dracul pe urmă. Nu-i păsa pe cine şochează, fiindcă numai aşa ştia să-şi descarce emoţiile. Călări pînă cînd simţi oboseala calului, apoi se întoarse spre conacul Angelovsky. Mişcarea o ajutase, dar numai temporar. Adevărul era că locuia cu un străin, care arăta ca Nikolas, se mişca şi vorbea ca el, dar care era profund diferit. Nu ştia de ce se întîmplase asta şi misterul o enerva cumplit. Trecuseră două săptămîni de la episodul cu leşinul, iar el era în continuare la fel. Servitorii abia dacă puteau să mai muncească de uimiţi ce erau.

în primul rînd că prinţul nu mai lucra la fel de mult şi petrecea mare parte din zi cu Jake, iar băiatul înflorea sub privirea lui. Nikolas îşi ducea fiul peste tot, la plimbare prin Londra, cu trăsura prin parc, în vizită la moară şi oriunde altundeva ar fi vrut copilul. Jake mînca numai cu Nikolas şi cu Emma la masă, în sufragerie, şi cînd tatăl său lucra la biroul din bibliotecă, Jake era aproape, înconjurat de o grămadă de jucării. Cel mai uimitor era că prinţul se oprise din băut cu excepţia cîte unui pahar de vin, seara.

Emma era binevenită să li se alăture în excursii, dar ea refuza majoritatea invitaţiilor. Nu pricepea deloc ce se întîmplase şi făcea tot posibilul să se adapteze felului în care

Nikolas schimbase viața întregului conac. Cumpărase un ponei negru pentru Jake, pe nume Ruslan, după eroul lui preferat de poveste, și o trăsură lăcuită pe care acesta o trăgea după el. în camera băiatului erau o mulțime de jucării și mobile noi, iar cei doi, tată și fiu, jucau cărți și jocuri în fiecare seară, în salon.

Emma nu era prea mulțumită de felul în care copilul începuse să țină la Nikolas. Copiii își ofereau încrederea cu o ușurință înfricoșătoare, și era evident că Jacob începea să- și adore tatăl. Exista între ei o legătură care, oricît de fragilă ar fi fost, se baza pe asemănarea dintre cei doi. Amîndoi erau independenți, atenți, neîncrezători cu lumea și amîndoi păreau să aibă nevoie de siguranță, o siguranță pe care o găsiseră unul în celălalt.

în ultima vreme, Nikolas începuse să intervieveze o mulțime de dădace și tutori și îi cerea părerea lui Jake într- un fel care ofensa pe aproape toată lumea. Adulții nu trebuiau să le ceară opiniile copiilor despre nimic, și mai ales nu despre lucruri importante, dar prințul nu părea să știe sau să-i pese despre asta. Jake se bucura de noua lui viață, rîdea, țipa, devenea din ce în ce mai indisciplinat pe zi ce trecea, dar era atît de simpatic încît nimeni nu se supăra. Pînă la urmă, Emma decise să sugereze că Jake ar avea nevoie de puțină disciplină.

îi spuse asta lui Nikolas în intimitate, după ce Jake adormise.

- Vreau doar să-ți atrag atenția că e nevoie de puțină disciplină, spuse ea din pragul ușii dormitorului soțului ei. Ar fi mai bine pentru Jake dacă s-ar culca în fiecare seară la aceeași oră. Ieri a adormit la nouă, astăzi, la zece. Nu doar atît, dar îl lași să mănînce dulciuri prea multe la ceai și seara nu-i mai e foame...

- A avut destule limitări în viaţa asta. O vreme lasă-l să se bucure.

- Te gîndeşti numai la vinovăţia pe care o simţi, nu la binele copilului, se răsti ea. Faci un deserviciu tuturor. Trebuie să te opreşti!

- Şi atunci pe cine să mai răsfăţ? întrebă el încet, privind-o într-un fel care o deconcertă. Doar dacă nu te oferi tu să-i iei locul.

- Nu spune prostii.

Nikolas zîmbi cînd o văzu nedumerită şi îi făcu semn spre fotoliile din catifea aşezate aproape de şemineu.

- Intră, ruişka. Vorbim, bem ceva...

- Nu, spuse ea încercînd să nu se uite la el.

Era îmbrăcat într-un halat din mătase de culoare maro închis şi avea părul în dezordine. Poate că nu-i era cel mai bun soţ, dar rămînea unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi pe care-i întîlnise ea vreodată.

- Sînt obosită. Mă duc la culcare.

Nikolas se apropie şi îi prinse între degete o şuviţă roşie care-i atîrna pe umăr.

- Nu-ţi face griji pentru Jake, îi murmură, jucîndu-se cu părul ei. N-o să păţească nimic.

Emma îşi umezi buzele, emoţionată. I se părea că prin acea şuviţă de păr el îi trimitea un val de senzaţii. îşi imagină cum ar fi fost ca el să-i atingă pielea, s-o mîngîie cu vîrfurile degetelor, şi inima începu să-i bată mai tare.

- Nu pot să nu-mi fac griji, spuse. E foarte ciudat să văd că petreci atîta timp cu el după ce multă vreme nici nu ai vrut să ştii de existenţa lui.

- Da, ştiu, răspunse prinţul, răsucind şuviţa pe deget şi strîngînd. Cînd l-am văzut prima dată, mi s-a părut că

seamănă foarte mult cu Misha. Mă durea pînă şi să mă uit la el, fiindcă îmi amintea de fratele meu mort.

Privirea i se întunecă, iar genele dese îi coborîră, ascunzîndu-i emoțiile.

- îți amintești cînd ți-am spus că tata a abuzat de noi? Misha a pătimit cel mai mult, poate fiindcă el era mai neajutorat decît mine. Eu încercam să-l consolez cînd îl găseam plîngînd şi sîngerînd după atacurile tatei. Nici nu-ți imaginezi cît de furios şi de vinovat mă simțeam cînd vedeam că o creatură atît de vulnerabilă era torturată așa...

Se opri din vorbit şi zîmbi din colțul gurii.

- Sau poate că ştii cum e. Oricum, n-aveam ce să fac pentru el. Eram prea mic ca să-l apăr. Dar pot să am grijă de fiul meu şi pot să-i ofer tot ce are nevoie ca să fie fericit. E ca şi cum mi s-ar fi dat o a doua şansă.

Emma rămase pe loc, prinsă de tăcerea dintre ei, de dorul care atîrna greu şi cald în jurul lor. Nikolas ştiuse întotdeauna cum s-o facă să-i răspundă. îl ura pentru şaradă şi în acelaşi timp îşi dorea cu disperare ca totul să fie adevărat. Pretindea că e genul de bărbat de care ea ar fi putut să se îndrăgostească, genul de bărbat la care visase cîndva. Se prefăcea atît de bine încît din cînd în cînd ea îşi dădea voie să-l creadă. O durea sufletul de la atîta iubire dăruită unui om care nu o merita, care o umilea şi o înfuria oricînd avea poftă.

- De ce-mi faci asta? întrebă şoptind dureros şi cu ochii plini de lacrimi.

- Emma, spuse el încet, eliberîndu-i părul.

Ea se retrase brusc şi îl privi cu tristețe, clătinînd din cap. înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea se îndepărtă repede, încercînd totuşi să nu o ia la fugă.

Cîndva după miezul nopții, cînd Emma dormea dusă, Nikolas intră în salonul ei și se uită la ușa dormitorului, pe jumătate deschisă. își imagină că-i aude respirația. Se așeză pe un fotoliu și ridică unul dintre animalele din menajeria de pietre prețioase. Tigrul de chihlimbar era aproape cald în palma lui. îi mîngîie forma și continuă să se uite spre dormitorul soției sale. Era chinuit de dor și de singurătate, cu atît mai mult cu cît ea era așa aproape, dar nu voia să fie cu ea decît dacă-l primea cu brațele deschise, dacă-l iubea așa cum îl iubise Emelia.

- Emelia, ce s-a ales de tine? șopti în rusește, strîngînd în pumn tigrul.

îi întrebase despre ea pe servitori, inclusiv pe surorile Sidarov, dar aflase că nu știau decît povestea ei, cea pe care i-o spusese Rahela Emmei, dar nimic mai mult. îl angajase pe unul dintre curatorii Muzeului Britanic, sir Vincent Almay, să meargă în Rusia și să cerceteze acte publice și private și să afle soarta prințesei Emelia. Nikolas nu credea că familia lui avea să-l împiedice în căutări. Poate că vreuna dintre surorile lui chiar l-ar fi ajutat pe istoric. Pînă cînd nu afla ce se întîmplase cu soția sa, prințul simțea că n-ar fi avut pace. Dacă ar fi putut să facă mai mult pentru ea, dacă ar fi putut să o apere...

Se forță să rămînă pe fotoliu, deși își dorea din tot sufletul să meargă la Emma și să o strîngă la piept. Mi-am promis că o să-ți amintești, gîndi cu obidă, uitîndu-se spre dormitorul ei. Ai spus că o să mă cunoști orice ar fi.

A doua zi, Emma primi o vizită surpriză cît timp Nikolas și Jake erau plecați prin Londra. în timp ce bea o cană de ceai, după un mic-dejun copios, Stanislaus, majordomul, veni cu o tavă de argint pe care era o carte de vizită, așezată

chiar în mijloc. Emma făcu ochii mari cînd dădu cu ochii de numele lordului Milbank.

- Să-i spun că nu sînteți acasă, alteță? întrebă Stanislaus.

- Nu, spuse ea cu un aer tulburat. Condu-l pe lordul Milbank în salon.

Pe chipul majordomului nu se citi nimic, dar sprîn- cenele sale negre se ridicară puțin spre părul cărunt.

- Cum doriți, alteță.

Emma își netezi părul, care era împletit cu panglici din mătase verde și prins pe ceafă. își aranjă rochia din catifea verde, îndreptă funda de la spate și mătasea de pe deasupra, apoi se grăbi să ajungă în salon. De ce să-i facă Adam o vizită, mai ales că-l disprețuia pe soțul ei? Poate că voia să vorbească despre trecut, sau chiar să fie din nou prieteni, deși nu-și putea da seama ce-ar fi avut de cîștigat din asta. Nici nu conta, fiindcă prezența lui aici îi folosea Emmei. Nikolas avea să afle și să se înfurie. Poate Că nu era frumos să se folosească așa de Adam, dar nu-i păsa. Ei amîndoi se folosiseră de ea, și Adam, și Nikolas, așa că era momentul să se întoarcă roata.

Stanislaus îl conduse pe lordul Milbank în salon și întrebă dacă prințesa avea nevoie de ceva.

- Ceai, te rog, spuse ea, iar servitorul plecă după ce scoase un murmur aprobator.

Emma se apropie de Adam, bărbatul pe care-l considerase mereu iubirea vieții ei, cu mîinile întinse.

- Adam, îi spuse zîmbind, aveam de gînd să-ți scriu și să te invit la ceai. Mă bucur să te văd!

Evident surprins de atitudinea ei primitoare, el îi luă mîinile între ale lui. Avea un aer tulburat pe chipul copilăros, dar ochii căprui erau plini de speranță.

- Nu voiam decît să-ţi las cartea mea de vizită, şi...

- Nu, te rog să rămîi şi să bei cu mine nişte ceai, insistă ea. Dacă ai timp, bineînţeles.

- Timpul meu n-ar putea fi folosit mai bine decît atît.

Adam intră în salon, cu pălăria şi cravaşa în mînă. Clătină din cap, uimit, cînd văzu camera.

- Atîta lux, iar tu pari atît de acasă aici.

- Sînt acasă, rosti Emma rîzînd puţin. Dar să ştii că nu m-am schimbat atît de mult. îmi petrec mare parte din timp cu animalele, cu Manchu, Cleo, Presto...

- Ce mai fac?

- S-au obişnuit destul de repede aici.

- Şi tu?

Zîmbetul ei dispăru. Se aşeză într-un fotoliu cu perne brodate, aranjîndu-şi cu grijă rochia.

- Eu încă mă mai obişnuiesc, răspunse sincer. Nikolas e foarte... greu de înţeles. Şi nu e uşor să locuieşti cu el.

- Te face fericită, Emma?

Era o întrebare prea intimă pentru doi oameni căsătoriţi fiecare cu altcineva. Cu toate astea, relaţia lor din trecut îi permise Emmei să-i răspundă ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit.

- Nu, dar nici nu sînt pe cît de nefericită credeam că o să fiu. Mi-e imposibil să-ţi explic.

Adam Se aşeză alături de ea şi o privi cu tristeţe, apoi respiră adînc.

- M-am gîndit mult la tine după ultima noastră conversaţie. Voiam să-ţi mai spun şi alte lucruri, dar nu am apucat. Atunci nu mă gîndeam decît cum să fac să-ţi spun adevărul despre ce ne-a făcut soţul tău şi voiam să te las să te gîndeşti la asta înainte să ne revedem.

- M-am gîndit, spuse Emma cu amărăciune. I-am şi spus lui Nikolas ce cred despre felul în care ne-a manipulat.

- Ne-a distrus viețile, Em. M-am însurat cu o femeie pe care nu o iubesc, fiindcă nu am ştiut ce să fac altceva. Ştiam că nu pot să te am pe tine, fiindcă familia ta şi Nikolas nu erau de acord, apoi am cunoscut-o pe Charlotte...

- Te rog, spuse Emma stînjenită, ridicînd o mînă. Nu vreau să vorbim despre ea.

- Da, bineînțeles, dar dă-mi voie să-ți spun doar că nu sîntem fericiți împreună, noi doi. Nu ne potrivim. Nu aşa mă potriveam cu tine.

Adam îşi trecu mîna prin părul lung, castaniu, părînd nerăbdător şi tulburat. Glasul lui avea un ton nefiresc, iar privirea, o strălucire nefamiliară.

- Mă tot gîndesc la ce am fi putut să avem, spuse el direct. Tu te întrebi vreodată cum era dacă ne căsătoream noi doi?

- înainte mă întrebam mereu, recunoscu ea, dar în ultima vreme... nu. Cred că nu-mi dau voie să mă mai gîndesc la asta.

- Eu nu pot să n-am resentimente pentru ce mi-a fost furat. Soțul tău s-a strecurat în viețile noastre şi a luat tot ce-mi doream mai mult. Am tot felul de fantezii despre ce- aş vrea să-i fac, despre cum aş putea să-l fac să sufere...

Se opri uimit, fiindcă Emma începu să rîdă.

- îmi pare rău, spuse ea, încercînd să se stăpînească. Doar că... Nu eşti singurul, crede-mă! Am impresia că aproape toți cei care-l cunosc au gîndit aşa la un moment dat.

- Nu mi se pare amuzant, spuse Adam pe un ton foarte demn, îmbujorîndu-se.

Emma îşi reveni puțin, deşi încă îi mai venea să rîdă.

- Ai dreptate. Nikolas e un nemernic.

- Mă chinuieşte gîndul că eşti cu el, că te abuzează, că te-a umilit obligîndu-te să-l accepţi pe fiul lui nelegitim...

- Nu, spuse Emma repede. Eu vreau ca Jake să locuiască aici. Ţin la copil, la fel ca şi Nikolas.

Se opri din vorbit. îşi dăduse seama că era adevărat.

- Credeam că Nikolas nu poate să iubească pe nimeni, continuă pe un ton aproape mirat, dar îl adoră pe fiul lui. Ori s-a schimbat, ori are nişte calităţi pe care nu le-am observat înainte. Oricum ar fi, e cel mai atent tată pe care l-am cunoscut, în afară de tatăl meu.

- Tatăl tău! spuse Adam indignat. Vorbeşti despre cei doi oameni care ne-au despărţit. Dominatori, manipulatori, cărora le place să-i controleze pe toţi cei din jur!

O luă de mînă şi strînse cu putere.

- Em, nu-ţi aminteşti cum era? Ne iubeam atît de mult, dar am fost despărţiţi de ei doi şi de nevoia lor egoistă să te aibă doar pentru ei. Au acţionat cu atîta nepăsare, cu atîta uşurinţă...

Se opri cu un icnet de frustrare.

- Da, spuse Emma încet. De ce a fost atît de uşor? Dacă ne iubeam într-adevăr, de ce au reuşit să ne despartă?

Rămaseră în tăcere, gîndindu-se la momentele de dinainte cu şase luni. Emma nu simţi durerea la care se aştepta. Nici o strîngere de inimă, nici un pic de dor. Spre surprinderea ei, nu simţi decît uşurare, eliberare de amărăciune şi durere. Chiar mai uluitor era că Adam îşi pierduse din strălucirea pe care o avea în amintirile ei, nu mai părea la fel de chipeş, nu mai era chiar perfect. De fapt, părea chiar banal într-un fel. Revelaţia o uimi. Adam nu-i mai făcea inima să tresară de bucurie. Nu-l mai vreau aşa cum l-am vrut odată, se gîndi.

- Ești atît de frumoasă, murmură el privind-o. Ai un aer regal, elegant.

- Nu m-am schimbat deloc, spuse ea stînjenită.

- Ba da. înainte erai mai nesigură, într-un fel adorabil. Aveai o privire timidă. Acum a dispărut și tu ai devenit atît de matură, de cizelată... de neatins.

Emma strîmbă din nas și rîse.

- De neatins? Ca o statuie sau un munte?

Adam îi zîmbi.

- Ești ca un trandafir înflorit. E mai bine așa?

- Mult mai bine.

El păru să prețuiască momentul dintre ei.

- Ce frumos că putem să zîmbim și să ne simțim bine unul în compania celuilalt, gîndi cu voce tare. Ca înainte. îți mai, amintești cum era, cît de fericiți eram? Nu m-am mai simți așa de atunci încoace.

- Hai să fim sinceri, spuse Emma privindu-l în ochi. Mă voiai și datorită banilor familiei mele. Dacă n-aș fi avut o zestre considerabilă, nu ai fi fost interesat de mine.

- Te-am vrut pe tine în primul rînd. Dacă aveai zestre, cu atît mai bine. Oare e atît de rău? De ce să nu vreau bani, siguranță și confort?

- Ai bani și acum. Te-ai însurat cu o femeie cu avere.

în privirea lui apăru ceva ciudat, dureros, aprins.

- Nu compensează faptul că te-am pierdut pe tine. Nimic nu va compensa asta.

Emma încercă să spună ceva care să slăbească tensiunea dintre ei, dar chiar atunci în salon intră cineva. Se aștepta să vadă o cameristă care să aducă tava de ceai, așa că ridică privirea ușurată, dar spre surpriza sa, în pragul ușii apăru soțul ei.

Ar fi trebuit să se bucure de aşa un noroc, fiindcă nici nu visase să apară în acel moment, atît de potrivit, şi să o găsească în mijlocul unei conversaţii intime cu fostul ei peţitor, dar în loc de asta nu simţi decît spaimă şi îngrijorare. Intenţionase să agite apele, dar acum nu mai era sigură că fusese o idee bună.

Nikolas era roşu la faţă. De obicei se pricepea să-şi ascundă emoţiile, dar în acel moment părea furios, de parcă s-ar fi dezlănţuit în el un demon. Adam Milbank se ridică şi strînse pumnii, părînd nu doar defensiv, ci şi la fel de furios. O ură electrizantă scăpăra în aer. Emma rămase uimită de tăcerea care urmă. Cîndva poate că ar fi fost înclinată să provoace o ceartă şi s-ar fi bucurat să asiste, dar în acel moment încercă să detensioneze atmosfera.

- Nikki, spuse zîmbind fals, te-ai întors mai devreme. Tocmai discutam cu lordul Milbank şi aşteptam să ni se aducă ceaiul...

- Mă tem că nu am timp să rămîn la ceai, o întrerupse Adam, privindu-l în continuare pe soţul ei. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu în altă parte. Sînt nevoit să plec imediat.

- Ce păcat, spuse Emma, încercînd să-l conducă spre uşă. Mi-a făcut plăcere să te văd. Transmite-i toate cele bune lui lady Milbank.

Nikolas vorbi atunci, pe un ton în care fierbea furia:

- Să fie ultima dată cînd te mai prind adulmecînd pe lîngă soţia mea, Milbank. Să nu cumva să mai încerci aşa ceva, sau te fac mici fărîme.

Afirmaţia, în loc să-l sperie pe Adam, îl făcu să se uite sfidător la Nikolas. Se opri aproape de uşă, cu braţul încordat, tare ca fierul, sub palma Emmei.

- Nu e ultima dată cînd ne întîlnim, şuieră el. Cîndva, ai reuşit să-mi faci farîme visele fiindcă mi-a fost frică de tine. Acum nu îmi mai este şi o să îndrept lucrurile. Promit că n-o să mai dureze mult. I-o datorez Emmei şi mi-o datorez şi mie.

Emma luă mîna de pe braţul lui Adam şi îl privi surprinsă. Nu-l auzise niciodată vorbind aşa. El se îndepărtă repede, lăsînd-o să dea piept cu soţul ei, care se uită după el cu o grimasă de dispreţ.

- Unde-i Jack? întrebă prinţesa, încercînd să pară calmă, deşi i se strînsese stomacul.

- Cînd mi-a spus Stanislaus că e Milbank aici, l-am trimis sus pe Jacob, răspunse el, privind-o de sus pînă jos. L-ai chemat tu aici?

- Nu. Venise în vizită pur şi simplu. Oricum, invit pe cine vreau şi n-am nevoie de permisiunea ta!

Nikolas făcu un pas spre ea cu o expresie întunecată pe chip.

- Nu o să-i tolerez prezenţa în casa mea.

- După tot ce mi-ai făcut, n-ai dreptul să te plîngi de prietenii mei sau de ce aleg să fac în compania lor.

- Nu mă plîngeam. îţi spun doar să stai naibii departe de el.

- Eşti arogant şi... Eşti ca un dictator meschin, şi poţi să fii aşa cu cine vrei, dar nu cu mine! Nu mă mai trata de parcă aş fi o proastă! Nu te mai preface gelos cînd eu ştiu foarte bine că nu-ţi pasă de mine nici cît negru sub unghie...

- Te iubesc, se răsti el. La naiba cu tine dacă nu mă crezi!

Ea rîse ascuţit.

- Şi ştii să-mi arăţi asta atît de frumos.

- Chiar te iubesc, rosti Nikolas printre dinţi. Atît de mult încît simt că explodez. Ştii cîtă nevoie am de tine? în fiecare

noapte simt că înnebunesc cînd mă gîndesc că eşti atît de aproape, singura in pat...

Se întrerupse şi o luă în braţe, lăsînd-o fără suflare.

- Emma, murmură, trăgînd-o la piept atît de strîns că ea îi simţea tremurul trupului, forţa controlată, abia reţinută.

Era foarte aprins şi asta se simţea chiar şi prin haine. Emma începu să simtă cum trupul ei răspunde pasiunii lui. Pulsul i se zbătea. îşi dădu seama că voia ca el s-o strîngă aşa în braţe, că îţi dorise asta de săptămîni bune.

îi simţi buzele deasupra buzelor ei, nerăbdătoare, apăsînd, cerînd, îi simţi mîinile puternice trăgînd-o mai sus, mai aproape. Nikolas oftă uşurat şi continuă s-o sărute cu sete, pasional. Hainele îi purtau mirosul aerului curat de afară, iar parfumurile de lînă şi de ceai se amestecau într-o aromă familiară. Nikolas n-o mai sărutase niciodată astfel, nu cu atenţie şi pricepere, ci cu pasiune. Senzaţiile urcară prea mult, prea repede, iar ea se retrase suspinînd speriată.

Prinţul o lăsă din braţe şi se uită la ea cu o privire aprinsă. Emma se strădui să-şi recapete răsuflarea şi îşi cuprinse talia cu braţele. Nu se simţise niciodată mai lipsită de apărare, mai înfiorător de vulnerabilă. în acel moment renunţă la orice intenţie de a-l pune la locul lui sau de a-l înfrunta. Trebuia să stea departe de el dacă voia să-şi păstreze mintea limpede.

- Nu mă mai atinge aşa, îi spuse tremurînd. Dacă ai atîta nevoie de o femeie, găseşte pe altcineva. Eu nu te vreau. Chiar dacă mi-ar plăcea, m-aş urî după aceea.

I se puse un nod în gît, care-i opri şuvoiul de cuvinte, şi Emma fugi din salon. Nikolas o urmă cu paşi mari. Nu terminase cu ea. Voia să ştie ce vorbise cu Milbank şi ce simţea pentru fostul ei peţitor. Ea se îndreptă spre

menajerie, cu rochia verde măturînd pămîntul rece şi fluturînd în vîntul tăios.

- Emma, se răsti el, făcînd-o să se întoarcă şi să-i arunce o privire tăioasă.
- Pleacă! Nu vreau să mai vorbesc cu tine!
- De ce a venit Milbank? Ce vrea?
- Vrea să fim prieteni, spuse ea cu dispreţ. Nimic mai mult.
- Ba pe naiba, zise el supărat, intrînd după ea în menajerie.
- Nu veni aici, Nikki! se auzi vocea Emmei dinspre cuşca tigrului. Vreau să fiu cîteva minute singură cu...

Deodată nu se mai auzi nimic.

- Emma?

Nikolas se încruntă nedumerit, apoi intră precaut în clădire. înţelese imediat de ce tăcuse Emma. Inima încetă să-i mai bată cînd dădu cu ochii de cuşca lui Manchu. Jake era înăuntru, lîngă tigru.

Unsprezece

Nikolas nu mai putea nici să respire, nici să gîndească. îl cuprinsese o panică pe care n-o cunoscuse pînă atunci. Cuiul care ţinea cuşca închisă fusese ridicat, iar Jake intrase înăuntru. Băiatul stătea într-o margine a cuştii, iar tigrul pîndea în mijlocul ei. Manchu mîrîi confuz şi se uită la creatura mititică din faţa sa, care-i invadase teritoriul.

încet, Emma se răsuci spre Nikolas. Era palidă şi cu sprîncenele ridicate. Dădu să spună ceva, dar nici ea nu reuşi. Mintea îi mergea de o sută de ori mai repede decît de obicei. Alungă teroarea pe care o simţea şi se uită fix la tigru, încercînd să-şi dea seama în ce dispoziţie era. Nu-i plăcea felul în care animalul se uita la Jake. Atîta atenţie, atâta calm puteau să fie precursoarele unui atac subit. Mustăţile lui albe fremătară. Se apropia încet de băiat, păşind lent. Deşi Manchu nu avea gheare, el avea dinţi, cincisprezece pe fiecare parte, inclusiv nişte canini lungi, cu care putea să rupă vertebrele prăzii, şi măsele ca nişte lame. Tigrii au mandibule puternice cu care pot să apuce prada de gît, ca să secţioneze şira spinării sau să îi strivească laringele, sufocînd-o.

Unei creaturi de dimensiunea lui Jake, probabil că Manchu i-ar fi muşcat vertebrele. Animalul părea nehotărît, iar Emma îşi dădu seama cu speranţă şi teamă că nu ştia

dacă să atace sau nu. li atrase atenția cu un fluierat vesel şi merse spre găleata goală din care îl hrănea de obicei, ridicînd-o de parcă ar fi avut bucăți mari de Carne în ea.

- Manchu! strigă, ducînd găleata spre capătul îndepărtat al cuştii, departe de Jake.

Rămase în afară şi îl strigă pe tigru.

- Vino aici, băiat frumos... Vino să vezi ce ți-am adus!

Tigrul se supuse încet, mergînd spre ea în timp ce scotea sunete subțiri din fundul gîtului, ca un fel de miorlăit în acel moment, Nikolas se repezi spre intrarea în cuşcă, ridică siguranța şi se strecură înăuntru. Animalul îşi dădu seama că mai intrase cineva în țarcul său şi scoase un răget supărat, ignorînd vocea Emmei. Nikolas îl apucă strîns pe fiul lui şi îl scoase de acolo, trîntind poarta înainte ca tigrul să ajungă la ei.

- Tata! strigă Jake indignat, zbătîndu-se să scape. Nu voiam să ies! Tata, dă-mi drumul!

Dar Nikolas nu putea să-i dea drumul nici dacă ar fi vrut. Continuă să-l strîngă în brațe şi începu să tremure de uşurare. Emma scăpă găleata şi se sprijini de un perete din apropiere, amețită de bătăile prea rapide ale inimii şi de teama care-i invadase tot corpul.

Cînd Nikolas se mai linişti, lăsă copilul jos şi îl privi atent.

- Ce căutai acolo? întrebă supărat. Te-am trimis sus, în camera ta.

- Nu vroiam să mă duc acolo. Am vrut să văd tigrul.

Jake avea o expresie sfidătoare, supărată. încă nu înțelegea pericolul la care se expusese.

- Ştii că n-ai voie să vii aici fără mine şi fără Emma.

- Manchu nu mi-ar face rău, tata. Mă place.

Nikolas era palid şi supărat.

- Nu m-ai ascultat, Jake. Nu vreau să te pedepsesc, dar nu-mi dai de ales. Nu ai voie să vii aici timp de o lună.

Copilul se zbătea şi protesta, dar el îl puse pe genunchi şi îi dădu trei palme răsunătoare la fund. Jake ţipă şi începu să plîngă, surprins. Nikolas îl ridică şi îi vorbi supărat:

- Tigrul ăla e periculos, la fel ca şi restul animalelor. Ne-ai speriat foarte tare şi pe mine, şi pe Emma, Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău şi de asta trebuie să ne asculţi, chiar dacă nu înţelegi mereu motivele noastre.

- Da, tata, suspină copilul, aplecînd-şi capul ca să-şi ascundă lacrimile.

Nikolas îl trase la piept şi-l strînse pînă cînd copilul îl luă pe după gît.

- Bine, spuse încet. Te-am iertat. Dar să mă asculţi de acum încolo.

- Pot să mă duc să mă joc în camera mea?

Nikolas dădu din cap, strîngîndu-l înainte cu dragoste la piept.

- Da, poţi să mergi.

Jack îşi şterse lacrimile cu pumnişorii lui mici şi se uită curios la tatăl lui.

- De ce plîngi, tata?

Urmă o tăcere scurtă, apoi Nikolas răspunse răguşit:

- Nu-mi place să dau în tine.

Jake zîmbi cam fără voie.

- Nici mie nu-mi place.

Fugi la Emma şi o îmbrăţişă.

- îmi pare rău, Emma.

Prea emoţionată ca să poată să spună ceva, ea îl mîngîie pe cap şi îl sărută, apoi copilul fugi. Cînd paşii mici nu se mai auziră, Nikolas se ridică şi oftă. Emma se apropie încet de el.

- Nikki, credeam că i-am explicat clar...

- Știa că nu are voie să vină singur aici, spuse Nikolas întorcîndu-se spre ea. E un copil încăpățînat și curios. Trebuia să mă aștept la asta.

Emma se întrebă de ce părea încă atît de supărat și de ce avea o privire atît de chinuită.

- Acum totul e bine, slavă Domnului. Nu s-a întîmplat nimic.

Nikolas nu părea de acord. își trecu mîneca peste fruntea asudată și dădu la o parte o șuviță umedă.

- N-am mai lovit niciodată un copil.

Atunci Emma înțelese. Episodul îi amintise de Misha, fratele său, și de momentele în care tatăl lor îl lovise.

- Nu l-ai lovit, spuse încet, l-ai dat cîteva palme la fund, și nu prea tare. Te-ai asigurat că n-o să se mai pună în pericol așa. Jake a înțeles, Nikolas. Nu l-ai rănit.

Se opri o clipă, apoi continuă pe un ton și mai blînd:

- Nu ești ca tatăl tău.

El tăcu, privind în gol, de parcă ar fi fost pierdut în amintiri demult uitate.

- Nu-i ușor să fii părinte, așa e? întrebă Emma încet. Trebuie să fii atent la multe lucruri, unele la care nici nu te- ai fi așteptat, și te chinuiesc deciziile pe care le iei chiar pentru binele lor.

Tăcu, fiindcă își aminti de tatăl ei și simți brusc un val de dor și vinovăție. Lucas Stokehurst fusese întotdeauna un tată iubitor, chiar dacă supraprotector, și ea aproape că-l scosese din viața ei. îi era dor de el. Se săturase să lupte cu familia ei și cu ea însăși. Voia să facă pace.

- Să nu te simți vinovat, murmură, prea ocupată cu propriile gînduri ca să audă răspunsul lui Nikolas, dacă el într-adevăr îi răspunsese ceva.

în acea seară, Emma urcă în camera lui Jake la ora opt. Avea de gînd să-i explice că, deşi ea vorbea despre Manchu ca despre un animal mult iubit, el era periculos şi nu domestic precum Samson. Tigrul trebuia iubit, dar temut, fiindcă natura lui era imprevizibilă. Se simţea vinovată fiindcă nu-i spusese asta destul de clar înainte.

Se apropia de ultima treaptă cînd auzi vocea adormită a băiatului venind dinspre camera lui:

- Tata, o să-mi spui poveşti şi după ce angajăm o bonă?

- Sigur că da, răspunse Nikolas. Deşi cred că o să ştie şi ea poveşti.

- Mie-mi plac astea ruseşti cel mai mult.

- Şi mie, spuse Nikolas zîmbind. Unde-am rămas?

- Prinţul Ivan s-a mtîlnit cu lupul cenuşiu.

- Da, se auzi vocea soţului ei peste foşnetul paginilor dintr-o carte. Se face că lupul era fermecat şi ştia despre prinţul Ivan şi despre pasărea de foc. „Eu ştiu unde e pasărea de foc" spuse lupul, oferindu-se să-l ducă pe Ivan la ea. Călare pe spatele animalului, Ivan merse toată noaptea, pînă cînd ajunse la o grădină cu ziduri înalte, aurii. Era palatul ţarului Afron...

încet, Emma se îndepărtă, imaginîndu-şi-l pe Jacob ascuns sub cuvertură şi ascultîndu-l pe tatăl său cum îi citea poveşti cu vocea lui scăzută, liniştitoare. Se simţi singură şi nefericită, de parcă şi-ar fi dorit ceva ce nu putea să rostească. Bău un pahar de vin roşu fără să-i simtă gustul şi merse mai devreme la culcare. îmbrăcată în cămaşa de noapte din bumbac, ea se ghemui sub cîteva pături şi aşteptă ca aşternutul din mătase să se încălzească. încăperea era liniştită şi întunecată, iar din umbre se auzeau parcă voci neauzite, batjocoritoare. îşi aminti rugămintea Tasiei: „nu e demn de tine, Emma. Nikolas e un bărbat periculos" şi

teama tatălui ei: „poți oricînd să vii înapoi la noi. O să te primim cu brațele deschise." Și cuvintele rugătoare ale lui Nikolas: „n-o să te mai fac să suferi, crede-mă."

Amintirile o chinuiră ore întregi, pînă cînd, într-un final, somnul învinse. Nici acolo, însă, nu găsi alinare, fiindcă avu unul dintre cele mai vii coșmaruri din viața ei.

Se făcea că era într-o încăpere întunecată și rece, cu pereții din lemn, cu podea din piatră și o fereastră mică, dreptunghiulară. Pe pereți atîrnau cruci și portrete cu figuri aspre, la fel de îndurerate ca și ea. Emma plîngea și mergea cu pas apăsat prin cameră, iar rochia neagră măturа podeaua. Știa că Nikolas suferea și nu putea să se ducă la el, ci doar să aștepte neputincioasă, agonizînd. Alte două femei, una dintre ele îmbrăcată în veștminte de călugăriță, încercau s-o liniștească, dar ea le alunga din preajma ei.

- Moare, plînse ea. Are nevoie de mine și e singur. Trebuie să mă duc la el! Nu pot...

Emma se trezi brusc, tresărind și ridicîndu-se în capul oaselor. Camera ei era nefiresc de tăcută.

- A fost doar un vis, își spuse ștergîndu-și lacrimile.

Din nu se știe ce motiv, însă, nu reuși să se oprească din plîns și inima o duru de parcă într-adevăr ar fi murit cineva. Nu știa cum să scape de durere, așa că se ridică din pat și se îndreptă spre camera lui Nikolas. își șterse obrajii cu mîneca lungă a cămășii de noapte și se apropie de ușa dormitorului lui, apoi rămase pe loc, nesigură, ca o fantomă în rochia albă și lungă. Lumina lunii intra pe fereastră și arunca o pată palidă pe covor.

- Nikki, șopti.

Auzi așternutul dat la o parte și vocea adormită a soțului ei:

- Cine-i acolo? Emma, tu ești?

- Am visat urît, şopti ea.

Nu simţise niciodată o durere atît de mare şi era sigură că el îşi dădea seama, fiindcă ei i se părea că e ca o a treia prezenţă în cameră.

- Spune-mi, rosti el.

- Erai pe moarte şi aveai nevoie de mine, dar nu puteam să vin la tine. Eram într-o chilie de mînăstire şi maicile nu mă lăsau să plec.

El nu răspunse nimic ci, inexplicabil, murmură numele ei rusesc. Emma rămase tăcută cîteva clipe, încercînd să-şi stăpînească lacrimile, apoi întrebări chinuite, născute de săptămîni întregi de frustrare şi dor, izbucniră deodată:

- De ce te-ai schimbat atît de mult? Ce s-a întîmplat cu tine în ziua în care ai leşinat?

întrebase în sfîrşit. Nikolas nu putu să spună nimic la început, fiindcă era atît de dornic să-i povestească încît îşi dădea seama că explicaţiile ar fi sunat ca o bîlbîială incoerentă. Exersase mii de feluri în care să-i spună, căutase cuvintele potrivite ca s-o facă să creadă, să accepte, dar totul părea fără speranţă. Cum să înţeleagă ceva ce nici el nu pricepea? Vorbi foarte încet:

- în ora aceea în care am fost inconştient, am visat că eram în Rusia. Am visat că eram străbunul meu, Nikolai.

- Nikolai, repetă ea încet. Cel care şi-a ales soţia dintre cinci sute de fecioare?

- De unde ştii? întrebă el pe un ton apăsat.

- Mi-a spus povestea una dintre cameriste, Rahela Sidarova. Cum Nikolai s-a însurat cu una dintre ele...

- Da, am visat şi despre asta. Tu erai mireasa. Te chema Emelia Vasilievna şi eu m-am îndrăgostit de tine.

- Şi după aceea? întrebă ea.

- Am fost împreună o vreme, înainte ca pe mine să mă închidă pentru că eram bănuit de trădare. Ca să nu ai aceeași soartă, pe tine te-am trimis la mînăstire, unde l-ai născut pe fiul nostru. Nu știu ce s-a întîmplat cu tine după aceea.

După o clipă adăugă încet:

- încerc să aflu acum.

Pe ea o surprinse tonul lui, atît de convins.

- Doamne! Tu crezi că a fost adevărat, nu-i așa? Mai mult decît un vis.

- A fost adevărat.

Emma nu se aștepta la răspunsul acela. Duse mîna la gură ca să-și stăpînească un acces de rîs speriat și neîncrezător.

- Vorbești ca un nebun!

- Te-am iubit acum o sută șaptezeci de ani, și acum team regăsit.

Ea începu să tremure, confuză.

- Nu se poate.

- Nu-ți fie frică, șopti el.

- N-are nici un sens!

- De ce ai visat că erai la mînăstire, Emelia?

- Nu-mi spune așa! A fost numai o coincidență!

Respira prea repede și era speriată.

- Nu ești tu însuți, Nikki. Tu ai fost mereu un bărbat rațional. Cînd te aud spunînd astfel de poveși ca și cum ar fi adevărate... Cred că încerci să mă sperii! N-o să meargă...

- E adevărat.

Emma îl văzu că se ridică din pat și se apropie de ea, așa gol cum era. încercă să fugă, dar picioarele nu i se mișcară din loc, așa că rămase neclintită, uluită. Brațele lui puternice o cuprinseră pe după mijloc.

- Nu te cred! Nu cred în visul tău! şopti ea speriată.

Nikolas se simţea mai mult decît uşurat fiindcă putuse să-i povestească tot Emmei. Parfumul, apropierea ei, lucrurile pe care voia să i le spună, toate îl copleşiră. Trebuia s-o aibă chiar atunci. îi vorbi în ruseşte, cuvinte blînde, guturale, pe care ea nu le înţelegea.

- Ce spui? întrebă pe un ton rugător.

El îi traduse, cu răsuflarea fierbinte atingîndu-i pielea:

- Nu-mi pasă dacă mă crezi. Te vreau în patul meu în noaptea asta. Vreau să te simt, să fii a mea.

Emma se feri, dar el era mai puternic şi mult mai hotărît.

- Te vreau, îi spuse într-o engleză cu accent mai pronunţat decît de obicei. Vreau să fac dragoste cu soţia mea.

îi simţi gura pe sîni, fierbinte prin materialul subţire al cămăşii ei de noapte. îi găsi sfîrcurile, pe care le muşcă şi le sărută pînă cînd deveniră două puncte dure, pînă cînd ea nu se mai opuse şi gemu de plăcere. îi strecură mîna între coapse şi o mîngîie.

- Emma, rosti el gutural, lipindu-o de trupul lui aprins, strîngîndu-i fundul în palme.

- Da, şopti ea cuprinsă de dorinţă.

Nikolas o duse spre pat şi o aplecă pe marginea lui, apoi îi ridică poalele cămăşii de noapte cu mişcări febrile. Ea răsuci capul în aşternut şi desfăcu picioarele cînd îl simţi că se apleacă deasupra ei. Nikolas o pătrunse cu o mişcare bruscă şi scoase un sunet de plăcere cînd trupul ei îl primi cu totul, trăgîndu-l mai adînc înăuntru. Cu mişcări puternice, aidoma acelora pe care le făcea ea, el o conduse spre climax. Emma suspină şi rămase nemişcată, tremurînd de plăcere cînd îl simţi eliberîndu-se în ea.

încet, se ghemuiră în pat, epuizați. Emma îi simțea trupul fierbinte în spatele ei, cu picioarele sub picioarele ei, sprijinindu-i capul. Mici valuri de plăcere încă o mai traversau. După multă vreme, vorbi foarte încet:

- Mi-e frică.
- De ce, Dușenka?
- Ce înseamnă cuvîntul ăsta?
- Sufletel, răspunse el imediat, netezindu-i părul dezordonat. De ce ți-e frică?

Pe obrazul ei alunecă o lacrimă.

- Nu vreau să te iubesc, spuse suspinînd. Dacă te iubesc, o să fiu la mila ta, și tu o să îmi frîngi inima. N-o să permit așa ceva, Nikki.

El o îndemnă să tacă, murmurînd încet, și-i dădu mîinile la o parte, apoi începu să o sărute pe gît, acolo unde marginea din dantelă îi acoperea pielea, făcînd-o să respire mai repede și să-și simtă sfîrcurile întărindu-se din nou sub materialul subțire al cămășii de noapte. Se ridică deasupra ei, cu umerii puternici luminați de lumina argintie a lunii. Mîinile lui care puteau să fie atît de crude o mîngîiară cu blîndețe de la șolduri pînă la sîni. îi șopti, uneori în engleză, alteori în rusă. îi ridică poalele cămășii de noapte încet, sărutînd și mușcînd fiecare bucățică nou-descoperită de piele. Emma îi atinse spatele, găsind cu ușurință urmele cicatricelor sale.

Soțul ei îi scoase rochia, lăsînd-o cu totul dezbrăcată. Emma îl cuprinse în brațe și se sărutară cu pasiune, rostogolindu-se de cîteva ori în pat. Nikolas gemu cînd îi simți degetele lungi și fine mîngîindu-l. îi sărută abdomenul, apoi valea dintre pulpe, apoi atinse cu limba punctul din care pornea plăcerea, iar Emma, tremurînd, îi mîngîie părul și îi șopti grăbită:

- Acum, te rog. Acum...

Nikolas se ridică deasupra ei şi o pătrunse încet, alunecînd înăuntrul ei pînă cînd o auzi suspinînd de plăcere. Rămaseră nemişcaţi, uniţi. Emma îi văzu ochii strălucind în întuneric, conturul misterios al feţei. îi era străin, mai tandru şi mai pasional decît şi l-ar fi putut imagina vreodată.

- Cine eşti? murmură ea.

- Sînt cel care te iubeşte, şopti el. Pentru totdeauna, Emma.

începu să se mişte, bucuros să-i audă suspinele de plăcere. Ea se agăţă de el, cedîndu-i, cu sufletul deschis, oferindu-i-se toată. La fel făcu şi el, lăsînd liber focul care-i ardea inima, pînă cînd acesta arse toate amintirile şi lăsă în urmă o lume curată şi nouă.

Pentru prima dată, Emma se trezi în braţele soţului ei. Aşteptă să se dezmeticească, apoi se răsuci şi-l privi. Ochii lui aurii erau deschişi şi o priveau întrebători.

- Bună dimineaţa, îi spuse cu vocea răguşită de somn.

O ţinuse în braţe întreaga noapte, sărutînd-o uneori şi trezind-o din vis. Mai făcuseră dragoste o dată, spre dimineaţă, într-un ritm lent, ameţitor. Ce ar fi putut să-i spună după o noapte atît de senzuală? Se uită în altă parte, cu obrajii arzînd, şi încercă să coboare din pat, dar el o opri, lipind-o de saltea sub trupul lui. O privi în ochi.

- Cum te simţi?

- Nu ştiu. Nu ştiu ce o să facem în continuare şi nu ştiu cum să mă port cu tine. Ne e uşor să ne certăm tot timpul, dar nu ştiu dacă putem să facem pace.

Mîinile lui calde îi cuprinseră şoldurile şi strînseră.

- E simplu, ruişka. O să vedem ce se întîmplă, zi după zi.

Emma îl simți cuprins de pasiune, așa lipit de ea cum era. Se răsuci, ridicînd-o deasupra lui și începînd să o sărute pe sîni. Ea protestă cu răsuflarea tăiată:

- Nu, Nikki. E timpul pentru micul-dejun.
- Nu mi-e foame.
- Și n-am fost la animale în dimineața asta.
- Pot să mai aștepte.
- S-ar putea să te caute Jacob.
- Ba nu. Doar e fiul meu, știe ce știe.

Ea încercă din nou să-l convingă:

- Dar mă doare...
- Rezolv eu și asta, îi șopti, rostogolindu-se și prinzînd-o sub el.

îi desfăcu picioarele și își dădu toată silința s-o convingă să mai rămînă cu el. Emma cedă, suspinînd de plăcere, în timp ce el o mîngîia și o săruta.

Nikolas părea să creadă că era binevenit în patul ei în fiecare noapte, iar Emma nu-l alunga. Trecu o săptămînă, iar ea se trezi în flecare dimineață cu un sentiment de noutate. Afla despre soțul ei lucruri pe care nu le bănuise înainte. Uneori era extrem de tandru și o ajuta să-și desfacă părul și să își dea cu cremă pe mîinile cu piele crăpată din cauza muncii, sau intra în baie după ea și o spăla ca pe un copil.

într-o zi, dispoziția i se schimbă brusc și o încolți în menajerie, îi ignoră protestele și îi desfăcu pantalonii, apoi făcu dragoste cu ea sprijinind-o de perete, pînă cînd își găsiră amîndoi eliberarea, unul în brațele celuilalt. O tachina fără milă și o provoca, făcînd-o să rîdă și să nu știe dacă să-l sărute sau să-l sugrume.

În după-amiezile în care Robert Soames îi picta Emmei portretul, Nikolas venea să asiste şi o privea atît de absorbit încît pînă la urmă ea îl trimitea afară:

- Nu pot să stau nemişcată şi să par demnă cînd te uiţi la mine, îl informă, împingîndu-l spre uşă.

Nikolas se supuse cam fără voie şi făcu o grimasă nemulţumită cînd ea îi închise uşa-n nas.

Îi mai povesti o dată despre visul său, într-o zi în care se plimbau prin zăpadă, pe o pajişte din apropierea conacului. Din cer cădeau lin fulgi de zăpadă, iar Nikolas se opri ca să-i sărute obrajii reci.

- Arăţi ca un înger, îi spuse, atingînd cîţiva dintre fulgii care i se prinseseră în păr.

- Şi tu la fel, îi răspunse ea rîzînd. Un înger căzut.

Deodată, Nikolas tăcu. Emma îi văzu fascinaţia din privire şi întrebă temătoare:

- Ce e?

- Te-am mai văzut aşa, în Rusia. Ţi-am dat un şal din dantelă cu care să-ţi acoperi părul.

Ea voia să-i spună că nu fusese niciodată în Rusia, dar tăcu şi îl privi pe soţul ei. Cît de des se gîndea el oare la ora în care fusese pierdut în vise din trecut? Simţi că voia să-i vorbească despre trecut, să regăsească iubirea pe care o pierduse. El chiar credea că se cunoscuseră şi se iubiseră într-o altă viaţă. Nu avea de gînd să-l încurajeze să facă asta, dar nici nu putea să-l ia peste picior.

- Ai iubit-o pe femeia din vis, nu-i aşa? întrebă încet.

Privirea lui era încărcată de emoţie.

- Femeia aceea erai tu.

- Chiar dacă ar fi adevărat, ce s-a întîmplat atunci nu are legătură cu noi, acum, spuse ea. Nu schimbă cu nimic situaţia din prezent.

- Pentru mine schimbă totul. Mi-am amintit cît te iubesc şi că şi tu mă iubeai.

- îmi pare rău dacă aştepți asta de la mine, spuse Emma pe un ton sec. Nu se poate. Nu-ți ajunge ce avem? Să fim prieteni şi să ne bucurăm unul de compania celuilalt?

- Nu, răspunse el supărat. Nu e destul.

Continuară să meargă în tăcere, pînă cînd ajunseră la capela din piatră care fusese preschimbată pentru servitorii ruşi.

- N-am mai fost niciodată aici, spuse Emma. Cum e înăuntru?

Nikolas privi indiferent construcția, apoi o însoți prin poarta arcuită. Deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Emma îşi acoperi capul cu o eşarfă albastră şi intră, apoi privi în jur. Peste tot erau icoane şi altare cu lumînări. Cîteva dintre ele fuseseră aprinse de curînd, şi flăcările lor micuțe luminau timid în jur. Era un loc trist şi solemn. Pereții parcă ar fi absorbit toate mărturisirile şi rugăciunile tuturor celor care intraseră acolo înaintea lor.

- Să aprind o lumînare? întrebă Emma pe un ton scăzut.

Nikolas nu răspunse. Trăsăturile îi rămaseră la fel de nemişcate precum icoanele din jur.

- N-are ce să strice, adăugă soția lui, alegînd o lumînare înaltă.

O aprinse de la flacăra altei lumînări şi o aşeză în fața uneia dintre icoanele cu Fecioara şi pruncul. Se întoarse, îl privi pe Nikolas şi i se tăie răsuflarea.

Ochii prințului erau plini de lacrimi. Nu reuşise să-şi stăpînească reacția la vederea ei înconjurată de icoanele ruseşti, la lumina luminărilor. Nu cunoscuse niciodată astfel de tortură. I se părea că Emma are putere de viață şi de

moarte asupra lui şi nu ştia ce s-ar fi întîmplat cu el dacă ea nu l-ar fi iubit niciodată. Se temea de ce ar fi putut să devină.

I se păru că trecuse o veşnicie pînă cînd reuşi să vorbească, dînd dovadă de o nemăsurată stăpînire de sine.

- Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine în ziua aceea. Nu sînt sigur de ce este real şi ce nu. Ştiu doar că am nevoie de tine.

Emma rămase pe loc, neştiind ce să facă, uitîndu-se la bărbatul care o sedusese, care se însurase cu ea, care o trădase mai apoi... Cel mai complicat şi mai tulburător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Era nevoie de curaj ca să rămîi cu el. Se simţea ca în faţa unui tigru, fără barele unei cuşti care s-o apere. Simţea atît de multe pentru el... teamă, dorinţă, furie, tandreţe. Oare o va mai fascina vreodată cineva la fel ca el? Oare merita să rişte ca să încerce să afle dacă într-adevăr o iubea?

Se apropie de el şi îi atinse cu blîndeţe obrazul. îi simţi tremurul, tensiunea prea greu de îndurat.

- Poate că şi eu am nevoie de tine, îi şopti.

El îşi împleti degetele în părul ei cu o mişcare posesivă şi o trase la piept, strîngînd-o mai s-o strivească. îi vorbi înfundat, cu buzele lipite de buzele ei, apoi o sărută cu pasiune, ţinînd-o în braţe de parcă n-avea de gînd să-i mai dea vreodată drumul.

- Unde mă duci? întrebă Jake a doua zi, cînd Emma îl luă de mînă şi-l conduse spre trăsura care aştepta pe alee. Şi de ce ne-am îmbrăcat aşa frumos?

Emma îi pusese o pereche de pantaloni negri, o vestă albastră şi o şepcuţă albastră peste onduleurile negre. Ea purta o rochie cenuşiu deschis, tivită cu mătase violet. Avea părul împletit şi prins la spate şi o pălărie din fetru gri, cu o

fundă mare şi o eşarfă liliachie. Pe deasupra îşi pusese o pelerină cu glugă, din mătase, şi un şal pe umeri.

- Mergem în vizită la familia mea, îi răspunse ea copilului. Mi-a scris mama mea vitregă ca să mă anunţe că vin în oraş pentru cîteva zile.

- Şi tu ai o mamă vitregă? întrebă el surprins.

- Ei bine, da, îi spuse Emma, zîmbind şi aranjîndu-i şapca. Nu eşti tu singurul din lume.

- Mama ta vitregă cum e?

- E rusoaică, la fel ca tine şi ca tatăl tău.

- Ştie poveşti ruseşti? întrebă el curios şi nerăbdător.

Emma zîmbi. ,

- Cred că ştie sute.

Se bucură că Jake vorbea cu veselie şi că în trăsură scoase din buzunar doi soldăţei de plumb, pe care-i făcu să se lupte. Orice îi distrăgea atenţia de la fluturii pe care-i simţea în stomac era binevenit.

Refuzase să-şi vadă părinţii încă de la nunta cu Nikolas, de la care trecuseră deja patru luni şi jumătate. Comunicase foarte puţin doar cu Tasia, care-i trimisese cîteva scrisori. Se întreba ce reacţie or să aibă cînd o vor vedea. Oare o vor primi bucuroşi? Ce-o să creadă despre Jacob? Poate că ar fi fost mai bine să se ducă singură, dar Emma simţea că are nevoie de compania băieţelului, şi voia ca ei să-î cunoască. Se gîndea că i-ar fi ajutat să înţeleagă ce avea să le spună. Jacob avea foarte mare legătură cu felul în care se schimbase Nikolas.

- Probabil că o să-i cunoşti pe fraţii mei, William şi Zachary, spuse ea cînd trăsura ajunse pe aleea din faţa conacului. William e de vîrsta ta, Jake, şi sînteţi veri, deşi foarte de departe. Ruşii ţin mult la ideea de familie şi sînt mîndri de rudele lor, aşa că-mi imaginez că William o să se bucure să te cunoască.

Jake păru îngrijorat.

- O să-mi placă de el?

- Cu siguranță, spuse Emma pe un ton ferm. E un băiat drăguț, Jake. Nu e genul care să pună porecle răutăcioase sau să rîdă de ceilalți.

- Dar eu vorbesc ca din sat... și sînt și copil din flori.

Emma nu-și dăduse seama că băiatul e conștient de accentul lui necizelat.

- Nu trebuie să le spui asta oamenilor, Jake. Nu ai de ce să te rușinezi de originea ta și nu ai cum s-o schimbi. Și pe urmă, William n-o să se gîndească deloc la accentul tău, care oricum o să se mai schimbe pe măsură ce crești.

- Chiar? întrebă copilul bucuros, întorcîndu-se la soldățeii lui.

Emoțiile Emmei crescuseră în timpul drumului spre conacul familiei ei de pe malul Tamisei. Cele trei turnuri atît de cunoscute, cu acoperișuri conice și balcoane dedesubt apărură la fereastra trăsurii, care se opri în fața casei. Doi servitori îmbrăcați în livrele din brocart veniră să-i ajute să coboare. Jake, poate preluîndu-i starea de agitație, o luă de mînă în drum spre intrare. Emma se uită repede la băiat și apoi în jos, spre îmbrăcămintea ei, ca să se asigure că amîndoi sînt cît se putea de aranjați.

Majordomul îi întîmpină la ușă și zîmbi cînd o recunoscu.

- Domnișoară Emma, spuse el, primindu-i în foaier, în timp ce Tasia se grăbea să le iasă în întîmpinare.

- Am văzut trăsura pe geam, exclamă Tasia, grăbindu- se spre Emma, bucuroasă. Ce bine-mi pare să te văd!

O luă în brațe pe Emma și rîseră amîndouă, fericite. Prințesa începu să se simtă mai bine în spațiul familiar al

casei sale și alături de Tasia. Aceasta făcu un pas în spate și o privi cu un ochi critic.

- Uimitoare, spuse. Zîmbești, radiezi, ești în formă... îți merge bine, Emma.

Se uită la figura micuță de lîngă fiica ei vitregă și ochii i se măriră întrebători. Păli de surpriză și liniile gurii ei moi tremurară puțin, apoi șopti ceva în rusește. Pînă la urmă își reveni și spuse:

- Cine... Cine ești tu?

- El e Jake, răspunse Emma, punînd o mînă pe umărul copilului speriat. Fiul lui Nikolas.

Tasia dădu dovadă de stăpînire de sine și reuși să-și ascundă surprinderea.

- Sigur. Arată ca un Angelovsky. Mai ales ochii sînt ai familiei.

îl privi pe băiat și reuși să-i zîmbească, apoi vorbi pe un ton blînd:

- Fiul lui Nikolas... Presupun că asta înseamnă că eu sînt bunica ta, nu-i așa?

Se aplecă, iar mătasea foșni și parfumul ei îl învălui pe băiețelul prins în brațe.

- Ești prea frumoasă ca să fii bunică, spuse Jake sincer, acceptîndu-i îmbrățișarea. Și nu miroși ca o bunică, adăugă cu o voce înfundată.

Tasia rîse.

- Tu, tinere, știi să vorbești cu femeile, la fel ca tatăl tău. Poți să-mi spui babușka, dacă vrei. E cuvîntul rusesc care înseamnă bunică.

Se ridică și-i scoase șapca, apoi îi netezi părul negru.

- Vrei să mergi la lecția fiului meu, William, cu profesorul său? Hai cu mine să vedem ce fac.

- Și Zachary? întrebă Emma.

- E în camera copiilor, doarme. .

Tasia întinse mîna spre Jake, care o apucă ascultător. Toţi trei merseră pe coridoare, printre coloanele de marmură, spre scara mărginită de tapiţerii nepreţuite înfăţişînd scene din viaţa societăţii medievale. Tasia îl încurajă pe Jake să vorbească, iar el îi povesti despre menajeria de la conacul Angelovsky şi despre toate lucrurile pe care le făcea împreună cu tatăl său. Ajunseră în camera de studiu, o încăpere plină de jucării şi de cărţi, cu pereţii acoperiţi cu hărţi şi gravuri înrămate cu scene din poveşti pentru copii.

William stătea la masă cu un bărbat mai în vîrstă. Amîndoi ridicară privirea cînd îi auziră pe nou-veniţi. Băiatul se uită mai întîi la Emma şi scoase un strigăt de bucurie, apoi sări de pe scaunul său.

- Emma! strigă îmbrăţişînd-o. Emma, te-ai întors!

Ea rîse şi-l strînse aproape.

- William, ai crescut cel puţin doi centimetri!

Fratele ei cu părul întunecat era puternic şi plin de energie, ca întotdeauna. Prinţesa se uită spre Jake, care făcuse cîţiva paşi în spate şi îi privea curios şi, parcă, puţin gelos. îi dădu drumul fratelui ei şi îl trase mai în faţă pe Jake, cu mîinile pe umerii săi.

- William, el e vărul tău, Jake. Fiul lui Nikolas.

Băieţii se priviră atent, şi în cîteva secunde se acceptară unul pe celălalt.

- Eşti un Angelovsky? întrebă William.

Jake dădu din cap, mîndru şi temător.

- Sînt rus.

- La fel ca mine! exclamă William, apoi amîndoi zîmbiră.

- Uite ce am eu, spuse Jake, scoţînd din buzunar cîţiva soldaţi pe care William îi examină cu interes.

Tasia interveni, adresîndu-i cîteva cuvinte profesorului şi întrebînd dacă Jake putea să fie inclus în lecție. Cînd amîndoi băieții se aşezară la masă, unul lîngă celălalt, Tasia şi Emma ieşiră din camera de studiu şi se îndreptară spre salon.

- Tata e acasă? întrebă prințesa.

- E la o întîlnire a comitetului director a companiei de cale ferată. Cred că o să vină curînd.

Tasia o luă de mijloc pe Emma şi spuse:

- Acum povesteşte-mi despre Jake.

- Nikolas nu-l cunoştea acum cîteva săptămîni. Mama lui a lucrat la una dintre lăptăriile de pe moşiile lui şi a murit de curînd. Cineva din sat ne-a adus copilul, iar Nikolas a decis să-l țină la noi şi să-l recunoască drept fiul lui.

- Mi se pare de mirare, spuse Tasia cu sinceritate. Numi amintesc ca lui Nikolas să-i fi plăcut vreodată copiii. Nu doar atît, dar băiatul seamănă atît de mult cu Mihail încît cred că-i pricinuieşte destul de multă suferință prințului.

- Da, spuse Emma cu candoare, toată afacerea a fost şocantă pentru el. La început abia dacă suporta să se uite la băiat, dar acum îl adoră. E uimitor să-i vezi împreună.

Tasia clătină uluită din cap.

- Presupun că aşa se întîmplă, copiii scot ce-i mai bun din noi. Chiar şi din cineva ca Nikolas.

Făcu o pauză scurtă.

- Pari foarte sănătoasă şi fericită, Emma. Sper că asta înseamnă că Nikolas se poartă frumos cu tine.

- N-a fost aşa de la început, recunoscu ea, roşind puțin. Dar în ultima vreme...

Roşi mai mult.

- în ultima vreme lucrurile merg mai bine. E diferit acum. Nici nu sînt sigură că e o schimbare permanentă. Nu pot decît să sper că este.

Merseră împreună în salon ca să discute cît timp Tasia cosea. Mîinile ei delicate şi îndemînatice reparau una dintre mînecile sfîşiate ale unei cămăşi de-a lui Lucas. Emma se bucură ca poate să povestească în sfîrşit despre comportamentul ciudat al lui Nikolas din ultimele luni.

- La început avea episoade în care i se părea că trăieşte ceva deja cunoscut. Avea viziuni despre care nu-i plăcea să vorbească şi care îl tulburau.

- Viziuni, repetă Tasia, aşezînd cămaşa reparată în poala rochiei şi uitîndu-se la Emma. Ce fel de viziuni?

- Nu ştiu exact, dar de fiecare dată avea o expresie atît de ciudată, se speria şi era foarte furios... După aceea eu am găsit tabloul. Mai ştii că ţi-am scris că restaurăm un peisaj vechi? Dedesubt era portretul unui strămoş al familiei lui, un străbunic de-al lui Nikki, cu care seamănă foarte bine. Prima dată cînd a văzut tabloul, s-a albit şi a leşinat. N-am reuşit să-l facem să-şi revină timp de o oră întreagă. Cînd sa trezit în sfîrşit, parcă era altul.

- Altul? întrebă Tasia nedumerită.

- Parcă aş fi văzut cealaltă faţă a unei monede. Acum nu voia să aibă nimic de-a face cu mine şi cu Jake, şi imediat după aceea am devenit cei mai importanţi din lume. Mai tîrziu mi-a spus că şi-a amintit o viaţă trecută, în care noi doi am fost căsătoriţi, şi asta a schimbat totul.

Emma se încruntă stînjenită.

- Nici o persoană raţională n-ar crede aşa ceva. Şi mai surprinzător e că tocmai Nikolas, dintre toţi oamenii, a inventat o astfel de poveste. Spune-mi, belle-mere, a înnebunit soţul meu, sau încearcă să mă păcălească?

Tasia tăcu o vreme şi se concentră la cusut.

- Aş putea să cred povestea lui Nikolas, spuse pînă la urmă.

- Glumești!

- E natura rușilor să creadă astfel de lucruri. Sîntem un popor plin de contradicții. Temperamentali, mistici, superstițioși...

Tasia ridică din umeri și zîmbi puțin.

- Poate că am avut cu toții vieți anterioare. Cine sînt eu să spun că nu-i așa?

- Dar tu ești atît de credincioasă! Știi Biblia pe de rost!

- Pentru ruși, religia e un lucru schimbător, care cuprinde multe idei și credințe diferite.

- Eu nu sînt așa. Nu pot să-mi dau voie să cred un lucru atît de extraordinar, dar știu că Nikolas crede în realitatea asta și se pare că datorită ei s-a schimbat-.

- Atunci poate că nu e cazul să-ți pui atîtea întrebări, Emma. încearcă să accepți că s-a întîmplat și să vezi ce e de făcut în continuare.

- Dar cum... începu Emma, dar tăcu brusc, dîndu-și seama că mai intrase cineva în cameră.

Ridică privirea și tresări la vederea tatălui ei. Lucas Stokehurst arăta ca întotdeauna, era înalt și distins, și avea ochi albaștri, pătrunzători.

- Emma...

Ea sări în picioare și fugi în brațele lui deschise și dragi. Un val de bucurie o traversă și prințesa își ascunse chipul pe umărul lui.

- Tata, ascultă, spuse repede, cu brațele pe după gîtul lui. Am înțeles atît de multe lucruri în ultima vreme. Am cerut mereu atît de mult de la ceilalți, m-am așteptat să fie perfecți, și am fost aspră cu aceia pe care-i iubesc și dezamăgită cînd am descoperit că și ei sînt oameni. Ai încercat să mă aperi și să mă ajuți și ai avut perfectă dreptate în privința lui Adam Milbank. Iartă-mă pentru ce ți-am spus.

Eram atît de furioasă că nu mai ştiam ce fac. Te iubesc, tata. Mi-a fost foarte dor de tine.

Tatăl ei nu reuşi să răspundă, ci înghiţi în sec şi-şi sprijini bărbia de creştetul ei, strîngînd-o în braţe mai s-o strivească. Emma îşi şterse lacrimile de fericire. Era alături de familia ei şi, în sfîrşit, totul era bine.

Se aşeză şi vorbi cu părinţii ei, le povesti despre viaţa sa, avînd grijă să omită detaliile nepotrivite pentru urechile lor, şi se bucură cînd tatăl ei îi strînse mîna. După o vreme, băieţii veniră şi ei în salon, ca să bea ceai şi să mănînce prăjituri. William şi Jack se împrieteneau repede. Zachary, încă adormit după somnul de după-amiază, era în braţele Tasiei.

- Vreau să merg în vizită la Jake şi să văd menajeria, anunţă William, cu degetele şi obrajii lipicioşi de glazură. Cînd pot să merg? Mă iei, Emma?

- Trebuie să vii cît mai curînd, răspunse ea zîmbind. Animalelor le-ar plăcea să te revadă, William.

Ezită puţin, apoi le sugeră părinţilor ei:

- Acum, că au venit sărbătorile, poate veniţi la petrecerea de Crăciun şi rămîneţi să cinaţi cu noi după aceea.

Tasia acceptă imediat, cu gîndul la delicatesele ruseşti pe care avea să le prepare bucătăreasa de la conacul Angelovsky. în timp ce făceau planuri, majordomul anunţă că în foaier aştepta un inspector de poliţie.

- Eu l-am chemat, spuse Luke. Mă scuzaţi. Trebuie să-i vorbesc.

William şi Jake găsiră o scuză şi plecară din salon, iar Emma fu sigură că se duc să-l vadă pe vizitator. Camera se goli repede, iar ea o privi cu surprindere pe Tasia.

- De ce a venit un inspector de poliţie la voi?

Tasia făcu o grimasă de nemulţumire şi răspunse:

- A fost o spargere acum două nopți, în timp ce noi dormeam! Ne-a speriat pe mine și pe copii, iar tatăl tău s-a înfuriat peste poate, rosti ea, apoi coborî glasul. E o lovitură pentru mîndria unui bărbat să i se fure lucrurile de sub nas. Luke a chemat tot Scotland Yard-ul în ajutor. Au trimis ieri doi sergenți și un inspector. Nu iasă pe nimeni să se odihnească pînă nu prind infractorul.

- Mi-e teamă de ce o să i se întîmple cînd o să-l găsească tata, spuse Emma sec. Ce a furat?

- Cîteva bijuterii, o casetă cu bani și două pistoale.

Tasia se încruntă și clătină din cap.

- Ușurința cu care s-a întîmplat sugerează că hoțul cunoștea planul casei și locul unde ne ținem lucrurile de valoare.

- Atunci e posibil să-l cunoaștem pe hoț?

Tasia dădu aprobator din cap, apoi îl sărută pe Zachary pe creștet și-l strînse la piept.

- Servitorii sînt în vîrstă și de încredere, așa că probabil e vorba de cineva care ne-a trecut pragul ca oaspete cîndva. Poate chiar a stat cu noi la masă.

Emma se cutremură.

- Nu-mi place.

Tasia ridică din umeri, devenind din nou pragmatică, așa cum era de obicei.

- Viața e plină de surprize, slavă Domnului,

Cînd Emma și Jake se întoarseră acasă, Nikolas tocmai conducea spre ieșire un grup de administratori, contabili și avocați care-i dăduseră rapoartele de jumătate de an despre proprietățile lui. Ascultă cu răbdare povestea lui Jake despre noii lui veri și bunici.

- Deci îți place familia Stokehurst? întrebă încet.

- Da, îl asigură fiul său. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ei.

- Sînt sigur că nu, răspunse prinţul pe un ton sec, aruncîndu-i o privire Emmei şi zîmbind larg cînd o văzu strîmbîndu-se. Ce-ar fi să mergi în camera ta, Jake? S-ar putea să te aştepte acolo o jucărie nouă.

Băiatul fugi la etaj, ca să vadă despre ce era vorba, iar Emma şi Nikolas rîseră de graba cu care dispăru. Nikolas ridică o sprinceană şi întrebă:

- Cum a fost?

Emma îl luă pe după talie.

- Tasia a fost bună şi scumpă, ca de obicei, iar tata şi cu mine ne-am împăcat. înainte să plec, a recunoscut chiar că n-ai cum să fii un soţ atît de rău, dacă eu sînt atît de fericită. Cred că tatei i-ar plăcea să se împace şi cu tine, Nikki. Să nu te miri dacă într-o zi, curînd, o să vrea să-ţi vorbească. Cred că e pregătit să te accepte pe post de ginere.

Nikolas zîmbi ironic.

- De ce mă cutremur oare numai la gîndul acesta?

Ea îl muşcă încet de lobul urechii.

- Dacă tata se hotărăşte să fie amabil cu tine, te rog să faci tot ce-ţi stă-n putere ca să fii şi tu la fel. De dragul meu.

Nikolas îi scoase pălăria şi o mîngîie pe cap.

- Nu-mi place cînd îşi împleteşti părul atît de strîns.

- încerc să par respectabilă.

- Tu nu eşti făcută să fii respectabilă, ci naturală şi liberă ca animalele tale. Nu mă mai muşca! Am un cadou pentru tine.

- Ce fel de cadou? Unde e?

- Trebuie să-l găseşti, spuse el zîmbind cînd ea începu să-i caute prin buzunare. Nu aşa brutal, ruişka, să nu strici vreun lucru de valoare.

Triumfătoare, Emma găsi un săculeț greu, din catifea, și îl scoase. Desfăcu șnurul și scutură în palmă conținutul.

- Vai, spuse încet, cu răsuflarea tăiată.

Era un inel cu un singur safir montat în aur. Piatra strălucitoare era de mărimea unui ou de privighetoare și parcă sclipea în toate nuanțele posibile de albastru. Emma îl privi uimită pe soțul ei.

- Pune-l pe deget, spuse acesta.

Emma îl privi cum îi strecoară inelul pe deget. Se potrivea perfect, o mărgică de foc albastru în echilibru pe mîna ei.

- De ce mi l-ai cumpărat? întrebă uimită.
- Fiindcă se potrivește cu ochii tăi.
- E incredibil, dar...

îl mîngîie pe piept, desenînd conturul mușchiului.

- De ce spuneai că mi l-ai cumpărat?
- îmi place să te văd purtînd lucruri frumoase. Aproape la fel de mult cum îmi place să te văd nepurtînd nimic.

îi șopti alinturi și o mîngîie, îi desfăcu gulerul rochiei. O sărută pe gît, în locul unde i se simțea pulsul. Emma oftă și închise ochii.

- Nikki, nu...
- Hai să mergem sus.
- Nu înainte de cină, exclamă ea roșind.
- Vreau să te văd goală, numai cu inelul pe deget.
- Ești imposibil, spuse ea, lăsîndu-l s-o tragă afară din încăpere.

Cu o săptămînă înainte de Crăciun, Emma era ocupată cu decorarea conacului. Atîrna clopoței, metri întregi de funde roșii, vîsc. Surorile Sidarov și doi dintre servitori erau cățărați pe scări și atîrnau ornamente într-un brad înalt din

centrul sălii. în timp ce lucrau o amuzau pe Emma cu colinde ruseşti.

- Dacă n-ar fi atît de mare conacul ăsta, se lamentă ea. E nevoie de mult mai multe ornamente ca să-l faci să arate frumos.

- Da, dar e minunat, exclamă Rahela, prinzînd un om din turtă dulce de o creangă de brad.

Pregătiseră turtă dulce în diferite forme şi deja aveau probleme cu hoţii. Samson era o ameninţare permanentă, fiindcă se aventura să muşte din bucăţile de pe ramurile mai de jos ale bradului. Se aşeza sub el şi din cînd în cînd se mai scărpina pe sub funda festivă pe care o avea legată la gît.

Majordomul se apropie de Emma cu o expresie perplexă pe chipul acvilin.

- Alteţă, murmură, tocmai am descoperit un pachetel în pragul uşii de la intrare.

Emma se opri din ce făcea şi coborî treptele ca să vadă obiectul. Era o cutie mică, albă, legată cu fundă roşie şi deasupra căreia era un bileţel pe care era scris numele ei şi nimic mai mult. Zîmbi puţin.

- Mă întreb cine ar alege să facă aşa un cadou.

Desfăcu funda şi deschise cutia din carton rece şi puţin umed. înăuntru erau o bucată de catifea, un trandafir roşu şi un cartonaş pe care scria „A". Zîmbetul îi dispăru şi se încruntă. Cine i-ar trimite aşa ceva, într-un fel atît de misterios? Putea să fie de la Adam oare? Cîndva, demult, îi dăduse un trandafir identic. Atinse floarea, apoi retrase mîna, speriată. Se înţepase într-un spin.

-Au!

Băgă degetul în gură şi simţi gustul metalic de sînge. Stanislaus se încruntă.

- Alteţă, dacă-mi permiteţi...

Luă cutia şi despături bucata de catifea, punîndu-i Emmei în palmă conţinutul. Ea tresări cînd văzu o pereche de cercei cu perle. Surorile Sidarov se apropiară ca să-i vadă şi ele şi se mirară de cît erau de frumoşi.

- Minunaţi, spuse Rahela.

Emma avea un sentiment de răceală şi neplăcere. Citise undeva că perlele însemnau lacrimi. O cutie cu un trandafir roşu şi cu perle... Sînge şi lacrimi. Puse cerceii înapoi în cutie.

- Bine că Nikolas nu e aici, murmură. Nu cred că i-ar plăcea să vadă că primesc cadouri de la alt bărbat.

- Nu, aşa e, alteţă, aprobă Stanislaus.

Emma se uită cu neplăcere la cadou.

- Te rog să i-l trimiţi înapoi lordului Milbank. Cred că el e cel care l-a trimis.

Se opri şi se uită la servitorii din jurul ei.

- Nu e nevoie să-i spuneţi prinţului despre asta. Ar fi gelos şi s-ar supăra, şi prefer să petrecem un Crăciun liniştit.

Căzură cu toţii de acord şi se întoarseră la ce făceau, încercînd să recreeze atmosfera liniştită de mai devreme. Pe Emma o tulburase cadoul neaşteptat, dar se hotărî să uite de el. Ce ar fi putut Adam să vrea să spună cu acel gest? Să-i transmită că încă ţinea la ea? Că voia ceva, poate chiar o aventură? Cît de prostuţi erau unii bărbaţi, care-şi doreau numai ce nu puteau să aibă! Sau poate că darul era expresia unui „la revedere" din toată inima. Nu conta, fiindcă Emma avea de gînd să se concentreze pe viitor, nu pe trecut. Avea o viaţă bună cu Nikolas, care promitea să devină şi mai bună, iar Emma voia să se asigure că nimic nu le va sta în cale.

Doisprezece

De dimineaţă, Stanislaus veni în salonul privat al Emmei.

- Alteţă, spuse el, apoi se opri, parcă întrebîndu-se dacă să mai adauge ceva.

Era încruntat şi cu buzele strînse.

- Ce s-a întîmplat, Stanley? Ai o expresie tare ciudată.

El ignoră alintul.

- Alteţă, răspunse, am descoperit asta în prag.

Ridică mîna şi-i arătă un obiect. Emma lăsă ceaşca din mînă şi se uită nedumerită la el. Era trandafirul pe care-l primise cu o zi înainte.

- Nu l-ai trimis înapoi?

- Ba da, alteţă, cu tot cu cercei. Se pare că acum a venit numai trandafirul.

Ea clătină din cap, uitîndu-se fix la floarea care începuse să se ofilească.

- Oricine e cel care l-a trimis, e foarte insistent.

- Să-i spunem prinţului Nikolas?

Emma se gîndi o clipă. Era convinsă că trandafirul venise din partea lui Adam, probabil ca să încerce să-i învrăjbească pe ei doi.

- Nu, spuse scurt. E doar un gest prostesc' Aruncă floarea şi hai să uităm de toată povestea asta.

Era ajunul Crăciunului, iar dinspre copacul din colțul încăperii venea un parfum plăcut de brad. în salonul familiei pereții erau acoperiți cu panouri din lemn aurit şi la ferestre atîrnau draperii din catifea vişinie, care în acel moment erau date la o parte, ca să dea voie luminii lunii să intre în Cameră. în şemineu ardea un foc vesel care dădea o strălucire aurie tuturor lucrurilor din jur.

Nikolas stătea pe jos, printre perne, şi o privea pe soția lui cum se plimbă prin cameră. Jacob dormea în camera lui şi visa la dimineața următoare, iar ei doi aveau la dispoziție o noapte întreagă.

- Vino aici, spuse încet, luînd o înghițitură dintr-un pahar din argint cu marginile de cristal.

- Imediat, răspunse Emma, aranjînd şiraguri de merişoare în brad. N-am terminat aici.

- De două zile nu faci decît să legi funde şi să muți ghirlande cu cîte un centimetru mai sus sau mai jos...

- Mîine avem aproape două sute de invitați şi vreau ca totul să fie perfect.

- Totul este perfect deja.

Nikolas îşi mai turnă vin şi admiră formele soției sale, care, îmbrăcată în pantaloni, tocmai se apleca la poalele bradului.

- Vino încoace. Am un cadou pentru tine.

- Şi eu am ceva pentru tine, răspunse ea repede.

Căută în spatele unui divan şi trase afară un obiect mare, dreptunghiular, de mărimea şi forma unui tablou înrămat. Era acoperit cu o bucată de material închis la culoare. Nikolas se ridică în capul oaselor şi îl privi cu interes.

- E portretul tău?

- Da. Domnul Soames a lucrat zi şi noapte ca să-l termine la timp.

- Arată-mi.

- Mai întîi dă-mi cadoul, spuse ea aşezîndu-se alături de el.

Îşi încrucişă picioarele şi primi o cupă de vin de la soţul ei. Nikolas scoase un pachet împăturit de sub una dintre pernele cu ciucuri. Emma întinse mîinile spre cutia cît o palmă cu bucuria unui copil.

- Ce bine! îmi plac cadourile în cutii mici.

Rupse hîrtia şi deschise cutia acoperită cu catifea, apoi se uită fericită la obiectul din interior. îl ridică încet, iar el sclipi la lumina flăcărilor din şemineu. Nikolas comandase o broşă în formă de tigru, cu dungi din onix negru şi diamante galbene.

- Mulţumesc, spuse ea zîmbindu-i lui Nikolas. îmi aminteşte de tine.

- Ar fi trebuit să-ţi amintească de Manchu.

- Voi doi semănaţi, spuse ea mîngîindu-l pe ceafă. Sînteţi amîndoi creaturi solitare, care au fost rănite cîndva, şi nici unul dintre voi nu e cu totul domestic.

El o privi cu ochi strălucitori.

- Nici nu ţi-ar plăcea să fim.

Ea zîmbi cînd îl auzi, apoi aduse mai aproape tabloul acoperit.

- Acum primeşti şi tu cadoul, spuse, tăcînd puţin înainte să continue. E destul de neconvenţional.

El îi făcu semn să-l descopere.

- Bine.

Cu o mişcare bruscă, ea trase materialul de pe portret.

- Cum ţi se pare?

Nikolas rămase fascinat. Robert Soames o pictase pe Emma stînd pe jumătate așezată la fereastră. Purta o cămașă albă, deschisă la gît, și pantaloni bej deschis. Avea picioarele goale, ceea ce dădea tabloului un aer senzual. Părul ei roșu, strălucitor, îi atîrna pînă la șolduri, iar pe chip avea o expresie visătoare, serioasă, care contrabalansa perfect poziția trupului. Lui Nikolas i se părea un portret reușit, aproape erotic.

- E foarte neobișnuit, așa-i? întrebă Emma așteptîndu- i atentă reacția.

Nikolas zîmbi și o trase în brațele sale, uitîndu-se din nou la tablou.

- E frumos. Mulțumesc, ruișka. O să-l prețuiesc mai mult decît orice alt obiect de artă pe care-i am.

- Nu știu unde o să-l atîrnăm, spuse Emma sprijinin- du-se de pieptul lui. Unii s-ar simți ofensați să vadă o prințesă îmbrăcată în pantaloni.

El o mîngîie încet pe picioarele lungi.

- E singurul fel de prințesă care-mi trebuie, ruișka.

Ea zîmbi mulțumită și începu să se joace cu unul dintre nasturii cămășii lui.

- Nikki, m-am tot gîndit... Trebuie să știi ceva.

- Ce? întrebă el, simțindu-i schimbarea de dispoziție.

Așteptă în tăcere, ținînd-o în brațe, în timp ce ea își căuta cuvintele.

- Nu știu cum să-ți spun, reuși pînă la urmă.

Nikolas îi apucă bărbia și-i ridică privirea, uitîndu-se în ochii ei albaștri. Simți un fior, un fel de uimire amestecată cu neîncredere. Știa ce voia să-i spună. Deodată era foarte sigur, dar trebuia s-o audă rostind cuvintele.

- Spune-mi și gata, Emma.

- Eu...

îl prinse de cămaşă cu degetele ei lungi.

- Cred că sînt...

Se opri şi îl privi în ochi, incapabilă să termine ce avea de zis. El îi mîngîie abdomenul plat şi se uită la ea cu un aer întrebător. Ea dădu scurt din cap, îmbujorîndu-se pînă în vîrful urechilor.

Nikolas trase aer în piept. Copilul lui şi al Emmei. O parte din el, în ea. Gîndul îi provocă nu fericire, ci un fel de adoraţie uimită la gîndul că avea o astfel de şansă. Viaţa îi fusese bîntuită de trei copii: Misha, pe care nu putuse să-l salveze, Jake, băiatul pe care-l respinsese, şi Alexei, fiul pierdut pentru totdeauna. Avea acum ocazia să-şi vadă copilul cum se naşte, să facă parte din viaţa lui sau a ei, să şteargă greşelile din trecut. Nikolas îşi ascunse chipul în părul bogat al soţiei sale.

- înseamnă că te bucuri? întrebă Emma apucîndu-l pe după gît.

O vreme el nici nu putu să-i răspundă.

- Tu eşti toată lumea mea, spuse pînă la urmă, cu glasul încărcat de emoţie.

După o dimineaţă de Crăciun plină de veselie, în care servitorii schimbară cadouri între ei în sala mare, iar familia Angelovsky sărbători în intimitatea salonului familiei, casa era plină de hîrtie de împachetat. Emma ştia că oaspeţii lor aveau să sosească în curînd, aşa că se îmbrăcă într-o rochie din mătase albastră, tivită cu negru. Partea de jos era simplă, fără volane, numai cu o margine lată, neagră. Nu purta nici un fel de bijuterii în afară de broşa cu tigru prinsă la gît.

Cameristele merseră să strîngă dezordinea colorată de cutii şi ambalaje, iar bucătăreasa şi ajutoarele ei se grăbiră

să prepare festinul de Crăciun pentru cei două sute de invitați. Mirosuri apetisante de curcan umplut și gîscă, specialitățile englezești, se amestecau cu acelea ale felurilor de mîncare rusești, cu ciuperci, smîntînă, varză acră și prăjitură din aluat cu stafide, baba aurhum. Jake fugea prin casă, bucuros, jucîndu-se cu jucăriile lui noi și întrebînd nerăbdător cînd aveau să sosească invitații.

- Curînd, îi promise Emma, rîzînd de contrastul dintre veselia băiatului și aerul resemnat al tatălui său.

Știa că Nikolas nu aștepta cu prea mare nerăbdare să-i întîlnească pe ai ei, mai ales pe Luke. Cei doi nu se înțelesesem niciodată prea bine, iar de la nunta lor prințul fusese foarte bucuros să-l evite cu totul pe socrul său.

Văzînd-o amuzată, Nikolas reuși să zîmbească puțin. Ea se apropie și-l sărută pe obraz.

- O să fie bine, îi murmură. Toată lumea o să fie într-o dispoziție festivă, iar părinții mei se bucură că i-am invitat, așa că nu te mai purta de parcă ar trebui să mergi la dentist.

- O să le spui alor tăi despre copil?

- Aș vrea să rămînă între noi o vreme.

El o sărută pe obraz și înainte să apuce să-i răspundă, Rahela Sidarova apăru în prag.

- Pe aleea de la intrare se apropie un alai de trăsuri, spuse cu răsuflarea tăiată.

- Mulțumesc, Rahela, rosti Emma, bătînd din palme fericită și trăgîndu-l pe Nikolas după ea, ca să-i întîmpine pe oaspeți.

Curînd în casă începură să răsune conversații vesele. O armată de copii se adunase în jurul pomului de Crăciun din sala mare, iar adulții erau în salon și beau vin, lichior de ouă și o băutură rusească din miere fermentată. Lordul Shapley, un invitat cu talent muzical, cînta colinde la pian, iar alții îl

însoţeau cu vocile. Emma se relaxă cînd văzu că după- amiaza mergea bine. Tatăl ei şi Nikolas erau politicoşi unul cu celălalt şi păstrau distanţa sau îşi distrăgeau atenţia privind jocul copiilor. Tasia, care arăta minunat îmbrăcată într-o rochie din mătase violet, se uită la un moment dat spre Emma şi-i făcu semn cu ochiul.

Aceasta decise să meargă să vadă cum se descurcă bucătăreasa cu primul fel, aşa că se strecură discret afară din salon. Fredonă cîteva versuri dintr-un colind şi se îndreptă spre bucătărie. Deodată, cineva o prinse uşor dp cot. Se răsuci surprinsă şi dădu cu ochii de Nikolas. Desfăcu buzele, ca să-i pună o întrebare, dar el îi luă obrajii în palme şi o sărută cu pasiune.

- De ce? întrebă ea cînd reuşi să vorbească.

El îi arătă spre tavan, unde cineva atîmase un mănunchi de vîsc.

- Aş putea să folosesc ăsta drept pretext, dar ştii că te- aş fi sărutat oricum.

Ea zîmbi.

- Ar trebui să te ocupi de oaspeţi.

- Prefer să mă ocup de tine.

Ea rise şi-l împinse, dar el o strînse mai tare în braţe.

- Vreau să fiu singur cu tine, îi spuse sărutînd-o din nou.

Deodată, un sunet neaşteptat îi făcu să tresară - chicotelile neascultătoare ale unor copii. Emma se crispă şi se răsuci spre locul de unde se auzise sunetul. Roşi pînă în vîrful urechilor cînd văzu grupul. Jake şi fraţii ei vitregi, William şi Zack, erau însoţiţi de tatăl ei. Luke nu spuse nimic, doar ridică o sprinceană. Jake rupse tăcerea:

- Nu-i băga în seamă, spuse dînd ochii peste cap. Mereu fac aşa.

Emma roşi, se smulse din îmbrăţişarea soţului ei şi îşi aranjă corsetul.

- Unde mergeţi? întrebă, încercînd să-şi ascundă stanjeneala.

Jake zîmbi larg.

- îi duc să-mi vadă poneiul, pe Ruslan.

- Nu ne lăsaţi să vă ţinem din drum, spuse Nikolas. Emma îl ciupi discret drept răsplată pentru remarca nepoliticoasă şi îşi drese glasul.

- Poate că Nikolas o să meargă şi el cu voi.

Luke îi aruncă prinţului o privire bănuitoare.

- Da, ce-ar fi să vii cu noi?

Jake şi băieţii începură să-l roage să-i însoţească, aşa că el le făcu pe plac, nu înainte să-i arunce soţiei lui o privire plină de reproş. Ea îi zîmbi cu dulceaţă şi speră că tatăl ei avea să profite de ocazie ca să-i vorbească lui Nikolas. Lear fi făcut bine amîndurora să petreacă puţin timp împreună.

Traversa sala mare şi merse mai departe, spre bucătărie, cînd deodată simţi furnicături pe ceafă. încetini pasul. Avea impresia că se întîmplă ceva rău, de parcă ar fi coborît
0 umbră deasupra conacului. Se uită peste umăr şi îl văzu pe Stanislaus primind trei oaspeţi. Primul dintre ei pe care-
1 recunoscu fu domnul Oliver Brixton, americanul care avea o fabrică de smalţ şi care fusese cîndva invitatul lor la cină. Era fratele celei cu care să însurase Adam Milbank. După el apăru o femeie mică şi banală, îmbrăcată în mătăsuri scumpe şi cu părul aranjat într-o coafură practică, simplă. Era la braţul unui bărbat cu părul închis la culoare şi trăsături familiare.

Adam venise la petrecerea lor de Crăciun şi o adusese pe soţia sa cu el. Emma rămase nemişcată, confuză. Cum se

putea? îi trimiseseră o invitație domnului Brixton, mai mult de curtoazie, dar el decisese să vină, și, încălcînd grosolan regulile etichetei, îi adusese cu el și pe soții Milbank. Brixton zîmbea calm și era evident că uitase de relația Emmei cu Adam, dar Charlotte Milbank știa. în ochii ei cenuși strălucea o privire curioasă și bănuitoare.

Inima Emmei începu să bată atît de tare încît parcă i s-ar fi lovit de capul pieptului. Fruntea i se acoperi de o peliculă subțire de sudoare. Ce căuta Adam acolo? Ce intenționa? Oamenii aveau să-i privească și să-și pună întrebări, să aștepte ca între Adam și Nikolas să izbucnească un scandal. Se forță să zîmbească și se apropie ca să le ureze bun-venit. Figura domnului Brixton se lumină la vederea ei. îi sărută mîna și ură:

- Crăciun fericit, alteță.

Emma murmură un răspuns și coborî privirea spre soția lui Adam, care era cu un cap mai scundă decît ea. Charlotte Milbank o surprinse vorbind prima, pe un ton stăpînit, dar aspru. Avea o voce adîncă, nepotrivită pentru o femeie mică și plinuță.

- Sper că aveți loc pentru încă doi oaspeți, alteță. Mă tem că am insistat să-l însoțesc pe fratele meu la petrecerea domniilor voastre. De cînd m-am mutat în Anglia, am auzit pe toată lumea vorbind despre conacul magnific al prințului Nikolas și despre soția sa și menajeria ei.

Emma o privi în continuare pe femeia micuță, fiindcă nu îndrăznea să se uite la Adam.

- Dumneavoastră și familia dumneavoastră sînteți bineveniți la petrecerea noastră de Crăciun, lady Milbank.

Chiar în momentul în care îi rostea numele, Emma se înfioră. Lady Milbank era un titlu la care sperase cîndva, pe care și-l dorise mai mult decît orice altceva. Charlotte

Milbank avea o figură rotundă şi banală, dar o piele fără cusur, de un alb lăptos, cu numai o nuanță de trandafiriu în obraji. Poate că, dacă ar fi avut o personalitate puternică, ar fi putut să fie atrăgătoare, însă în privirea ei era o notă de acuzație, iar gura îi era strînsă, serioasă.

Emmei îi venea s-o consoleze. Nu ai de ce să te temi de mine, voia să spună. în loc de asta, zîmbi politicos, apoi o conduse spre cîțiva dintre oaspeții din salon şi o prezentă. Brixton şi Adam rămaseră în urma lor, admirînd bradul de Crăciun.

Emma o lăsă pe Charlotte şi se îndreptă spre alți oaspeți, dar privirea îi juca îngrijorată pe deasupra lor. Nikolas avea să se întoarcă. Trebuia să-l găsească. Trebuia să-i spună că veniseră Brixton şi Milbank. Nu îl privi pe Adam, deşi simți că el se uita fix la ea. Fir-ai tu să fii, Adam, se gîndi supărată. De ce trebuie să-mi faci probleme? Ce-i făcut e bun făcut. M-ai părăsit şi te-ai însurat cu altcineva, iar eu mi-am revenit după aceea. Lasă-mă să-mi văd de viața mea!

Emma jucă rolul gazdei o vreme, iar cînd se uită spre Adam, îl descoperi zîmbind forțat, crispat. Soția sa stătea alături de el, cu mîna rotundă şi albă pe brațul lui. Emma auzi o parte din conversația lor. Adam încerca să povestească o întîmplare:

- Nişte prieteni de-ai noştri au angajat un servitor cam înfumurat, îmbrăcat într-o livrea bleumarin...

- Era neagră, dragule, îl întrerupse Charlotte cu blîndețe.

Adam continuă de parcă nici n-ar fi auzit-o:

- Şi ne plimbam prin grădină, pe lîngă vişini...

- Erau nişte tufişuri, dragul meu, îl corectă Charlotte.

- Cînd am auzit un strigăt înfricoşător. Servitorul alunecase şi căzuse în iazul cu peşti, pe drum spre trăsură. M-am prăpădit de rîs.

- A fost destul de vulgar, spuse Charlotte cy un zîmbet reţinut.

Emma simţi pe cineva atingîndu-i cotul şi se întoarse ca să dea cu ochii de Tasia, puţin îngrijorată. Arătă cu capul spre Milbank.

- Văd că ai oaspeţi neaşteptaţi, spuse încet.

Emma făcu o grimasă comică şi oftă.

- Cînd o să-i vadă Nikolas...

- N-o să spună nimic, o asigură Tasia. Are suficientă stăpînire de sine.

- Sper.

- Adam pare cam tracasat, spuse mama ei vitregă.

- Da, am observat.

Adam era un bărbat sensibil, cu o mîndrie uşor de rănit. De ce se însurase cu una ca domnişoara Brixton? Poate că reacţiile ei veneau din nesiguranţă. Poate că încerca să-şi dovedească sieşi că e importantă pentru el.

- Săraca femeie, spuse Emma deodată. Ştiu cum e să încerci să păstrezi un bărbat care nu vrea asta. Am încercat şi eu multă vreme şi abia după aceea mi-am dat seama ce nebunie e.

- La cine te referi? întrebă Tasia. La Adam sau la Nikolas?

Emma zîmbi amuzată.

- La amîndoi, cred. Dar Nikolas s-a schimbat, iar Adam, nu. Cred că lui îi place să-şi păstreze iubita nesigură, să nu o lase să simtă că poate să se bazeze pe el.

- Tu poţi să te bazezi pe Nikolas? întrebă Tasia pe un ton scăzut.

- Da. Tot ce-am văzut în ultimele săptămîni m-a convins că trebuie să-mi asum riscul. M-am hotărît să am încredere în el pînă cînd o să am motive să fac altfel.

Tasia îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ai început să ții la el, Emma?

Emma ezită, neștiind ce să răspundă. Cu coada ochiului îl văzu pe Adam, care se desprinse de soția sa și se îndreptă spre ușile franțuzești care dădeau în grădină. Se întoarse și se uită direct la ea.

Voia să-i vorbească. Emma se uită în altă parte, încruntîndu-se tulburată. Avea să meargă după el curînd.

- Ești sigură că e o mișcare înțeleaptă? întrebă Tasia înțelegînd ce se întîmpla.

- Poate că nu e înțelept din partea mea, dar e necesar. Trebuie să lămuresc o dată pentru totdeauna lucrurile între noi.

Nikolas se întoarse ușurat în salon. Băieții fuseseră foarte încîntați de poneiul lui Jake. Stokehurst fusese politicos, aproape prietenos, și îi spusese că ar vrea să-i vorbească la un pahar de coniac. Nikolas acceptase - Emma avea dreptate, într-adevăr tatăl ei voia pace.

Trecu pragul salonului și o femeie pe care n-o cunoștea se apropie de el. Era mică și plinuță, cu o privire de uliu.

- Alteță, spuse cu o voce adîncă. Sînt lady Charlotte Milbank. Soția dumneavoastră și soțul meu lipsesc. Cum nu cunosc planul conacului, vă rog pe dumneavoastră să mă ajutați să-i găsesc.

Grădina era întunecată și rece din cauza vîntului de iarnă. Pămîntul era înghețat, iar tufișurile, pline de chiciură. Emma scotea mici vapori de abur pe nas de fiecare dată cînd expira.

Numai în grădină puteau să vorbească nestingheriți și cumva părea potrivit să se întîlnească acolo, în locul unde fuseseră ultima dată cu adevărat împreună, înainte ca Nikolas să se amestece în viețile lor.

Emma găsi ce căuta, adică un luminiș printre tufișuri. Adam aștepta acolo, cu părul lui castaniu și lung fluturînd bătut de vînt. Părea mult mai în vîrstă, de parcă ar fi trecut ani, nu luni, de cînd se văzuseră acolo. Emma simțea că și ea se maturizase. Cum de se schimbaseră amîndoi atît de mult?

Nu mai credea că sînt doi tineri îndrăgostiți și își dădu seama că îi separau mai multe lucruri, nu doar faptul că amîndoi erau căsătoriți. Nu îl iubise niciodată cu adevărat pe Adam, fiindcă iubirea înseamnă să-i accepți defectele celuilalt și să-l ierți cînd greșește. Să-i înțelegi slăbiciunile și să-l iubești cu tot cu ele. Ceea ce avuseseră ea și Adam fusese doar o iluzie care se destrămase în fața primului obstacol.

Se opri la distanță de el și spuse tremurînd:

- De ce-ai venit, Adam?

El întinse mîna spre ea. Avea în palmă cerceii cu perle.

- Am vrut să-ți dau ăștia.

Cadoul pe care ea îl trimisese înapoi. Emma clătină din cap și își cuprinse talia cu mîinile.

- Nu pot să-i primesc.

- De ce nu? Nu sînt la fel de frumoși ca bijuteriile pe care ți le cumpără el? întrebă Adam uitîndu-se spre broșa cu tigru.

Emma înghiți în sec. Nu-i plăcea să fie singură cu el.

- Ce vrei de la mine? întrebă cu un amestec de nerăbdare și rugăminte în glas.

- Vreau să ne întoarcem în seara în care am fost amîndoi aici. Aş face totul altfel. Nu m-aş lăsa intimidat. Mi-am dat seama prea tîrziu că tu eşti singura mea şansă la fericire.

- Nu-i adevărat.

- Nu? Se spune că Nikolas s-a schimbat, că mariajul vostru l-a făcut să fie mai bun. Poate că aşa s-ar fi întîmplat şi cu mine. Ţi-ai fi sfidat familia, lumea întreagă, ca să te măriți cu mine. M-ai fi iubit.

Cîndva, acel moment i-ar fi fost foarte pe plac Emmei, să vadă atîta regret pe chipul lui Adam, dar acum nu avea nevoie de aşa ceva. Nu voia decît să fie amîndoi liniştiți.

- Adam, nu ne face bine să ne tot gîndim la ce a fost.

- Şi dacă nu pot să mă stăpînesc? întrebă el apăsat, aruncîndu-i cerceii la picioare cu atîta forţă încît perlele se răspîndiră în jurul rochiei ei. Voiam să te văd purtîndu-i în seara asta. Voiam să porţi ceva de la mine. -

- Ar fi trebuit să-i dai soției tale.

- N-o iubesc, spuse Adam cu o privire chinuită. După ce am renunţat la tine, mi-am vîndut sufletul. Am crezut că averea lui Charlotte o să mă consoleze. Dar ştii ce am aflat? rîse el cu amărăciune. Bogăția mea cea nouă implică responsabilități care-mi fac stomacul să se răsucească. Charlotte mă tratează de parcă aş fi o maimuţă dresată. Se aşteaptă să fac după cum spune ea şi mă recompensează numai cînd îi fac pe plac. Nu mai am nici un pic de respect de sine.

- Vai, Adam, şopti Emma cu tristeţe. Nu trebuie să-mi spui mie astfel de lucruri. Nu pot să te ajut.

- Ba da.

Emma deschise gura ca să spună ceva, dar auzi paşi pe pămîntul tare şi pe cineva trecînd de tufişurile care-i

ascundeau. Cîteva secunde mai tîrziu, Charlotte Milbank apăru alături de ei. Figura palidă era lipsită de expresie, dar în ochi îi strălucea o privire furioasă, triumfătoare.

- I-am găsit! anunță pe cineva care tocmai i se alătura.
- Nikki, spuse Emma cu inima strînsă.

Soțul ei îi vorbi încet lui Adam.

- Pleacă de pe pămînturile mele, sau te omor.

Pentru unii bărbați, acele cuvinte ar fi fost doar un fel de-a spune, dar Nikolas vorbea foarte serios.

- Nu, spuse Emma imediat. Lasă-i în pace, Nikki. Nu le da motive de bîrfă altora. în plus, ai afaceri cu domnul Brixton şi americanii săi, nu? Nu trebuie să-i ofensezi pe cei din familia lor dîndu-i afară pe sora lui şi pe soțul ei.

Nikolas o privi aspru.

- De ce vrei să rămînă Milbank?
- Oricum trebuie să plecăm, spuse Charlotte apropiin- du-se şi luîndu-l de braț pe Adam. începe să mă doară capul, şi am văzut ce venisem să văd. Hai, dragule.

La început păru că vicontele nu o să se mişte din loc. Tăcerea deveni incredibil de incomodă. Pînă la urmă se supuse îndemnului soției sale şi plecă din grădină alături de ea. Nikolas se uită la perlele împrăştiate la picioarele Emmei. Ea simți nevoia să se apere, deşi nu avea nici un motiv. Supărată că se simte atît de prost, ea atacă:

- Nikki, ce urmează acum? întrebă tăios. Certuri? Acuzații?
- Tu l-ai invitat? întrebă el, încă privind perlele.
- Crezi că voiam să vină aici?
- Poate că da. Mă pui la încercare, Emma?

întrebarea o înfurie.

- Nu am de gînd să mă apăr. N-ai decît să crezi ce vrei.
- Vreau să aud explicația ta.

- Chiar vrei? întrebă ea sarcastic. Ce bine că te-ai decis să fii cinstit cu mine, după ce ai tras deja propriile concluzii. Tu şi Adam sînteți exact la fel, ca doi cîini care se ceartă pe un os. Eu n-am de gmd să fiu manipulată de nici unul dintre voi. Cum îndrăznești să mă priveşti bănuitor cînd eu am încercat din răsputeri să am încredere în tine? Nu merit şi eu acelaşi respect? Aceeaşi încredere?

Nu se auzi nimic şi nici unul dintre ei nu rosti un cuvînt. Nikolas păru preocupat de ceva lăuntric, ceva ce-i absorbea toată atenția. Emma îi privi chipul aspru, linia dreaptă a nasului şi pomeții unghiulari, luminați de razele lunii.

Nikolas trase aer adînc în piept şi expiră încet

- Ştiu că nu l-ai invitat, spuse apăsat. Cînd te-am văzut aici, cu el, mi-a venit să vă string de gît pe amîndoi. Am fost gelos.

Emma simți cum furia i se topeşte.

- N-ai de ce să fii gelos.

-Nu?

Prințul tăcu o vreme, apoi adăugă:

- Acum şase luni eram tot aici şi te-am auzit spunîndu- i lui Adam că-l iubeşti. Mie nu mi-ai spus niciodată asta.

- Nu ți-am spus-o în viața ta anterioară? întrebă ea încercînd să glumească.

- Ba da, răspunse el pe un ton serios. Şi vreau să aud din nou cuvintele astea. E singurul lucru care mă susține, Emma.

Spre uşurarea tuturor, restul sărbătorii trecu fără evenimente. Nikolas uită de familia Milbank şi se ocupă de ai lui, de conac şi de proprietăți. Găsise în sfirşit un profesor pentru Jake şi îl chemă la ei într-o după-amiază. Domnul mai în vîrstă veni în bibliotecă, unde aşteptau prințul şi fiul său.

Nikolas îi făcu semn profesorului să se aşeze.

- Domnule Robinson, eu şi fiul meu am vrea să vă oferim poziţia de profesor. Aveţi recomandări excelente şi după întîlnirea de săptămîna trecută am căzut de acord că dumneavoastră sînteţi persoana potrivită.

Robinson, un domn cu părul cărunt, predase la Eton în ultimii patruzeci de ani, şi dorea să ducă o existenţă mai simplă lucrînd ca profesor particular. Umorul şi blîndeţea lui îi plăcuseră lui Nikolas, dar atitudinea demnă sugera disciplină şi bun-simţ. Mai important, Jake îl plăcea şi îl vedea ca pe un bunic.

Robinson zîmbi.

- Accept, spuse fără întîrziere. Aş putea să adaug că e neobişnuit ca elevul să aibă un cuvînt de spus în alegerea profesorului, dar mă bucur să văd asta.

îl privi pe Jake şi zîmbi.

- Cred că o să ne înţelegem bine, eu şi domnul Jacob.

- O să aveţi o locuinţă oriunde vom merge noi. Am dori să şi călătorim împreună.

- Abia aştept, alteţă. Călătoriile sînt ocazii excelente de învăţătură, chiar şi pentru cineva de vîrsta mea.

- Foarte bine, atunci...

Nikolas se întrerupse cînd îl văzu pe majordom în prag.

- Da, Stanislaus?

- Un curier a livrat asta, alteţă.

Majordomul îi aduse un plic sigilat, apoi ieşi.

- Mă scuzaţi, îi spuse prinţul domnului Robinson, rupînd sigiliul de ceară şi citind biletul care îi era adresat numai lui.

„Nikolas,

Vreau să discutăm ceva foarte important Are legătură cu Emma. Ne întîlnim Ia Southgate Hali, astăzi la patru după- amiaza. Aș prefera să nu spui nimănui.

Stokehurst."

- Ce naiba? murmură Nikolas, apoi reciti biletul.

Mesajul nu părea în stilul direct al lui Luke, dar poate că omul era îngrijorat din pricina fiicei sale. Nikolas nu avea de ales, trebuia să meargă acolo. Voia să se înțeleagă bine cu familia Emmei, iar dacă asta însemna să-i facă pe plac tatălui ei, atunci merita efortul.

jake îl privi curios, iar domnul Robinson păru puțin îngrijorat.

- Veşti proaste, alteță?

- Nu, spuse Nikolas pe un ton gînditor. Doar neașteptate.

Se îndoia că Emma știa despre mesajul tatălui ei. în acea zi nu era acasă, ci la o întîlnire a Societății Regale pentru Tratarea Omenească a Animalelor. Adesea, astfel de adunări durau şi o zi întreagă, așa că era puțin probabil să se întoarcă înainte de cină. Dacă pleca imediat, putea să ajungă la reşedința din provincie a familiei Stokehurst şi să se întoarcă înaintea ei.

Puse biletul pe un colț al biroului.

- Socrii, comentă sec. Nu par niciodată mulțumiți dacă nu te obligă la eforturi.

Domnul mai în vîrstă zîmbi.

- Sînt de acord, alteță. Soția mea a murit cu zece ani în urmă, iar familia ei încă mă mai inoportunează.

Nikolas zîmbi şi-i ciufuli părul fiul său.

- Jake, eu trebuie să plec, așa că poate poți tu să-i arăți camera de studiu domnului Robinson.

Se întoarse spre profesor și adăugă:

- Stanislaus o să vă ajute să vă mutați aici pînă la finalul săptămînii. Dați-i o listă cu lucrurile necesare.

- Mulțumesc, prințe Nikolas. E o onoare să mi se încredințeze educația tînărului Jacob.

Jake îl trase nerăbdător de mînecă pe tatăl său.

- Unde te duci, tati?
- Mă întorc pînă la cină.
- Vreau să merg cu tine.

- Nu și de data asta. Tu trebuie să rămîi aici și să fii bărbatul în casă pînă cînd mă întorc eu.

- Bine, tată, răspunse Jake ascultător, dar încruntîndu- se.

Emma se întoarse de la întîlnire strălucind de fericire. Întîlnirea în sine fusese una obișnuită, chiar plicticoasă, cu puține vești, și se terminase devreme. Diferit fusese felul în care o tratau oamenii. Așa cum îi promisese Nikolas cîndva, influența ei socială crescuse de cel puțin zece ori numai fiindcă era soția lui.

Toți membrii Societății aflaseră despre averea prințului și despre titlul ei și toată lumea o felicitase, fusese de acord cu sugestiile ei, îi lăudase inteligența și spiritul caritabil. Președintele o proclamase, chiar, cel mai de preț membru al asociației. Emma se simțise stînjenită, bucuroasă și puțin iritată că munca ei de dinainte nu-i adusese recunoașterea pe care i-o adusese căsătoria cu Nikolas.

Intră în conac și se cutremură de plăcere cînd simți căldura dinăuntru.

- Bună ziua, Stanley, îi spuse majordomului care venise să o ajute să-şi dezbrace pelerina, pălăria şi mănuşile. Unde e soţul meu? în bibliotecă?

- A plecat acum cîteva minute, alteţă.

- Da? De ce?

- Nu mi-a spus, doamnă.

- Emma! strigă Jake din spatele ei, coborînd treptele alături de un domn mai în vîrstă, bine îmbrăcat, care păşea agale. Dînsul este profesorul meu, domnul Robinson.

Emma îi oferi omului un zîmbet călduros.

- Soţul meu mi-a povestit despre dumneavoastră, domnule Robinson. Aţi decis să acceptaţi postul?

- Da, alteţă.

- Mă bucur foarte mult, spuse ea, apoi se uită spre Jake. A spus Nikolas cînd se întoarce?

- înainte de cină.

- Ştii unde a plecat?

-Da.

Cînd nu primi nici o altă informaţie, ea zîmbi şi întrebă cu răbdare:

- Vrei să-mi spui şi mie?

- Nu pot. Trebuie să-ţi arăt.

Nedumerită, Emma îl urmă pe băiat în bibliotecă, iar profesorul rămase alături de majordom, în foaier. Jake se îndreptă spre biroul lui Nikolas şi căută printre hîrtii pînă găsi biletul.

- Poftim.

Emma clătină reprobator din cap.

- Nu-i frumos să cauţi printre scrisorile altora, Jake.

- Dar tu ai vrut să afli.

- Da, dar...

Se uită la bilet dorindu-şi să poată să-l citească.

- La naiba, spuse încet, apoi îl luă zîmbind larg. O să fac un lucru foarte urît, Jake. E frumos să le respectăm intimitatea celorlalţi.

- Da, doamnă.

O privi citind misiva, cu ochii strălucitori şi aurii ca ai unei pisici. Emma se declară nedumerită.

- Cît de ciudat.

Tatăl ei n-ar fi trimis un astfel de mesaj. De ce ar fi făcut...

- Ăsta nu e scrisul lui! strigă ea.

Simţi cum i se strînge stomacul. Ceva nu era în regulă. Scrisul era al lui Adam Milbank. O clipă i se împăienjeni privirea, iar cerneala păru să se transforme în viermuşi. Văzuse scrisul acela şi înainte, cînd Adam îi trimisese scrisori de dragoste şi acel ultim bilet de adio. Adam Milbank voia să se vadă singur cu Nikolas. Biletul alunecă dintre degetele Emmei şi căzu încet pe podea. îşi aminti de lucrurile pe care le spusese vicontele despre soţul ei şi cuvintele lui i se amestecară în minte.

„Nu pot să nu mă gîndesc la ce mi-a fost luat. Soţul tău s-a strecurat în vieţile noastre şi mi-a luat tot ce mi-am dorit vreodată."

„O să îmi iau revanşa, şi-ţi promit că nu mai durează mult. Ţi-o datorez ţie, Emma, dar şi mie..."

„Cineva ar trebui să facă lumii o favoare şi să ne scape de el, înainte să mai distrugă şi alte vieţi."

- Nu, rosti Emma strîngînd pumnii. E o nebunie. N-ar face aşa ceva.

Dar ştia că Nikolas era în pericol. Ignoră întrebările nedumerite ale lui Jake şi se îndreptă spre dulapul de lemn în care soţul ei păstra sticlele de băutură şi alte cîteva lucruri de valoare.

- Ai făcut bine că mi-ai arătat biletul, Jake, spuse ea căutînd prin dulap. Acum te rog să mergi în foaier.

- Dar de ce...

- Ascultă-mă, îi spuse ea, zîmbindu-i peste umăr. O să fie bine, spuse pe un ton vesel.

Jake îi făcu pe plac şi se îndepărtă cu paşi mici. Emma găsi ce căuta, un set de pistoale într-o cutie din mahon. Scoase revolverul din aur, argint şi fildeş. Era greu în palma ei şi îi dădea încredere. Se asigură că era încărcat şi îl băgă în buzunarul rochiei, ascuns între faldurile grele ale materialului. Se îndreptă spre intrare şi îşi ceru pelerina. Deşi credea că are o expresie calmă pe chip, probabil că îşi trăda emoţiile cumva, fiindcă majordomul şi profesorul îi aruncară priviri îngrijorate.

- Stanley, cere să mi se aducă trăsura în faţă, spuse scurt. Sînt sigură că n-au deshămat caii încă.

Majordomul ezită, de parcă ar fi vrut să întrebe ceva sau să-i ceară să nu plece, dar cînd privirile li se întîlniră, omul dădu din cap.

- Da, alteţă.

În faţa porţilor mari de pe proprietatea Stokehurst aştepta deja o trăsură, iar caii sforăiau, scoţînd aburi fierbinţi pe nas. Porţile erau la mile depărtare de Southgate Hall, la marginea unei păduri dese, pe o cărare ce fusese cîndva aleea principală spre conac. Acum era nefolosită, după ce se construise o poartă nouă şi o cale mai rapidă spre casă.

Nikolas îşi lăsă trăsura trasă de un singur cal şi se îndreptă spre fosta casă a portarului. Era frig, dar nu ca în Rusia. Cu toate astea, abia aştepta să se termine întîlnirea, ca să poată să se întoarcă la Emma. La naiba cu socrul lui,

care voia să se întâlnească aici, dar Nikolas se gîndi că-i datorează omului măcar atît.

Deschise uşa grea din lemn şi intră în clădirea cuprinsă de umezeală şi luminată numai de razele firave ale soarelui care intrau prin ferestrele dreptunghiulare. Clipi de cîteva ori, ca ochii să i se obişnuiască în semiîntuneric.

- Bine, Stokehurst, spuse încet. Spune-mi despre ce e vorba.

Vocea care-i răspunse nu era a lui Luke, ci una scăzută, ostilă, mîndră:

- Nu eşti obişnuit cu astfel de încăperi, atît de sărace, aşa e? Numai ce-i mai bun pentru prinţul Nikolas. O casă frumoasă, lux, o soţie minunată... Dar acum toate astea o să- ţi fie luate. De acela căruia tu i-ai furat tot.

Cel care vorbise ieşi la lumină, iar Nikolas îl recunoscu pe Adam Milbank. Surprins şi dezorientat, Nikolas îl privi fără să clipească.

- Ce naiba vrei?

Milbank îi făcu semn cu mîna, arătîndu-i pistolul mare pe care-l ţinea.

- Vreau răzbunare şi o să mă răzbun cu arma asta. Ai fost gelos pe relaţia dintre mine şi Emma, aşa că mi-ai furat- o. Crezi că eşti mai bun decît mine, nu? Ei, să ştii că diferenţa dintre noi e foarte mică, Angelovsky. Nici unul dintre noi nu o merită pe Emma.

Adam ţinti şi trase siguranţa pistolului.

- Asta e arma lui Stokehurst. O să te omor cu ea şi o să te las aici, pe proprietatea lui. Tu şi cu el aţi conspirat împotriva mea şi acum e momentul dreptăţii.

- Prostule, spuse Nikolas uitîndu-se direct spre pistolul care tremura în mîna lui Adam, trădîndu-i agitaţia. Nimeni n-o să creadă că Stokehurst a tras.

- Pot cel puțin să arunc umbra îndoielii asupra numelui de care e atît de mîndru. Și lumea o să fie un loc mai bun fără tine, rus egoist și nemernic!

- Ce crezi că o să se întîmple după aceea? întrebă Nikolas, uitîndu-se în ochii lui Milbank, care începuse să asude. O să ajungi spînzurat și tot n-o s-o ai pe Emma. Nu te vrea.

- M-a vrut pînă cînd ne-ai distrus tu viețile!

Mîna în care ținea arma zvîcni, iar Nikolas tresări. Milbank rîse aspru.

- Foarte bine că te temi, Angelovsky. Am de gînd să fac asta. O să te omor și n-o să-mi pară mai rău decît mi-ar părea dacă aș omorî o muscă. Dar mai întîi, așează-te în genunchi.

Nikolas ezită, așa că Milbank deveni și mai furios.

- îngenunchează pe podea! Vreau să te văd umilit.

încet, Nikolas se așeză în genunchi, uitîndu-se la cel din fața lui cu ură.

- Am început să pun la cale planul ăsta în ziua în care ai luat-o de soție pe Emma, spuse Adam. De atunci încoace, viața ta n-a valorat nici cît o ceapă degerată.

Nikolas își umezi buzele uscate.

- Ți-ai sacrifica viața doar ca să te răzbuni? Cum rămîne cu soția ta?

- Soția mea, repetă Adam, rîzînd cu amărăciune. O găinușă grasă, care bate la cap pe toată lumea. De fiecare dată cînd mă uit la Charlotte îmi amintesc că din cauza ta m-am însurat cu ea, și că tu o ai pe Emma. Tu, care o meriți mai puțin decît oricare bărbat de pe pămînt.

- Nu neg, spuse Nikolas încet.

- Emma o să-mi mulțumească tot restul vieții pentru gestul ăsta.

- Nu, Adam.

O altă voce întrerupse scena, făcîndu-i pe amîndoi să tresară. Erau atît de atenţi unul la celălalt încît nici unul nu văzuse silueta subţire care se strecurase prin uşa întredeschisă. Emma rămase o clipă în prag, cu tivul rochiei pe pămîntul umed, cu chipul umbrit, apoi păşi înainte, ţinînd cu o mînă sigură un revolver îndreptat spre Adam.

- E o nebunie. Lasă arma jos. Dacă-i faci vreun rău, te omor.

- Emma, ieşi de aici! se răsti Nikolas, cuprins de o teroare îngheţată.

Soţia lui, copilul... Nu trebuia să păţească nimic, orice sar fi întîmplat cu el. Adam abia dacă se uită la Emma.

- Nu vreau să-l omor în faţa ta, dar o s-o fac dacă trebuie.

- Pentru Dumnezeu, de ce faci asta? întrebă Emma pe un ton chinuit. încerci să-l sperii? Ai reuşit să ne sperii pe amîndoi. Acum lasă arma jos.

Adam părea din ce în ce mai speriat şi mai agitat, iar pistolul îi tremura în mînă.

- Ar trebui să te bucuri că scap lumea de el. Nu asta vrei, Emma? Doar nu-l iubeşti pe monstrul ăsta. Doar vrei să scapi de el.

- Nu vreau asta, spuse ea cu bărbia tremurînd. Opreşte nebunia asta, Adam.

- La naiba, Emma, te rog, pleacă! spuse Nikolas disperat.

Nu putea să lase soarta să-i despartă din nou. După cît suferise, după cîte învăţase, oare avea s-o piardă iar? în minte îi răsună ecoul ultimelor cuvinte ale Emeliei: „N-o să te mai văd niciodată, nu-i aşa?" şi răspunsul său: „Nu în această viaţă".

- Emma, ieşi de aici.

- Să nu *mai* aud un cuvînt din gura ta! strigă Adam privindu-l cu ură, apoi mdreptîndu-şi atenţia asupra Emmei. Nu mi-am dat seama ce simţeam pentru tine pînă cînd nu te-am pierdut. Trebuie să fac asta. Nu pot să-l las să cîştige. N-o să mă mai simt niciodată bărbat dacă-l las să scape nepedepsit. Nimeni nu m-a crezut cînd am spus că te iubesc, Emma. Nici măcar tu. Asta e singura cale prin care pot s-o dovedesc. Atunci o să ştii.

- Nu trebuie să dovedeşti nimic, spuse Emma. Te cred.

Simţi că-i dau lacrimile şi o voce ţipă speriată în mintea ei „Te rog, nu-i face rău!". Clipi ca să alunge lacrimile şi ţinu pistolul îndreptat spre Adam.

- Dar eu nu te-am iubit pe tine. Mă simţeam singură şi eram nesigură de mine, iar tu m-ai flatat şi m-ai făcut să mă simt dorită. Imaturitatea m-a făcut să confund asta cu iubirea...

- Te-a păcălit el ca să crezi asta, spuse Adam aprins.

- Noi doi eram prieteni şi am ţinut unul la altul, dar asta nu înseamnă iubire. Acum avem fiecare viaţa sa, alături de altcineva. Nu trebuie să distrugi toate astea. N-o să obţii nimic aşa. Lasă arma şi hai să plecăm. Merg cu tine undeva şi discutăm...

- Nu, spuse Nikolas repede.

- Tu n-ai de ales, se răsti Adam. Eu deţin controlul, nu tu!

- Lasă arma, spuse Emma. Serios, Adam.

- Nu pot, răspunse el încăpăţînat.

- Acum.

Adam păru că nu o aude. îl privea atent pe Nikolas.

- E prea tîrziu.

Pentru tot restul vieţii, Emma avea să-şi amintească acel moment ca pe unul desprins din timp, secunde care se

transformaseră în ore, fiecare mişcare clară, vizibilă, simplu de înţeles. Orice ar fi văzut Nikolas în ochii lui Adam, acel lucru îl convinse că avea să moară. Se întoarse spre Emma ca să o vadă pentru ultima dată, cu ochii aurii şi pătrunzători.

Ea apăsă pe trăgaci, iar focul de armă răsună nefiresc de tare şi îşi trimise mii de ecouri în mintea ei.

- Nikolai! se auzi un strigăt ascuţit, despre care abia mult mai tîrziu ea înţelese că fusese al ei.

Adam se răsuci pe loc din cauza loviturii, iar partea de sus a umărului său parcă explodă roşu. Pistolul i se des- cărcă, iar glonţul zbură pe o traiectorie necontrolată şi se îngropă în peretele din spatele lui Nikolas.

Prinţul rămase nemişcat, iar Adam căzu înaintea lui. Rămăsese încremenit, aşteptînd încă să moară. Nu vedea şi nu auzea nimic, era pierdut în vid. Treptat, îşi reveni în simţiri şi îşi dădu seama că e tot în genunchi, pe podea, cu Emma aplecată în faţa lui, cuprinzîndu-i obrajii în palme şi respirînd cald deasupra pielii lui.

- Nikki, şopti ea cu ochii albaştri strălucind de lacrimi. Doamne, cît te iubesc!

îi sărută pleoapele, obrajii, buzele.

- Uită-te la mine, spuse plîngînd. Nu pot să te pierd vreodată, m-ai înţeles? Te iubesc.

Nikolas o strînse în braţe, iar vuietul din urechi începu să se domolească. Se uită spre Milbank, rănit la umăr. Probabil că nemernicul avea să supravieţuiască. Se întoarse spre Emma şi încercă să-i şteargă lacrimile care-i curgeau pe obraji. Părea atît de vulnerabilă, ca o tigroaică speriată, căutînd alinare. între ei nu mai exista nici o barieră şi se strînseră în braţe. Iubirea lor era în sfîrşit întreagă, cu toate nefericirile trecutului uitate.

- Cum ai ştiut...

- Am văzut biletul. Am ştiut că e scrisul lui Adam şi că avea de gînd să-ți facă rău. Trebuia să vin să te găsesc.

El o strînse mai tare.

- Să nu cumva să te mai pui vreodată în aşa pericol. Pentru nici un motiv.

Ea zîmbi printre lacrimi.

- Nu poți să-mi spui tu ce să fac, rosti, ştergîndu-se la ochi cu mîneca.

- Nu plînge, şopti el. Sîntem în siguranță, s-a terminat.

- Cînd mi-am dat seama că Adam vrea să te omoare, am înțeles cît de goală ar fi viața mea fără tine. Am nevoie de tine, rosti tremurînd de emoție. Ai face bine să rămîi cu mine pentru totdeauna, Nikolai, sau o să-ți fac viața un coşmar.

- Mi-ai spus Nikolai, rosti el atingîndu-i obrazul umed.

-Da?

Emma păru tulburată. Se gîndi o clipă, apoi spuse rar:

- Aşa e. Mă întreb de ce. Poate că încep să cred şi eu în visul tău.

Lui nu-i mai păsa despre asta, nu cînd viitorul era plin de bucurii.

- Nu contează. Dacă mă iubeşti, ruişka...

- Da, şopti ea, trăgîndu-l mai aproape.

Epilog

în lunile care urmară acuzației de tentativă de omor și procesului lui Adam Milbank, soția sa, Charlotte, găsi că atenția publicului și disprețul societății erau prea greu de îndurat, așa că fugi la familia și la casa ei din America, unde rudele puteau s-o protejeze. Găsit vinovat de un juriu format din egalii săi, Adam primi condamnarea la închisoare pentru scurt timp și i se confiscară mare parte din avere și din proprietăți.

Emma se gîndea din cînd în cînd cu vinovăție la el și se întreba dacă nu cumva ar fi putut să facă sau să spună ceva care să-l împiedice să încerce să-l omoare pe Nikolas. La fel ca și ea, Adam se îndrăgostise de o iluzie și îi învinovățea pe alții pentru nereușitele sale. Slavă Domnului că ea învățase să nu mai facă asta, fiindcă altfel n-ar fi putut să fie fericită cu soțul ei.

În ultimele luni de sarcină, lumea ei se redusese la conacul lor și la cele ale familiei și prietenilor lor. Femeile în starea ei erau încurajate să nu apară în public decît în primele luni, cînd încă puteau să-și ascundă corpurile sub șaluri și eșarfe. Tasia și alte cîteva doamne veneau des în vizită, ca să-i ușureze plictiseala, dar nu mai putea să meargă la teatru, la petreceri și la baluri, nu mai putea să

călărească prin parc sau să se plimbe prin Londra şi, cel mai rău, munca în menajerie îi era aproape interzisă.

Nikolas aproape c-o scosese cu forţa din grajd într-o după-amiază în care fusese adus acolo un cal nou. Animalul temperamental fusese tratat rău de fostul său stăpîn, aşa că nu avea deloc încredere în oameni. După ce-l lovise pe grăjdarul care încerca să-i oblojească un picior bolnav, Emma încercase să-l liniştească. Nikolas, care fusese anunţat de un servitor despre ce făcea soția sa, se grăbise la grajd.

Emma se simțise vinovată la început, apoi se comportase ca un copil răzvrătit cînd soțul ei o luase de mijloc şi o scosese din clădire.

- Lasă-mă cîteva minute ca să încerc să-l liniştesc, spusese pe un ton supărat. Fac mereu aşa cu alte animale, doar m-ai văzut!

- Calul ăla a muşcat şi a lovit pe toată lumea, răspunsese Nikolas supărat, trăgînd-o după el.

- Pot să iau şi singură decizii, insistase ea, deşi ştia că soțul ei are dreptate.

- Nu şi cît timp eşti însărcinată.

îi luase mult să se liniştească în acea după-amiază. Era supărată mai mult pe sine însăşi, pe faptul că, pentru prima dată în viață, depindea fizic de alţii. Obosea repede şi pasul ei vioi începea să semene cu legănatul unei răţuşte.

- N-o să dureze la nesfîrşit, murmură Nikolas aşezîndu- se lîngă ea pe pat.

O strînse în braţe şi o mîngîie pe burtă şi pe sîni. Emma îl simți zîmbind.

- Să ştii că nu mi-e uşor să-i las pe servitori să facă lucrurile pe care vreau să le fac eu. Şi nu doar asta, dar merg greu şi sînt grasă...

El rîse încet şi îşi opri palma pe abdomenul ei.

- Eşti subţire peste tot, numai aici nu, ruişka. Nu eşti grasă, eşti gravidă. Ruşii cred că nu există nimic mai frumos decît o femeie în starea ta.

- Noi nu sîntem în Rusia, spuse ea pe un ton ursuz. Sîntem în Anglia, unde o viitoare mamă nu e deloc la modă.

Nikolas începu să-i maseze mijlocul, găsind locurile dureroase şi apăsînd, pînă cînd Emma oftă uşurată.

- Cît iubesc mîinile astea, murmură arcuindu-se puţin.

- Numai mîinile?

- Ei bine, numai pe ele le simt acum.

- Dar asta? spuse el, lipindu-şi şoldurile de şoldurile ei ca să-i arate cît era de aprins. Te găsesc încîntătoare, frumoasă şi foarte atrăgătoare, spuse sărutînd-o pe gît. Ce zici de asta, mămico?

Emma zîmbi şi se mişcă puţin.

- Zic că eşti un bărbat ciudat, cu gusturi perverse.

Se întoarse pe spate şi-l luă pe după gît.

- Şi eu am noroc că sînt soţia ta.

Două luni mai tîrziu, Emma stătea în pat cu fiica ei nou-născută, iar Nikolas era alături de ele. Cu vîrful unui deget, ea mîngîie puful roşcat de pe capul copilului. Pe obrajii trandafirii ai bebeluşului cădeau umbrele lungi ale unor gene la fel de roşcate ca ale ei.

- Cum să-i spunem? întrebă. Numele la care m-am gîndit mi se par toate nepotrivite.

- Am eu o sugestie, spuse Nikolas mîngîindu-i genunchiul peste cuvertură. Mi-ar plăcea să-i spunem Mary, după mama ta.

Emma tăcu o vreme, aplecată deasupra copilului. Cînd se uită la soţul ei, în ochi îi străluceau lacrimi de fericire.

- Da, mi-ar plăcea. O s-o cheme Mary Nikolaevna Angelovsky. Dumnezeu ştie că n-o să înveţe niciodată să-l scrie.

îi întrerupse o bătaie la uşa dormitorului.

- Da? întrebă Nikolas întorcîndu-se ca s-o vadă pe camerista din prag.

- Alteţă, a venit un pachet pentru domnia voastră acum cîteva minute. Domnul Stanislaus spune că e de la sir Almay. Să-l las în bibliotecă?

Emma văzu cum soţul ei păleşte.

- Nu, spuse el. Adu-l aici.

- Ce e? întrebă ea după plecarea cameristei. Cine e sir Almay?

Nikolas păru că n-o aude, dar după cîteva clipe îi răspunse pe un ton pierdut:

- Istoricul pe care l-am angajat ca să cerceteze documentele familiei Angelovsky din Rusia.

Ea se uită de la chipul lui lipsit de expresie la mîna care strîngea inconştient cuvertura, şi în acel moment înţelese.

- I-ai cerut să afle ce s-a întîmplat cu Emelia.

- Trebuia.

- Da, sigur.

Emma îl luă de mînă şi-i mîngîie degetele încordate. Nu putea decît să ghicească importanţa acelui colet. Pentru soţul ei, acea perioadă era încă foarte reală şi-l afecta în mii de moduri mici. Cu siguranţă că ar fi suferit dacă ar fi aflat că Emelia Vasilievna păţise ceva.

- Nikki, orice s-ar fi întîmplat cu ea, n-a fost vina ta. Ştii asta, da?

Nikolas nu răspunse şi se uită la uşă, de parcă s-ar fi aşteptat ca pe ea să intre o fantomă. Camerista se întoarse cu pachetul şi i-l întinse. Emma îi făcu semn, iar fata luă copilul şi îl duse în camera sa, ca să doarmă.

încet, Nikolas desfăcu șnurul cu care era legat pachetul și dădu la o parte hîrtia de ambalaj. Emma se aplecă spre el, curioasă. înăuntru erau o scrisoare, două sau trei volume scrise în chirilică și încă un obiect pe care nu apucă să-l vadă, fiindcă Nikolas îl luă și îi întoarse spatele ca să se uite mai bine la ce ridicase. încet, se apropie de fereastră, iar ea îl văzu ducînd mîna la față, ca să șteargă, poate, cîteva lacrimi.

Emma ridică biletul, care era scris în engleză.

Alteței sale prințul Nikolas Dmitriyevich Angelovsky,

Am încheiat sarcina pe care mi-ați dat-o și vreau să vă mulțumesc pentru experiența călătoriei în Rusia. Locuința mea de acolo a fost minunată, și translatorul, domnul Sigeyov, a fost foarte competent. Dacă aveți întrebări în legătură cu materialele pe care vi le-am trimis, sînt mai mult decat bucuros să vă ofer și alte detalii. Majoritatea informațiilor despre Emelia Vasilievna vin din corespondența acesteia cu fiul ei, prințul Alexei Nicolaevich Angelovsky. Scrisorile erau în posesia surorii dumneavoastră mai mari, Katya, o doamnă încîntătoare, care mi le-a dat și m-a rugat să vă urez numai bine. Se face și o mențiune despre locuința Emeliei în ultimii ei ani de viață, într-un mic conac moscovit pe care se spune că împărăteasa l-ar fi vizitat însoțită de Alexei..."

- Ce s-a întîmplat cu ea? întrebă Nikolas pe un ton aspru, încă privind pe fereastră.

Emma citi repede restul scrisorii, sărind peste cîteva pagini.

- Emelia a plecat de la mînăstire după ce tu... După ce a murit Nikolai, spuse ea. Rudele Angelovsky au ascuns-o, pe ea și pe copil, în St. Petersburg o vreme. Au fost hărțuiți de oficiali și de agenții guvernamentali pînă cînd Emelia și fiul ei au dispărut pentru următorii zece ani. Se poate să fi trăit

în locuința ei de dinainte, la Preobrazenskoe, fiindcă într- unul dintre ani biserica din sat consemnează în registrul ei o mamă neidentificată și un copil din flori. Se poate să fi fost Emelia.

Emma găsi încă un pasaj important din raportul lui Almay și îl citi cu voce tare:

- „La doi ani după moartea țarului Petru cel Mare, în 1725, Emelia și fiul ei au revenit. Alexei avea pe atunci cam nouăsprezece, douăzeci de ani. El a preluat averea familiei Angelovsky și și-a asumat rolul de moștenitor al lui Nikolai. Se pare că nimeni din familie nu i-a contestat locul. Alexei i-a dăruit Emeliei un conac din afara Moscovei, unde ea a locuit confortabil tot restul vieții. în următorii douăzeci de ani, Alexei a crescut averea familiei. Există cîteva scrisori din acea perioadă, scrise de mîna lui Alexei și destinate mamei sale. Sînt incluse în acest pachet. Din corespondență se înțelege că Emelia nu voia ca fiul ei să devină consortul împărătesei Elisabeta, fiica țarului Petru. A trăit suficient ca să-și vadă fiul însurat cu o nobilă și pe cei doi copii ai acestora, Serghei și Lida. Moartea Emeliei a fost înregistrată în 1750. Avea șaizeci și trei de ani. în colecția surorii dumneavoastră am descoperit o miniatură a Emeliei Vasilievna, pictată cu puțin timp înainte de moartea ei."

Emma tăcu, înțelegînd ce avea Nikolas în mînă.

- Nikki? spuse încet, lăsînd scrisoarea deoparte.

Se ridică din pat și merse lîngă el, la fereastră. La început nu distinse nimic din cauza luminii puternice. îi atinse mîna și aplecă miniatura pînă cînd o văzu clar.

Se uită la portretul micuț al unei femei în vîrstă, cu părul argintiu. Avea un chip îmbătrînit, dar elegant, zîmbea, iar culoarea ochilor era neclară. Părea că se uită cu dor la ceva sau la cineva din depărtare.

- Seamănă cu mine? întrebă Emma strîngîndu-i mîna soţului ei.

Avea un nod în gît cînd adăugă:

- Aşa cred, da.

- Nu s-a măritat cu altcineva, spuse el încet.

Emma ridică privirea şi-i văzu lacrimile de pe obraji.

- Nu, se pare că nu.

- N-a avut pe nimeni.

- A avut copilul, spuse Emma. S-a bucurat de Alexei şi de amintirile despre Nikolai. Ea a ştiut că o să se reîn- tîlnească. Şi aşa a şi fost.

Emma simţi că soţul ei se relaxează, că e uşurat.

- Da? întrebă el, întorcîndu-se spre ea şi strîngînd miniatura în palmă. Cum poţi să fii sigură?

Emma zîmbi şi se sprijini de el, iar Nikolas o cuprinse cu braţele.

- Ştiu eu, crede-mă.

Nikolas îşi lipi obrazul de creştetul ei şi îi şopti cît o iubea, ţinînd-o în braţe în lumina caldă a dimineţii.